Sinopsis

Vince Flynn, autorul bestsellerului New York Times, revine cu cel mai exploziv thriller politic al său de până acum. Un tur de forţă al suspansului plin de acţiune, Protejaţi şi apăraţi oferă o viziune mult prea realistă şi absolut convingătoare a naţiunilor care navighează pe câmpul minat al intrigilor internaţionale. Adevărat jucător de categorie grea în arena thrillerului politic (Minneapolis Star Tribune), Vince Flynn a creat un erou în carne şi oase pentru care cititorii pot fi încurajaţi şi un roman care îi va ţine cu sufletul la gură şi pe care nu vor îndrăzni să-l lase din mână. În Protect and Defend, acţiunea începe în inima Iranului, unde se cheltuiesc miliarde de dolari pentru dezvoltarea unui program nuclear. Nu mai este dispus să aştepte ca comunitatea internaţională să îşi oprească inamicul vecin, Israelul lansează una dintre cele mai creative şi îndrăzneţe operaţiuni de spionaj concepute vreodată. Atacul lasă un mormânt radioactiv şi un dezastru ecologic în mijlocul celui de-al doilea oraş ca mărime din Iran. Un guvern iranian indignat învinuieşte public atât Israelul, cât şi Statele Unite pentru atac şi cere represalii. În privat, preşedintele bombastic al Iranului vrea mult mai mult. El vrea ca America şi Israelul să plătească cu sânge pentru agresiunea lor. Intră în scenă Mitch Rapp, cel mai important agent antiterorism al Americii. Obişnuit să folosească înşelăciunea, Rapp vede o oportunitate acolo unde alţii văd doar represaliile iraniene care ar putea lăsa mii de americani morţi. Rapp îl convinge pe preşedintele Josh Alexander să semneze o operaţiune riscantă care va pune şi mai mult în dificultate guvernul iranian şi va împinge ţara lor în pragul revoluţiei. Ca parte a planului, directorul CIA, Irene Kennedy, este trimisă în regiune pentru o întâlnire clandestină cu Azad Ashani, omologul ei iranian. Dar Rapp nu este singurul care pune la cale planuri. Preşedintele iranian, Amatullah, l-a recrutat pe maestrul terorist al Hezbollah, Imad Mukhtar, pentru a-şi face treaba murdară. Timp de zeci de ani, Mukhtar a acţionat ca un surogat al Iranului, lăsând o dâră de moarte şi distrugere în tot Orientul Mijlociu şi nu numai. Atunci când întâlnirea lui Kennedy cu Ashani eşuează în mod dezastruos, Rapp şi Mukhtar sunt puşi pe un curs de coliziune care ameninţă să înghită întreaga regiune în război. În timp ce ceasul ticăie, Rapp primeşte 24 de ore, fără întrebări, pentru a face tot ce este necesar pentru a-l opri pe Mukhtar şi a evita o catastrofă de neconceput.

PROTEJAŢI ŞI APĂRAŢI

De către

VINCE FLYNN

Copyright © 2007 de Vince Flynn

Pentru Thomas Patrick Tracy

1

PUERTO GOLFITO, COSTA RICA

Mitch Rapp şi-a trecut mâna de-a lungul coapsei ei netede şi goale, până la talie şi apoi în jos, de-a lungul stomacului plat. Corpul lui era lipit de al ei; faţă în faţă, capul ei se sprijinea de braţul lui. Acest moment

nu făcuse parte din plan, dar nu ar fi trebuit să-l surprindă. Existaseră indicii; priviri furtive, comentarii făcute doar pe jumătate în glumă. Tensiunea se acumulase de mai bine de un an. Fiecare dintre ei se întreba în tăcere. Niciunul dintre ei nu ştia cu siguranţă dacă va ajunge vreodată la nivelul următor. Şi apoi au ajuns la vila privată cu vedere la plaja liniştită. Aerul cald şi umed, valurile care se prăbuşeau, shot-urile de tequila; toate s-au unit pentru a crea o situaţie de tensiune sexuală copleşitoare.
Rapp i-a sărutat umărul gol, i-a ciupit cu nasul o şuviţă din părul negru şi mătăsos şi i-a ascultat respiraţia. Ea dormea profund. A rămas nemişcat un moment îndelungat, complet intoxicat de mirosul şi de atingerea femeii frumoase care zăcea lângă el. Nu se mai simţise atât de viu de mult timp, deşi vina încă mai dădea târcoale în adâncurile conştiinţei sale, aşteptând să se întoarcă în grabă în orice moment. O simţea cum îi roade la marginea psihicului său. Încercând să intre din nou înăuntru. Forţându-l să se gândească la lucruri pe care ar fi vrut să le uite, dar ştia că nu le va uita niciodată.
Îndepărtându-se de ea, s-a rostogolit pe spate şi s-a uitat la ventilatorul din tavan. Lumânările dansau în bătaia brizei şi aruncau o lumină slabă asupra paletelor care se învârteau încet şi asupra căpriorilor de lemn întunecaţi şi pătaţi de deasupra. Dincolo de uşile deschise ale balconului, valurile se rostogoleau pe plajă. Trecuseră doi ani de când o bombă îi distrusese casa din Golful Chesapeake, omorându-i soţia şi copilul pe care îl purta în pântece. De la acea zi tragică, nu o singură dată dormea liniştit, iar în această seară nu avea să fie altfel.
Ei veniseră după el în acea după-amiază de toamnă – nu după ea. Vinovăţia pentru moartea ei îl împingea pe culmile furiei şi în văile tristeţii. Fusese un prost să creadă că se putea aşeza la casa lui şi avea o familie. Erau prea mulţi duşmani. Prea multe rude ale oamenilor pe care îi omorâse. Prea multe guverne şi indivizi puternici care nu ar fi vrut nimic mai mult decât să-l vadă pe Mitch Rapp zăcând cu faţa în jos într-o baltă de sânge. Existau momente – momente de disperare profundă în care Rapp îşi dorise în tăcere ca unul dintre ei să reuşească. A salutat provocarea. Poate că cineva ar fi avut noroc şi l-ar fi scos din mizerie.
Şansele ca acest lucru să se întâmple în seara asta, însă, erau slabe spre inexistente. Contrar a ceea ce sugerau poziţia lui actuală înclinată şi femeia întinsă lângă el, Rapp nu călătorise mii de kilometri pentru o escapadă romantică. Pur şi simplu, călătorise în această locaţie tropicală pentru a ucide un om. Un agent politic narcisist care, în mod egoist, pusese nevoile partidului său şi ale lui însuşi mai presus de cele ale Americii. Uneltirile sale au schimbat cursul ultimelor alegeri prezidenţiale şi au dus la moartea a zeci de oameni nevinovaţi. Cu fiecare săptămână care trecea, devenea tot mai evident că omul credea că a scăpat cu bine. De fapt, doar câţiva oameni ştiau de implicarea sa, dar, din nefericire pentru ţintă, aceştia nu erau genul de oameni care să lase trădarea nepedepsită.
Rapp şi echipa sa îl urmăreau pe om de aproape un an. La început, supravegherea a fost extrem de pasivă. El se afla pe o coastă, iar Rapp şi oamenii săi pe cealaltă. L-au urmărit electronic prin intermediul cărţilor de credit şi al retragerilor de la bancomat. Pe măsură ce lunile treceau şi ţinta începea să lase garda jos, au intensificat supravegherea. Au fost amplasate dispozitive de ascultare în apropierea casei, biroului şi a bărcii sale, iar convorbirile sale telefonice au fost monitorizate. Pe calculatoarele sale au fost instalate programe de spionaj şi au început să-i urmărească fiecare mişcare, căutând un model sau o oportunitate. Aşa au descoperit călătoria pe care o plănuise, o excursie de o lună din San Diego până în Panama şi înapoi. Ţinta plănuia să îşi testeze personal barca nouă, de două milioane de dolari, pe care o avea la bord. Rapp a pus mâna pe itinerariul complet al călătoriei şi a trimis o echipă de recunoaştere a porturilor de escală. Terminarea ţintei într-o ţară îndepărtată din lumea a treia era infinit mai bună decât să o facă în America.
S-a dovedit că Puerto Golfito era locaţia perfectă. Relativ mic, satul pescăresc avea o industrie turistică în creştere. Navele de croazieră aruncau ancora de câteva ori pe săptămână pentru a-şi debarasa pasagerii. Comerţul era în creştere, imobiliarele erau în plină expansiune, iar întregul oraş se afla într-o stare de schimbare. Era mediul perfect pentru ca doi oameni să vină şi să plece neobservaţi. În ceea ce priveşte operaţiunile, aceasta nu a fost chiar atât de dificilă. Chiar şi aşa, un aspect al planului îi dădea lui Rapp unele îngrijorări. Femeia goală care zăcea lângă el era hotărâtă să fie ea cea care îl va trimite pe acest om în mormânt.

Maria Rivera fusese alegerea logică pentru a-l însoţi pe Rapp. Cunoscând fluent spaniola, ea era foarte motivată în ceea ce priveşte ţinta. Un pic prea motivată, probabil, ceea ce, pe lângă un alt lucru, îl făcea pe Rapp să ezite puţin. Era mai mult decât capabilă să elimine ţinta, fie cu mâna, fie cu arma, dar îi lipsea experienţa practică. Exista un motiv pentru care ucigaşii profesionişti proveneau de obicei fie din Forţele Speciale, fie de pe străzile rele. Ambele grupuri de oameni erau desensibilizate la violenţă. O priveau ca pe o modalitate de a atinge un scop. Formula succesului nu era adesea mai complicată decât să întâlnească violenţa cu o violenţă superioară.
Îndrăgita latină de lângă el nu văzuse nici străzile rele ale unui ghetou, nici lumea dură şi ascunsă a operatorilor din Forţele Speciale. Dimpotrivă, îşi petrecuse ultimul deceniu lucrând pentru una dintre cele mai importante agenţii de aplicare a legii din lume. Maria Rivera era centură neagră de gradul doi şi un fost agent al Serviciilor Secrete care era un expert în trasul cu pistolul. Fusese sortită să ajungă la măreţie până când o bombă a distrus un convoi de maşini pe care fusese desemnată să-l protejeze. Ancheta internă care a urmat a exonerat-o de orice incompetenţă sau vină, dar într-o afacere în care succesul trecea neobservat, iar eşecurile deveneau documentare pe History Channel, a fost scoasă în linişte de pe pista rapidă şi înghesuită într-un cub la subsol, unde ambiţiile ei au început să se atrofieze precum muşchii nefolosiţi ai unui pacient în comă. Rapp ştia că nu va rezista mult timp, aşa că i-a oferit şansa unei noi cariere.
Oficial, Rivera lucra pentru o companie privată de securitate cu sediul în McLean, Virginia. I s-a dat titlul de vicepreşedinte şi a fost pusă să se ocupe de protecţia personală şi de evaluarea ameninţărilor. Salariul ei era de trei ori mai mare decât cel pe care îl câştigase în cadrul Serviciului Secret. Războiul împotriva terorismului a fost o afacere bună pentru firmele de securitate privată. O mare parte din activitatea companiei era legitimă, dar Rapp se folosea din ce în ce mai mult de ele pentru a face lucruri pe care Langley trebuia să le ascundă de presă şi de Congres.
Această mică excursie la sud de graniţă era un exemplu perfect al unei astfel de operaţiuni. Individual, Rapp nu ar fi avut nicio problemă în a convinge un număr restrâns de senatori sau congresmeni să aprobe operaţiunea, dar a convinge un întreg comitet să fie de acord şi să nu divulge informaţii era imposibil. Egoul şi ambiţia politică au prevalat asupra securităţii naţionale pentru mult prea mulţi oficiali aleşi.
Rapp se întoarse şi se uită la Rivera. Chiar dacă această operaţiune era destul de simplă, nu exista absolut niciun loc pentru greşeli. Trebuia să pară un accident, altfel ar fi existat prea multe întrebări. S-a întrebat dacă ea chiar era în stare sau dacă anii de pregătire în domeniul aplicării legii îşi vor face efectul şi îi vor da un motiv de pauză. Uciderea unei fiinţe umane nu era întotdeauna atât de dificilă pe cât s-ar putea crede. Dă-i cuiva un minim de pregătire şi pune-l într-o situaţie în care este forţat să se apere fie pe el însuşi, fie familia sa, şi majoritatea se vor ridica la înălţimea situaţiei. Oferiţi cuiva, cum ar fi un agent al serviciilor secrete, sute de ore de pregătire şi acesta va folosi eficient şi fără ezitare forţa letală pentru a opri un asasin prezidenţial înarmat.
Cereţi-i unuia dintre aceiaşi agenţi să ucidă un civil neînarmat şi aţi trecut la necunoscut. Chiar dacă vinovăţia este confirmată, iar pedeapsa se potriveşte cu crima, puţini dintre cei care se ocupă de lege şi ordine se bucură de rolul de călău. Agentului nu i se mai cere să reacţioneze la o ameninţare. Este nevoie de un set de abilităţi cu totul nou. În esenţă, îi cereţi unei persoane care a jucat doar în apărare să se alinieze acum de cealaltă parte a mingii şi să performeze cu acelaşi nivel de competenţă. Schimbarea atât de rapidă a rolului cuiva este aproape imposibilă. A ucide curat şi a face să pară un accident era domeniul asasinului rar şi testat.
Rapp îl verifică din nou pe Rivera. Aceasta dormea profund. Încet, şi-a strecurat braţul drept de sub gâtul ei, a tras cearşaful înapoi şi a alunecat din pat. În timp ce o acoperea cu cearşaful, capul ei s-a agitat uşor, apoi s-a aşezat la loc pe pernă. Rapp s-a dat înapoi şi a mers pe podeaua rece de gresie până la balcon. O briză moale şi umedă zburda vârfurile palmierilor de dedesubt. S-a uitat peste golf la catargele legănate ale velierelor şi a căutat crucişătorul elegant care aparţinea omului pe care veniseră să-l ucidă. Vasul sosise târziu după-amiaza şi aruncase ancora la o distanţă convenabilă de 200 de metri de cea mai apropiată barcă. Azzurra de 63 de picioare, cu dunga sa roşie strălucitoare, era uşor de distins printre celelalte carene albe.

Bărbatul urma să rămână în Puerto Golfito pentru două nopţi. Încă nu se abătuse de la itinerariul său, ceea ce făcea munca lui Rapp cu atât mai uşoară. Planul pentru această seară era să-l supravegheze, dar Rapp începuse să se răzgândească. Se uită la sfertul de lună şi la norii care se apropiau. Peste o oră, condiţiile vor fi cât se poate de bune. Prognoza meteo anunţa cer senin în seara următoare. Un sfert de lună pe apă oferea mai multă lumină decât ar fi crezut majoritatea oamenilor, iar mai multă lumină creştea şansele ca ei să fie văzuţi.
Rapp se uită înapoi la Rivera. Acesta avea să fie de aproape şi personal. Nu va exista detaşare prin distanţă şi prin luneta unei puşti. Chiar dacă ţinta nu reprezenta o ameninţare din punct de vedere fizic, aceasta era pentru mulţi cel mai dificil tip de ucidere. Cel mai mare test psihologic. Cu mâinile goale. Fără cuţit. Fără armă. Doar tu şi prada înfăşuraţi într-o spirală a morţii, ca un anaconda care stoarce ultima suflare a unui animal cu sânge cald pe care l-a smuls de pe malul unui râu. Îi va simţi căldura corpului, îi va mirosi mirosul, îi va auzi strigătele înăbuşite şi, foarte probabil, va vedea frica implorantă din ochii lui. Nu, a decis el, era un test prea mare pentru Rivera.
În tăcere, s-a îndreptat spre geanta lui şi a scos un radio Motorola criptat. L-a pornit şi l-a lăsat în cealaltă parte a camerei, pe comodă. Cu restul echipamentului său în spate, s-a strecurat afară din dormitor şi s-a îndreptat pe hol spre sufragerie. Uşile glisante mari erau deschise, acoperite doar de perdele albe transparente. Rapp s-a îndreptat spre mijloc, a găsit cusătura din ţesătură şi a ieşit pe terasă. Şi-a pus pe el o pereche de costume de baie negre şi a coborât pe cărarea care ducea spre apă. Casa era aşezată pe cinci hectare şi avea propria plajă privată.
Rapp a ajuns la limita copacilor şi a verificat întinderea de nisip. Era goală. A strecurat un radio Motorola şi un set de căşti pliabile sub pieile de înot şi s-a plimbat dezinvolt pe plajă cu aripioarele, tubulatura şi masca de scufundare. Nu avea sens să încerce să se furişeze în acest moment. Dacă cineva vedea o persoană îmbrăcată în negru strecurându-se suspect pe plajă la această oră târzie, probabil că ar fi sunat la poliţie. Rapp a intrat în apă, pentru a vedea barca. A aliniat-o cu o baie în linia de copaci de la capătul opus al golfului, a terminat de pus masca şi aripioarele şi a început să se strecoare prin apă spre barcă şi proprietarul ei. Avea de gând să-l stoarcă de viaţă pe Stu Garret, şi ştia din experienţă că acesta nu va simţi nici cea mai mică urmă de compasiune.

2

ISFAHAN, IRAN

Fumul de ţigară plutea gros în aer în timp ce cei trei bărbaţi se priveau cu un amestec de dispreţ şi suspiciune. Azad Ashani nu dorea să fie aici. Şeful Ministerului iranian al Informaţiilor şi Securităţii, în vârstă de 51 de ani, ştia ce avea să se întâmple. Mai devreme sau mai târziu, bombele aveau să cadă şi instalaţia în care se afla el avea să fie distrusă de un atac american. Existau, desigur, şanse mari să fie israelienii, dar, în cele din urmă, ar fi fost oare diferit? La urma urmei, israelienii ar fi pilotat avioane fabricate în America şi ar fi aruncat bombe de fabricaţie americană.
Ashani a studiat pereţii şi tavanul de beton din biroul înghesuit. Se aflau la 15 metri sub pământ, în instalaţia nucleară din Isfahan. Ashani fusese asigurat de ingineri şi birocraţi deopotrivă că instalaţia era inexpugnabilă. Deasupra lor se afla o clădire de suprafaţă cu o placă de beton superdură de doi metri, cu bare de armătură, întreţesută, susţinută de un cadru scheletic de grinzi I din oţel masiv. La trei metri sub aceasta se afla o travee de un metru grosime de beton şi bare de armătură şi alte grinzi I. La trei metri sub acesta, acelaşi lucru, şi aşa a continuat până la al patrulea nivel subteran. Inginerii îi spuseseră că nouăzeci şi nouă la sută din arsenalul american va fi oprit de placa masivă de la nivelul solului. Al doilea etaj era declarat a fi sută la sută eficient împotriva celor 1% care ar putea trece de prima barieră.
Poate că acest lucru i-a liniştit pe mulţi dintre colegii lui Ashani din guvern, dar Ashani era un sceptic înnăscut, nu un fanatic religios orb. Industria americană de apărare producea în mod constant noi arme

capabile de fapte de distrugere mai mari şi mai uimitoare. Când ingeniozitatea americană era pusă în opoziţie cu propaganda zgomotoasă a propriului său guvern, un om sănătos la cap nu avea decât de ales pe cine să creadă. În primul său tur al instalaţiei, l-a întrebat pe inginerul şef: „Dacă al doilea subetaj este eficient sută la sută, de ce să ne mai obosim să construim al treilea şi al patrulea subetaj?”. Întrebarea nu a primit niciodată un răspuns.

Ashani nu avea nicio îndoială că instalaţia era marcată pentru distrugere şi era din ce în ce mai convins că acest lucru se va întâmpla în decurs de o lună. Argumentase cu fermitate, deşi cu respect, împotriva construirii ei vreodată. Totuşi, adepţii liniei dure câştigaseră. Acum au investit mai mult de un miliard de dolari în această instalaţie, în cea de la Natanz şi în alte câteva, în timp ce economia iraniană devenea din ce în ce mai anemică. Oficial, programul era destinat dezvoltării paşnice a energiei nucleare. Întreaga lume ştia că este o minciună, pentru simplul fapt că Iranul era binecuvântat cu rezerve masive de petrol şi gaze. Din punct de vedere economic, nu avea niciun sens să cheltuieşti miliarde de dolari pentru dezvoltarea unui program nuclear când petrolul şi gazele ieftine erau disponibile din abundenţă. Ceea ce aveau nevoie erau rafinării.

Cu fiecare zi care trecea, Ashani simţea tot mai mult sentimentul unei condamnări iminente. Îi amintea de sentimentele pe care le avusese ca student absolvent în 1979. Vedea căderea şahului Mohammad Reza Pahlavi apropiindu-se la fel de clar cum vedea ascensiunea fanaticilor religioşi. Având la bază cunoştinţe de matematică şi economie, Ashani era pragmatic. Nu se putea nega faptul că şahul era un dictator marionetă care jefuia visteria naţională pentru a-şi plăti stilul de viaţă opulent. Totuşi, această antipatie trebuia temperată cu recunoaşterea fanatismului ayatollahului Khomeini şi a bandei sale de blackrobi. În timp ce se afla la şcoala postuniversitară de la Universitatea din Shiraz, Ashani îi urmărise pe fanaticii religioşi atrăgându-şi colegii la cauza lor. În timp, aceştia s-au urcat în autobuze şi s-au îndreptat spre Teheran pentru proteste. Ashani îşi aminteşte că se gândea că nu aveau nicio idee în ce se băgau. Revoluţiile erau un lucru înşelător, iar aceasta nu ar fi fost diferită. Clericii de linie dură au alimentat flăcările furiei populaţiei şi au creat în şah un personaj negativ mult mai mare decât ar fi susţinut faptele. Tinerii studenţi şi profesionişti care doreau să se debaraseze de cenzura şi de jugul poliţiei secrete a şahului nu aveau nicio idee că se aliau cu un grup care nu era prieten cu libertatea de exprimare, feminismul şi iluminarea educaţiei persane. Cu toate acestea, tineretul ţării a fost cuprins de furtuna schimbării ca o gloată furioasă şi needucată. Foarte puţini s-au deranjat să se oprească şi să se gândească la cum vor fi lucrurile după înlăturarea şahului. Ashani ştia, totuşi. În cele din urmă, revoluţiile erau aproape întotdeauna câştigate de grupul care era cel mai dispus să măcelărească orice opoziţie. Aproape trei decenii, o căsătorie şi cinci fiice mai târziu, era clar pentru Ashani că mulţi dintre acei studenţi regretau ceea ce făcuseră.

Aceasta a fost a treia călătorie a lui Ashani în tot atâtea săptămâni la instalaţia subterană. Preşedintele îi ordonase de data aceasta să-l escorteze chiar pe Mukhtar, ca şi cum, cumva, simpla lor prezenţă ar fi ajutat la protejarea locului de iminentul bombardament aerian. Ashani nu avea absolut nicio autoritate asupra Consiliului pentru Energie Atomică al Iranului sau asupra Consiliului Suprem de Securitate, care supravegheau funcţionarea a jumătate de duzină de instalaţii nu atât de secrete în care Iranul investise atât de mult. Cu toate acestea, ei îşi imaginau spioni la fiecare instalaţie şi doreau ca Ashani şi poliţia sa secretă să îi prindă.

Acesta era motivul pe care îl invocau pentru a-i cere din ce în ce mai mult timp, dar Ashani cunoştea adevăratul motiv. Era vorba de politica clasică. Scrisul era pe perete, iar liderii căutau să îşi acopere pariurile. Exista acum un consens că americanii sau surogatele lor vor ataca. Câteva bombe bine plasate ar putea opri în mod catastrofal investiţii şi talente de miliarde de dolari. Şomajul era de peste 20 %, iar aproape jumătate din ţară se afla la sau sub pragul sărăciei. Toate acestea în timp ce se aflau pe rezerve masive de gaze naturale, petrol şi cărbune. Se aflau în al treilea deceniu al revoluţiei lor islamice lăudate, iar oamenii nu o duceau mai bine decât o făcuseră sub şah. Această manevră nucleară risca să ducă guvernul la faliment, iar dacă Ashani ştia ceva despre fanaticii religioşi, era că niciunul dintre ei nu ar fi acceptat vina. Ei făceau acum lobby pentru a obţine sprijinul său. Cei care susţinuseră dezvoltarea armelor nucleare îi spuneau acum că au avut întotdeauna rezerve.

Al doilea motiv pentru care Ashani fusese rugat să facă această călătorie era faptul că stătea lângă el. Foarte puţini oameni îl nelinişteau pe Ashani, dar Imad Mukhtar era unul dintre ei. Teroristul de origine libaneză era cel mai nemilos om pe care îl cunoscuse vreodată. Rece, calculat şi plin de ură, nu exista nimic ce nu ar fi făcut pentru o cauză. Unul dintre aspectele pe care Ashani le prefera cel mai puţin în meseria sa era să aibă de-a face cu Mukhtar, dar nu avea cum să-l evite. În calitate de lider al Hezbollah din Liban, omul devenise o parte crucială a strategiei iraniene mai largi.
Cel de-al treilea om prezent la întâlnire era Ali Farahani. El era responsabil cu securitatea la instalaţia nucleară din Isfahan şi nu-i plăceau vizitatorii de la Teheran. Mai ales pe aceştia doi. Farahani s-a lăsat pe spate şi şi-a pus picioarele pe biroul de metal. A tras un fum lung din ţigară şi a anunţat: „Americanii nu au curajul să ne atace".
Ashani avertizase subtil Consiliul Suprem de Securitate că Farahani nu era în stare să se ocupe de securitatea celei mai importante instalaţii a naţiunii. Familia sa era foarte bine conectată şi, aşa cum se întâmpla adesea în Iran, nepotismul jucase un rol semnificativ în detaşarea sa. Ashani s-a întors spre maestrul terorist de lângă el pentru a vedea cum va face faţă încrederii obraznice a unui birocrat cărunt. Ochii deja îngustaţi ai lui Mukhtar au crescut şi mai mult, în timp ce îl studia pe prostănacul de vizavi. S-a aplecat pe spate şi a spus: „Deci nu crezi că vor ataca?".
„Nu." Farahani a clătinat din cap şi şi-a scărpinat barba neagră şi grea. „Au fost mutilaţi în Irak, o ţară divizată, de jumătate din mărimea noastră. Nu vor să se ia la harţă cu semiluna persană în ascensiune."
„Şi evreii?"
„Să vină şi ei. Noile rachete antiaeriene S-300 din Rusia sunt la locul lor. Evreii nu se vor apropia la mai puţin de o sută de kilometri de acest loc."
Mukhtar a aruncat o privire laterală către Ashani, care nu i-a oferit decât o expresie goală. Întorcându-se spre Farahani, Mukhtar a spus: „Am încredere în aceste rachete ruseşti la fel de mult ca şi în tine."
Farahani a făcut o pauză şi apoi, cu o voce rezonabilă, a întrebat: „De ce mă insulţi?".
„Securitatea ta nu mă impresionează. Am văzut o jumătate de duzină de scăpări în drumul meu şi nici măcar nu am început inspecţia mea surpriză."
„Inspecţia?", a întrebat şocat Farahani, în timp ce îşi trăgea picioarele de pe birou. „Nimeni nu a spus nimic despre o inspecţie."
„Tocmai de aceea este o surpriză, imbecilule!" Mukhtar s-a ridicat atât de repede încât scaunul său a fost aruncat înapoi, răzbătând pe podeaua de beton.
O Farahani nervoasă s-a ridicat şi ea în picioare şi, după o clipă, şi-a recăpătat suficient calm pentru a spune: „Sub autoritatea cui?"
„A Consiliului Suprem", a răbufnit Mukhtar.
Farahani s-a uitat la şeful Serviciului de Informaţii şi Securitate pentru confirmare. Propriul său frate făcea parte din consiliu! Cum se putea ca el să nu-l fi informat?
Ashani a dat din cap şi a spus: „Prietenul nostru din Hezbollah este specializat în războiul neconvenţional. El este aici pentru a vedea cât de vulnerabili sunteţi la alte lucruri decât bombardamentele aeriene..."
„Un asalt terestru?" Şeful securităţii părea neîncrezător. „Imposibil."
Mukhtar a pornit spre uşă. „Vom vedea."
Ashani s-a uitat la ceas şi şi-a ţinut în frâu dispreţul faţă de cei doi bărbaţi. Avea să fie o zi foarte plictisitoare.

3

PUERTO GOLFITO, COSTA RICA

Înotul de 800 de metri până la barcă a durat puţin mai puţin de 12 minute. Rapp ar fi putut face acest lucru în mai puţin timp, dar era mai interesat de furtivitate decât de viteză. S-a învârtit în jurul prova, cu doar

capul deasupra apei. O lumină slabă strălucea din două dintre hublouri. Celelalte erau toate întunecate. Sub cerul înnorat al nopţii, era aproape imposibil de văzut. Rapp şi-a dat jos masca, tubul de respirat şi aripioarele. Le-a îndesat una câte una în sacul de înot şi a legat sacul chiar sub linia de plutire de linia de ancorare. Apoi s-a învârtit în jurul tribordului, aproape de navă, ascultând orice indiciu că Garret sau soţia lui s-ar putea trezi şi s-ar putea mişca. Când a ajuns la pupa, s-a oprit şi a aruncat o privire după colţ pentru a verifica platforma de înot. Era mare, cu un diametru de cincisprezece picioare şi o adâncime de şase picioare. Mai important, puntea de tec era goală.

Rapp îşi petrecuse mult timp în şi în jurul apei în ultimii cincisprezece ani. În ceea ce priveşte operaţiunile clandestine, oferea multe avantaje, furtişagul fiind principalul dintre ele, dar exista un mare dezavantaj. Zgomotul a călătorit pe distanţe mari şi cu mare claritate într-o noapte relativ liniştită ca aceasta. Acum, în timp ce Rapp asculta, singurul sunet pe care îl auzea era apa care se izbea de pereţii bărcilor şi zgomotul ocazional al unei parâme de catargul uneia dintre bărcile cu pânze ancorate în port.

S-a scos încet din apă până când partea superioară a corpului i s-a sprijinit pe platforma de tec. Barca era suficient de mare încât să nu-şi facă griji că o va legăna în timp ce urca la bord. Principala lui grijă era că vreun privitor de stele insomniac de pe o barcă din apropiere l-ar putea zări. A ascultat cu atenţie timp de câteva minute şi a rămas cu ochii pe o barcă cu pânze şi un crucişător ancorate la câteva sute de metri mai aproape de ţărm. Satisfăcut că nu îl urmărea nimeni, s-a lăsat în întregime pe platformă. Rămânând pe burtă, şi-a odihnit capul pe antebraţe şi a rămas nemişcat.

Rapp o repetase în minte luni de zile. Îşi imaginase o varietate de scenarii în care Garret ar putea să-şi găsească moartea – unele mai satisfăcătoare decât altele. Practicianul eficient din el voia să joace în siguranţă. Să nu-şi asume riscuri. Să-l lovească înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă şi să termine cu asta. Dar mai era o altă parte din el care dorea cu disperare să vadă frica din ochii lui Garret. Bărbatul era un narcisist dezgustător care nu pierduse nici măcar o clipă de somn din cauza oamenilor nevinovaţi pe care fusese implicat în uciderea lor şi a celor mulţi alţii care erau desfiguraţi fizic şi marcaţi emoţional în urma exploziei. A-i curma pur şi simplu suferinţa ar însemna să-l lăsăm să scape prea uşor.

Totul în legătură cu această operaţiune trebuia analizat cu două obiective principale în minte. Soţia lui Garret nu putea fi rănită, iar moartea lui trebuia să pară un accident. Cu progresele făcute în domeniul criminalisticii, acestea nu erau sarcini uşoare. Rapp se concentrase pe afinitatea lui Garret pentru navigaţie aproape de la început. Mii de oameni mureau în fiecare an în accidente nautice – coliziunea, incendiul, înecul, electrocutarea sau pur şi simplu dispariţia erau toate opţiuni.

De fiecare dată când un nou raport de supraveghere sosea de pe Coasta de Vest, Rapp îşi făcea timp să îl citească cu atenţie şi în contextul opţiunilor sale. După un timp, a început să apară un tipar. Dorind să vadă lucrurile cu ochii lui, Rapp a călătorit la San Diego cu un avion privat. A sosit după lăsarea întunericului şi a plecat înainte de răsăritul soarelui. De pe balconul unui apartament închiriat şi-a petrecut o seară întreagă privind marina unde Garret îşi ţinea barca. Acea singură noapte a confirmat deschiderea pe care Rapp o detectase în rapoartele de supraveghere.

De câteva luni, Rapp îşi imaginase că îl va ucide pe Garret în mai mult de o duzină de moduri, dar numai două dintre ele au rezistat la control. Când au aflat despre călătoria pe care o plănuia cu noua barcă, totul s-a pus la punct. Chiar şi după ce i-a spus lui Rivera că ea va prelua conducerea, Rapp a continuat să joace cele două scenarii în minte. Se gândea atât de des la uciderea lui Garret, încât aproape că i se părea o amintire.

Practic, de fiecare dată când închidea ochii, se imagina exact în locul în care se afla acum – pe platforma de înot de la pupa a iahtului lui Stu Garret. Profilul său scăzut nu ar fi trezit nicio suspiciune. Sub un cer senin, luminat de lună, nu ar fi arătat altfel decât o prelată rulată. Într-o noapte ca aceasta, ar fi fost aproape invizibil. Tot ce mai rămânea de făcut era să-l aştepte pe Garret.

4

INSTALAŢIA NUCLEARĂ DE LA ISFAHAN, IRAN

Îngrijitorul împingea căruciorul pe hol într-un ritm lent care părea să fie rezultatul fie al unei răni la piciorul stâng, fie al lipsei de entuziasm pentru munca sa. Purta o salopetă de culoare verde decolorată, cu insigna de securitate prinsă de clapeta buzunarului stâng de la piept. Părul negru şi barba îi erau împuţinate de gri. În ultimul an şi jumătate, măturase, răzuise, frecase şi măturase practic fiecare cameră, hol şi scară din instituţie. Era respectuos faţă de superiorii săi, optimist şi, în general, era apreciat de ceilalţi oameni care susţineau activitatea ştiinţifică importantă care se desfăşura.
Numele de pe insigna sa de securitate era Moshen Norwrasteh. Avea şaizeci şi şase de ani. Născut şi crescut în oraşul Bam din sud-estul Iranului, îşi pierduse soţia, cei doi copii şi cei trei nepoţi în urma unui cutremur devastator care a ucis peste 30.000 de persoane în 2003. După cutremur, Norwrasteh s-a luptat ani de zile pentru a-şi găsi un loc de muncă, iar într-o zi un văr care lucra pentru Organizaţia pentru Energie Atomică i-a găsit un loc de muncă la instalaţia nucleară din Isfahan. La început, colegii săi de muncă nu l-au acceptat. Cu o rată a şomajului atât de ridicată, concurenţa pentru orice loc de muncă, chiar şi pentru cel de îngrijitor, era extrem de intensă. Localnicii cu care lucrau erau resemnaţi de faptul că acest străin le lua unul dintre locurile de muncă.
Totuşi, în decurs de o lună sau două, a început să-i convingă. Norwrasteh avea înclinaţia şi dorinţa de a repara aproape orice – mai ales dacă era alimentat cu energie electrică. Oamenii îşi aduceau telefoanele, radiourile, prăjitoarele de pâine, aspiratoarele – orice avea o priză şi el îl repara. La sfârşit de săptămână şi seara mergea la casele oamenilor pentru a-i ajuta să refacă şi să actualizeze instalaţia electrică. Nu a acceptat niciodată bani, ci doar o masă caldă şi o companie atât de necesară pentru a umple golul lăsat de moartea întregii sale familii.
Norwrasteh fusese chiar şi la casa lui Ardeshir Hassanpour, celebrul om de ştiinţă iranian care a supravegheat programul de îmbogăţire a uraniului din ţară. Hassanpour venise la magazinul său dărăpănat de la parter şi îl întrebase dacă poate trece pe la el pe acasă să repare câteva lucruri. Norwrasteh a spus că ar fi onorat. După ce a instalat un ventilator de tavan şi a reparat două lămpi stricate, nu a primit nici o ofertă de plată, nici un simplu mulţumesc. Să se aşeze la o masă caldă, chiar şi cu servitorii casei, părea exclus. Norwrasteh îşi aminteşte că a plecat din casă şi s-a gândit că nu va simţi nicio empatie pentru acel om atunci când va cădea ciocanul. Pentru ceilalţi, însă, cei care îi arătaseră compasiune şi prietenie, ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a se asigura că vor ieşi nevătămaţi din instituţie.
Numele real al lui Moshen Norwrasteh era Adam Shoshan. Se oferise voluntar pentru această operaţiune de trei ori înainte ca directorul general al Mossadului şi prim-ministrul să cedeze în cele din urmă. Încă de la început, cele mai mari rezerve ale lor au constat în faptul că Shoshan însuşi se oferise voluntar pentru misiune. Omul pur şi simplu ştia prea multe. Era un ofiţer superior, nu un proaspăt recrut care fusese smuls din armata israeliană.
Un veteran de 27 de ani al uneia dintre cele mai temute şi respectate agenţii de informaţii din lume, Shoshan era expertul rezident al Mossadului în tot ceea ce înseamnă persană. Vorbea fluent atât farsi, cât şi arabă şi, cel mai important, îşi petrecuse primii douăzeci de ani din viaţă trăind în Iran. Născut la Teheran, Shoshan era fiul unui comerciant de diamante bogat, foarte influent în comunitatea evreiască persană. Pe măsură ce revoluţia iraniană a început să ia amploare, tatăl lui Shoshan a devenit din ce în ce mai nervos, iar în 1979 şi-a trimis soţia şi copiii să locuiască la Viena, la rude. Odată ce lucrurile se vor fi liniştit, a plănuit să aducă familia înapoi. Din nefericire, nu au făcut-o niciodată. La cinci luni după ce şi-a trimis familia în siguranţă, tatăl lui Shoshan a fost acuzat de spionaj şi de răzvrătire şi a fost judecat. Simulacrul de procedură judiciară a durat mai puţin de cinci minute. I s-a refuzat reprezentarea şi nu i s-a permis să vorbească în nume propriu. A fost pronunţat un verdict de vinovăţie, iar tatăl lui Shoshan a fost dus în spate şi împuşcat în cap.
Adam Shoshan a fost singura rudă de sex masculin care a supravieţuit. Împotriva dorinţei mamei sale, s-a mutat în Israel şi s-a înrolat în armată chiar în momentul în care lucrurile se încălzeau din nou în regiune. Un nou grup numit Hezbollah era în ascensiune, iar OEP se afirma în teritoriile ocupate şi nu numai. În 1982, a fost în prima linie a invaziei în sudul Libanului. În timp ce se afla în patrulare pe jos, cariera sa

militară a fost întreruptă când un kamikaze Hezbollah s-a aruncat în aer în mijlocul plutonului lui Shoshan. O bucată fierbinte de şrapnel i-a străpuns piciorul stâng şi i-a afectat iremediabil tendonul. Era încă în spital când Mossad a venit la el. S-a dovedit că îl urmăreau pe Shoshan practic din momentul în care se înrolase în Forţele de Apărare israeliene. Hezbollah era în plină ascensiune, iar agenţia de spionaj de top a Israelului avea nevoie de oameni care să analizeze şi să disece implicarea Iranului în cea mai nouă organizaţie teroristă din Orientul Mijlociu. Shoshan a făcut exact acest lucru în următoarele două decenii. A trecut de la Colectare la Acţiuni politice şi, în cele din urmă, la Operaţiuni speciale, unde a ajuns la poziţia numărul doi. A fost implicat în planificarea şi executarea a zeci de asasinate şi operaţiuni paramilitare şi a ajutat la recrutarea şi conducerea spionilor de la Teheran la Damasc şi nu numai.

Ideea de a trimite în Iran pe cineva care a trecut de mult de prima tinereţe fizică nu a fost luată în serios. Cel puţin nu la început. Shoshan nu mai participase la o operaţiune reală pe teren de aproape un deceniu şi, în niciun moment, nu făcuse muncă sub acoperire pe termen lung. Cu toate acestea, având puţine alternative, iar Iranul se apropia din ce în ce mai mult de a deveni o putere nucleară, ideea lui Shoshan a început să pară mai puţin ridicolă. Era îndrăzneaţă, dar simplă, iar directorul general a început încet-încet să înţeleagă înţelepciunea planului. Cu toate acestea, exista o problemă evidentă. Dacă ar fi fost descoperit, iranienii l-ar fi torturat şi, contrar declaraţiilor lui Amnesty International, tortura funcţiona. Indiferent cât de dur era individul, o echipă de interogatori pricepuţi obţinea întotdeauna ceea ce doreau. Shoshan ar fi operat adânc în spatele liniilor inamice, aproape fără niciun sprijin. Era un risc uriaş, dar Israelul avea puţine opţiuni.

Shoshan a dat colţul cu căruciorul în faţa lui. Postura lui era cocoşată şi supusă, dar sub sprâncenele sale stufoase, negre şi gri, ochii îi erau alerţi, scanând holul din faţă. Semnalul fusese dat. Cincisprezece luni de trăit într-o minciună urmau să se încheie într-un fel sau altul în următoarele douăzeci şi patru de ore. Shoshan nici măcar nu-şi permitea să se gândească la extracţia sa. Simplul gând de a-l revedea pe iubitul său Israel era suficient pentru a-l ademeni să abandoneze astăzi acest mormânt subteran şi la naiba cu misiunea. Venise prea departe pentru asta, totuşi. Trebuia să ducă acest lucru până la sfârşitul sângeros. Chiar dacă asta însemna propriul său sfârşit sângeros.

În faţă, o uşă din stânga s-a deschis şi doi bărbaţi au păşit pe hol. Shoshan a aruncat o privire la primul om şi apoi la celălalt. Pe bărbatul din stânga l-a recunoscut instantaneu. Conducea MOIS sau Ministerul de Informaţii şi Securitate. Numele lui era Azad Ashani. Bărbatul din dreapta era o fantomă. Cineva pe care îl urmărea de aproape un sfert de secol. Un om care omorâse mii de israelieni cu domnia sa de teroare. Shoshan a apucat strâns mânerul căruciorului în încercarea de a-şi controla şocul. Oare chiar putea fi atât de norocos? Shoshan şi-a stăpânit nervii şi şi-a ridicat privirea pentru o a doua privire. A studiat orbitele ochilor şi fruntea, două trăsături care erau aproape imposibil de schimbat. Era el. Capul lui Shoshan a început să se învârtă în jurul darului bizar pe care îl primise. Îl urmărise pe Imad Mukhtar pe trei continente, apropiindu-se doar de două ori, şi iată-i aici, faţă în faţă în holul umed al unei instalaţii nucleare iraniene chiar în ziua în care aceasta era marcată pentru distrugere.

„Nu am fost impresionat de securitatea dumneavoastră până acum”, a spus bărbatul din dreapta în farsi.

Shoshan a încetinit până aproape de a se târî. Ali Farahani, şeful securităţii, s-a alăturat celor doi bărbaţi pe hol şi i-a blocat complet calea lui Shoshan. Shoshan şi-a împins căruciorul spre perete şi a adoptat cea mai pasivă postură pe care a putut să o adopte, ceea ce nu era uşor, având în vedere că fiecare fibră a corpului său dorea să apuce o şurubelniţă din cărucior şi să i-o înfige în orbita ochiului lui Mukhtar.

„Vreau să încep cu reactorul”, a declarat Mukhtar cu o voce autoritară.

Shoshan a fost şocat de simpla menţionare a reactorului. Iranul făcuse tot posibilul să facă restul lumii să creadă că acesta se afla la situl Natanz, la aproximativ 120 de kilometri distanţă. Ştia că se afla sub ei, dar nu auzise niciodată pe cineva din cadrul instalaţiei vorbind despre el atât de deschis.

Farahani a închis uşa biroului. Avea o expresie de disconfort extrem pe faţă. „Această zonă a instalaţiei vă este interzisă”.

„Nimic nu este interzis pentru mine. Dacă doriţi să îl sun pe preşedinte, o voi face, iar apoi îi voi spune cât de incompetent sunteţi şi mă voi asigura că veţi fi transferat la frontiera afgană, unde vă veţi petrece restul carierei având de-a face cu acei sălbatici.”

Farahani a ezitat. O privire înfrântă i-a căzut pe faţă, în timp ce-şi analiza opţiunile. După o clipă, a cedat. „Urmaţi-mă.”
Cei trei bărbaţi au pornit pe coridor, trecând pe lângă Shoshan, niciunul dintre ei nebăgându-l în seamă. Shoshan a răsuflat uşor uşurat şi şi-a verificat ceasul. Trebuia să aştepte confirmarea înainte de a pune lucrurile în mişcare, dar cum putea refuza acest dar? Imad Mukhtar, omul responsabil de atâtea bombardamente fără discernământ şi de nenumărate morţi, intrase într-o instalaţie pe care fusese însărcinat să o distrugă. Era o oportunitate pe care nu putea să o rateze. Cu siguranţă, superiorii săi din Israel ar fi înţeles. Shoshan şi-a accelerat ritmul. Erau multe de făcut. Mai ales dacă voia să-i prindă în camera reactorului.

5

PUERTO GOLFITO, COSTA RICA

Stu Garret nu era cunoscut pentru răbdarea sa. În mintea lui, aceasta era trăsătura singulară care îl propulsase spre un succes atât de mare. Era un maestru decisiv care lucra cu oamenii ca şi cum ar fi fost şerbii săi. Voia rezultate pozitive şi nimic mai puţin, iar complimentele pentru subalterni erau aproape nemaiauzite. În lumea consultanţei politice şi a managementului de campanie, era regele. Nicio altă persoană în viaţă nu reuşise să gestioneze cu succes două candidaturi separate pentru Biroul Oval. Capacitatea sa de a orchestra o campanie dobândise o aură aproape mitică în mass-media şi în cercurile democrate. Pe de altă parte, adversarii săi îl considerau cel mai viclean şi lipsit de etică ticălos care a bântuit vreodată pe aripile politicii americane.
Garret purta această reputaţie ca pe o insignă de onoare. Dacă adversarii săi erau suficient de proşti încât să respecte regulile, era vina lor. Era un practicant al tuturor tehnicilor cele mai viclene. Pentru el, politica era un război de gherilă. Tacticile „loveşte şi fugi” erau ordinele de marş pe care le dădea colaboratorilor şi agenţilor săi. Treceţi la ofensivă şi nu vă lăsaţi niciodată în urmă, şi nu recunoaşteţi absolut niciodată vreo abatere în faţa presei sau a adversarului. Alegerile erau o competiţie care se desfăşura pe o perioadă de timp relativ scurtă. Deseori, Garret a câştigat prin inerţie pură, ca şi cum ar fi deplasat încet o grupare de rugby spre linia de poartă. Această atitudine de taur şi această viziune intransigentă l-au servit bine în politică, dar era pe cale să dea greş într-o altă arenă. Una cu un final mult mai serios.
Garret şi soţia lui dormeau în cabina principală, care era ascunsă în prova noului său vas Baia Azzurra de 60 de metri. Garret s-a rostogolit, piciorul stâng atârnându-i pe marginea patului king-size. Ochii i s-au deschis, clipind de câteva ori. Încet, numerele albastre ale ceasului digital de lângă patul său au devenit clare. Era ora 2:11 dimineaţa. Şi-a lăsat pleoapele să se închidă şi s-a rostogolit pe spate. Din când în când, dacă îşi schimba poziţia, aceasta îi lua presiunea de pe vezica urinară şi putea adormi imediat. Oamenii din întreaga lume sunt creaturi ale obişnuinţei, iar Garret nu era cu nimic diferit. Îi plăcea să îşi înceapă ziua cu câteva cești de cafea neagră foarte tare şi să o încheie cu o sticlă de Chardonnay – uneori două. Aceste obiceiuri şi o prostată mărită făceau inevitabil un anumit ritual nocturn. Aproximativ la ora 3:00 şi 6:00 dimineaţa se trezea pentru a uşura presiunea asupra vezicii urinare. Simpla reducere a cafelei şi a vinului ar fi fost o soluţie uşoară, dar lui Garret nu-i plăcea să se priveze de ceva ce-i plăcea. După cum îi funcţiona mintea, nu se trezea pentru a se uşura era problema. Problema era să adoarmă din nou. Soluţia magică pe care o găsise era să doarmă pe apă. Când era pe uscat, lui Garret îi era aproape imposibil să se odihnească bine. Pe apă, însă, putea să se uşureze de câte ori avea nevoie de prostata lui umflată, iar mişcarea oceanului era garantată să îl adoarmă la loc.
Celălalt beneficiu al navigaţiei consta în singurătatea sa. Cu cât îmbătrânea Garret, cu atât îşi dădea seama că pur şi simplu nu-i plăceau oamenii. Cei mai mulţi i se păreau iritanţi şi nesuferiţi, dar chiar şi cei simpatici se subţiau cu timpul. Făcuse o mică avere făcând ca bărbaţi şi femei să fie aleşi în funcţii publice. Fermecători profesionişti care îşi puteau schimba personalitatea pentru a se potrivi fiecărui

potenţial alegător. Chiar şi aceşti cameleoni au găsit o cale de a-i intra pe sub piele. După un timp, atitudinea lor prefăcută şi discursul lor politic corect au devenit intolerabile. Garret era, în esenţa sa, un om irascibil care credea că toată lumea acţiona în propriul interes egoist.
Evanghelistul care vorbea despre dragostea sa pentru Hristos nu o făcea din adoraţie pentru salvatorul său, ci din nevoia ca ceilalţi să îl preţuiască. Garret întâlnise prea mulţi tipi de la Hollywood care îşi mărturiseau dorinţa de a salva Mama Pământ, în timp ce se instalau într-una dintre cele câteva case de zece mii de metri pătraţi ale lor, în care erau singurii ocupanţi. Credeau cu adevărat în încălzirea globală sau erau pur şi simplu ipocriţi? Oraşul avea partea sa echitabilă de făţarnici ipocriţi, cu siguranţă, dar cei mai mulţi doreau pur şi simplu să fie acceptaţi şi să fie consideraţi luminaţi, inteligenţi şi miloşi. Garrett nu avea o astfel de nevoie. El tânjea după acceptarea celorlalţi la fel de mult cum îşi dorea un şut puternic în vintre.
Imaginea i-a adus un zâmbet şiret pe faţă lui Garret. Era foarte mulţumit de felul în care îi ieşise viaţa. Mai ales în lumina modului în care decurseseră lucrurile cu doar un an în urmă. Tocmai terminase de condus a doua sa campanie prezidenţială de succes. După ce ajutase la orchestrarea uneia dintre cele mai mari victorii din urmă din istoria ţării, era cuprins de un sentiment de omnipotenţă. A fabrica o victorie era probabil o definiţie mai precisă a ceea ce făcuse, dar nu avea de gând să meargă până acolo.
Lucrul important era că îşi făcuse treaba. Politica era un joc dur, fiecare tabără fiind dispusă să facă cele mai nepotrivite lucruri pentru a câştiga. Nimic din toate acestea nu-l surprindea pe Garret. Istoria era plină de exemple. De-a lungul timpului, un număr incalculabil de fraţi şi surori otrăviseră şi fuseseră otrăviţi în timp ce se luptau pentru tron; războaie civile purtate pentru simple idei uciseseră milioane de oameni; fuseseră prea multe asasinate, lovituri de stat sângeroase şi revoluţii pentru a le mai număra, care bulversaseră continente întregi. Iulius Cezar fusese înjunghiat de douăzeci şi trei de ori de o cabală care includea unii dintre cei mai învăţaţi şi intelectuali senatori ai Romei. Hitler a ars Reichstagul până la temelii şi a dat vina pe comunişti. Exemplele de oameni care au minţit, înşelat şi ucis în drumul lor spre putere erau lungi şi ilustre.
Pentru Garret, dacă exista vreo lecţie de învăţat din istorie, aceasta era că victoria îi revenea celui care era suficient de îndrăzneţ să o ia. Comparat cu unele dintre cele mai senzaţionale acaparări de putere din istorie, Garret considera că ceea ce participase el fusese destul de blând. La urma urmei, nu s-ar fi alăturat niciodată complotului dacă fotografiile nu i-ar fi fost aruncate în faţă – un efort clar al celeilalte părţi de a juca murdar. Garret ştia că fusese vechiul său duşman, Cap Baker, cel care îi trimisese fotografiile.
Candidaţii lui Garret, candidatul la preşedinţie Josh Alexander şi contracandidatul său, Mark Ross, erau înfrânţi de republicani. Banii se terminaseră, iar timpul rămas pentru a recupera diferenţa se micşora rapid, dar ei mai aveau încă o şansă. Asta până când au sosit fotografiile.
Existau multe obstacole pe care Garret le putea depăşi, dar soţia candidatului său surprinsă pe film făcând sex cu un agent al Serviciului Secret nu era unul dintre ele. Garret i-a arătat fotografiile lui Mark Ross, vicepreşedintele lui Alexander pe bilet. Ross era cât pe ce să-şi piardă minţile, dar, după o tiradă de 30 de minute de înjurături, s-a liniştit. Nu era pregătit să renunţe atât de uşor. Luptase prea mult ca să-şi vadă ambiţia de-o viaţă distrusă de o târfuliţă. Ross avea contacte din perioada în care lucrase la CIA şi ca director al Serviciului Naţional de Informaţii. S-a apucat de treabă pentru a găsi o modalitate de a neutraliza problema şi, în mai puţin de o săptămână, a ajuns la o înţelegere cu un expatriat foarte dubios pe nume Cy Green.
Acum trecuseră puţin mai mult de şaisprezece luni de la atacul asupra cortegiului de maşini care o ucisese pe Jillian Rautbort şi alte paisprezece persoane, inclusiv pe agentul Serviciului Secret care se culcase cu ea. Garret se amăgise crezând că rolul său în toată povestea fusese acela de spectator. Nu aprobase şi nici nu criticase planurile care fuseseră puse în mişcare. Nu făcuse decât să execute ordinele.
Garret şi-a amintit şocul şi surpriza pe care le simţise când atacul cu bombă funcţionase. Presa, publicul, chiar şi forţele de ordine crezuseră toată povestea. O grupare teroristă scindată şi-a asumat meritele pentru atacul asupra cortegiului de maşini, iar vânătoarea începuse pentru a le da de urmă. Alegătorii s-au raliat în spatele lui Alexander şi Ross şi, câteva săptămâni mai târziu, au călărit valul de simpatie spre victorie.
Totul a decurs fără probleme până în săptămâna dinaintea inaugurării. Atunci, Mitch Rapp, cel mai

important om din Langley care se ocupa de contraterorism, reuşise cumva să dea de urma asasinului care detonase maşina capcană. În doar câteva zile, tot ceea ce lucraseră atât de mult a început să se destrame. Cu doar câteva zile înainte de inaugurare, cei doi bărbaţi care îi ajutaseră să obţină o victorie miraculoasă au dispărut şi nu au mai fost văzuţi de nimeni. Acest lucru a fost destul de enervant, dar blând în comparaţie cu şocul pe care Garret l-a simţit când a primit vestea că vicepreşedintele ales Ross murise în urma unui atac de cord în dimineaţa inaugurării. În Biroul Oval, din toate locurile. Garret ştia că Ross avea un istoric de probleme cardiace, dar i-a fost greu să accepte momentul plecării sale. Nu avea nicio dovadă reală că Rapp era de vină, dar şansele ca toţi cei trei conspiratori să moară în aceeaşi săptămână erau imposibil de înghiţit. Instinctul lui Garret îi spunea că CIA se afla în spatele întregii întâmplări, dar cu greu se afla în poziţia de a alerga la autorităţi sau la mass-media. A plecat din Washington şi şi-a promis că nu se va mai întoarce niciodată. Cu toate acestea, un an mai târziu, se răzgândea deja asupra acestei decizii.

Îi lipsea manipularea presei şi a alegătorilor. Îi lipsea să îi păcălească pe republicani şi să îi vadă cum se plâng de tacticile sale murdare. Oamenii preşedintelui Alexander îi făceau curte ca şi cum ar fi fost o concluzie de la sine înţeleasă că va candida pentru realegerea care va începe peste puţin peste un an. Niciun om din istoria republicii nu reuşise vreodată să ducă trei campanii de succes. Să fie primul şi, probabil, singurul om care să facă acest lucru ar fi fost greu de refuzat.

Garret a aruncat cearşaful de pe el fără să ţină cont de soţia lui care zăcea lângă el. Şi-a pus picioarele pe podea, s-a prins de marginea raftului încastrat şi s-a ridicat în picioare. Aşa cum îi era obiceiul, era gol ca varga. A început să meargă prin cabină spre uşa deschisă. O fâşie de lumini de-a lungul podelei ilumina drumul dincolo de baie. Garret folosea toaleta de la bord cât mai puţin posibil şi niciodată pentru un simplu pipi. Una dintre celelalte trăsături definitorii ale sale era că era zgârcit şi să fie al naibii dacă avea de gând să plătească tarifele exorbitante pe care le percepeau porturile de agrement pentru a-i pompa rezervoarele de deşeuri.

A ajuns la uşa care ducea în partea superioară şi a desfăcut lacătul. În timp ce urca treptele, s-a gândit la adrenalina pe care o avea când conducea o campanie prezidenţială. Poate că era timpul să se întoarcă în joc. Cu siguranţă, dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o cu luni în urmă.

Garret a păşit în cabina de pilotaj spaţioasă cu o încredere nepăsătoare, orbit de propria-i lipsă de răbdare. Era pur şi simplu de neconceput pentru el ca cineva să aştepte să facă ceva. S-a îndreptat spre babord şi a mers de-a lungul pasajului îngust care ducea spre platforma de înot. Întinzând mâna dreaptă, s-a sprijinit de partea laterală a bărcii în timp ce cobora treptele. Genunchii şi spatele îi erau înţepeniţi. Când a ajuns la platforma întinsă, s-a întors imediat spre dreapta, aşa cum făcea întotdeauna.

Garret şi-a mutat degetele de la picioare spre margine şi s-a prins de el. Şi-a flexat genunchii de mai multe ori şi a lăsat să iasă un căscat în timp ce aştepta ca prostata să îşi elibereze strânsoarea asupra vezicii urinare. În timp ce privea peste golf spre luminile micului oraş, a observat un uşor tremur sub picioarele sale. A început să întoarcă capul pentru a se uita peste umăr, dar înainte ca acesta să se mişte mai mult de un centimetru, o mână înmănuşată i-a încleştat gura. Un ţipăt speriat i-a sărit din gât, dar nu a reuşit să treacă de buze. Garret a simţit căldura respiraţiei atacatorului pe urechea dreaptă şi apoi a auzit o voce. Era un mârâit, abia mai tare decât o şoaptă, şi îi dădea fiori pe şira spinării.

„O singură privire şi-ţi rup gâtul ca pe o scobitoare.”

6

ISFAHAN, IRAN

Adam Shoshan a dat colţul cu căruţa şi a numărat paşii. Spre satisfacţia lui, holul lung şi sterp era gol. A localizat semnul slab de creion la înălţimea taliei şi şi-a desfăşurat micul scăunel. Ajungând sub cărucior, a recuperat o cutie metalică şi a smuls hârtia cerată de pe spate, expunând o suprafaţă lipicioasă. După ce

s-a uitat peste ambii umeri, s-a urcat şchiopătând pe scăunel şi a apăsat dispozitivul ferm de perete, fixându-l pe loc. Fără să mai aibă timp, a împăturit scăunelul, l-a aşezat deasupra căruciorului de curăţenie şi a plecat.
Misiunea lui Shoshan evoluase în moduri pe care nimeni nu le prevăzuse. Fusese trimis ca spion în cel mai clasic sens al cuvântului. Misiunea lui era să culeagă pe ascuns informaţii despre instalaţia nucleară de la Isfahan şi nimic mai mult. Nu trebuia să îşi asume nici un risc inutil. Trebuia să monitorizeze cine venea şi pleca şi la ce oră. Trebuia să întocmească dosare despre oamenii de ştiinţă cheie şi, cel mai important, trebuia să verifice capacitatea instalaţiei de centrifugare îngropată adânc sub pământ. Aproape ca o idee secundară, forţele aeriene au intervenit cu o cerere. Dacă era posibil, doreau să arunce o privire asupra planurilor instalaţiei. La urma urmei, ei vor fi cei care vor fi chemaţi să o distrugă şi, cu cât ştiau mai multe despre locul în care să arunce bombele, cu atât mai mari erau şansele lor de reuşită.
Shoshan avea ordine stricte să se deplaseze cu prudenţă, să nu se grăbească şi să se asigure că transmitea informaţii exacte. Aceasta nu urma să fie o operaţiune rapidă de intrare şi ieşire. Cei de la Mossad au anticipat că va rămâne în ţară cel puţin un an. Shoshan a acceptat toate acestea cu un sentiment de datorie şi onoare. De fiecare dată când maniacul preşedinte iranian apărea la televizor şi îşi exprima dorinţa de a vedea Israelul mistuit de o minge de foc nucleară, Shoshan îşi amintea cât de mult depindea de capacitatea sa de a se vinde ca persan.
S-a integrat şi şi-a făcut treaba. A curăţat toalete, a spălat podele şi şi-a ţinut ochii şi urechile deschise. La început fusese extrem de precaut. Inspecţiile surpriză nu erau neobişnuite, iar cei de la securitate erau neobişnuit de duri cu noii veniţi. Căsuţa în care îşi ţinea materialele de curăţenie a fost răscolită de două ori în prima lună. Acest lucru l-a făcut pe Shoshan, deja precaut, să fie şi mai atent. După a doua lună, a aflat că gardienii îi inspectau dulapul nu pentru a căuta dovezi de spionaj, ci pentru a fura provizii. În lunile care au trecut, Shoshan a ajuns să îi cunoască mai bine, iar suspiciunea lor faţă de noul venit s-a risipit. Într-o descoperire pe care nimeni nu ar fi putut să o prevadă, hobby-ul lui Shoshan de o viaţă, acela de a bricola cu toate lucrurile mecanice şi electrice, s-a dovedit a fi cel care a făcut diferenţa.
Într-o zi, Shoshan făcea curăţenie în sala de odihnă a gardienilor, când a auzit din întâmplare cum bărbaţii se plângeau de recepţia slabă a televizorului. I-a întrebat dacă ar putea să arunce o privire la el, iar ei au fost de acord. După o inspecţie rapidă, Shoshan a localizat problema şi a rezolvat-o cu câteva ture de şurubelniţă. În ochii gardienilor, acest lucru l-a ridicat la un statut aproape de zeu. În scurt timp a reparat televizoare, cuptoare cu microunde, radiouri şi cam tot ce avea o placă de circuite electrice defectă.
Vestea s-a răspândit rapid că noul portar era un om foarte îndemânatic. Chiar şi Ali Farahani, şeful securităţii, a venit la telefon. Lunile fierbinţi de vară erau în toi, iar aparatul de aer condiţionat al lui Farahani nu funcţiona.
Shoshan s-a dus la casa lui Farahani şi a localizat problema. A comandat o piesă şi în weekendul următor a instalat-o gratuit. Farahani a fost foarte recunoscător şi l-a întrebat pe Shoshan dacă mai poate face ceva pentru el. Shoshan a spus că da, şi i-a arătat şefului securităţii dulapul său de depozitare de la serviciu. Pe lângă materialele de curăţenie, mături, mopuri şi găleţi, încăperea conţinea acum stive dezordonate de aparate de uz casnic care aşteptau să fie reparate. Farahani a fost la început furioasă, crezând că omul de serviciu a fost exploatat de ceilalţi angajaţi. Shoshan l-a asigurat că nu era cazul. El nu avea familie la care să se întoarcă acasă. Toţi fuseseră pierduţi în cutremur. Munca l-a ajutat să treacă orele de singurătate din timpul serii. Ceea ce Shoshan dorea de la Farahani era permisiunea de a rămâne după terminarea turei sale, pentru a putea lucra la aparate. Farahani nu numai că i-a dat permisiunea, dar i-a găsit omului de serviciu o magazie mult mai mare, nefolosită, la al treilea subnivel, unde putea să-şi amenajeze atelierul improvizat de reparaţii. În acel moment, Shoshan ştia că a făcut o descoperire esenţială, dar nu ar fi putut să viseze niciodată cât de avantajoasă se va dovedi această singură mişcare.
În lunile care au urmat, Shoshan a petrecut multe seri şi weekenduri în incintă. Ziua a explorat coridoarele în timp ce îşi împingea căruciorul de curăţenie de la o cameră la alta. Gărzile îi aruncau acum doar o privire trecătoare când venea şi pleca cu cutii de scule, plăci de circuite, baterii, tuburi şi toate celelalte lucruri de care avea nevoie pentru a-şi aproviziona atelierul de reparaţii. În acest timp, Shoshan a ajuns să-l cunoască pe Cyrus Omidifar. Omidifar era inginerul-şef al întregii instalaţii. El era omul care se asigura că totul funcţionează corect. Centrala electrică, ascensoarele, sistemele de ventilaţie, instalaţiile

sanitare, măruntaiele locului, totul era în sarcina lui Omidifar. Ca şi Shoshan, îi plăcea să se joace cu lucrurile.
La început, Shoshan nu a înţeles importanţa lui Omidifar şi a tot ceea ce supraveghea el. Shoshan era prea ocupat să se concentreze asupra oamenilor de ştiinţă şi a programului nuclear pentru a se opri şi a se gândi la cărămizile şi mortarul propriu-zis, sau, în acest caz, la oţel şi beton. Totul s-a schimbat într-o seară, când a mers să-l viziteze pe Omidifar în biroul său de la suprafaţă. Acolo, pe masă, se afla un set de planuri pentru întreaga instalaţie. Shoshan şi-a amintit de cererea specialistului în ţintire din cadrul forţelor aeriene şi s-a blestemat imediat că nu avea la el micul său aparat foto digital. A stat deasupra amprentelor, încercând să prindă cât mai multe detalii, în timp ce prietenul său termina un apel telefonic. Când Omidifar a terminat, s-a alăturat lui Shoshan la masă şi a anunţat: „O impresionantă realizare de inginerie... nu-i aşa?".
Shoshan a fost de acord.
„Este concepută să acţioneze ca o serie de plase." Omidifar a răsturnat pagina de sus şi a dezvăluit o elevaţie laterală a parterului. „Ultimul etaj are o grosime de doi metri, cu şase straturi de armături întrepătrunse. Dacă americanii îşi lansează bombele de tip buncăr, suntem foarte încrezători că această primă linie de apărare îi va opri."
Shoshan nu era atât de sigur. Înainte de a intra în ţară, i se spusese că americanii aveau cele mai bune minţi militare care dezvoltau o nouă serie de bombe bunker-buster care ar fi putut face treaba. Shoshan s-a uitat la prietenul său. „Şi dacă nu reuşeşte?"
Omidifar a ridicat din umeri. „Mai sunt încă trei etaje pe care ar trebui să le penetreze bombele. Nu sunt la fel de groase ca primul etaj, dar nu trebuie să fie. Primul etaj va opri sau va încetini chiar şi cea mai grea bombă a lor. Dacă se întâmplă ca una să treacă, tot trebuie să străpungă încă trei etaje. Fiecare dintre ele are o grosime de un metru, cu bare de armătură împletite. Singurul mod în care americanii ar putea distruge această facilitate ar fi să folosească o armă nucleară, iar ei nu ar fi niciodată atât de nesăbuiţi."
„Cum rămâne cu evreii?" a întrebat Shoshan. Învăţase să aibă o bucurie perversă în a juca rolul de urâtor de evrei.
Întrebarea l-a făcut pe Omidifar să ia o pauză. Era un om practic, nu era predispus să scuipe remarci antisemite. „Nu sunt atât de sigur în ceea ce-i priveşte pe evrei. Am pledat pentru desfăşurarea întregii operaţiuni în secret, dar preşedintelui nostru neînfricat îi place să îi tachineze pe duşmanii noştri. Acum ne-am făcut o ţintă potrivită".
Shoshan a zâmbit şi a dat din cap. Ochii lui s-au întors la tipar şi mintea lui curioasă s-a pus pe treabă, nu ca un spion, ci ca cineva care era fascinat la nesfârşit de modul în care funcţionau lucrurile. „Cum ai reuşit să susţii toată greutatea asta?"
Omidifar a răsfoit câteva pagini până la o nouă foaie care arăta o secţiune transversală diferită a instalaţiei. „Practic, am construit un zgârie-nori subteran. Există un schelet de oţel care susţine întreaga structură."
Acesta a fost momentul în care l-a lovit pe Shoshan. Nu i se permisese niciodată accesul la cel de-al patrulea subnivel, unde se aflau reactorul şi centrifugele. Presupusese că acesta era construit în sau sub roca de bază. Din aer, instalaţia era impenetrabilă la orice, cu excepţia unui atac nuclear şi, în ciuda atitudinii de şoim a unora, Shoshan a simţit că nici americanii, nici Israelul nu vor juca această carte. Isfahan era un oraş cu peste un milion de locuitori. Niciuna dintre ţări nu avea cum să lanseze o armă nucleară în apropierea atâtor civili. Totuşi, dacă instinctele lui Shoshan erau corecte, nu ar fi fost nevoie de un atac aerian. Ceva mult mai simplu ar fi putut paraliza întreaga instalaţie. Când Shoshan s-a uitat la amprentele din acea după-amiază, a acordat o atenţie deosebită dimensiunii şi calibrului oţelului care fusese folosit. În momentul în care a părăsit biroul lui Omidifar, în mintea sa se contura un nou curs de acţiune. Shoshan era pregătit să facă trecerea de la spion la sabotor.
Câteva luni mai târziu, Shoshan a fost lovit de ironia faptului că distrugerea Turnurilor Gemene a fost cea care i-a deschis ochii asupra slăbiciunii centrale a instalaţiei. Nu se gândea la turnuri în forma lor de dinainte de 11 septembrie şi la modul în care dominau vârful sudic al Manhattanului. Nu se gândea la ele ca la nişte grămezi de moloz şi oţel răsucit. Mintea lui s-a fixat pe un clip de cinci secunde cu fiecare clădire în timp ce se prăbuşea sub propria greutate.

După ce a plecat de la serviciu în acea noapte, Shoshan nu a dormit. A redat la nesfârşit în minte clipul cu turnurile care făceau implozie pe ele însele. Ştia că dăduse peste pântecele gol al dragonului. Mintea lui a alergat înainte, făcând o listă cu ceea ce avea nevoie şi cum avea să se strecoare în instalaţie. În noaptea aceea, cu aproape jumătate de an în urmă, totul părea o nebunie, dar ce acţiune îndrăzneaţă nu părea la început. În dimineaţa următoare, a pus totul într-un raport codificat şi l-a lăsat la locul de întâlnire. În timp ce aştepta un răspuns de la Tel Aviv, a găsit o scuză pentru a se întoarce la biroul lui Omidifar şi, de data aceasta, şi-a adus aparatul de fotografiat.
A durat două luni de dus şi întors, în timp ce experţii dezbăteau meritele planului lui Shoshan. Factorul decisiv a sfârşit prin a fi lipsa de încredere a forţelor aeriene în propria capacitate de a distruge instalaţia cu orice altceva decât un atac nuclear. În timpul celor două luni, Shoshan şi-a continuat planul, explorând adânciturile celui de-al treilea subetaj, localizând şi fotografiind cât mai multe grinzi I din oţel. A transmis totul anticipând întrebările înainte ca acestea să apară. În acest timp, Shoshan a început, de asemenea, să construiască un perete fals în spatele depozitului său, prevăzând necesitatea de a ascunde materialele de care avea nevoie pentru a-şi desfăşura sabotajul.
Shoshan a petrecut nenumărate ore singur cu gândurile sale încercând să pună totul cap la cap. Simpla lovitură într-unul sau două puncte nu ar fi făcut treaba. Planul trebuia să fie cuprinzător, iar asta însemna că avea să dureze ore întregi pentru a fi pus în aplicare. Ar fi trebuit să fie plasate încărcături. El ar fi fost expus tot timpul, la fel ca şi explozibilii. Chiar şi cel mai prost gardian ar fi putut să dea peste dispozitive. Soluţia a venit într-o după-amiază, când instalaţia a suferit o scurtă pană de curent. Shoshan făcea curăţenie într-o toaletă de la etajul doi când s-a întâmplat. Camera a devenit complet neagră pentru câteva secunde, apoi s-au aprins luminile de urgenţă. Shoshan s-a uitat fix la unitatea pătrată ataşată de perete chiar sub tavan. Era formată din două proiectoare reglabile montate lângă partea superioară a unei cutii metalice bej de aproximativ un metru şi jumătate lungime şi un metru şi jumătate lăţime. Shoshan a ieşit din baie şi a privit în josul holului lung. A numărat încă patru unităţi de iluminat de urgenţă numai în această zonă. În acea noapte a fotografiat luminile şi a notat marca şi numărul modelului. În dimineaţa următoare, a informat Mossadul că a găsit o soluţie la problema lor.
Cinci săptămâni mai târziu, primul transport de o duzină de unităţi a plecat din Haifa spre Mumbai, India. După ce a trecut de vamă, încărcătura a fost reambalată şi trimisă în susul coastei spre zona de comerţ liber iraniană Chabahar. De acolo, a ajuns în interiorul ţării, la Isfahan. Alte două transporturi au urmat acelaşi traseu. În fiecare zi, Shoshan se oprea la poarta principală a instalaţiei pe motocicleta sa, care avea două genţi de şa şi o ladă de lapte veche din plastic legată de aripa din spate. Lada de lapte era aproape întotdeauna plină cu piese. Gardienii ajunseseră să se aştepte la asta. Totuşi, în interiorul fiecărei sacoşe se afla o unitate de iluminat de urgenţă contrafăcută. Nici măcar o dată în decurs de o lună, gardienii nu i-au cerut să deschidă sacii.
Urmărind schemele, Shoshan trecuse prin nenumărate repetiţii uscate. Experţii din Israel se gândiseră la toate. În loc să folosească explozibili din plastic C-4, ei au împachetat dispozitivele cu explozibili termobarici relativ noi. Explozibilii termobarici ar funcţiona extrem de bine în limitele subterane ale instalaţiei, aspirând literalmente tot oxigenul din aer şi creând un efect de vid enorm. Aceştia cântăreau mai puţin decât explozibilii convenţionali şi aveau o putere de aproape trei ori mai mare. Detonarea dispozitivelor exact în acelaşi timp a creat o altă problemă. Trecerea cablului de detonare între fiecare dintre cele două unităţi a fost respinsă imediat. Detonarea dispozitivelor de la distanţă era, de asemenea, nepractică. O frecvenţă radio nu avea cum să penetreze tot betonul şi oţelul. Soluţia a fost de a instala un ceas de mare precizie în fiecare dispozitiv. Prin intermediul unei telecomenzi principale, Shoshan a avut posibilitatea de a seta o oră anume pentru detonarea tuturor dispozitivelor. El a făcut acest lucru în camera sa de depozitare înainte de a le amplasa.
Douăzeci şi şase de dispozitive care cântăresc 2,5 kg fiecare. Doar 208 livre de explozibil. Firmele de demolări foloseau mult mai mulţi explozibili pentru a dărâma clădirile în grămezi frumos aranjate. Totuşi, nu acesta era obiectivul lui Shoshan. Nu încerca să dărâme o clădire şi cu siguranţă nu era îngrijorat de modul în care vor transporta mizeria. Obiectivul său era mult mai simplu. Avea de gând să arunce în aer principalii stâlpi de susţinere dintre al patrulea şi al doilea subetaj. Pierderea integrităţii structurale ar fi declanşat un efect de clătită, făcând ca cele trei etaje superioare să se prăbuşească pe acoperişul ultimului

subetaj. Toată acea greutate, căzând cu o asemenea forţă, ar fi rupt grinzile verticale de oţel de la baza structurii. Cele patru etaje ar ajunge să fie presate împreună ca o grămadă de clătite. Întreaga instalaţie de centrifugare şi reactorul ar fi distrus într-o mizerie radioactivă.
Shoshan a şchiopătat pe coridor şi şi-a verificat ceasul. Avea la dispoziţie puţin mai puţin de treizeci de minute pentru a elibera instalaţia. După ce terminase de plasat dispozitivele, tot ce mai avea de făcut era să îşi pună căruciorul înapoi în depozit şi să ajungă la suprafaţă. Odată ce exploziile ar fi început, s-ar fi îndreptat spre poartă şi s-ar fi strecurat în confuzia care ar fi urmat. A deschis uşa depozitului său şi a tras căruciorul înăuntru. Încăperea fără ferestre fusese refugiul său pentru o mare parte din ultimul an. În serile în care instalaţia era în mare parte goală, închidea uşa şi lăsa să cadă faţada lui Moshen Norwrasteh Iranianul. Încet, Adam Shoshan, israelianul, se impunea. Ceea ce Shoshan a ajuns să realizeze a fost că cei doi bărbaţi nu erau chiar atât de diferiţi.
Acestea erau momentele în care se simţea cel mai conflictual. Când îşi făcea griji în legătură cu oamenii drăguţi pe care îi întâlnise şi cu ce se va întâmpla cu ei când va veni atacul. Shoshan a simţit o urmă de vinovăţie pentru că a devansat programul. Cartierul general îi spusese clar că doreau ca instalaţia să fie distrusă în mijlocul zilei. Nu voiau doar să nimicească instalaţia, ci şi să stingă puterea ştiinţifică din spatele programului nuclear iranian. Cu cât mai mulţi oameni lucrau în laboratoare atunci când bombele explodau, cu atât mai bine.
Nu a fost o surpriză pentru Shoshan când a primit ordinul de a crea pagube maxime. El însuşi era un om dur, care fusese forţat să dea ordine care pentru unii puteau părea fără inimă. Totuşi, de când primise directiva, rămăsese treaz în pat aproape în fiecare noapte, încercând să găsească o modalitate de a o ocoli. Cunoscuse oameni foarte amabili în timpul petrecut în această instituţie. Existau câţiva antisemiţi plini de ură, cu siguranţă, dar majoritatea oamenilor nu erau diferiţi de vecinii şi colegii săi din Israel. I se părea greşit ca ei să trebuiască să moară pentru că au urmat ordinele unor fanatici religioşi.
Văzându-l pe Imad Mukhtar, însă, făcuse ca majoritatea acelor rezerve să dispară pur şi simplu. Poate că nu exista un om mai josnic în istoria modernă a Israelului. Mukhtar a fost furnizorul atentatelor sinucigaşe cu bombă, al atacurilor cu rachete asupra civililor şi al nenumăratelor răpiri. Avea sângele a mii de israelieni pe mâinile sale. Fiind unul dintre fondatorii Hezbollah, el era hotărât să distrugă statul Israel şi nimic mai puţin. Simplul fapt că a vizitat instalaţia a confirmat cele mai mari temeri ale Israelului: că Iranul ar putea pur şi simplu să dea una dintre noile lor bombe unui grup terorist apatrid ca Hezbollah.
Prinderea bărbatului la instalaţie atât de aproape de ora stabilită a fost pur şi simplu prea greu de rezistat. Shoshan a aruncat o scurtă privire prin încăpere, gândindu-se dacă era ceva ce merita să fie luat. Igienizarea locului nu era o preocupare. Puţinul pe care îl mai avea era bine ascuns şi ar fi fost distrus de explozie. Shoshan s-a retras din cameră şi a închis uşa în urma lui. În timp ce se îndrepta spre lift, gândurile sale s-au îndreptat spre prietenul său Ali Omidifar. El pusese la cale un plan pentru a-i distrage atenţia prietenului său şi pentru a se asigura că va ieşi din clădire atunci când bombele vor exploda. A apăsat butonul de apelare a liftului şi s-a gândit că era singurul lucru uman pe care îl putea face pentru a-şi uşura vina pentru toţi ceilalţi oameni care urmau să moară.
Când uşile s-au deschis, s-a trezit faţă în faţă cu Ali Farahani, şeful de securitate al clădirii. Părea agitat şi grăbit. Shoshan a presupus că avea legătură cu cei doi bărbaţi care stăteau în spatele lui. Shoshan s-a dat repede la o parte şi a murmurat o scuză tăcută. Şi-a ţinut privirea ferită în timp ce cei trei bărbaţi ieşeau din lift şi porneau pe hol spre biroul lui Farahani. Shoshan a intrat în lift şi a apăsat butonul pentru parter. În timp ce uşile începeau să se închidă, s-a uitat pe hol la ceafă lui Mukhtar şi expresia lui servilă a făcut loc unui zâmbet larg.

7

PUERTO GOLFITO, COSTA RICA

Rapp a ţinut oţelul rece al cuţitului său apăsat pe pielea goală a lui Garret ca un memento că mortalitatea lui era foarte mult pusă sub semnul întrebării.
Cu o voce mai mult amuzată decât dispreţuitoare, Rapp a şoptit: „Credeai că ai scăpat cu bine, nu-i aşa?”.
Garret a făcut un efort şchiop de a se elibera.
„Uşurel, Stu. Dacă vrei să trăieşti, vei face exact cum îţi spun eu.”
Să-i dea lui Garret speranţa că ar putea supravieţui era la fel de important ca şi ameninţarea evidentă cu forţa. Trebuia găsit echilibrul potrivit. Rapp era mai mult decât capabil să îl supună pe regele politic burtos, dar în seara asta, forţa brută ar fi fost ultima soluţie. Chiar şi poziţia cuţitului fusese luată în considerare. Rapp ţinea lama aplecată pe pielea lui Garret, pentru a nu lăsa o rană subţire care să fie descoperită la autopsie. Era vorba de înşelăciune şi, pentru a reuşi, avea nevoie ca Garret să se agaţe de ideea că ar putea supravieţui în următoarele câteva minute.
Cu gura la câţiva centimetri de urechea lui Garret, Rapp a spus: „Am vrut să vin aici, să-ţi tai gâtul şi să-ţi arunc fundul inutil în băutură, dar şeful meu, dintr-un motiv oarecare, crede că ai putea fi util.” Rapp a făcut o pauză pentru a-i da lui Garret o clipă să realizeze falsa speranţă. „Singura problemă pentru tine este că am un istoric de nerespectare a ordinelor.”
Rapp s-a mutat în dreapta sa şi i-a întors capul lui Garret astfel încât să-l poată privi în faţă. Rapp a putut vedea cum pleoapele lui Garret se îngustează în timp ce încerca să plaseze chipul agresorului său. Au rămas aşa timp de câteva secunde, apoi s-au lărgit brusc de frică.
Rapp a zâmbit. „Aşa e, Stu, ştii cine sunt. Ai încercat să mă tragi pe sfoară anul trecut, dându-i lui Tom Rich povestea aia de rahat pe care a publicat-o Times. A sfârşit prin a-ţi exploda în faţă, nu-i aşa?”.
Garret a încercat să dea din cap.
„O să spun asta doar o singură dată. Vreau să te omor şi sunt destul de sigur că, dacă o fac, directoarea Kennedy, în ciuda faptului că mi-a spus să nu o fac, va găsi în inima ei să mă ierte, deoarece eşti unul dintre cei mai mari operatori politici de rahat din istoria Americii. Aşa că, dacă vrei să-ţi salvezi fundul, nu mă mai minţi. Ne-am înţeles?”
Garret a închis ochii şi a dat din cap.
„În regulă, îngenunchează şi apoi îmi voi lua mâna de pe gura ta ca să putem vorbi.” Fără să-i dea timp de gândire, Rapp a început să-l coboare pe Garret pe puntea de tec. Când l-a pus în genunchi la marginea platformei, a adus cuţitul şi a pus lama cu muchia ascuţită pe gâtul lui Garret. „O să-mi iau mâna de pe gura ta. Dacă scoţi vreun zgomot mai tare decât o şoaptă, o să-ţi înfig lama asta direct prin cutia vocală şi o să ţi-o împing până la coloană. Vei sfârşi prin a te îneca în propriul sânge şi, crede-mă, nu va fi plăcut.”
Rapp i-a dat lui Garret un moment lung să se gândească la moartea agonizantă şi apoi şi-a luat încet mâna de pe gura lui Garret.
Consultantul politic şi fostul şef de cabinet prezidenţial a inspirat adânc şi a şoptit: „Te rog, nu mă omorî. Nimic din toate astea nu a fost ideea mea”. Vocea lui a devenit mai puternică. „A fost ideea idiotului de Mark Ross”.
„Linişte”, a şuierat Rapp.
„Îmi pare rău”, a spus Garret, mult mai încet acum.
„Poate că nu a fost ideea ta, dar ai fost de acord cu ea.”
Garret a ezitat şi apoi a dat din cap.
„Ai făcut mai mult decât să fii de acord cu ea. Ai ajutat la realizarea ei.”
„Nu am făcut decât să urmez ordinele.”
„Pe naiba. Nu erai un soldat din prima linie care urma ordinele. Eşti o curvă politică care nu dă doi bani pe nimic altceva decât pe victoria omului tău. Tu ai condus acea campanie şi ai vrut să o vezi pe Jillian Rautbort moartă la fel de mult ca şi Ross.”
„Femeia aceea nu a fost lipsită de vină.”
„De ce, pentru că şi-a înşelat soţul?”
„Spun doar că, dacă şi-ar fi ţinut picioarele încrucişate, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.”
Rapp l-a apucat pe Garret de păr cu mâna stângă şi i-a tras capul pe spate. „De ce nu te alături talibanilor? Ai de gând să stai aici şi să-mi spui că, pentru că o femeie şi-a înşelat soţul, merita să moară?”

„Nu”, s-a zbătut Garret, „spun doar că, dacă şi-ar fi păstrat rochia pe ea, nimic din toate astea nu s-ar fi pus în mişcare.”
„Şi ceilalţi paisprezece oameni care au murit?”
„Asta a fost un ghinion.”
„Nefericit”, a şuierat Rapp. „Ai furat alegerile prezidenţiale aruncând în aer un convoi de maşini şi omorând cincisprezece oameni, iar singurul cuvânt care îţi vine în minte este nefericit?”
Garret a putut simţi furia din vocea lui Rapp. „A fost rău. A fost greşit. Ar fi trebuit să-l opresc.”
„Ai perfectă dreptate că trebuia, sociopat nenorocit.” Rapp a retras lama de la gâtul lui Garret şi a pus-o înapoi în teacă. Cu mâna stângă ţinându-se încă de părul lui Garret, a spus: „Şi de aceea am să te omor.”
Înainte ca Garret să poată reacţiona, Rapp l-a smucit spre stânga. Reacţia lui Garret a fost să se aplece cu corpul spre dreapta pentru a nu cădea în apă. Asta era ceea ce voia Rapp. Folosindu-se de impulsul propriu al lui Garret, Rapp a inversat direcţia şi a tras capul lui Garret înapoi spre colţul dinspre pupa babord al bărcii. Tâmpla lui Garret a lovit cu un zgomot surd fibra de sticlă dură, lăsându-l ameţit şi abia conştient, cu braţele moleşite lângă el.
Rapp i-a dat drumul la părul lui Garret şi şi-a înfăşurat braţele în jurul pieptului bărbatului într-o îmbrăţişare de urs. A respirat adânc şi s-a propulsat pe el şi pe Garret peste marginea platformei de înot cu capul înainte. Când au ajuns în apa rece şi întunecată, Rapp a început să lovească calm cu picioarele, îndepărtându-le de suprafaţă. Apa părea să-l fi şocat pe Garret să revină la vigilenţă. A început să se zbată, dar nu a fost de niciun folos. Rapp îşi încleştase pumnii în jurul pieptului lui Garret. În timp ce îi împingea mai adânc, Garret a încercat să se agaţe de mâinile înmănuşate ale lui Rapp. Neavând noroc, a ajuns la faţa lui Rapp, singura parte a corpului, în afară de picioare, care nu era acoperită.
Rapp a răspuns coborându-şi pumnii cu câţiva centimetri pentru a-i limita lui Garret capacitatea de a-şi mişca braţele. Apoi i-a făcut un Heimlich rapid, forţându-l să scoată mai mult aer din plămâni. În tot acest timp, picioarele lui Rapp îi menţineau sub o propulsie constantă, îndepărtându-i tot mai mult de ceea ce Garret avea cea mai mare nevoie – oxigen. Garret a început să-şi răsucească corpul şi să-şi mişte violent picioarele. Rapp îşi ţinea ochii închişi şi îi împingea mai adânc. Bazându-se pe numărul de lovituri de picior, a presupus că se aflau la aproximativ douăzeci şi cinci de metri sub suprafaţă. Era mai mult decât suficient. Plămânii lui Garret ar fi luat foc. Ar fi simţit că pieptul îi va exploda.
Rapp se opri, lăsându-i să se niveleze şi apoi exhală puţin aer din plămâni. Se aflau sub apă de mai puţin de jumătate de minut, dar Rapp ştia că Garret era aproape de final. Mişcările sale se diminuau atât în frecvenţă, cât şi în forţă. Rapp şi-a slăbit puţin strânsoarea pentru a vedea dacă Garret făcea pe nebunul. Braţele îi rămăseseră flasce pe lângă el. Rapp a deschis ochii şi a privit în sus, spre lumina tot mai slabă de la suprafaţă. Şi-a eliberat strânsoarea de Garret şi l-a apucat de păr. Dacă bărbatul mai era încă în viaţă, acesta era momentul în care urma să facă fuga spre suprafaţă. Nu a făcut-o, însă. Pur şi simplu a plutit în faţa lui Rapp, o siluetă întunecată pe un fundal uşor mai deschis. Rapp şi-a pus mâinile pe umerii lui Garret, l-a împins mai jos, apoi a pornit spre suprafaţă.
Rapp putea vedea partea inferioară întunecată a bărcii şi s-a îndreptat spre prova îngustă, expirând cantităţi mici de aer în timp ce înainta. Zece secunde mai târziu, a ieşit liniştit la suprafaţă şi a terminat de expirat, înainte de a inspira scurt, urmat de două respiraţii mai adânci. Inima lui se mişca cu o viteză destul de bună. Între bătăile inimii şi cu apa în urechi îi era greu să audă ceva. A plutit în linişte, respirând din ce în ce mai adânc. Capul său era singurul lucru care ieşea din apă. Ritmul cardiac şi-a revenit rapid şi şi-a scuturat apa din urechi. A ascultat după orice semn că soţia lui Garret se trezise, dar nu a auzit nimic. După încă un minut, şi-a adunat sacul de înot de pe linia de ancorare şi a pornit spre ţărm. Cu puţin noroc, s-ar fi întors în Washington până la prânz.

8

ISFAHAN, INSTALAŢIE NUCLEARĂ

Cearta a durat cea mai mare parte a dimineţii. Pentru Ashani era ca şi cum ar fi fost într-o călătorie lungă cu maşina cu fiicele sale adolescente. Majoritatea bărbaţilor erau uşor de intimidat de Imad Mukhtar. Având în vedere legăturile sale strânse cu fanaticii liniei dure şi înclinaţia sa spre violenţă, era înţelept să te fereşti bine de el. Farahani, fie din prostie, fie din convingere, hotărâse să nu cedeze nimic. În timp ce Mukhtar sublinia neajunsurile instalaţiei cu tactul unui instructor de instrucţie, Farahani se apăra ca un artist insultat. Cei doi se alimentau unul pe altul, retorica se intensifica, iar Ashani se trezi dorindu-şi cu disperare ca biroul său să sune cu o urgenţă care să necesite atenţia sa imediată.
Ashani s-a sprijinit de peretele din biroul lui Farahani, privindu-l pe Mukhtar cum bifa o listă de dosare pe care dorea să le revizuiască.
Farahani, în timp ce-şi aprindea o ţigară, a expirat un nor de fum şi a scuturat din cap. „Îl cunosc foarte bine pe acest om. Nu ar trăda niciodată revoluţia".
Ashani nu-l văzuse niciodată pe Farahani atât de încăpăţânat. Poate că, după toate aceste luni, se săturase în sfârşit de oamenii care făceau drumul de la Teheran pentru a-i judeca fiecare mişcare. Chiar şi aşa, Mukhtar nu era un birocrat fără minte care încerca să-şi acopere spatele. La vârsta de paisprezece ani, bărbatul se alăturase grupului terorist palestinian Forţa 17. Până la vârsta de 20 de ani, l-a recunoscut pe Yasser Arafat pentru megalomanul corupt care era şi s-a despărţit de OEP. A format un grup puţin cunoscut numit Jihadul Islamic, care în cele din urmă a dat naştere unei alte organizaţii numite Hezbollah. În anul următor, a schimbat peisajul Orientului Mijlociu prin utilizarea cu succes a unor maşini şi camioane capcană pentru a distruge ambasada SUA, cazarma marinei şi cazarma franceză din Beirut. După aceste trei atacuri îngrozitoare, Mukhtar şi oamenii săi au început o serie de răpiri care au schimbat peisajul politic internaţional pentru tot restul deceniului. Mukhtar a fost un om de acţiune care nu s-a dat înapoi de la violenţă. Nu a ezitat să îi ucidă pe cei care nu împărtăşeau viziunea sa de jihad de tipul „totul sau nimic". Chiar dacă aceştia erau compatrioţi musulmani.
„Trei dintre oamenii voştri de ştiinţă de top au fost otrăviţi", a acuzat Mukhtar.
„Nicio urmă de otravă nu a fost găsită nicăieri în această instalaţie", a ripostat Farahani.
„Cine credeţi că i-a otrăvit?"
„Sunt sigur că porcii evrei au avut ceva de-a face cu asta, dar, din moment ce nu s-a întâmplat în această facilitate, investigaţia nu depinde de mine." Farahani s-a întors să se uite la Ashani. „Dacă vrei să ştii cine i-a omorât, ar trebui să-l întrebi pe Azad."
„Ştiu cine i-a ucis", a strigat Mukhtar pe jumătate. „Ideea pe care încerc să ţi-o fac să îţi intre în cap este că evreii au spioni în ţara ta. Ei adulmecă de ceva timp. I-au vizat în mod special pe cei trei oameni de ştiinţă pentru că erau coloana vertebrală a programului vostru de îmbogăţire a uraniului."
„Oricine poate face această presupunere. Nu mă cert cu dumneavoastră. Acei oameni au fost otrăviţi la universitate. Nu aici, în această instituţie. Nu există spioni evrei aici. Este imposibil."
„Vreau să vorbesc cu acest om." Mukhtar a ridicat un dosar personal.
Farahani şi-a îndreptat poziţia şi a spus: „Acest om provine dintr-o familie a cărei reputaţie este ireproşabilă."
Ashani a văzut cum Mukhtar îşi strângea pumnii şi cum i se umflau nările. Acum totul se potrivea la locul lui pentru omul care conducea Ministerul de Informaţii. Nu-i venea să creadă că nu-şi dăduse seama mai devreme. Farahani provenea dintr-o familie persană foarte mândră. O familie care îşi putea urmări genealogia până la rădăcinile dinastice ale Persiei. O familie foarte pioasă care a văzut că şahul era pe cale să-şi piardă tronul şi care, într-o mişcare de autoconservare, şi-a oferit sprijinul Ayatollahului Khomeini şi revoluţionarilor săi. Farahani era foarte mândru de neamul său persan şi nu avea de gând să primească ordine de la un corcitură palestinian ca Mukhtar.
Într-o clipită, Ashani a văzut cum se putea ajunge la această situaţie. Dacă Mukhtar ar fi simţit că Farahani se uita la el dinspre ciocul său persan proeminent, ar fi fost violenţe şi ar fi existat o şansă mai mare decât egală ca Farahani să sfârşească mort sau rănit definitiv. Fratele lui Farahani, care făcea parte din Consiliul Suprem, ar fi fost extrem de supărat. Mukhtar era prea valoros pentru a fi pedepsit, aşa că ar fi trimis înapoi pe frontul din Liban. Oameni puternici ar vrea să ştie de ce Ashani nu a intervenit şi nu a

oprit lucrurile înainte ca acestea să scape de sub control. Oricât de tentat ar fi fost să lase lucrurile să se desfăşoare, Ashani a decis că, pe termen lung, nu ar fi făcut decât să-i îngreuneze viaţa.
Ashani s-a împins de pe perete. „Îl cunosc pe omul despre care întrebi. Într-adevăr, provine dintr-o familie bună, şi tocmai de aceea ar trebui să vorbim cu el."
Farahani l-a privit pe Ashani cu o expresie confuză, aproape rănită.
„El va vorbi sincer", a spus Ashani. „Dacă a văzut ceva sau dacă bănuieşte pe cineva, ne va spune."
Farahani a făcut o pauză şi apoi şi-a dat consimţământul.
„Bine", a anunţat Mukhtar. „Unde este?"
Ashani şi-a verificat ceasul. Era aproape amiază. „De ce nu-ţi trimiţi oamenii tăi să-l ia şi să îl escorteze la cafenea?". Ashani nu i-a dat şansa lui Farahani să argumenteze. A deschis uşa biroului. „Te voi aştepta lângă lift".
Mukhtar i s-a alăturat în hol câteva secunde mai târziu. S-a oprit lângă ministrul Informaţiilor şi a spus: „Omul ăsta este un idiot".
Ashani a ridicat din umeri. „Este un muncitor foarte harnic".
„Dacă asta este tot ce vrei, atunci ar trebui să angajezi un bou."
Ashani a suspinat. „Imad, eu nu iau decizii de personal în afara ministerului meu".
„Ei bine, ar trebui să o faci."
„Sunt şi alte lucruri în joc şi, deşi nu este cel mai isteţ om din guvern, este incoruptibil."
„Îi place prea mult de aceşti oameni. Este prea uşor de păcălit."
„Nu sunt sigur că toate acestea vor conta."
„Ce vrea să însemne asta?"
„Am fost prea deschişi în legătură cu acest program. Americanii au aflat că instalaţia de la Natanz este o făcătură. Am pompat milioane de dolari într-o instalaţie falsă, astfel încât, dacă vor ataca vreodată, vor alege locaţia îndepărtată unde se presupune că se află reactorul. A fost un plan bun. Nu există populaţie în zona imediată. Americanii ar fi muşcat momeala şi ar fi lăsat această instalaţie în pace."
„Ei ştiu că Natanz este fals?" Era evident, după tonul lui Mukhtar, că aceasta era o noutate pentru el.
„Da, iar acum ei şi israelienii ştiu că ne-am pus toate ouăle într-un singur coş."
„Nu cred că vor ataca. Cel puţin nu prin aer. Sunt deja pe un teren şubred cu comunitatea internaţională."
Ashani a ezitat să spună ceea ce avea în minte, dar o parte din el voia să ia atitudine. „Cu un an în urmă aş fi fost de acord cu tine".
„Ce s-a schimbat?"
Au ajuns la lift şi s-au pus unul în faţa celuilalt. Aveau aceeaşi înălţime. Ashani era zveltă, pe când Mukhtar era corpolent. Într-o şoaptă conspirativă, Ashani a spus: „Bunul nostru prieten a fost un pic prea vorbăreţ în legătură cu dorinţa sa de a vedea Israelul şters de pe hartă."
„Nu-i împărtăşiţi opiniile?" a întrebat Mukhtar cu suspiciune.
„Nu am spus aşa ceva. Pur şi simplu pun la îndoială înţelepciunea de a face această ameninţare înainte de a o putea susţine."
Mukhtar a dat din cap foarte subtil. „Nu se poate anula trecutul. Important acum este să ne asigurăm că această facilitate este în siguranţă şi nu cred că acest tăntălău se ridică la înălţimea sarcinii."
Ashani nu voia să fie atrasă şi mai mult în această încurcătură. „Nu sunt la fel de convins ca tine că nu vor ataca pe calea aerului. Un singur bombardier B-2 ar putea intra în spaţiul nostru aerian şi nu l-am vedea niciodată. Ele zboară la cincizeci de mii de picioare şi pot transporta o încărcătură utilă de peste patruzeci de mii de kilograme. Nu mă îndoiesc că americanii au proiectat o nouă armă capabilă să penetreze fiecare etaj al acestei instalaţii."
„Ar avea nevoie de o bombă nucleară." Mukhtar a clătinat din cap. „Şi nu ar face asta niciodată. În plus, americanii nu sunt preocuparea mea. Au mâinile legate cu mizeria pe care au creat-o în Irak. Aliaţii lor europeni nu ar avea răbdare pentru un astfel de atac. Evreii sunt cei care mă îngrijorează, iar americanii nu au de gând să le dea unul dintre avioanele lor B-2."
„Atunci cum ne vor opri evreii?"

„Răspunsul evident este că vor continua să hărţuiască. Vor ucide mai mulţi oameni de ştiinţă dacă vor fi nevoiţi, dar asta nu va face decât să ne încetinească. În cele din urmă, vor încerca să distrugă acest loc. Singura întrebare este cum."
Lui Ashani nu-i păsa în mod deosebit de Mukhtar. Omul avea o tentă violentă care îl făcea greu de plăcut într-un mediu civilizat, dar nu era cineva care să fie respins cu uşurinţă. Reuşise acolo unde naţiunile eşuaseră. Atacurile sinucigaşe şi atacurile cu rachete pe care le-a lansat asupra Israelului an de an au fost motivul pentru care evreii au decis să renunţe în cele din urmă la o parte din pământ. Nu au fost Naţiunile Unite şi ameninţările lor cu sancţiuni. Nu au fost Egiptul, Siria, Iordania şi ceilalţi vecini arabi care au ameninţat cu războiul. Acest lucru fusese încercat de prea multe ori, iar evreii se dovediseră extrem de greu de alungat de pe micuţa crustă de pământ. Era un luptător care avea capacitatea stranie de a prezice acţiunile adversarilor săi.
Ashani era pe punctul de a vorbi când Farahani îi întrerupse cu vestea că omul de ştiinţă în cauză luase deja prânzul în cafenea. Uşile se deschiseră spre liftul mare şi Ashani îi făcu semn lui Mukhtar să intre primul. Şeful Hezbollah a ezitat, a făcut o grimasă inconştientă, apoi a păşit în cutia de oţel. Ashani a observat comportamentul bărbatului cu un nou interes. L-a urmat în lift şi s-a îndreptat spre peretele îndepărtat, unde Mukhtar se poziţionase ca un animal încolţit. Lui Ashani i-a trecut prin minte că şefului Hezbollah nu-i plăceau spaţiile închise. Când uşa s-a închis, l-a văzut pe Mukhtar închizând ochii şi mormăind ceva pentru sine. Ashani a arhivat informaţia.
Ascensorul a tresărit şi a început să se mişte foarte încet. Ashani s-a uitat la numerele de deasupra uşii şi, cu o voce îndepărtată, a spus: „Damien Chaussepied".
„Cine?" a întrebat Mukhtar pe un ton laconic.
„Damien Chaussepied. Aţi auzit vreodată de el?"
„Nu."
„Era un antreprenor francez care lucra la reactorul Osirak din Irak în anul optzeci şi unu."
„Şi de ce îl aduci în discuţie?".
„S-a dovedit a fi un spion israelian. A amplasat balize de localizare în toată instalaţia, astfel încât piloţii israelieni să ştie exact unde să arunce bombele."
„Şi israelienii l-au ucis", a spus Farahani în batjocură. „Aşa îi tratează ei pe cei pe care îi recrutează."
Ashani l-a ignorat pe şeful securităţii şi s-a concentrat asupra lui Mukhtar. „Se presupune că a fost ucis în atacul aerian."
„Se presupune?"
„Aşa susţin irakienii şi francezii. Eu nu am crezut niciodată."
„De ce?"
„De-a lungul anilor au existat anumite informaţii care indică faptul că DGSE francez a lucrat cu Mossad în această operaţiune."
Farahani a luat în derâdere. „Asta sună ca o propagandă sionistă tipică".
Mukhtar l-a ignorat pe şeful securităţii şi a întrebat: „Aţi spus că a murit în timpul raidului."
„Asta este ceea ce susţin ei".
„I-au găsit cadavrul?"
„Au găsit părţi ale unui cadavru. S-au făcut multe stricăciuni în instalaţie."
„Deci credeţi că francezii au lucrat la ambele părţi ale înţelegerii."
Ashani a dat din cap. „Au fost plătiţi cu milioane de dolari pentru a ajuta la construirea ei, iar apoi i-au ajutat pe israelieni să o distrugă."
„Asta este o pură speculaţie", a răspuns Farahani.
„Conjectură", a subliniat Ashani, „bazată pe anumite informaţii pe care nu le cunoaşteţi".
Pe faţa lui Farahani s-a format o încruntare dezacordată.
„Văd că sunteţi sceptic, aşa că permiteţi-mi să vă pun o întrebare simplă. Aveţi încredere în prietenii noştri ruşi care ne ajută să ne construim programul nuclear?"
„Da."
Mukhtar a râs în hohote. „Atunci eşti un prost. Ruşii sunt mai răi decât saudiţii. Şi-ar vinde proprii copii dacă li s-ar oferi suficienţi bani".

Ashani tocmai începuse să deschidă gura. Avea de gând să adauge propriile sale informaţii anecdotice despre ruşi, dar cuvintele nu i-au mai trecut pe buze. Ceva foarte greşit se întâmplase exact în acel moment şi, chiar dacă Ashani nu ştia încă despre ce era vorba, ştia că nu era ceva bun.
A început ca un zgomot care părea să vină de sub ei. La început, Ashani a crezut că era ceva îndepărtat şi oarecum înăbuşit, dar orice astfel de speranţă a fost repede stinsă de o explozie mult mai puternică, care creştea în intensitate. Ascensorul s-a zguduit, luminile au pâlpâit şi apoi, spre groaza lui Ashani, a simţit că este tras spre uşă în timp ce aerul era aspirat din interiorul compartimentului liftului. Timpul a îngheţat pentru o clipă, în timp ce toţi cei trei bărbaţi s-au privit unii pe alţii în stare de şoc, apoi, unul câte unul, au început să gâfâie după aer. În timp ce se ocupau de cea mai imediată nevoie a lor, care era să-şi umple plămânii cu oxigen, spaţiul lor relativ mic a fost lovit de o explozie secundară mult mai mare. Dintr-o dată, liftul a zburat în sus, a rămas suspendat în aer pentru o secundă şi apoi s-a prăbuşit înapoi. Cablul de siguranţă s-a rupt strâns, iar cutia s-a oprit violent, trântindu-i pe toţi cei trei bărbaţi la podea. Luminile au pâlpâit din nou, dar au reuşit să rămână aprinse.
Ashani s-a rostogolit pe o parte şi a ajuns faţă în faţă cu Mukhtar. Ochii teroristului erau mari de frică. Ashani a continuat să-şi ţină respiraţia şi s-a uitat spre uşă. S-a auzit un şuierat în timp ce aerul se reintroducea în spaţiu. Avea un miros de arsură, dar era respirabil. Farahani s-a pus în genunchi şi a ajuns la butoanele de control.
„Trebuie să ieşim de aici. Ţinta lor sunt puţurile lifturilor.”
Mukhtar a gâfâit după aer şi a întrebat: „Ce?”.
„Americanii ţintesc conductele de ventilaţie şi puţurile lifturilor.”
Ashani s-a ridicat pe un genunchi. Simţea liftul mişcându-se din nou. El cunoştea foarte bine strategia americană de bombardament, care încerca să arunce bombele cu ghidaj laser prin puţuri de aer. Ştiind acest lucru, îşi luase măsuri speciale de precauţie pentru a contracara un astfel de atac. Nici măcar o singură conductă sau puţ de aer nu mergea direct de la suprafaţă până la ultimul subetaj unde se afla reactorul. În plus, fiecare puţ de ascensor avea un scut suplimentar la suprafaţă.
Farahani încerca să forţeze uşa cu degetele, în timp ce Mukhtar se lovea cu pumnul de butonul de deschidere a uşii.
Ashani rămase într-un genunchi. Nu era convins că părăsirea siguranţei relative a liftului era o idee atât de bună. Ceea ce tocmai trăiseră era, fără îndoială, primul val de bombe. Cu siguranţă aveau să mai apară şi altele. Dintr-o dată, s-a auzit un zgomot atât de ameninţător încât l-a făcut pe Ashani să se strâmbe din reflex. A început ca un geamăt, crescând constant atât în volum, cât şi în înălţime. Aproape ceva la care te-ai fi aşteptat de la un mamifer mare pe cale să expire. Gemetelor li s-au alăturat zgomote puternice de pocnituri. Liftul s-a zguduit din nou, dezechilibrându-l pe Farahani şi lovindu-l pe Mukhtar, imobilizându-l într-un colţ.
Pentru Ashani, era ceva ciudat de familiar în legătură cu zgomotul pe care tocmai îl auzise, dar nu-l putea localiza. Dintr-o dată, uşile au început să se deschidă şi, din poziţia sa în genunchi, Ashani a fost întâmpinat de o privelişte care nu avea absolut niciun sens. După ce stătuse sub pământ întreaga dimineaţă, ultimul lucru pe care se gândea că îl va vedea era cerul albastru. Întotdeauna presupusese că americanii sau evreii ar fi atacat noaptea. În mijlocul exploziilor, pierduse noţiunea timpului. Aproape ca un gând secundar, şi-a dat seama că mai era ceva în neregulă. Zi sau noapte, nu ar fi trebuit să poată privi cerul. Ar fi trebuit să se uite la tavanul parterului.
Mukhtar a împins-o pe Farahani de pe el spre uşile acum complet deschise. Ashani s-a ridicat şi a făcut un pas timid înainte. Creierul său încă îi spunea că ceva nu era în regulă. Se tot întorcea la acel zgomot oribil de ţiuit. Ca o ceaţă care se rostogolea dinspre ocean, un nor de praf plutea de jos în sus, întunecând totul dincolo de uşă. Clopotele de alarmă au început să sune în creierul lui Ashani când şi-a dat seama ce se întâmpla. Auzise acel zgomot strident o dată, cu mulţi ani în urmă, când participase la un raid clandestin împotriva unei platforme petroliere irakiene. Era sunetul oţelului care se răsucea şi se frângea.
Farahani a ieşit în fugă din lift şi a căzut ca o piatră. Ţipătul lui a plutit de jos. Mukhtar era chiar pe urmele lui. Pentru Ashani, ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost mai mult o reacţie decât o decizie. Braţul său a ieşit şi l-a apucat pe Mukhtar de spatele cămăşii. Maestrul terorist a rămas agăţat de margine pentru o secundă, cu un picior în siguranţă în lift, celălalt plutind deasupra a ceea ce ar fi putut fi o moarte

sigură. Încet, Ashani l-a tras pe Mukhtar înapoi în lift. Aproape imediat, a ştiut că ratase o mare oportunitate. Şi dacă Ashani ar fi avut măcar o idee despre problemele pe care Mukhtar i le-ar fi creat în săptămânile următoare, l-ar fi împins spre moarte chiar atunci şi acolo.

9

ATLANTA, GEORGIA

Rapp privea pe geamul avionului Gulfstream 5 în timp ce trenul de aterizare a intrat brusc în poziţia de blocare. Rivera a întins mâna şi l-a apucat de mână, ceea ce el a luat ca pe un semn bun, având în vedere faptul că ea rămăsese mută cea mai mare parte a dimineţii. Rapp nu excelase niciodată la capitolul relaţii. Era sigur că, dacă s-ar fi aşezat la masa unui psihiatru, acesta ar fi fost în stare să-i desluşească problemele în câteva minute. Poate chiar mai puţin. Tatăl său murise de un atac de cord când era tânăr, iubita lui din liceu pierise în tragedia Pan Am Lockerbie, iar soţia lui fusese ucisă cu doar doi ani în urmă. Adăugaţi la asta lipsa sa inerentă de încredere în oameni şi aţi rămas cu o persoană care era mai potrivită pentru burlăcie. Fiind realist cum era, Rapp ar fi trebuit să se consoleze ştiind că îi era mai bine singur. Nu a făcut-o, însă. Exista o gaură imensă acolo unde se aştepta să fie viaţa lui în acest moment. Începuse să se plictisească de singurătate. Nu atât de mult de slujbă. Era încă extrem de pasionat de asta. Era mai mult ceea ce făcea cu viaţa lui personală.
Totuşi, Rivera îi oferea speranţă. Da, temperamentul ei latin putea să-şi arate colţii pentru cele mai neînsemnate lucruri, dar femeia avea simţul proporţiilor atunci când era important şi, mai ales, simţul datoriei şi al sacrificiului. Asta era ceva ce Anna nu înţelesese niciodată. Soţia sa pretindea că ştie de ce făcea ceea ce făcea, dar nu fusese niciodată pe deplin de acord. Cum ar fi putut fi? Ea era reporter, iar el era un agent clandestin al CIA. Ea credea în mod fundamental că mass-media avea dreptul să ştie tot ce făcea guvernul. El credea în mod fundamental că există anumite lucruri pe care o societate civilizată ar fi mai bine să nu le ştie. Dacă ar fi făcut unul dintre acele teste premaritale, ar fi picat lamentabil. Chiar şi aşa, asta nu i-ar fi descurajat. Erau îndrăgostiţi nebuneşte şi nu trecea o zi în care el să nu-şi dorească să o ţină din nou în braţe.
„La ce te gândeşti?”
Cuvintele lui Rivera l-au smuls pe Rapp înapoi la prezent ca o palmă peste faţă. S-a întors încet şi s-a uitat în ochii caramelizaţi ai femeii cu care se culcase cu mai puţin de o zi în urmă. Oricât de prost era cu relaţiile, nu era atât de prost încât să-i spună că se gândea la soţia lui decedată.
„Mă întrebam doar de ce au nevoie de mine în Atlanta”.
Rapp se referea la şefa lui, directorul CIA, Irene Kennedy. Ea sunase şi ceruse ca avionul lor să fie deviat în timp ce se afla deasupra Golfului Mexic.
„Nu ţi-a spus de ce?”
„Doar că preşedintele avea nevoie să vorbească cu mine.”
Rivera s-a enervat. „Nu crezi?”
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. Ştia la ce făcea aluzie. Preşedintele nu ştia nimic despre rolul lui Garret în moartea soţiei sale.
Rivera a privit o clipă pe lângă Rapp, pe fereastră, apoi şi-a lăsat încet privirea să cadă pe el. L-a strâns de mână şi i-a spus: „Vreau să ştii că eu cred că ştiu de ce ai făcut ceea ce ai făcut aseară şi nu sunt supărată”.
Rapp a fost surprins. „Serios?”
Rapp ajunsese înapoi pe plajă cu puţin înainte de ora 4:00 dimineaţa şi o găsise pe Rivera aşteptându-l. Stătea la linia copacilor ţinând în mână radioul securizat şi părea îngrijorată. A ieşit din valuri şi a mers pe nisipul moale fără să ştie la ce să se aştepte, dar era destul de sigur că ea nu avea să fie mulţumită de el. Pentru o scurtă clipă, s-a gândit chiar să o mintă. Din moment ce planul era să-l ucidă pe Garret în a doua

noapte, s-a gândit să-i spună că făcea o recunoaştere, dar minciuna nu ar fi ţinut mult timp. Soţia avea să raporteze cu siguranţă dispariţia lui imediat ce se trezea. Trebuiau să părăsească ţara înainte ca poliţia să înceapă să scotocească.
Rapp s-a apropiat de ea şi i-a întins mâna. Ea a apucat-o, iar el a tras-o în picioare.
Ea l-a privit în ochi pentru o clipă lungă şi apoi l-a întrebat: „L-ai omorât, nu-i aşa?".
Rapp a ezitat şi apoi a spus: „Da".
După ce l-a studiat cu ochii ei pătrunzători, Rivera a dat din cap şi pe un ton foarte dezinvolt a spus: „Ar fi bine să ne facem bagajele şi să plecăm de aici."
Rapp se aştepta mai mult la o confruntare. A urmat-o până în casă, destul de sigur că interogatoriul urma să urmeze mai târziu. În timp ce Rivera a început să igienizeze locul, Rapp i-a sunat pe piloţi şi le-a spus să pregătească avionul. Le-a luat mai puţin de o oră să pună totul în ordine. În timp ce cerul estic începea să se lumineze, le-a aruncat bagajele în spatele maşinii Toyota FJ Cruiser pe care o închiriaseră şi a încuiat casa.
Ajunseseră la Golfito cu un avion de serviciu închiriat, pilotat de foşti piloţi militari care erau plătiţi bine pentru a-şi ţine gura. Intrarea în ţară nu-i dăduse lui Rapp prea multe motive de îngrijorare. El şi Rivera aterizaseră pe micul aeroport din Golfito, unde controalele vamale şi de imigrare erau aproape inexistente. O echipă avansată făcuse deja aranjamentele pentru un vehicul şi pentru casă. Singurul dezavantaj era reprezentat de toţi agenţii imobiliari curioşi care cutreierau aeroportul în căutare de potenţiali cumpărători. Boom-ul imobiliar ajunsese în sfârşit în partea sudică şi îndepărtată a Costa Rica. Erau o mulţime de americani care locuiau în zonă şi încercau să facă avere. Nu era neobişnuit ca avioanele private să aterizeze pe micul aeroport, dar nu era atât de obişnuit încât să nu fie observat. Exista o şansă ca vreun reporter agresiv să încerce să urmărească pista, dar nu ar fi ajuns prea departe. Rapp şi Rivera călătoreau cu paşapoarte mexicane.
Aveau roţile pornite şi se îndreptau spre nord cu puţin înainte de ora 7:00. Câteva ore mai târziu au aterizat în Cancun şi s-au oprit într-un hangar privat, unde şi-au schimbat atât avioanele, cât şi identităţile. De data aceasta erau Bob şi Susan Luther, un cuplu căsătorit din Nashville. Următoarea etapă a călătoriei lor urma să-i ducă la Houston, dar la scurt timp după decolare au primit apelul de la Langley. Nevoit să intre în detalii pe o linie nesecurizată, şeful lui Rapp i-a explicat că preşedintele îi cerea sfatul într-o chestiune urgentă. Era cu el în Atlanta şi urmau să călătorească înapoi la Washington la scurt timp după prânz.
Rivera fusese tăcută în cea mai mare parte a zborului. Îşi ţinea capul îngropat într-o carte şi, în cea mai mare parte, îl ignorase pe Rapp. Faptul că acum îi spunea că înţelegea de ce se ocupase el însuşi de Garret era un semn bun.
„Eşti foarte bun în ceea ce faci", a spus Rivera. „Mă sperie uneori, dar nu asta este ideea. Erau multe în joc şi trebuia să iasă perfect. Oricât de mult aş fi vrut să sugrum viaţa din acel gunoi, a fost o prostie din partea mea să cred că eu ar trebui să fiu cel care să o facă".
„Mulţumesc. Mă bucur că înţelegi."
„Acum e rândul tău."
„Rândul meu?"
„Să-ţi ceri scuze." Rivera şi-a dat părul negru şi strălucitor pe umăr şi s-a răsucit pe scaun. Zâmbind, a spus: „Haide. Să auzim."
„Să auzim ce?"
„Scuzele tale pentru că nu mi-ai spus ce aveai de gând să faci."
„I..." Rapp s-a bâlbâit.
„Credeai că tu ştii cel mai bine şi ţi-a fost frică de cum aş putea reacţiona, aşa că m-ai îmbătat, te-ai culcat cu mine, apoi te-ai furişat din pat şi te-ai dus să te ocupi singur de treabă."
„Asta nu este în întregime adevărat." Rapp se zvârcolea inconfortabil în scaunul său. „Nu am plănuit niciodată să..."
„Ba da, ai făcut-o", l-a întrerupt ea. „Poate că nu vrei să recunoşti, dar te-ai gândit la asta din momentul în care am început să discutăm despre operaţiune. Şi nu am nicio problemă cu decizia ta."
„Nu te-ai fi supărat? Nu te-ai fi certat cu mine?"

„S-ar putea să o fi făcut, dar în cele din urmă ţi-aş fi respectat decizia.”
Rapp a râs cu neîncredere.
„Deci, metoda ta e mai bună?” Rivera i-a aruncat o privire deoparte, ca să te urmărească. „Eu sunt partenerul tău. Eu sunt rezerva ta. Dacă lucrurile merg prost, ar trebui să fiu acolo ca să te scot pe cauţiune. Nu prea pot face asta dacă dorm.”
„Am lăsat radioul pornit. Dacă lucrurile deveneau dificile, te-aş fi sunat.”
Rivera şi-a retras mâna şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Să nu-mi spui că eşti unul dintre acei tipi care nu pot recunoaşte că a greşit în faţa unei femei.”
„Nu este deloc aşa.”
„Atunci ce este? Ţi-am spus că îţi respect decizia tactică de a prelua conducerea în această situaţie. Tot ce vreau este să recunoşti că ar fi trebuit să mă ţii la curent.”
„Bine... ar fi trebuit să te ţin la curent.”
Rivera a zâmbit. „Nu a fost foarte greu, nu-i aşa?”
„De fapt, a fost.”
Rivera a zâmbit, apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe buze. „Ştiu cine eşti, Mitch. Nu am de gând să încerc să te schimb. Cel puţin nu foarte mult. Poate doar să-ţi netezesc puţin asperităţile.”

10

Aeroportul Internaţional din Atlanta era unul dintre cele mai aglomerate din lume şi, datorită unui anumit 747 parcat singur pe o porţiune îndepărtată a pistei, era pe cale să devină cel mai aglomerat aeroport din lume. Cortegiul prezidenţial nu a blocat doar traficul la sol, ci şi traficul aerian. Caravana de maşini, limuzine, SUV-uri, furgonete şi motociclete a alergat pe pista netedă de beton ca şi cum ar fi întârziat să prindă un avion. Nu întârziau, dar bărbaţii şi femeile însărcinate cu mutarea preşedintelui şi a anturajului său ştiau că minutele însemnau bani. Secret Service a lucrat foarte îndeaproape cu oficialii şi autorităţile locale pentru a se asigura că lucrurile se desfăşoară fără probleme. În această epocă modernă a comandanţilor şefi care se plimbă cu avionul, ei erau foarte conştienţi de impactul economic negativ pe care un preşedinte în vizită îl putea avea asupra unui aeroport. Dacă închideţi un hub important precum Atlanta timp de treizeci de minute, acest lucru ar putea bloca întreaga regiune şi chiar mai mult, ceea ce ar costa milioane de euro pentru transportatorii aerieni şi ar duce la pierderi de productivitate pentru pasageri.
Luând în considerare acest lucru, cei de la a 89-a escadrilă de transport aerian şi Secret Service dau tot ce au mai bun pentru a se asigura că avionul este gata de plecare în momentul în care preşedintele se urcă la bord. Reporterii au fost deja transportaţi cu autobuzul de la evenimentul de la Biserica Baptistă Ebenezer, unde preşedintele şi-a lansat iniţiativa sa de credinţă în interiorul oraşului. Ei urcaseră un al doilea set de scări mai aproape de coada avionului şi acum se instalaseră şi îşi puneau centurile de siguranţă pentru decolare. Echipajul Forţelor Aeriene îşi completase deja lista de verificare înainte de zbor şi avea cele patru motoare General Electric bâzâind şi pregătite.
Pe măsură ce coloana de maşini se apropia de masivul 747-200B alb şi albastru, vehiculele au început să se desprindă. În mod normal, o coadă de demnitari ar fi trebuit să fie la baza scărilor, dar preşedintele se grăbea, aşa că a fost anulată. Înainte ca prima limuzină prezidenţială Cadillac DTS să se oprească în dreptul covorului roşu, uşile au început să se deschidă. Bărbaţi în costume închise la culoare şi câteva femei au început să se alăture celor care deja stăteau la post în jurul avionului. Preşedintele Alexander a coborât din spatele limuzinei şi s-a îndreptat spre scările din faţă. A făcut o pauză suficient de lungă pentru a o lua de cot pe directoarea CIA, Irene Kennedy, şi a început să urce scările cu ea. Consilierul prezidenţial pe probleme de securitate naţională şi şeful de cabinet al preşedintelui erau chiar pe urmele lor. Trei agenţi din detaşamentul său personal îl urmau, în timp ce alţi agenţi se grăbeau să urce al doilea set de scări.

La abia treizeci de secunde de la sosire, scările erau îndepărtate de ambarcaţiune şi vehiculele plecau spre o altă parte a aeroportului, unde urmau să fie încărcate în avioanele de marfă de la a 89-a escadrilă de transport aerian. Echipajul de la sol al Forţelor Aeriene a smuls blocurile galbene strălucitoare de pe trenul de aterizare şi a dat semnalul că totul era liber. Un aviator senior cu vestă portocalie şi căşti a trecut pe lângă botul avionului şi a mai făcut o verificare vizuală a zonei pentru a se asigura că totul este liber. A ridicat bastoanele de semnalizare şi a început să facă semn avionului să îl urmeze. După ce roţile au început să se rostogolească, aviatorul s-a îndreptat spre babord şi a salutat în timp ce pasărea mare şi frumoasă a trecut pe lângă el.
Înăuntru, preşedintele Alexander şi cei mai apropiaţi consilieri ai săi se îngrămădeau în sala de conferinţe unde îl aştepta Rapp.
Rapp s-a ridicat şi a spus: „Domnule preşedinte, îmi cer scuze pentru apariţia mea. „ Purta o pereche de pantaloni cargo kaki uzaţi, un tricou polo decolorat şi o haină de costum pe care o împrumutase de la unul dintre agenţii Serviciului Secret. Ca să înrăutăţească lucrurile, nu se bărbierise de cinci zile.
„Nu vă faceţi griji.” Preşedintele şi-a dat jos haina de costum şi a aruncat-o pe canapeaua de vizavi de masa de conferinţe. „După cum arăţi, presupun că ai fost plecat să faci ceva despre care nu vreau să ştiu.”
Rapp aproape că a râs, dar s-a gândit mai bine să nu o facă. Pe moment, nu mai avea cuvinte.
Preşedintele i-a citit disconfortul şi i-a arătat lui Rapp unul dintre zâmbetele sale sudiste. „Glumeam şi eu. Ia loc şi pune-ţi centura.”
Toate cele cinci persoane s-au aşezat pe scaunele fixe din piele. Preşedintele s-a aşezat în capul mesei; consilierul său pe probleme de securitate naţională, Frank Ozark, s-a aşezat imediat în dreapta sa şi apoi Ted Byrne, şeful său de cabinet. Rapp şi Kennedy se aflau de cealaltă parte a mesei, Kennedy stând cel mai aproape de preşedinte.
În timp ce avionul începea să se rostogolească, preşedintele s-a uitat la un ofiţer al Forţelor Aeriene care stătea în uşă şi a spus: „Imediat ce ajungem la altitudine, vreau să se facă apelul”.
„Da, domnule.” Bărbatul a salutat şi a închis uşa.
Cu motoarele puternice care răcneau afară, Rapp şi-a apropiat gura la câţiva centimetri de urechea lui Kennedy şi a spus: „Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?”.
Kennedy apucase deja dosarul în aşteptarea acestei întrebări. L-a deschis, dezvăluind o imagine din satelit, şi l-a strecurat între ei. „Recunoşti asta?”
Rapp a studiat cu atenţie imaginea în timp ce-şi scărpina barba neagră şi groasă de pe faţă. „Este instalaţia de la Isfahan. Nu-i aşa?”
„Da.” Kennedy i-a arătat o a doua fotografie care, la prima vedere, părea să fie la fel ca prima.
„Ce trebuie să caut?” a întrebat Rapp.
Kennedy a bătut cu degetul în cadranul din dreapta sus al fotografiei. „Chiar acolo.”
Ochii lui Rapp s-au mutat de mai multe ori înainte şi înapoi la ambele fotografii, înainte şi după. „Ăla este un nor de fum?”
„S-ar părea că da.” Kennedy a îndepărtat ambele fotografii şi a întins două noi. Acestea erau fotografii mărite care se concentrau asupra zonei de interes imediat. În prima se puteau vedea clar unităţile mari de aer condiţionat de pe acoperiş. În cea de-a doua, totul era ascuns de un nor mare de resturi.
„Ce naiba s-a întâmplat?” a întrebat Rapp cu voce scăzută.
„Nu suntem siguri”.
„Deci nu am fost noi?”
„Nu.”
„Atunci trebuie să fi fost israelienii.”
„Am putea presupune.” Kennedy i-a arătat o altă fotografie în timp ce avionul rula spre pista principală. Norul de resturi era clar în această fotografie.
Rapp a studiat fotografia timp de câteva secunde şi apoi a pus întrebarea evidentă. „Unde naiba este acoperişul?”
„Se pare că a căzut în acea gaură mare”.
Rapp încerca să înţeleagă totul. „Să dăm puţin înapoi. Când s-a întâmplat asta?”
„Puţin după prânz, astăzi. Ora Teheranului.”

„Avem imagini în timp real?”
„Parţial. NRO le analizează în timp ce vorbim.” Kennedy se referea la National Reconnaissance Office.
„Ai vorbit cu Ben?” Rapp se referea la Ben Freidman, colegul lui Kennedy la Mossad.
„Nu mi-a răspuns la niciun telefon.”
Rapp a clătinat din cap. „Ăsta nu e un semn bun.”
„Posibil, dar îmi imaginez că este foarte ocupat.”
„Sau se eschivează de tine. Dar ambasadorul lor?”
„Nimic până acum. Statul a luat legătura cu el, dar el susţine că ştie chiar mai puţin decât noi.”
„Probabil că spune adevărul.” Rapp a aruncat o privire spre preşedinte, care vorbea cu şeful său de cabinet şi cu consilierul său pentru securitate naţională. Apropiindu-se de Kennedy, a întrebat: „De ce mă aflu aici? Toate acestea par a fi puţin peste nivelul meu de plată în acest moment.”
Kennedy şi-a tras ochelarii de citit până în vârful nasului şi a spus: „Habar nu am”.
Sprâncenele lui Rapp s-au încruntat de neîncredere. „Haideţi.”
„Serios. Am aflat despre asta chiar înainte de a-i face instructajul de dimineaţă.” Kennedy a atins una dintre fotografiile din satelit. „De aceea m-a pus să vin în călătorie. La jumătatea distanţei dintre DC şi Atlanta, s-a dus în biroul său pentru a da un telefon. Zece minute mai târziu, a ieşit şi mi-a spus că te vrea în zborul de întoarcere spre DC.”
Rapp s-a lăsat pe spate în scaun, şi-a încrucişat braţele, s-a gândit la posibilele implicaţii ale interesului brusc al preşedintelui faţă de el şi a murmurat: „Mă întreb cu cine naiba a vorbit”.

11

În ultimul an, Rapp a asistat la mai multe videoconferinţe decât în toţi anii anteriori de activitate guvernamentală la un loc. Birocraţia antiteroristă de după 11 septembrie 2001 explodase de la câteva sute de bărbaţi şi femei dedicaţi la CIA, FBI, Departamentul de Stat şi la alte câteva agenţii la mii de persoane cu un buget combinat de peste un miliard de dolari pe an. În marea tradiţie a Capitoliului, politicienii au alocat sume uriaşe de bani pentru rezolvarea problemei, indiferent dacă erau necesari sau nu.
Au fost create noi agenţii, cum ar fi Homeland Security, Centrul Naţional de Contraterorism şi Centrul de Integrare a Ameninţărilor Teroriste. Agenţii despre care Rapp nici măcar nu ştia că există, cum ar fi National Geospatial Intelligence Agency, au fost ridicate în importanţă şi aduse în cortul mare al contraterorismului. Rapp încă nu ştia exact cu ce se ocupa banda Geospatial, dar ştia că aveau un sediu nou şi strălucitor şi un buget suficient de mare pentru a stânjeni un lobbyist. Adăugaţi la acestea birourile satelit din marile oraşe din întreaga lume, operaţiunile de combatere a terorismului în continuă expansiune de la Apărare, Justiţie şi Stat, şi rămânea o birocraţie greoaie care era la fel de agilă ca un submarin cu rachete balistice în râul Potomac.
Una dintre marile temeri ale lui Rapp se adeverise. Oameni talentaţi şi nenumărate resurse fuseseră absorbite de partea de suport a afacerii, în loc de partea de operaţiuni, unde era cu adevărat nevoie de ele. Şi pentru că una dintre marile lecţii ale evenimentelor din 11 septembrie a fost că nu se vorbea suficient de mult între oameni, de la Capitoliu venise dictonul că toată lumea trebuie să se poarte frumos şi să facă schimb de informaţii. De aici şi boom-ul videoconferinţelor. Devenise un mod de viaţă, dar nu unul pe care Rapp l-a îmbrăţişat.
Un ecran cu plasmă de patruzeci de inci atârna pe peretele îndepărtat al sălii de conferinţe, vizavi de preşedinte. În prezent era împărţit în două, cu secretarul Apărării Brad England în stânga şi secretarul de stat Sunny Wicka în dreapta. Preşedintele Alexander era în funcţie de puţin peste un an şi, din fericire pentru tânărul lider, administraţia sa evitase până acum orice conflict internaţional major. Acest lucru era pe cale să se schimbe. Rapp auzise lucruri bune de la Kennedy despre echipa de securitate naţională a preşedintelui, ceea ce era liniştitor având în vedere gravitatea aparentă a ceea ce se întâmplase la instalaţia nucleară iraniană. Ca în cazul majorităţii videoconferinţelor, planul lui Rapp era să spună cât mai puţine lucruri. Era foarte suspicios în legătură cu afirmaţiile făcute de cei de la comunicaţii că liniile erau sigure.

Ori de câte ori începeai să trimiţi comunicaţiile prin sateliţi, Rapp presupunea că cineva capta acele semnale şi le decripta.
„Brad”, a început preşedintele, „îmi pare rău că te-am scos de pe pârtii”.
„Nu-i nimic, domnule preşedinte, face parte din slujbă.” Anglia îşi luase un weekend prelungit la refugiul său de pe vârful muntelui din Beaver Creek, Colorado. Avea în jur de 50 de ani şi, în ciuda părului său cărunt, avea un aer foarte băieţos. Fost mare mahăr la Merrill Lynch, England se încadra în planul preşedintelui de a pune oameni din sectorul privat în cabinetul său.
„Bună, Sunny”, l-a salutat preşedintele pe secretarul de stat. „Aţi mai aflat ceva de la ambasadorul israelian?”.
„Nu. Cel puţin nu ceva util.”
Wicka se afla la biroul ei din Foggy Bottom. Rapp ştia că şeful său şi Wicka aveau o relaţie bună. A luat ca pe un semn bun faptul că ea nu avea cinci dintre subalternii ei care să asiste la convorbire.
„V-a răspuns ministrul de externe la telefon?”, a întrebat preşedintele.
„Da. Tocmai am vorbit la telefon cu ea”.
„Şi?”
„Oficial, guvernul israelian nu are nicio idee despre ce s-a întâmplat la instalaţia de la Isfahan.”
„Neoficial?”, a întrebat preşedintele.
Wicka a învârtit un stilou Mont Blanc negru în mâna dreaptă. La 71 de ani, părea cu un deceniu mai tânără decât vârsta ei. „Există unele zvonuri că o anumită ţinută ar fi avut un amestec în asta.”
Preşedintele s-a întors şi l-a privit pe Kennedy, care se afla imediat în stânga sa.
„Directorul general Freidman”, a spus Kennedy, „nu mi-a răspuns la niciunul dintre apelurile telefonice.”
„Este un comportament neobişnuit pentru el?” a întrebat preşedintele Alexander.
„Nu neapărat”, a spus Kennedy pe un ton egal.
Rapp şi-a păstrat comentariile editoriale pentru el însuşi. Îl cunoştea pe Ben Freidman de mult timp şi lucrase foarte îndeaproape cu Mossadul în cel puţin o jumătate de duzină de operaţiuni. Freidman ar fi făcut orice pentru a-şi proteja iubitul Israel. Nu-şi cerea scuze în convingerea sa că Israelul ar trebui să fie cel care să beneficieze în fiecare moment al relaţiei lor. Rapp a respectat abilităţile şi tenacitatea omului, dar nu a pierdut niciodată din vedere faptul că Freidman l-ar fi vândut până la refuz dacă asta ar fi însemnat să ofere ţării sale cel mai mic avantaj.
„Ce aflăm de la Iran?” a întrebat Alexander grupul.
Wicka a fost primul care a intervenit. „Nimic oficial”.
„Agenţia Naţională de Securitate raportează o creştere uriaşă a comunicaţiilor”, a răspuns Ozark.
„De ce fel?” a întrebat Alexander.
„De toate. Traficul de telefoane mobile, internetul, militarii, răspunsurile critice civile, liderii religioşi, politicienii... întreaga ţară vorbeşte.”
„Dar presa?”
Secretarul de stat a răspuns la întrebare. „În urmă cu douăzeci de minute, al-Jazeera a pătruns în buletinul lor de ştiri cu imagini cu maşini de pompieri şi ambulanţe care intrau în bază.”
Preşedintele a meditat un moment asupra acestui gând, apoi s-a uitat la ecranul cu plasmă. „Brad, ce îţi spun şefii de stat major?”.
„Aveam două AWACS pe staţie”. Secretarul apărării se referea la sistemul de avertizare şi control aeropurtat E-3 al Forţelor Aeriene. „Unul deasupra Bagdadului şi celălalt deasupra Golfului de Nord. Nimic nu s-a mişcat prin acel spaţiu aerian în această dimineaţă care să nu fi fost al nostru sau al britanicilor.”
„Sunt siguri?”, a insistat preşedintele.
„Da”, a ezitat Londra. „Există, totuşi, o posibilitate extrem de îndepărtată.”
„Şi care ar fi aceea? „
„Dacă israelienii au dezvoltat un bombardier invizibil, este posibil să fi reuşit, dar întregul Stat Major crede că acesta nu este un scenariu realist.”
„Irene?”, l-a întrebat preşedintele pe directorul CIA.

„Nu am auzit nimic în acest sens. Propriile noastre B-2 costă peste două miliarde de dolari bucata. Economia lor nu ar putea niciodată să susţină o asemenea cheltuială şi, chiar dacă ar putea, de ce ar risca să zboare în plină zi?”.
„Sunt de acord”, a spus England.
„Fotografii din satelit?”, a întrebat preşedintele.
„NRO ar trebui să aibă un raport pentru noi într-o oră.” Kennedy şi-a dat jos ochelarii de citit şi i-a aşezat pe cartea de şedinţe.
„Am un raport preliminar de la experţii mei în evaluarea pagubelor provocate de bombă”, a anunţat England. „Ei spun că nu văd nicio dovadă a unui atac aerian”.
În sală s-a făcut linişte timp de zece secunde, apoi preşedintele a întrebat: „Deci, ce ne rămâne?”.
Kennedy a luat un stilou, a bătut de câteva ori cu el în caietul de şedinţe din piele şi, cu o voce blândă, a spus: „Sabotaj sau dezastru”.
„Dezastru?”
„Iranienii nu sunt tocmai cunoscuţi pentru codurile lor stricte de construcţie. Au mai avut probleme de inginerie structurală înainte, de obicei în timpul cutremurelor, dar au avut un complex de apartamente relativ nou care s-a prăbuşit acum câţiva ani. S-a dovedit că constructorul folosea practici neconforme cu standardele. Aproape o sută de oameni au murit.”
„Şi credeţi că ar permite practici de construcţie neconforme cu standardele la un proiect atât de important?”, a întrebat şeful de cabinet al preşedintelui.
„S-ar putea crede că nu, dar am învăţat pe calea cea grea că iranienii pot fi foarte greu de prevăzut.”
Preşedintele Alexander s-a mai gândit. După câteva secunde, s-a uitat la Rapp şi l-a întrebat: „Aveţi vreo idee?”.
Rapp s-a gândit pentru scurt timp să cenzureze ceea ce urma să spună, apoi a decis că nu ar mai conta.
„Fără a avea toate datele, aş spune că există o şansă de nouăzeci şi cinci la sută ca israelienii să fie în spatele a ceea ce s-a întâmplat. Există o şansă îndepărtată ca prăbuşirea să se fi datorat unei construcţii necorespunzătoare, dar chiar nu cred că va conta.”
„De ce?”, a întrebat preşedintele.
„Orgoliul persan nu va admite niciodată un astfel de eşec. Chiar dacă chestia asta s-a prăbuşit de la sine, vor da vina pe Israel. Oricum ar fi, ei vor căuta sânge”.
„Sunt de acord”, a intervenit secretarul de stat Wicka. „Singurul lucru pe care l-aş adăuga este că este posibil să ne învinovăţească şi pe noi.”
„Aveţi vreo şansă să-l faceţi pe ministrul lor de externe să vorbească?”, a întrebat preşedintele.
„Nu cred că este cazul. Mă aştept ca ei să strângă rândurile de data aceasta şi să-l lase pe Amatullah să vorbească. Acesta ar fi un moment bun să folosim canalul nostru din spate.”
Alexander a părut surprins. „Nu ştiam că avem unul.”
Kennedy şi-a curăţat gâtul. „După 11 septembrie 2001, domnule, am deschis o linie cu Ministerul de Informaţii al Iranului. Ei nu sunt mari fani ai Al-Qaeda şi ai celorlalte grupări teroriste sunnite. De ceva vreme îi supravegheau pe talibani şi pe al-Qaeda. Ne-au oferit informaţii cruciale care ne-au ajutat în primele luni ale războiului.”
„Cu cine vorbiţi?”
„Cu Azad Ashani. Omologul meu.”
„Aveţi încredere în el?”
„Încrederea ar putea fi un pic cam puternică, dar îl consider destul de echilibrat.”
„În regulă. Vezi ce poţi afla. Ce-i cu israelienii? E timpul să îi dau un telefon premierului?”.
„Nu prea cred”, a spus secretarul de stat Wicka. „Nu vreau să vă pun într-o poziţie în care ar putea fi nevoit să vă mintă. Noi ceilalţi ar trebui să vedem ce putem afla mai întâi.”
„Sunt de acord”, a spus Ted Byrne.
„Bine.” Preşedintele şi-a verificat ceasul. „Trebuie să dau un telefon. Să ne întâlnim din nou peste o oră”.
Preşedintele s-a uitat la consilierul său pe probleme de securitate naţională şi a adăugat: „Îi vreau pe toţi actorii cheie în Biroul Oval imediat ce aterizăm”.
„Da, domnule.”

Alexander s-a ridicat şi s-a uitat la Rapp. „Mitch, vrei să vii cu mine, te rog? Vreau să vorbesc cu tine despre ceva”.

12

TEHRAN, IRAN

Era întuneric când Azad Ashani a ajuns la birourile liderului suprem Ali Hoseini-Nassiri. Era obosit şi din ce în ce mai enervat cu fiecare criză de tuse. Fusese o zi epuizantă, care începuse cu o călătorie la ora 5:00 dimineaţa până la aeroport pentru zborul spre Isfahan. Tocmai terminase călătoria de întoarcere cu un zbor militar, după ce îşi petrecuse toată după-amiaza la instalaţia nucleară încercând să discearnă ce se întâmplase exact.

După ce l-a salvat pe Mukhtar de la soarta de a cădea la moarte precum Ali Farahani, lucrurile au trecut de la sumbru la sumbru. Un nor de praf şi resturi venise în lift şi acoperise fiecare milimetru din corpul lui Ashani. Acesta a fost nevoit să se ghemuiască într-un colţ şi să respire adânc şi sacadat prin cămaşa pe care şi-o ridicase pentru a-şi acoperi gura şi nasul. De mai multe ori s-a întrebat dacă nu cumva supravieţuirea lui era pusă sub semnul întrebării. Cu ochii arzând din cauza prafului şi cu fiecare respiraţie din ce în ce mai dificilă decât cea precedentă, s-a gândit la soţia şi la fiicele sale preţioase şi s-a întrebat cum se vor descurca singure într-o ţară al cărei viitor era atât de nesigur.

Când particulele fine au plutit în cele din urmă înapoi la sol, totul era acoperit de o peliculă groasă de praf de beton gri. Ashani s-a ridicat din locul său din colţul liftului, simţindu-se ca şi cum cineva ar fi aşezat o pătură grea peste el. Praful se scurgea în cascadă de pe corpul său în aşternuturi. S-a îndreptat spre pragul liftului şi a privit măcelul. Era ca şi cum un vulcan adormit de mult timp s-ar fi trezit şi şi-ar fi aruncat cenuşa cenuşie peste peisaj.

Ashani stătea la margine, privind prin praful care se aşezase la distrugerile de sub el şi a simţit o tristeţe profundă pentru ţara sa. Nu fusese un susţinător al programului nuclear şi, cu siguranţă, nu era un susţinător al tachinării Occidentului înainte ca acesta să obţină armele care să le susţină retorica, dar acest lucru era pur şi simplu prea mult pentru fragilul ego persan. Un ego care se baza pe realizări vechi de mii de ani. O asemenea distrugere totală şi absolută era de neconceput.

Era un lucru să vezi o clădire cu câteva găuri relativ mici prin care pătrunseseră bombe de buncăr. Discutaseră despre asta de multe ori. Consensul era că bombele nu ar fi fost capabile să penetreze primul strat de apărare, darămite toate cele patru. Era de conceput că etajele superioare ar fi fost distruse. Exista chiar un plan puţin cunoscut, care fusese discutat doar la cel mai înalt nivel. Dacă evreii şi manipulatorii lor ar fi fost suficient de norocoşi să pătrundă în fiecare nivel şi să distrugă reactorul, aveau de gând să mintă lumea şi propriul popor. Le-ar fi spus că instalaţia a supravieţuit. Adevărat sau nu, se considera că poporul ar fi trebuit să se agaţe de iluzia că inginerii lor puteau opri orice ar fi putut arunca americanii şi câinii lor de companie asupra lor.

Dar, asta, se gândi Ashani în timp ce privea peste margine. Distrugerea totală şi completă a instalaţiei va fi imposibil de ascuns. Inferioritatea lor era acum expusă la vedere întregii lumi.

Stătea înmărmurit de americani şi de tehnologia lor. Piloţi israelieni sau nu, tot americanii erau cei care dezvoltaseră o nouă bombă capabilă să învingă tot ce aveau mai bun de construit inginerii iranieni. Cum de ţintiseră cu atâta precizie instalaţia încât să o facă să facă implozie pe ea însăşi? Ştiau ei de la bun început că puteau anihila complet instalaţia la momentul ales de ei şi, dacă au făcut-o, au permis în mod intenţionat ca ţara sa să investească un miliard de dolari în proiect? Ca cineva care jucase în arena spionajului timp de mai bine de două decenii, Ashani a fost momentan neliniştit de posibilitatea ca duşmanii săi să fi pus la cale o astfel de operaţiune.

Echipele de salvare l-au scos din groapa lui de disperare la propriu. Folosind frânghii, i-au scos pe Ashani şi pe Mukhtar din lift. Celor doi bărbaţi li s-a dat apă pentru a-şi limpezi ochii şi pentru a-şi curăţa gura.

Personalul medical i-a examinat şi, înainte ca Ashani să-şi dea seama, avea un set complet nou de probleme de care să se îngrijoreze. Respirarea prafului de beton era deja destul de rău, dar dacă era radioactiv ar fi fost norocos dacă ar fi trăit până la sfârşitul lunii. Ashani şi Mukhtar au fost dezbrăcaţi şi trecuţi prin corturile de decontaminare, unde au fost spălaţi cu furtunul, frecaţi de trei ori separat şi li s-a dat să poarte salopete albastre de muncitor. Un medic care lucra împreună cu unul dintre oamenii de ştiinţă care avuseseră norocul de a fi ieşit din clădire în momentul atacului le-a spus că nivelurile de radiaţii erau acceptabile. Ashani nu a găsit opiniile lor liniştitoare. Subestimarea problemelor în faţa populaţiei era exact genul de lucruri pentru care guvernul său era renumit.
Tusea începuse aproape imediat. Doctorul îi spusese că mici particule de beton i se fixaseră în gât şi în plămâni. L-a sfătuit că tusea era modul natural al corpului său de a se curăţa. Şarlatanul i-a spus lui Ashani că va începe să se simtă mai bine într-o zi sau două. Ashani ştia mai bine. Văzuse documentarul Sicko al lui Michael Moore. O strălucită piesă de propagandă antiamericană, filmul urmărea o mână de salvatori care lucraseră la Ground Zero în efortul masiv de curăţare de după 11 septembrie, în timp ce încercau să se descurce în sistemul medical cras şi orientat spre profit al Americii. Ani mai târziu, acei oameni încă sufereau de probleme respiratorii oribile şi mai mulţi dintre ei muriseră.
Abia la jumătatea după-amiezii Ashani a început să realizeze că s-ar putea să privească lucrurile în mod greşit. Salvatori în echipament de protecţie au fost coborâţi în prăpastia uriaşă pentru a vedea dacă existau semne de viaţă. Iranul nu era străin de cutremure, aşa că primii respondenţi fuseseră antrenaţi să scotocească printre dărâmături cu ajutorul câinilor şi a unei varietăţi de dispozitive care ajutau la detectarea potenţialilor supravieţuitori. După ce a fost asigurat din nou de un ofiţer al armatei că nivelurile de radiaţii erau acceptabile, Ashani s-a întors la margine pentru a privi. A fost atunci, privind în jos în prăpastie, când a început să recunoască faptul că presupunerile sale iniţiale fuseseră greşite.
Praful cenuşiu acoperea totul, dar încă se puteau vedea crăpături şi plăci de beton ridicate. Nicăieri, însă, nu se vedeau găuri rotunde cu armături răsucite şi zdrobite care să marcheze locul în care bombele pătrunseseră în acoperiş şi la primul etaj. Ashani a parcurs întregul perimetru, călcând peste dărâmături în timp ce căuta semnul revelator pe care îl lăsa întotdeauna o bombă care spărgea un buncăr. Când a terminat de înconjurat groapa, a privit spre cer şi i-a trecut prin minte pentru prima dată că s-ar fi putut întâmpla ceva cu totul diferit.
Chiar în acel moment s-a declanşat panica în rândul salvatorilor. Câţiva dintre bărbaţii care se aflau jos pe grămadă aveau contoare Geiger. Unul dintre ei a anunţat că a găsit un punct fierbinte care nu fusese acolo cu câteva minute înainte. Unul câte unul, celelalte contoare Geiger au început să ciripească precum canarii într-o mină de cărbune. Era ca şi cum o ceaţă nevăzută şi mortală începuse să se aşterne peste mormanul de distrugeri. De acest lucru se temuseră cel mai mult oamenii de ştiinţă de la Organizaţia pentru Energie Atomică. Reactorul se topise. Produse de fisiune extrem de radioactive se eliberau în mediul înconjurător de sub dărâmături. Oamenii de ştiinţă aveau un plan de urgenţă în cazul unei defecţiuni a reactorului şi nu au pierdut timpul să-l pună în aplicare. Salvatorilor li s-a ordonat să iasă din gaură şi să se decontamineze, în timp ce apelurile au fost lansate către carierele locale.
Douăzeci de minute mai târziu, primul camion de ciment a oprit şi şi-a descărcat încărcătura în groapa de un miliard de dolari. Un alt camion a sosit la câteva minute după primul. În mai puţin de o oră, camioanele de amestecare cu două axe erau aliniate la două duzini de metri adâncime, două camioane descărcând câte unul pe rând. Speranţele şi mândria poporului iranian au fost îngropate fără menajamente sub un morman de zgură de beton radioactiv.
Un transport militar i-a adus pe Ashani şi Mukhtar înapoi chiar înainte de cină. Preşedintele Amatullah a convocat o reuniune de seară a Consiliului Suprem de Securitate Naţională sau SNSC. Ashani s-a oprit acasă doar atât cât să facă un duş şi să se îmbrace în costum. Şi-a sărutat soţia şi fiicele şi a plecat spre biroul său, unde miniştrii adjuncţi îl aşteptau pentru a-l informa. Având doar douăzeci de minute la dispoziţie, el a ascultat în timp ce fiecare adjunct raporta ceea ce auzea. Informarea rapidă a confirmat convingerea lui Ashani că întregul guvern funcţiona sub premisa că americanii sau evreii decimaseră instalaţia cu un atac aerian chirurgical.
Ashani a întrebat dacă apărarea aeriană a detectat vreun contact radar înainte sau după atac. Doi adjuncţi au oferit rapoarte contradictorii. Un al treilea deputat a intervenit spunând că a vorbit cu un pilot al Iran

Air care i-a spus că a văzut avioane israeliene în zonă. Până acum, povestea a ajuns pe toate canalele de ştiri. Ashani i-a spus adjunctului său să îl sune imediat pe pilot şi să se asigure că bărbatul nu fabrica povestea pentru a se lăuda singur. Populaţia persană avea un mod unic de a se insera la periferia unei crize naţionale ca aceasta. Ashani a insistat ca adjunctul să-i spună pilotului că va fi aruncat în închisoare şi torturat fără milă dacă va afla că bărbatul îl minţea.
Ashani a plecat spre biroul liderului suprem la opt şi un sfert seara. Când a ajuns, avea o durere de cap cruntă. Ştia că întâlnirea care urma să aibă loc era cauza. Jocul de-a vina ar fi fost în plină desfăşurare. Preşedintele păun ar fi intolerabil. În mod normal, Ashani îşi ţinea limba în aceste întâlniri, mai ales când era prezent liderul suprem, dar în seara asta s-ar putea să fie altfel. Realizarea faptului că aproape îşi pierduse viaţa mai devreme în cursul zilei îl făcuse să se simtă mai puţin circumspect.
Stăpânit de o nouă criză de tuse, Ashani s-a întrebat dacă nu cumva un sfert de secol tocmai îi fusese luat. Dacă avea să-şi petreacă următorul an sau doi luptându-se pentru fiecare respiraţie. Şi pentru ce? Aceasta era marea întrebare. Nimic din toate astea nu fusese ideea lui. El fusese cel care îl sfătuise să nu caute bomba tocmai din acest motiv. Ştia de ceva vreme că Amatullah şi acoliţii săi erau un lucru rău pentru viitorul Iranului, dar în această seară aceste sentimente s-au cristalizat brusc şi au fost împinse la suprafaţă. Ashani a decis că nu va mai sta liniştit şi nu va mai permite ca Amatullah să denatureze faptele.

13

AIR FORCE ONE

Biroul preşedintelui de pe Air Force One se afla chiar lângă sala de conferinţe, la câţiva paşi distanţă. Apropierea i-a lăsat lui Rapp doar câteva secunde pentru a medita la caracterul comandantului suprem şi la motivul pentru care acesta se interesase atât de brusc de el. La patruzeci şi şase de ani, Alexander se număra printre cei mai tineri bărbaţi aleşi în funcţia supremă. Era uşor de plăcut, dar Rapp avea o neîncredere adânc înrădăcinată în toţi politicienii. Prea des partidul lor şi propria carieră politică trecuseră în prim plan în faţa securităţii naţionale. Agenţii precum CIA erau o groapă de gunoi pentru probleme, fiind folosite în mod regulat ca un pion în jocul jucat de cele două partide. Dacă ceva mergea bine, politicienii îşi asumau meritele, dar dacă se întâmpla ceva rău, se grăbeau să dea vina pe Langley. Nu erau toţi aşa, bineînţeles. Rapp cunoştea o mână de senatori şi congresmeni pe care se putea conta. Oameni şi femei care ştiau care era miza. Bărbaţi şi femei care ştiau cum să asigure supravegherea şi să-şi ţină gura.
Rapp îl urmă pe preşedinte în biroul său. La cei şase-douăzeci şi doi de ani ai săi, Alexander era cu un centimetru mai înalt decât Rapp. Era subţire, avea vreo 90 de kilograme, cu un păr şaten şi plin de nisip. Ochii lui de culoarea albastrei aveau o vigilenţă care se oprea puţin înainte de a fi prea intensă. Alexander a traversat direct camera, între biroul său şi credinţă. S-a aşezat pe un scaun de piele fix, cu spătar înalt, identic cu cel din sala de conferinţe. Scaunul putea fi rotit şi mutat, precum şi blocat în poziţie pentru decolări şi aterizări. Un scaun identic era aşezat vizavi de birou, pe partea de tribord a navei. Rapp a privit cu atenţie canapeaua lungă din piele şi a decis că părea mai puţin strâmtă. S-a aşezat, şi-a întins braţele pe spătar şi şi-a încrucişat piciorul stâng peste cel drept.
Alexander a privit cu atenţie o bucată de hârtie de pe birou. Când a terminat de citit-o, a rupt-o în două şi a introdus-o în maşina de tocat. „Probabil că te întrebi de ce te-am rugat să mă însoţeşti în călătoria de întoarcere la Washington.”
„Când preşedinţii mă cheamă, presupun că am făcut ceva care să-i enerveze.”
Alexander a zâmbit, producând un set de gropiţe alungite. „Nu am de unde să ştiu asta. Predecesorul meu imediat vă are în foarte mare stimă.”
Rapp a dat din cap. Existau câteva momente dificile, dar în cea mai mare parte se înţelesese foarte bine cu preşedintele Hayes. „Ţi-a mai spus că pot fi o adevărată pacoste?”.

Zâmbetul a rămas pe faţa lui Alexander. „Nu a fost nevoie să o facă. În această privinţă, reputaţia dumneavoastră vă precede.” Alexander a apăsat un buton de pe marginea scaunului său şi spătarul s-a înclinat. A învârtit scaunul şi şi-a pus picioarele pe colţul biroului. „Eşti foarte bun în ceea ce faci, Mitch. Unul dintre ultimele lucruri pe care preşedintele Hayes mi le-a spus înainte de a părăsi funcţia a fost să te folosesc cu înţelepciune.”
„Să mă folosesc?” Rapp a repetat cuvântul, vag amuzat de faptul că Alexander îl alesese.
„Poate că desfăşurarea este o alegere mai bună. Poate că a da drumul este chiar mai bine. Ideea este că nu sunt atât de prost încât să cred că trăim într-o lume în care violenţa nu este niciodată un răspuns. Există momente în care forţa va trebui să fie întâmpinată cu forţă.”
Lui Rapp i-a plăcut ceea ce auzea. „Nu aş putea fi mai mult decât de acord.”
„Ai multe talente, Mitch. Care ai spune că este cel mai mare atu al tău?”
„Nu sunt cel mai potrivit să vă întreb, domnule.”
„Deci putem adăuga modestia la lunga ta listă de puncte forte. Ei bine, sunt politician, aşa că nu prea pot spune că a fi modest face parte din fişa postului meu. Acestea fiind spuse, totuşi, cred că avem ceva în comun.”
Rapp a ridicat una dintre sprâncenele sale negre şi groase, într-o manieră care spunea că este intrigat. În sinea lui se întreba ce atribute ar putea avea în comun cu un politician rafinat şi calculat ca Alexander.
„Am citit raportul pe care l-aţi pregătit anul trecut. Cel care descria modul în care Iranul ar reacţiona dacă le-am elimina programul nuclear.”
Rapp a dat din cap. El scrisese raportul înainte ca Alexander să îşi preia funcţia. Din cauza sensibilităţii subiectului, distribuţia a fost foarte limitată. Rapp a fost mai mult decât puţin surprins că Alexander pusese mâna pe o copie şi că îşi făcuse timp să o citească.
„În lumina evenimentelor recente, mai sunteţi dispus să vă menţineţi ceea ce aţi scris?”
Rapp a avut nevoie de o secundă pentru a-şi reaminti specificul raportului. „Din moment ce nu i-am bombardat efectiv, este mai puţin clar, dar în mare parte cred că vor reacţiona aşa cum am prezis.”
„Vor folosi Hezbollah şi filialele sale pentru a lansa o serie de atacuri teroriste şi pentru a efectua răpiri de americani în străinătate.”
„Vor lovi mai întâi Israelul, iar apoi vor veni după noi.”
„Eşti sigur?”
„Nouăzeci şi nouă la sută. Nu le stă în caracter să nu facă nimic.”
Preşedintele s-a gândit la comentariul lui Rapp, apoi a întrebat: „Deci credeţi că Israelul a fost în spatele acestei acţiuni?”.
„Îl cunosc pe Ben Freidman de mult timp, domnule. Am lucrat foarte îndeaproape cu Mossad-ul. Ei au un palmares de operaţiuni extrem de îndrăzneţe. Operaţiuni la care noi nu am visa niciodată.”
„De ce anume?”
„Pentru supravieţuire. Ei sunt mult mai aproape de ea decât noi.”
„Ea?”, a întrebat preşedintele.
„Inima islamului radical. Nu au suficiente bunuri imobiliare pentru a sta deoparte şi a aştepta, aşa că, în lipsa unui război total, fac tot ce pot pentru a-i încetini pe nenorociţii ăia nebuni, cum ar fi uciderea celor trei oameni de ştiinţă iranieni anul trecut.”
„Cea mai mare teamă a mea ca preşedinte este să pierd un oraş”, a spus Alexander cu voce grea. „Ştiu că sunt acolo... aceşti jihadişti fanatici. Este ceea ce mă ţine treaz noaptea. Ştiind că recrutează...se antrenează...planifică...caută orice portiţă pentru a lovi. Că nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să distrugă un oraş întreg, fiecare bărbat, femeie şi copil.”
„Aveţi dreptate, domnule.”
Faţa lui Alexander îşi arăta frustrarea. „Sunt prea mulţi oameni în partidul meu care cred că violenţa nu este niciodată o soluţie. Este un argument foarte luminat şi seducător atunci când este adus într-o societate civilă care are un sistem de justiţie relativ eficient. Cu atât mai mult atunci când este necontestat în sălile de curs din mediul academic, dar în lumea reală”, Alexander a clătinat din cap, „este o grămadă de prostii.”
„Nu veţi primi niciun argument din partea mea, domnule”.

„Nici nu credeam că aşa va fi. Revenind la atributul pe care îl avem în comun... se numeşte viziune. A avea o idee despre cum vor decurge lucrurile atunci când anumite lucruri sunt puse în mişcare. Am recunoscut-o în raportul tău. Cred că înţelegeţi mentalitatea conducerii iraniene mai bine decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit în administraţia mea."
„Vă mulţumesc, domnule."
Alexander a devenit ezitant pentru o clipă şi apoi şi-a coborât vocea. „Preşedintele Hayes mi-a spus despre analogia ta cu fabrica de cârnaţi."
Rapp a dat din cap. „Oamenii vor să îl mănânce, doar că nu vor să vadă cum se face."
„Exact. Ceea ce mă duce la motivul pentru care te-am rugat să mi te alături." Alexander şi-a luat picioarele în jos şi s-a aplecat în faţă, aşezându-şi antebraţele pe birou. „Nu am de gând să stau aici şi să joc după regulile Queensbury în timp ce iranienii îşi trimit împuterniciţii să ducă un război al terorii."
Rapp s-a aşezat un pic mai drept. „Vă ascult."
„Ştiaţi că am jucat fotbal la Alabama?".
„Mi se pare că îmi amintesc că am auzit ceva despre asta în timpul campaniei."
„Am fost fundaş de rezervă. M-am accidentat în timpul antrenamentelor de primăvară din primul an de juniorat şi nu mi-am mai revenit complet. Am fost acolo în ultimul an al lui Bryant şi apoi la Perkins. Am învăţat două lecţii importante. Prima, dacă plănuieşti să candidezi pentru postul de guvernator al Georgiei într-o zi, ar trebui să mergi la Universitatea din Georgia sau la Georgia Tech. Nu la Alabama. Am văzut cum un avans de două cifre în sondaje s-a evaporat în săptămâna în care alma mater-ul meu s-a confruntat cu Bulldogs. Abia am rezistat pentru a câştiga. Lecţia a doua: „Blitz".
„Poftim?"
„Blitz tare şi blitz des, şi ţineţi minte, asta vine de la un fost fundaş. Trebuie să ai atleţii şi viteza necesară pentru a o face, desigur, dar nimic nu poate strica un atac mai repede decât o apărare care ştie cum să atace. Vă mai amintiţi de echipa din Alabama care a câştigat campionatul naţional în anul nouăsprezece-doi?"
„Nu."
„Ofensiva lor era medie, dar apărarea lor poate că a fost cea mai bună pe care a văzut-o vreodată fotbalul universitar. Au pus zece oameni pe linie aproape la fiecare joc. Veneau atât de tare şi atât de repede la fiecare lovitură, încât atacurile adverse se luptau să nu piardă metri. Tot ce puteau face era să încerce să reacţioneze şi să se adapteze... să găsească o cale magică de a-i încetini pe aceşti băieţi. Atacurile nu sunt bune la asta. Ar trebui să facă apărarea să reacţioneze şi să se adapteze. Nu invers."
„Cred că sunt de acord cu tine", a spus Rapp.
„Vreau să pui la punct un plan de joc", a spus Alexander cu nerăbdare. „O listă, de fapt. Cine este cine este cine din Hezbollah şi oricine altcineva care ne-ar putea pune probleme. Rămâne între noi doi şi Irene. O analizăm şi apoi este distrusă. Nu vreau nicio copie. Nu vreau nicio urmă de hârtie."
„Pot să fac asta."
„Bine. Dacă avem cea mai mică bănuială că Iranul va folosi Hezbollah pentru a-şi face treburile murdare, vreau zece oameni pe linia de luptă. Şi nu mă refer doar la lovituri aeriene ţintite. Vreau să fiţi creativi. Vreau să îi puneţi pe jar. Vreau să îi faceţi să se teamă pentru viaţa lor".
Rapp a zâmbit şi a dat încet din cap. „Aş fi mai mult decât fericit să fac asta, domnule".

14

TEHRAN, IRAN

Ashani l-a urmat pe unul dintre bodyguarzii liderului suprem în sala de şedinţe şi a luat loc pe una dintre canapelele lungi. Ministrul informaţiilor a găsit camera deprimantă. Clericii care se considerau gardienii revoluţiei exageraseră în efortul lor de a epura opulenţa şahului. Camera fusese golită de toate tablourile

şi ornamentele decorative. Pereţii erau albi, iar cele două ferestre mari erau acoperite cu o ţesătură gri ieftină care se califica drept perdea doar în sensul că ajuta la blocarea soarelui. Covorul era maro, relativ nou şi ieftin. Canapelele cu structură de lemn erau jenante. Acoperite cu un model floral ieftin, arătau de parcă ar fi putut fi găsite în orice magazin de resturi din întreaga lume.
Ashani şi-a amintit de o recentă vizită de stat a regelui Arabiei Saudite. Nici un hotel din capitală nu îndeplinea standardele monarhului, aşa că o echipă de decoratori a zburat cu o săptămână înainte cu un 747 încărcat cu mobilier, artă, covoare şi tot felul de facilităţi pentru a face şederea regelui mai suportabilă. Monarhul venise exact în această cameră pentru o audienţă cu liderul suprem. Întreaga delegaţie saudită a fost umilită de faptul că un lider al unei ţări cu resursele Iranului ar avea atât de puţină consideraţie faţă de ornamentele diplomaţiei internaţionale.
Ashani ştia că totul făcea parte dintr-un mare efort al clericilor care conduceau ţara sa de a le arăta fraţilor lor arabi că erau musulmani mai buni. Poate că saudiţii şi secta lor sunnită a islamului au fost custozii Mecca şi Medina, dar şiiţii au rămas fideli profetului. Spre deosebire de saudiţi, ei au ascultat chemarea lui Mahomed şi au respins o viaţă plină de posesiuni şi opulenţă. Ashani, însă, ştia că acest lucru este un act. Mulţi dintre aceiaşi clerici care abominau în mod public modernitatea, erau înconjuraţi de lux în casele lor. Ei cheltuiau mii de dolari pentru a-şi face robele şi vestele la comandă pentru ei. Existau, desigur, câteva excepţii, iar una dintre ele tocmai intrase în încăpere.
Ashani şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe ayatollahul Ahmad Najar, şeful Consiliului Gardienilor. În multe privinţe, acesta era al doilea cel mai puternic om din Iran. După ce a condus Ministerul de Informaţii şi Securitate timp de aproape un deceniu, liderul suprem îl alesese pentru a conduce consiliul care era arbitrul din culise şi consilierul liderului suprem. La început, mutarea fusese salutată de mulţi. Najar era o linie dură şi, în calitate de ministru al informaţiilor şi serviciilor secrete, făcuse viaţa foarte dificilă pentru mass-media şi pentru oricine alegea să nu fie de acord cu Liderul Suprem. Ashani lucrase ani de zile pentru Najar şi, în ciuda dispoziţiei sale morocănoase, îl plăcea pentru simplul motiv că nu exista niciun os ipocrit în corpul omului. Dacă erai direct şi respectuos în relaţiile cu el, lucrurile decurgeau fără probleme. Dacă nu erai, riscai să suferi de temperamentul său monumental.
O parte din slujba lor era să se asigure că mass-media relata doar ştirile care erau bune de tipărit. Ministerele de Informaţii şi Informaţii erau cenzorii oficiali ai revoluţiei. Ashani nu se putea gândi la un exemplu mai bun al temperamentului lui Najar decât un incident cu un editor de ziar cu câţiva ani mai devreme. Ziarul publica o serie de articole despre întâlnirile dintre tinerii musulmani şi femeile musulmane. Cu o zi înainte publicase o fotografie a unui cuplu tânăr care se ţinea de mână. Sensibilităţile religioase fervente ale lui Najar au fost inflamate, iar editorul a fost adus aici pentru o mustrare severă. Ashani a privit cu amuzament cum jurnalistul şmecher a început să-i explice lui Najar că nu puteau trăi în trecut la nesfârşit. Dezbaterea a devenit aprinsă, editorul refuzând să recunoască faptul că luase o decizie greşită. Najar s-a înfuriat atât de tare încât a aruncat cu un ceainic în bărbat.
Ashani şi-a amintit că a fost recunoscător că a fost doar un ceainic. Najar purta tot timpul o armă cu el şi se ştia că o flutura şi o îndrepta spre oameni atunci când devenea foarte supărat. În acest caz, Najar a decis că, în loc să scoată arma, se va arunca asupra editorului. Najar l-a trântit pe bărbat la pământ şi a început să îi roadă braţul ca un câine. Editorul a fost dus la spital, unde a primit mai mult de o duzină de copci. Incidentul i-a galvanizat pe duşmanii lui Najar şi, în câteva luni, acesta a fost înlăturat din funcţia de ministru al informaţiilor şi al informaţiilor.
Orice speranţă că Najar se va mulţumi să stea în consiliul de bătrâni şi să se stingă pur şi simplu a dispărut rapid. În câteva luni, el a reformat consiliul şi a început să comenteze în mod public şi aspru orice lucru care îi îndepărta pe oameni de la rădăcinile revoluţiei. Mai puţin cunoscut de popor şi de lumea întreagă era faptul că Najar se înfrunta tot mai des cu preşedintele Amatullah.
Privind acum în urmă, Ashani îşi dădea seama că liderul suprem îl ridicase pe Najar în consiliu pentru ca acesta să poată acţiona ca un bastion împotriva lui Amatullah, din ce în ce mai belicos şi mai popular. Singura regulă de neclintit a politicii iraniene moderne era că liderul suprem nu se murdărea pe mâini. În calitate de lider religios al Iranului, el avea datoria de a rămâne deasupra luptei.
Najar s-a deplasat rapid prin încăpere spre locul unde stătea Ashani. Acesta purta o qabba lungă, neagră şi un turban alb. Barba îi era în mare parte cenuşie, cu pete de gri închis de fiecare parte a gurii. S-a uitat în

jos la Ashani, care încerca să se ridice, şi a spus: „Să nu îndrăzneşti să te mişti. Nu-mi vine să cred că eşti aici”.
„Sunt bine”, a răspuns Ashani.
Najar a întins mâna şi a prins mâna dreaptă a lui Ashani în ambele sale. „Ar trebui să fii în spital”.
„Nu-mi va face rău să stau şi să ascult.”
„Voi vorbi eu pentru amândoi. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.”
Ashani a zâmbit. „Mulţumesc.”
Ministrul afacerilor externe şi şeful Consiliului Suprem de Comandament al Forţelor Armate au intrat în cameră, cu vicepreşedintele Energiei Atomice pe urmele lor. Toţi cei trei bărbaţi păreau încruntaţi, niciunul mai mult decât vicepreşedintele Energiei Atomice. Consiliul complet avea optsprezece membri, plus Liderul Suprem, dar în această seară doar consiliul executiv fusese invitat să participe la reuniunea la nivel înalt. Cu toţii auziseră de experienţa de aproape moarte a lui Ashani. Unii şi-au exprimat uşurarea reală că fusese salvat. Alţii s-au prefăcut îngrijoraţi. Problema pentru Ashani era că toţi erau nişte mincinoşi atât de exersaţi încât nu-şi putea da seama cine era sincer şi cine făcea doar politică.
Preşedintele Amatullah a intrat în sală cu cinci minute întârziere, ca de obicei. În urma sa, în dreapta sa se afla generalul-maior Zarif din Corpul Gărzilor Republicane Islamice, iar în stânga sa se afla generalul de brigadă Suleimani din Forţa Quds. Lui Ashani i-ar fi plăcut să creadă că a fost o simplă coincidenţă faptul că Amatullah intrase în încăpere cu cei doi militari care urmau să se ocupe de a-i face pe duşmanii Iranului să plătească pentru atac, dar îl cunoştea prea bine pe micuţul politician.
Amatullah abia trecuse pragul când a anunţat: „Ei bine, domnilor, în sfârşit avem scuza noastră pentru a-i împinge pe câinii sionişti în ocean. „
Ashani se holba la preşedintele cu probleme de înălţime, în costumul său gros şi prost ajustat. Una era să minţi presa şi poporul şi cu totul altceva era să ai îndrăzneala de a o face în faţa unor oameni care ştiau mai bine. Toată lumea era acum aşezată, cu excepţia lui Amatullah, a celor doi generali şi a şefului Consiliului Gardienilor. Ashani se întoarse încet pentru a asista la reacţia lui Najar.
Clericul înflăcărat s-a uitat prin ochelarii săi coloraţi la Amatullah şi a spus: „Şi cu ce propui să îi împingem în mare?”.
Amatullah a rămas neclintit. „Generalul Zarif m-a asigurat că Garda Republicană este pregătită şi dispusă să lupte. Peste cinci sute de mii de oameni. Evreii vor fi norocoşi dacă vor putea alinia o armată de o sută de mii de oameni.”
„Şi cum îi vom duce acolo?”. a întrebat Najar cu un dispreţ nedisimulat. „Să-i întrebăm pe americani dacă putem să-i trimitem în marş prin Irak? Sau ar trebui să-i punem în transporturi magice de trupe şi să-i facem să plutească prin Canalul Suez? Crezi că evreii ne-ar permite să ne punem toţi oamenii la ţărm sau crezi că ar putea scufunda transporturile în timp ce sunt pe mare?”
Amatullah s-a adunat şi, pe un ton rezonabil, a spus: „Nu am insinuat că am putea începe o acţiune militară mâine sau chiar săptămâna viitoare. Spun doar că evreii şi americanii au comis un act de război şi trebuie să-i facem să plătească pentru asta.”
„Sunt întru totul de acord, dar să nu ne facem iluzii şi să credem că îi vom împinge pe evrei în ocean. Acest tip de gândire a fost cel care ne-a condus pe această cale, pentru început.” Najar a fost un critic timpuriu şi deschis al programului nuclear.
Amatullah s-a prefăcut că este şocat. „Ce vreţi să insinuaţi?”
„Nu insinuez nimic. Afirm un fapt. Am fost împotriva dezvoltării acestui program tocmai din acest motiv. Ţi-am spus cu ani în urmă că aşa se va termina. Nenumăraţi dolari şi oameni de ştiinţă de neînlocuit, toţi dispăruţi!”
„Avem dreptul să ne apărăm”, a strigat Amatullah.
„Şi avem datoria faţă de poporul iranian să o facem cu înţelepciune!” Najar a replicat cu tărie.
„Aveţi amândoi dreptate”, a anunţat o voce calmă din uşă.
Ashani s-a întors şi l-a văzut pe Liderul Suprem stând în picioare, în cele mai frumoase veşminte ale sale. Privirea de pe chipul său era una de un interes intens. Era un om grijuliu, care nu era cunoscut ca fiind condus de emoţiile sale, iar Ashani nu a putut să nu aibă impresia că ayatollahul Ali Nassiri îl privea adesea pe preşedintele său şi pe cel mai apropiat consilier ca pe doi copii certăreţi.

15

AIR FORCE ONE

Preferinţa lui Rapp ar fi fost să aibă această conversaţie în persoană, dar nu a existat decât o scurtă fereastră de oportunitate. El se gândea că, cel puţin, China şi Rusia urmăreau Air Force One cu sateliţi spioni, căutând să culeagă orice semnal care era transmis către şi dinspre avion. Tehnicienii de la Pentagon şi de la Agenţia Naţională de Securitate jurau că legăturile de comunicare cu Washingtonul erau sigure, dar Rapp avea îndoieli. După ce citise suficient de multă istorie pentru a înţelege că oamenii de ştiinţă anteriori dăduseră aceleaşi asigurări, doar pentru a se dovedi că se înşelau drastic, Rapp a operat pornind de la premisa că nu exista o linie complet sigură. Chiar şi aşa, afacerile sale erau adesea sensibile la timp şi nu se putea aştepta întotdeauna să vorbească personal.

Preşedintele îl pusese pe gânduri. Rapp îi admirase întotdeauna, cu părere de rău, pe iranieni şi modul în care făceau propagandă. Liderii lor înţeleseseră că cheia supravieţuirii era să-i facă pe oameni să dea vina pe America şi pe Occident pentru toate relele din viaţa lor. Nu conta dacă acuzaţiile lor nu aveau nicio substanţă, ci doar faptul că acestea înflăcărau mândria naţională a poporului lor. În săptămânile următoare se vor întâmpla multe astfel de lucruri. America va fi învinuită, cu sau fără dovezi. Tot ceea ce trebuia să facă era să facă acuzaţia şi aceasta ar fi rămas valabilă. Nu ar conta deloc pentru poporul iranian faptul că America nu a avut niciun amestec în distrugerea instalaţiei lor. Ura lor faţă de America era atât de înrădăcinată încât ar fi crezut fără să le ceară liderilor lor dovezi.

Această realizare şi atitudinea preşedintelui de a nu folosi mănuşi de protecţie au fost cele care l-au condus pe Rapp spre o operaţiune clandestină clasică. Dacă Iranul dorea să se joace cu faptele, se expunea automat unui contraatac. Unul care s-ar putea dovedi foarte jenant pentru preşedintele lor cu gura mare. Absenţa oricărui avion, american, israelian sau de altă natură, deasupra instalaţiei în momentul distrugerii acesteia a lăsat doar două opţiuni. Prima a fost respinsă de Rapp pentru că îşi cunoştea prea bine omologii israelieni şi pentru că el credea că şansele ca un accident să distrugă instalaţia atât de complet erau pur şi simplu prea mari. A doua opţiune era că israelienii au făcut-o. Din nou, cunoscându-i la fel de bine ca şi el, nu avea nicio îndoială că reuşiseră cumva să distrugă locul.

Rapp avea să afle destul de curând. Kennedy sunase înainte şi făcuse aranjamentele. Unul dintre G-5 ai Agenţiei îl aştepta la baza aeriană Andrews pentru a-l duce la Tel Aviv imediat ce aterizau. De asemenea, îi lăsase vorbă omologului său israelian că Rapp era pe drum şi că, până la sosirea lui, ar fi prudent să nu se vorbească despre criza actuală din Iran.

Pentru a-şi pune planul în mişcare, Rapp avea nevoie de ajutorul cuiva de la Langley. Putea efectua apelul de pe propriul telefon prin satelit, dar existau şanse mari ca echipajul Air Force aflat la bord să detecteze apelul şi să o ia razna. Cea de-a doua opţiune era să le ceară ajutorul şi să le ceară cea mai sigură linie pe care o aveau spre Langley. Mai mult ca sigur că acest lucru ar funcţiona, dar i-ar fi alertat şi pe ruşi şi pe chinezi că era un apel important. În cele din urmă, a decis să efectueze apelul pe o linie nesecurizată. Ar fi fost semnalat ca fiind un trafic de rutină şi, dacă ar fi fost suficient de vag, nimeni care ar fi ascultat nu ar fi avut idee despre ce vorbeau. Dincolo de biroul preşedintelui şi de sala de conferinţe se afla o secţiune de scaune pentru consilierii săi. Asemănătoare cu clasa întâi în călătoriile internaţionale, scaunele erau mari, cu mult spaţiu. Rapp a zărit unul liber şi l-a apucat.

Un membru junior al personalului, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, se afla pe scaunul alăturat. Tipul şi-a smuls ochii de la laptop şi s-a uitat la Rapp cu o expresie care spunea: „Cine naiba eşti tu?”. În schimb, a spus: „Îmi pare rău, dar locul acela este ocupat”.

Rapp şi-a amintit că înfăţişarea lui era departe de standardele Casei Albe. A zâmbit şi a spus: „Nu-i nimic. Trebuie doar să dau un telefon rapid”. Rapp a luat telefonul din suport şi a început să formeze numărul unui birou din Langley, Virginia. Îşi dădu seama că tipul încă se uita la el.

„Sunteţi de la presă?”
Rapp a aruncat o privire. „Asta e bună, junior.”
„Nu-ţi văd insigna”, a spus tipul mai ferm, „iar presa nu are voie aici sus.”
„Insigne”, a spus Rapp cu accent mexican, „nu avem nevoie de insigne împuţite.”
Angajatul s-a uitat la el cu o expresie inexpresivă.
„Blazing Saddles”. Nu l-aţi văzut niciodată?” Rapp auzea cum telefonul începea să sune la celălalt capăt.
„Nu.” Tipul nu era amuzat. „De ce nu porţi legitimaţia?”.
O voce de femeie a răspuns la celălalt capăt al telefonului. „Biroul lui Rob Ridley. Sunt Penny.”
„Penny, sunt Mitch. Rob e pe aici?”
„Unde vă sunt legitimaţiile?” Personalul a insistat.
„Aşteaptă o secundă, Penny.” Rapp a acoperit telefonul şi l-a privit pentru prima dată în ochi pe bărbat.
„Lasă-mă să ghicesc... Facultatea de drept? Ivy League, Universitatea din Michigan, ceva de genul ăsta... un loc care te-a învăţat să fii asertiv şi perseverent.”
„Dartmouth.”
„Bravo ţie. O şcoală grozavă. Acum dispari.” Rapp şi-a scos degetul mare şi a arătat spre culoar. „Am un apel important. Acum ar fi un moment bun pentru tine să te dai cu capul”.
„Nu apreciez...”
Rapp i-a tăiat calea. „Du-te şi găseşte-l pe Ted Byrne şi întreabă-l cine sunt eu.”
Tânărul şi-a închis cu reticenţă laptopul şi a plecat.
Rapp a pus telefonul la loc la ureche şi a spus: „Rob”.
„Ei bine, dacă nu este aşa, domnule Big Shot. Am auzit că POTUS te-a rugat să faci o plimbare cu el”.
„M-aş fi gândit că astăzi, dintre toate zilele, ai mai multe de făcut decât să bârfeşti.”
POTUS era acronimul pentru preşedintele Statelor Unite. Ridley era director adjunct de operaţiuni, Divizia Orientului Apropiat. Divizia sa se afla în centrul furtunii care se pregătea. Era un fost puşcaş marin, un şmecher de primă ligă şi unul dintre cei mai capabili oameni cu care Rapp lucrase vreodată.
„Nu mai suni niciodată. E singurul mod în care pot să te urmăresc.”
„Ce auzi?”
„Păi... practic fiecare politician din oraş cere o şedinţă de informare pentru a putea ieşi la televizor şi a pretinde că ştiu despre ce vorbesc, omologul meu din Israel nu-mi răspunde la telefon, iar liniile telefonice dintre Teheran şi Beirut sunt atât de fierbinţi încât se topesc.”
„Aţi reuşit să daţi de vreo persoană din Mossad?”.
„Nu, şi am încercat câteva soluţii alternative. Nişte vechi prieteni cu care am dat câteva bacşişuri. Nimeni nu răspunde la telefon acolo.”
„Deci nu ai nimic.”
„De la ei, dar n-aş spune nimic în general. Doar nimic concret. Sunt o mulţime de zvonuri care circulă pe acolo.”
„Ce părere ai despre începerea altuia?”
A fost o pauză şi apoi: „Te ascult”.
„Îţi aminteşti de personajul cu care ne-am întâlnit în Cutia de nisip anul trecut?”. Rapp se referea la Irak.
„Întâlnesc o mulţime de personaje acolo. Va trebui să fii mai specific.”
„Tipul de la PMOI.”
„PMOI?”
Rapp se referea la Mujahedinii Poporului din Iran, dar nu voia să o spună cu voce tare. „Ţineţi minte, eram la palat şi am stat până la patru dimineaţa bând coniac şi fumând trabucuri. Ne-a povestit cum un anumit lider de acolo este numit preşedintele păun.”
„Oh, da”, a răspuns Ridley. „Sunt de acord cu tine.”
„Ştiţi unde este?”
„Ultima dată când am verificat, se deplasează între Mosul şi Bagdad. Are o afacere cu piese auto, dacă vă vine să credeţi. Am auzit că e în plină expansiune.”
„Dă-i de urmă şi stabileşte o întâlnire.”
„Pentru când?”

„Mâine la prima oră”, a spus Rapp. „Şi găseşte pe altcineva care să-l informeze pe preşedinte. Tu vii cu mine.”
„Ai de gând să mă pui la curent? „
„Îţi voi explica totul în avion. Ne întâlnim la Andrews în două ore.”
„Am înţeles.”

16

TEHRAN, IRAN

Ashani a descoperit că dacă respira controlat, superficial, ajuta la reducerea atacurilor de tuse. Stătea îmbrăţişând braţul canapelei, cu şeful forţelor armate în dreapta sa şi ministrul de externe lângă el. Liderul Suprem stătea singur pe un scaun simplu, aproape direct vizavi de Ashani. Camera sa de şedinţe era lipsită de orice avans tehnologic. Nu existau computere sau televizoare cu plasmă. Nici proiectoare sau ecrane rabatabile. Nu exista nici măcar o masă de conferinţă în jurul căreia să stea. Era decorul vechi de un secol al regilor şi al liderilor religioşi. Suplicanţi şi consilieri veneau să îşi pledeze cauza, iar monarhul îşi stabilea edictul. Nu trebuia să fie deranjat de detalii sau de execuţie. Consilierii aveau să rezolve lucrurile mai târziu. De asemenea, sistemul îi oferea liderului suprem, în mod convenabil, posibilitatea de a-şi asuma meritele pentru ceea ce funcţiona şi de a se distanţa de ceea ce nu funcţiona.
Pereţii erau goi, cu o singură excepţie. O fotografie înrămată a Liderului Suprem atârna pe perete, deasupra umărului său drept. Între scaunul Liderului Suprem şi fotoliul de dragoste în care erau aşezaţi Najar şi Amatullah, steagul iranian stătea în poziţie verticală, într-un efort de a da camerei plictisitoare un aer de afacere oficială de stat. Preşedintele şi şeful Consiliului Gardienilor renunţaseră la orice pretenţie de a se plăcea unul pe celălalt. Erau adversari şi toată lumea din sală ştia acest lucru. Amândoi bărbaţii stăteau ţepeni şi se înclinau unul spre celălalt, Najar spre Liderul Suprem şi Amatullah spre Ashani.
Ashani nu ezitase decât o secundă când doctorul îi spusese că ar fi vrut să vină direct la spital pentru a-l putea examina. Ashani ştia că era esenţial să fie prezent la această întâlnire, fie şi numai pentru a se asigura că Amatullah nu încerca să dea vina pe el pentru ceea ce se întâmplase, sau să-l convingă cumva pe Liderul Suprem să se grăbească într-un act nebunesc de represalii. Mai era însă un motiv care continua să-l sâcâie. Era profund îngrijorat de ceea ce văzuse atunci când privise în jos, în groapa a ceea ce fusese nu cu mult timp în urmă epicentrul de progres ştiinţific şi de mândrie naţională al ţării sale. Mai exact, era îngrijorat de ceea ce nu văzuse.
Mândria persană le-ar fi cerut să riposteze. Ashani şi ministerul său aveau să joace un rol crucial în orice ar fi decis să facă. O contraofensivă militară directă era o prostie, dar asta nu i-ar fi împiedicat pe mai mulţi membri cheie ai consiliului să pledeze pentru un război total cu Israelul. În următoarele săptămâni, vor fi multe zgomote de sabie, dar, în cele din urmă, vor găsi înlocuitori care să le facă munca murdară. Această parte nu ar fi dificilă. Existau o mulţime de palestinieni săraci care ar sări la şansa de a se martiriza.
Preocuparea mai imediată a lui Ashani era să se protejeze pe sine şi pe poporul său. Cineva urma să fie învinuit pentru ceea ce se întâmplase. Cineva ar fi crezut că Ministerul de Informaţii ar fi fost în siguranţă, dar cu Amatullah nu se ştia niciodată. Omul nu lăsa niciodată ca faptele să stea în calea versiunii sale despre evenimente. Lucrurile aveau să se înrăutăţească. Alianţele din consiliu aveau să se schimbe cu siguranţă pe măsură ce inevitabilul joc al vinovăţiei avea să apară. Cine va încerca să rescrie istoria? Cine va încerca să devieze? Cine pe cine va înjunghia pe la spate? Orice era posibil, iar Ashani nu-şi putea permite să stea în spital, cu doctorii care îl împungeau şi îl împungeau.
Liderul Suprem a terminat de condus grupul în rugăciune şi apoi i-a dat prietenului său Najar semnalul să înceapă.
Najar s-a uitat la generalul-maior Dadress şi a spus: „Generale, raportul dumneavoastră”.

La fel ca toţi bărbaţii din începere, Dadress avea o barbă întreagă. A lui era mai groasă decât a celorlalţi şi vopsită cu un negru uleios. Avea o frunte lată şi o linie a părului în retragere. Era îmbrăcat în uniforma sa de armată verde măsliniu şi părea hotărât inconfortabil. Înclinându-se în faţă, a spus: „După cele mai bune estimări ale noastre, atacul a avut loc la scurt timp după prânz. Nu am avut niciun contact radar cu bombardierele, aşa că presupunem că au folosit bombardierul invizibil B-2. Estimăm că au zburat aproape de plafonul operaţional al B-2, care este de cincizeci de mii de picioare."
„Mi se pare că îmi amintesc că ruşii ne-au spus că noul lor sistem de rachete ar fi capabil să detecteze avioanele stealth ale americanilor", a spus Najar pe un ton nemulţumit.
„Ei au susţinut că bombardierele ar fi vulnerabile atunci când îşi vor deschide uşile pentru bombe."
„Iar forţele noastre aeriene nu au detectat nimic".
„Corect."
„Minunat", a spus Najar pe un ton acru. „Douăzeci şi şapte de milioane de dolari pentru un sistem de rachete care nu funcţionează."
Îndoielile lui Ashani începuseră să crească. Cunoştea ştiinţa din spatele bombardierelor invizibile, iar acestea ar fi trebuit, de fapt, să se lase deschise la detectare timp de cinci până la zece secunde, cât timp îşi lăsau încărcătura. Mai îngrijorător, însă, era momentul bombardamentului. Ashani nu avea cunoştinţă de faptul că americanii ar fi folosit vreodată unul dintre valoroasele bombardiere invizibile într-o operaţiune pe timp de zi. De ce şi-ar expune americanii avioanele lor de miliarde de dolari în timpul unui bombardament pe timp de zi? Răspunsul pentru Ashani a fost că nu ar fi făcut-o.
„Există un pilot", a anunţat Amatullah, „care a făcut o identificare pozitivă a unui avion israelian în zonă. Oamenii mei îl interoghează chiar în acest moment".
Najar a întors încet capul şi l-a privit pe preşedinte. „Am auzit comentariile dumneavoastră la televizor mai devreme în această seară şi l-am văzut pe pilotul dumneavoastră intervievat. Nu sunt sigur că îl cred".
„Sunteţi un sceptic înnăscut", a replicat Amatullah.
„Nu aţi ascultat nimic din ceea ce ne-a spus generalul Dadress? Forţele Aeriene nu au detectat nimic. Ei cred că bombardierele stealth au zburat la plafonul lor operaţional de cincizeci de mii de picioare. Traficul aerian comercial zboară la treizeci sau treizeci şi cinci de mii de picioare. Pilotul vostru trebuie să aibă ochi foarte buni pentru a vedea un avion de la o asemenea distanţă."
„Cincizeci de mii de picioare este o estimare făcută de operatorii radar care nu şi-au făcut treaba. În acest moment, sunt mai mult decât fericit să accept mărturia unui martor ocular al unui pilot veteran."
„Serios?" Najar se întoarse spre Dadress. „Generale, câte bombardiere stealth au israelienii?".
„Din câte ştim noi, niciunul."
„Şi dacă americanii le-ar fi dat câteva, credeţi că ar fi vopsit pe aripi stele mari, albe şi albastre ale lui David?".
„Nu."
Najar a dat din cap şi a aşteptat să vadă dacă Amatullah mai avea ceva de adăugat.
„Poţi să te cerţi cu privire la specificul modului în care s-a întâmplat, dar este evident pentru toată lumea că evreii şi americanii au fost cei care au stat în spatele acestui lucru."
„Chiar şi aşa, acest consiliu ar aprecia dacă, în timpul unei crize naţionale, v-aţi consulta cu noi înainte de a vă grăbi să ieşiţi în faţa camerelor de luat vederi."
Amatullah a privit dincolo de Najar către Liderul Suprem. „Îmi cer scuze."
Ayatollahul Nassiri a luat act de scuze cu cea mai slabă din cap. Cu o voce blândă, l-a întrebat pe Najar: „Câţi au pierit?".
Najar s-a întors către Golam Mosheni, responsabilul programului nuclear al ţării, şi cu o voce mult mai puternică a întrebat: „Câţi?".
Mosheni era un om mare, probabil cu doar câteva kilograme mai puţin de 300 de kilograme. Fruntea îi strălucea de sudoare. „Şaizeci şi şapte de oameni de ştiinţă şi tehnicieni. Am fost norocoşi că au lovit în timpul prânzului. Douăzeci şi trei de oameni de ştiinţă şi tehnicieni se aflau în pauză când au căzut bombele."
„Norocoşi." Amatullah a repetat pe un ton capricios. „Nu sunt sigur că aş folosi acest cuvânt pentru a descrie ceva cu care eşti asociat."

Asta era, s-a gândit Ashani. Amatullah îşi alesese ţapul ispăşitor. Fusese un campion al lui Mosheni de ani de zile, prezentându-l ca fiind omul care deţinea speranţele viitorului Iranului. Pe lângă conducerea programului nuclear, se părea că micuţul preşedinte se aştepta ca el să oprească incursiunile străine în spaţiul lor aerian.
„Ar fi putut fi mai rău", a răspuns Mosheni într-un efort slab de a se apăra.
Amatullah şi-a împreunat mâinile în poală. Picioarele lui scurte abia atingeau podeaua. „Programul nostru nuclear a fost distrus, avem o gaură toxică în mijlocul celui de-al doilea oraş ca mărime al nostru, iar Occidentul râde de noi. Vă rog să ne spuneţi cum ar fi putut fi mai rău?". Şi-a desfăcut mâinile şi le-a aruncat în aer. „Mi-ar plăcea să ne explicaţi cum ar fi putut fi mai rău."
Faţa lui Mosheni s-a înroşit. Şi-a ţinut gura închisă şi a refuzat să vorbească. Disconfortul şi stânjeneala lui erau evidente.
„A fost izolată căderea radioactivă?". a întrebat Najar.
„Da."
„Restul instalaţiei?"
„Echipamentul poate fi recuperat, dar va trebui mutat într-o altă locaţie."
„Natanz?" a întrebat Najar.
„Asta ar fi recomandarea mea."
Najar şi-a întors capul pentru a-l privi pe Amatullah. „Mi se pare că îmi amintesc că aţi susţinut ca Isfahan să fie principalul sit nuclear în locul Natanz. Ceva are legătură cu faptul că americanii nu ar ataca niciodată un sit în mijlocul unui oraş. „
Şeful Consiliului Gardienilor se referea la cele două situri nucleare principale ale ţării. Natanz a fost îngropat într-un munte aflat la sute de kilometri de Isfahan, într-o locaţie îndepărtată. Cu ani în urmă avusese loc o dezbatere aprinsă cu privire la locul unde să fie amplasate cele mai importante părţi ale programului. Isfahan a fost împins de Amatullah din motivul deja menţionat şi pentru că oamenii de ştiinţă din ţară au făcut un lobby puternic pentru acest sit. Aceştia nu doreau să fie nevoiţi să îşi mute familiile în regiunea îndepărtată de la Natanz.
Amatullah a câştigat timp cu unul dintre zâmbetele sale viclene. „Nu am făcut aşa ceva. Am transmis doar recomandările altora". Preşedintele i-a aruncat o privire vicepreşedintelui pentru energie atomică.
„Parcă îmi amintesc că aţi garantat acestui consiliu că Isfahanul ar putea supravieţui oricărui lucru pe care americanii l-ar putea arunca asupra sa?"
„Dacă am făcut o astfel de garanţie, aceasta s-a bazat pe sfaturile celor care se pricep la astfel de lucruri."
„Aţi făcut garanţia. Mi-o amintesc foarte bine."
Amatullah a expirat frustrat. „Experţii care nu lucrează pentru mine au declarat că instalaţia ar putea rezista la orice, mai puţin la un atac nuclear. Evident, americanii au inventat o nouă armă. Eu sunt politician, nu om de ştiinţă, prietene. Nu sunt un expert militar şi nici un oracol care poate vedea viitorul."
„Poate că va trebui să avem mai puţină încredere în cuvântul tău de acum încolo. „
Amatullah părea profund jignit. „Dacă vreţi să daţi vina pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi, mă simt cu adevărat insultat. Nu am venit aici pentru a discuta despre trecut. Sunt aici pentru că vreau să ştiu cum îi vom face pe evrei şi pe americani să plătească pentru asta." Preşedintele a luat un moment pentru a se uita în jurul sălii şi a lua contact vizual cu fiecare om. „Este de înţeles că unii dintre noi sunt supăraţi, dar trebuie să lăsăm această furie deoparte şi să ne concentrăm pe lovirea duşmanilor noştri. Cine din această sală nu s-a aflat în spatele programului nostru nuclear?"
„Vom riposta la duşmanii noştri", a spus Najar pe un ton măsurat, „dar trebuie să existe responsabilitate. Nu toată lumea din acest consiliu a fost în spatele acestui program, aşa cum aţi fost voi. Mai mulţi dintre noi s-au temut că exact aici vom ajunge. Turnând nenumărate comori într-un program care într-o zi va fi distrus de duşmanii noştri. Dacă aş fi ştiut că veţi vorbi atât de liber în faţa presei despre dreptul nostru de a dezvolta arme nucleare şi despre dorinţa dvs. de a vedea Israelul şters de pe hartă, nu aş fi susţinut niciodată acest lucru."
„I..." Amatullah a început să vorbească.

„Nu mă întrerupeţi”, a spus Najar brusc. „Cred că ar trebui să fiţi demis din funcţie”. Clericul a făcut o pauză pentru a-i da de înţeles lui Amatullah cât de serios era. „Dar, din păcate, nu putem face asta acum. Ştiţi de ce?”
Amatullah a clătinat din cap.
„Nu o putem face pentru că evreii ar dansa în stradă. Ar fi o dublă victorie pentru ei. Fie că îmi place sau nu, tu eşti exact persoana de care avem nevoie pentru a ne galvaniza poporul şi a-l face să se concentreze asupra pedepsei care trebuie să fie aplicată.”
Faţa lui Amatullah s-a transformat din îngrijorare în mândrie şi apoi în exaltare. „Poporul va fi în spatele nostru, pot să-ţi promit asta. Vom riposta împotriva evreilor şi americanilor ca niciodată până acum şi ştiu exact unde să îi lovim. Îi vom face să plătească pentru aroganţa lor. Îi vom distruge.”

17

AIR FORCE ONE

Rapp s-a apropiat de uşa biroului preşedintelui şi a bătut. A aşteptat o secundă şi apoi a intrat. Alexander se afla în spatele biroului său, iar Kennedy stătea vizavi de el pe un scaun. Rapp a închis uşa şi s-a aşezat pe braţul canapelei aflate imediat în dreapta sa.
Kennedy s-a uitat la el şi a spus: „Discutăm despre ce ar trebui să-i spun lui Azad”.
Rapp s-a gândit la ministrul iranian al informaţiilor şi a ridicat din umeri. „Am auzit despre micul tău accident. Mi-ar plăcea să-mi cer scuze, dar adevărul este că sperăm în linişte că israelienii se vor ocupa de asta de ceva vreme.”
„Nu cred că asta va funcţiona”.
„Ăsta e adevărul.”
„Ce aţi aflat?”, a întrebat preşedintele.
„Israelienii nu vorbesc cu nimeni. De la cei de sus până la cei de la nivel mediu, nimeni nu răspunde la telefon.”
„Evaluarea ta?”
„Ei au făcut-o”, a spus clar Rapp.
„Sunteţi sigur?”
„Sută la sută la sută.”
„Mitch”, a spus Kennedy cu prudenţă, „nu poţi da o asemenea garanţie”.
„În regulă... nouăzeci şi nouă virgulă nouă, nouă, nouă, nouă.”
„Explică.” Preşedintele s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat picioarele.
„Israelienii sunt foarte izolaţi. Pot strânge rândurile ca nicio altă formaţiune cu care am lucrat vreodată. Încearcă să-şi lămurească povestea. Să-şi dea seama dacă pot trece peste asta şi să mintă lumea că nu au avut nicio implicare în asta.”
„Dar de ce nu ne-ar fi dat vreun semnal că asta se va întâmpla?” a întrebat Alexander.
„Este mai uşor să ceri iertare decât permisiune”, a răspuns Kennedy.
„Exact”, a spus Rapp.
Preşedintele s-a gândit o secundă şi apoi a întrebat: „Dacă a fost un accident?”.
„Nu a fost un accident, domnule. Israelul a fost în spatele lui, iar tăcerea lor este toată dovada de care avem nevoie. Dacă, sincer, nu ar fi avut nimic de-a face cu asta, ne-ar fi sunat să ne întrebe de ce nu i-am avertizat. Părerea mea este că aceasta a fost o operaţiune foarte strânsă, condusă de o echipă foarte restrânsă din cadrul Mossad-ului, incluzând probabil câteva persoane din armată, primul ministru şi unul sau doi miniştri. Nu ştiu cum au făcut-o, dar i-au prins pe iranieni pe picior greşit. Analiştii de la Langley au revăzut imaginile din satelit şi nu există absolut niciun semn de activitate înainte ca locul să se

prăbuşească. Niciun răspuns de la barăcile de pază de la faţa locului, nicio grabă de oameni care să fugă din vreo clădire. Niciun semn de ceva neobişnuit."
„Şi de ce este asta important?"
„Nu au fost focuri de armă. Dacă acest lucru ar fi fost un raid de comando în toată regula, aţi fi văzut o reacţie din partea pazei bazei. Acesta este o parte din motivul pentru care iranienii cred că a fost un atac aerian. Nimeni nu i-a alertat că ceva nu este în regulă. Într-un minut locul era acolo, iar în următorul minut nu mai era. Presupunerea logică pentru ei este că a fost vorba de bombardiere invizibile, chiar dacă, din câte ştiu eu, nu am efectuat niciodată un bombardament pe timp de zi cu ale noastre."
Preşedintele s-a uitat la Kennedy. „Ştiu că am mai întrebat acest lucru, dar este posibil ca israelienii să fi dezvoltat propriul lor avion invizibil?".
„Foarte puţin probabil."
„Dar este posibil."
Rapp şi-a fluturat mâinile în faţa lui, însemnând să nu meargă pe această cale. „Israelienii nu au banii necesari pentru a dezvolta un astfel de avion şi, chiar dacă ar avea, mai există încă o dovadă care indică o acţiune din interior. Când vă veţi întoarce la Washington, secretarul England vă va da un raport de evaluare a pagubelor provocate de bombă de la Pentagon. Nu l-am văzut, dar ştiu ce va spune."
„Cum?"
„Pentru că am fost acolo. Am fost pe teren, am marcat ţinte pentru aceşti piloţi atunci când vor lansa bombardierele lor. M-am strecurat în câteva dintre acele centre de comandă şi control după ce au fost lovite şi nu arată ca în fotografiile din satelit pe care le-am văzut din acest loc. Sunt făcute găuri, părţi din podele şi tavane se prăbuşesc, iar tot ce se află înăuntru este carbonizat, dar nu arată ca şi cum pământul s-a deschis şi a înghiţit întreaga clădire nenorocită."
„Atunci ce a fost?"
„Aveau nişte oameni înăuntru şi probabil că îi ţineau acolo de ceva vreme. Au reuşit să se deplaseze neobservaţi, să plaseze încărcăturile şi să arunce clădirea în aer. Este singurul lucru care are sens."
Preşedintele şi-a rotit scaunul şi s-a gândit la ceea ce auzise. După un moment îndelungat, şi-a ridicat privirea şi a spus: „Ce contează cu adevărat dacă israelienii au distrus-o prin aer sau prin orice alt mijloc? În cele din urmă tot ei sunt cei care l-au distrus".
Rapp a zâmbit. „Contează pentru că ne oferă ocazia de a crea un adevăr alternativ şi de a-i face pe iranieni să pară că îşi mint propriul popor şi lumea."
Preşedintele a rămas fără cuvinte pentru o secundă. S-a uitat la Kennedy pentru scurt timp şi apoi înapoi la Rapp. „Habar nu am despre ce vorbiţi".
„Nici eu nu ştiu", a adăugat Kennedy.
„Aţi auzit vreodată de un grup numit Mujahedinii Poporului din Iran? PMOI? Sunt un grup care se află sub controlul vag al Consiliului Naţional de Rezistenţă din Iran. Este alcătuit din disidenţi de toate felurile. Trăiesc mai ales în Europa. Sunt oameni de ştiinţă, profesori, artişti... cam toţi cei care s-au simţit reprimaţi de clerici şi au decis să plece. Au fost prezenţi în timpul revoluţiei din şaptezeci şi nouă şi apoi au aflat că nu sunt bineveniţi la masă după ce şahul a fugit. În 1981, sute dintre membrii lor de top au fost arestaţi şi duşi la închisoarea Evin, unde Khomeini a pus să fie împuşcaţi. PMOI este denumită şi MEK. Aceştia au fost salvarea noastră în nordul Irakului. De fiecare dată când sunniţii ies din rând sau iranienii trimit una dintre brigăzile lor Badr în zonă pentru a crea probleme, noi chemăm MEK şi ei fac ca problema să dispară."
„Nu sunt pe o listă de terorişti?", a întrebat preşedintele.
„Proastă mişcare a administraţiei anterioare. Au crezut că ar putea obţine nişte puncte maro cu Iranul, ceea ce a fost o prostie, dar acum nu este momentul să ne ocupăm de asta. Important este că MEK a devenit o forţă de care trebuie să ţinem cont. Există câteva motive pentru care Mosul este mult mai paşnic decât Bagdad sau Basra, iar unul dintre cele mai importante este MEK. Guvernul iranian îi urăşte cu patimă pe aceşti tipi, iar MEK nu suferă de dragoste pierdută pentru clericii de linie dură."
„Deci, cum se regăsesc ei în criza actuală?"
„Nu," a spus Rapp cu un zâmbet, „dar noi îi vom face să facă parte din ea."

18

TEHRAN, IRAN

Ashani se simţea ca şi cum ar fi fost aspirat într-un univers alternativ în care sus era jos şi jos era sus. Una era să faci pe viteazul şi să plănuieşti un curs adecvat de răzbunare, dar asta era pur şi simplu un nonsens. Omul care îi pusese în această poziţie delicată urma să fie din nou propagandistul principal în următoarea fază a conflictului. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o retorică mai inflamată şi promisiuni de răzbunare grandioasă. Consiliul avea nevoie de o verificare a realităţii. În condiţii normale, Ashani nu s-ar fi gândit niciodată să-l confrunte pe Amatullah în faţa Liderului Suprem, dar acum era altfel. Ceva se schimbase în el, şi nu avea nicio îndoială că fusese precipitat de apropierea sa de moarte de la începutul zilei.
Ştia dintotdeauna că Amatullah era poate cel mai nesăbuit şi arogant om din guvern. Cuvintele sale incendiare, mai mult decât orice altceva, fuseseră cele care îi băgaseră în această criză naţională. Nu exista nicio limită pentru capacitatea omului de a se amăgi pe sine şi pe ceilalţi. Era incapabil să înţeleagă ceea ce este evident. Programul nuclear al Iranului era un dezastru. La propriu, nici măcar o fărâmă de echipament nu mai putea fi salvată. Toate estimările serviciilor lor de informaţii le spuneau că Israelul avea peste o sută de dispozitive nucleare, iar America avea atât de multe încât cheltuia sute de milioane de dolari pentru dezafectarea celor vechi. Ideea că ar putea provoca o devastare totală în oricare dintre ţări era pur şi simplu ridicolă.
Încurajat de experienţa sa de aproape de moarte, Ashani s-a uitat la liderul micuţ şi a întrebat: „Şi cum anume îi vom distruge?”.
„Ce?” Amatullah a fost luat prins cu garda jos de întrebare.
„Am întrebat, cum îi vom distruge?”, a întrebat el cu o uşoară nervozitate.
„Vom lansa val după val de martiri. Vom viza infrastructura lor. Le vom îngenunchea economia. „
Amatullah l-a respins pe şeful său de la informaţii cu o încruntare iritantă.
Ashani nu s-a lăsat descurajat. „Atacurile de la 11 septembrie nu au fost decât o gripă de douăzeci şi patru de ore pentru economia lor. Şi-au revenit chiar mai puternici decât înainte.”
„Vom face ca 11 septembrie să pară că nu a fost nimic.”
Ashani i-a aruncat lui Amatullah o privire îndoielnică. „Şi crezi că americanii vor sta acolo şi vor accepta?”
„Da. Nu-şi pot permite să intre în război cu noi. Şi-au învăţat lecţia în Irak”.
„Şi dacă vă înşelaţi? Să presupunem că sunt dispuşi să intre în război cu noi. Potrivit dumneavoastră, ei sunt în spatele acestui atac, ceea ce de facto înseamnă că sunt dispuşi să rişte un război deschis.”
„Niciodată.” Amatullah a scuturat energic din cap. „De aceea au pus Israelul să arunce bombele. Ei înşişi nu au avut curajul să ne înfrunte.”
Încrederea absolută a bărbatului în capacitatea sa de a prezice ce vor face americanii era neliniştitoare.
Ashani s-a întors şi l-a privit pe Liderul Suprem. „Reţineţi cuvintele mele. Dacă îi împingem pe americani prea departe, ei vor riposta.”
„Nu vor invada niciodată”, a spus Amatullah cu dispreţ.
„Nu am spus că vor invada. Vor arunca bombe, şi multe.”
Amatullah a luat în derâdere ameninţarea. „Şi noi îi vom lovi peste tot. Nu doar în America, ci în toată lumea. Le vom îngenunchea industria aviatică. Vom întrerupe fluxul de petrol şi economia lor se va prăbuşi.”
Ashani a clătinat din cap cu tristeţe. „Escaladarea va duce la escaladare. Vor ploua cu bombe asupra noastră aşa cum nu am mai văzut niciodată. Ţineţi minte ce vă spun, ne vor distruge întreaga noastră forţă aeriană în prima zi, iar apoi îşi vor îndrepta privirile spre noi.” Ashani a făcut o pauză pentru a se uita în jurul camerei, lăsând fiecare om să ştie că de data aceasta propria lor piele ar putea fi în joc. „Va fi nevoie

de timp pentru ca martirii noştri să lovească, iar succesul lor nu este garantat. Americanii, pe de altă parte, ne-au înconjurat. Au baze în Irak şi Afganistan şi au două portavioane în Golf. Dacă începe războiul, vor trimite un al treilea şi poate chiar un al patrulea şi un al cincilea portavion."
„Bine", a proclamat Amatullah. „Să-şi împacheteze toate portavioanele lor lăudate în golf, unde vor fi cu atât mai uşor de scufundat." S-a aplecat în faţă şi a arătat spre el însuşi. „Noi controlăm Strâmtoarea Ormuz. Nu ei."
„Îi subestimezi pe americani dacă crezi că sunt atât de proşti încât să pună cinci portavioane în golf. Îşi vor muta unităţile aeriene ale marinei şi ale marinei în Qatar, Emiratele Arabe Unite sau Bahrain. Ne vor înconjura pe trei laturi".
„Niciodată!" Amatullah a scuturat energic din cap. „Fraţii noştri arabi nu ar comite niciodată un asemenea act de trădare."
„Fraţii noştri arabi nu sunt tocmai entuziasmaţi de influenţa noastră în creştere în Irak. Nu fiţi atât de sigur de sprijinul lor, şi chiar dacă ar face ceea ce spuneţi, americanii pot opera din Marea Arabiei. Ne vor decima întreaga infrastructură în decurs de o săptămână. Fiecare rafinărie, fiecare conductă şi linie de cale ferată va fi distrusă. Toate instalaţiile de telecomunicaţii şi centralele electrice vor fi demolate. Cu excepţia nordului, bineînţeles, unde vor lăsa totul pe loc şi vor începe să înarmeze kurzii. Va dura ani de zile până când economia noastră deja fragilă îşi va reveni, iar noi va trebui să ne confruntăm cu o insurecţie în nord."
„Subestimezi puterea poporului nostru", a spus Amatullah cu dispreţ. „Spre deosebire de americani, care sunt graşi şi leneşi, poporul nostru ştie să se sacrifice şi să se descurce."
„Iar tu", a ripostat Ashani, „îţi supraestimezi popularitatea în rândul poporului. Nu fiţi atât de sigur că nu se vor întoarce împotriva voastră atunci când nu vor mai avea energie electrică şi nu vor avea mâncare pe masă."
„Trădătorule!" a strigat Amatullah. „Cum îndrăzneşti!"
Ayatollahul Najar s-a întins şi l-a apucat de braţ pe Amatullah. „Amândoi", a spus el cu fermitate, „trebuie să vă amintiţi în prezenţa cui vă aflaţi."
Atât Ashani, cât şi Amatullah s-au uitat la liderul suprem şi apoi şi-au ferit ochii, fie în semn de supunere, fie în semn de umilinţă. Liderul Suprem stătea stoic în scaunul său, cu braţele întinse pe lângă corp şi cu degetele lungi întinse pe genunchi. Prin intenţie sau prin natură, omul emana un aer de linişte.
Cu o voce măsurată şi încrezătoare a spus: „Am fost atacaţi". Şi-a făcut timp să privească fiecare om în ochi înainte de a trece mai departe. „Este dreptul nostru să cerem răsplată atât în sânge, cât şi în comori."
Şi-a aruncat privirea spre ministrul său de externe. „Veţi prezenta cazul nostru la Naţiunile Unite. Cei responsabili vor trebui să plătească." Privirea lui s-a îndreptat spre Ashani şi Amatullah. „Trebuie să ne mişcăm cu grijă. S-ar părea că Statele Unite s-au folosit din nou de Israel pentru a face lucrarea diavolului."
Toţi bărbaţii din cameră, cu excepţia lui Ashani, au dat din cap în semn de acord.
„Există o şansă", a început Ashani, „ca Statele Unite să nu fi avut cunoştinţă de acest act."
„Credeţi că ne deplâng pierderea?".
„Nu, dar aş vrea să reamintesc consiliului că americanii ne-au scăpat atât de Saddam, cât şi de talibani. Avem un canal secundar cu guvernul lor. Aş vrea să văd ce pot afla înainte de a acţiona."
„Minciuni", a răcnit Amatullah. „Asta veţi afla."
Ashani l-a ignorat pe Amatullah. „Nu văd ce rău ar putea face să auzim ce au de spus."
Amatullah a încercat să vorbească, dar Liderul Suprem l-a redus la tăcere cu o privire dezaprobatoare. A luat o clipă pentru a-şi îndrepta hainele şi apoi a spus: „Mâna dreaptă nu trebuie să ştie întotdeauna ce face mâna stângă."
Ashani se obişnuise cu aceste proclamaţii imprecise din partea Liderului Suprem. Îi permiteau să-şi păstreze mâinile curate. Problema, aşa cum Ashani ştia prea bine, era că edictele sale lăsau prea mult loc de interpretare.
„Nu este nimic rău în a afla ce au de spus americanii, dar nu aveţi încredere în ei. Vă voi lăsa pe voi toţi să vă daţi seama de detalii, dar vreau să fie clar un lucru. Acest atac nu poate rămâne nepedepsit".

Membrii consiliului au dat din cap cu entuziasm, iar câţiva au izbucnit în aplauze. Ashani avea sentimentul sumbru că se îndreptau pe un drum periculos pavat cu emoţii şi mândrie naţională. Gândul unde i-ar putea duce le-a provocat o criză violentă de tuse. Ashani s-a îndoit de durere. Ceilalţi membri ai consiliului au devenit îngrijoraţi până când, în sfârşit, s-a oprit.
„Scuzaţi-mă", a spus Ashani cu sfială. A simţit o umezeală pe bărbie şi şi-a tras dosul mâinii peste gură. S-a uitat în jos cu jenă pentru a vedea că era acoperit de sânge.
Liderul Suprem s-a uitat la el cu îngrijorare gravă şi a spus: „Fiule, ar trebui să fii la spital".
„Îmi cer scuze. Mă voi duce imediat". Ashani s-a ridicat în picioare şi s-a înclinat. A simţit că îi lipseşte brusc respiraţia. A făcut doi paşi spre uşă, s-a clătinat şi s-a prăbuşit.

19

CASA ALBĂ

Într-o zi liniştită, Washington, DC, era un oraş electric. În capitală se adunau oameni din întreaga lume pentru a face afaceri, spionaj şi o multitudine de alte activităţi legale şi ilegale. Oraşul găzduia nenumărate organizaţii non-profit, organizaţii comerciale şi instituţii financiare şi era al doilea cel mai mare centru de jurnalişti în afara oraşului New York. Numărând Baltimore, existau şase echipe sportive profesioniste importante şi încă o duzină de echipe de colegiu pentru care puteai fi încurajat. Cu toate acestea, totul trecea în plan secundar faţă de politică. O potenţială confruntare cu Iranul a făcut ca oraşul să funcţioneze cu adrenalină. Oraşul se trezise pentru a găsi ziarele tapetate cu fotografii ale unui preşedinte iranian furios şi cu imagini aeriene ale instalaţiei nucleare iraniene distruse. Fiecare canal de radio şi televiziune era înfierbântat de această ştire. Iranul dădea vina pe Statele Unite şi pe Israel. Până în prezent, Israelul păstrase tăcerea, dar administraţia emisese o declaraţie prin intermediul lui Sue Glusman, secretarul de presă al Casei Albe, în care spunea că nu au avut absolut nicio implicare în accident.
Kennedy le subliniase lui Glusman şi preşedintelui că ar trebui să se refere la incident ca la un accident până când Iranul ar putea dovedi contrariul. Kennedy dormea doar câteva ore. După ce aterizase la baza Andrews Air Force cu o zi înainte, se urcase într-un elicopter până la Langley, unde lucrase până la ora 11:00. Şoferul ei a dus-o acasă. I-a mulţumit mamei sale pentru că a avut grijă de fiul ei, Tommy, l-a sărutat pe frunte pe băiatul adormit, apoi a prins cinci ore de somn, înainte de a se trezi, de a-şi săruta din nou pe frunte fiul încă adormit şi de a se întoarce la birou, totul înainte de răsăritul soarelui. Acest lucru era, din păcate, mai des întâlnit decât şi-ar fi dorit ea. Pe directoarea CIA nu o deranja munca, dar o deranja să fie departe de fiul ei.
Suburbanul blindat al lui Kennedy a trecut de punctul de control al Serviciilor Secrete de la Poarta de Sud-Vest şi s-a rostogolit până la intrarea de la parter. Aşa cum ceruse preşedintele, a venit mai devreme. La ora 8:00 era programată o şedinţă a Consiliului Naţional de Securitate, iar Alexander dorea ca Kennedy să-l pună la curent cu orice evoluţie din timpul nopţii înainte. Directorul CIA i-a spus bună dimineaţa ofiţerului în uniformă de la Secret Service care stătea chiar în faţa uşii. Şi-a continuat drumul pe hol şi a urcat scările cu un nivel. Când a intrat în sufrageria privată a preşedintelui, a fost momentan surprinsă să îi găsească atât pe secretarul de stat Wicka, cât şi pe secretarul apărării England.
Secretarul apărării cu părul argintiu era pe punctul de a-şi băga o lingură de fulgi de ovăz în gură când l-a văzut pe Kennedy. În modul său tipic de a tăia la fugă, a spus: „Îmi place ideea lui Rapp. Preşedintele tocmai ne punea la curent. Tipii ăştia nu lasă niciodată adevărul să stea în calea mesajului lor. Eu zic că e timpul să le dăm să guste puţin din propriul lor medicament".
Kennedy a zâmbit inconfortabil, ceea ce l-a făcut pe gregarul England să râdă.
Acesta a arătat cu degetul peste masă către preşedinte şi a spus: „Ţi-am spus că nu-i va plăcea că ne-ai spus".

Secretarul de stat Wicka stătea chiar vizavi de Kennedy. Ea s-a încruntat la England şi a spus: „Asta pentru că este una dintre puţinele persoane din acest oraş care poate păstra un secret”.
„Nu-ţi face griji, Irene”, a spus England. „Nu supravieţuieşti în domeniul bancar de investiţii alergând de colo-colo şi trăgând din gură. Cel puţin nu pentru foarte mult timp. „ England se referea la mandatul său la Merrill Lynch şi Piper Jaffray. Preşedintele îl adusese la bord pentru că dorea un om de afaceri analitic care să-l ajute să tragă Pentagonul în noul mileniu.
Alexander a făcut un gest către singurul scaun rămas şi a spus: „Vă rog să luaţi loc”.
Kennedy şi-a aşezat servieta lângă scaun şi i-a înmânat haina unui steward din marină.
„Ce doriţi în această dimineaţă, dr. Kennedy?”
„Ca de obicei, José. Mulţumesc.”
Preşedintele şi-a împins farfuria cu ouă şi cârnaţi pe jumătate mâncaţi într-o parte şi şi-a şters colţurile gurii cu un şerveţel alb. „Mitch a avut dreptate în legătură cu raportul de evaluare a pagubelor provocate de bombă?”
„Experţii mei”, a spus England, „sunt de acord, cu o singură excepţie.”
Kennedy s-a aşezat şi a întrebat: „Care este aceea?”.
„Un analist crede că israelienii au aruncat o bombă nucleară tactică de mică putere în acel loc.”
„Interesant. Unul dintre oamenii mei a adus în discuţie un scenariu similar aseară. Ce l-a determinat pe analistul tău să decidă că a fost o bombă nucleară?”
„Nu atât dovezile, cât plauzibilitatea. El spune că cealaltă variantă este prea complicată. Prea multe variabile.”
Kennedy s-a gândit un moment şi a întrebat: „Cum spune el că a fost livrată arma?”.
„Aici argumentul lui se subţiază puţin. Posibil o rachetă de croazieră.”
„Sateliţii noştri ar fi detectat lansarea unei rachete.”
„Mai mult ca sigur. De asemenea, el crede că există o şansă bună ca israelienii să fi dezvoltat un bombardier invizibil.”
Kennedy a aruncat o privire la preşedinte şi apoi s-a uitat înapoi la Anglia. „Probabil că oamenii dumneavoastră ştiu mai bine acest lucru decât ai mei. Ei cred că este vorba de faptul că Israelul a dezvoltat un bombardier invizibil?”
„Nu”, a spus England cu emfază. „Am pus întrebarea aseară şi toţi experţii mei sunt de acord că pur şi simplu nu au banii necesari.”
„S-ar putea să nu aibă nevoie de atât de mulţi bani pe cât crezi”, a spus Wicka.
„Cum aşa?”, a întrebat preşedintele.
„Ei au o istorie de a fura ceea ce au nevoie. Aşa şi-au dezvoltat propriul program de arme nucleare. Noi am făcut toată cercetarea, dezvoltarea şi testarea, iar ei au venit şi ne-au furat toate datele. Au furat chiar şi materiale nucleare de la noi pentru a face prima lor bombă”.
Preşedintele s-a uitat la Kennedy. „Este adevărat?”
„Mă tem că da. S-a întâmplat în anii şaizeci. Au furat aproximativ două sute de kilograme de uraniu puternic îmbogăţit.”
„Sunt de acord că este posibil”, a spus England, „dar este totuşi foarte puţin probabil. Amintiţi-vă că acest atac s-a petrecut în plină zi. Oamenii mei de la imagistică s-au întors şi au trecut în revistă fiecare aerodrom din ţară. Au acordat o atenţie deosebită bazelor din Negev. Nu au găsit nimic. Fiecare decolare pe care au descoperit-o a fost coroborată de alte mijloace de urmărire. Este un salt de credinţă prea mare pentru a crede în ideea că Israelul a dezvoltat în secret un avion de mai multe miliarde de dolari şi apoi l-a făcut să zboare în timpul zilei.”
„Deci sunteţi de acord cu teoria lui Mitch”, a spus Kennedy.
„Da.”
Preşedintele a luat o înghiţitură de cafea şi apoi a spus: „Şi suntem cu toţii de acord că planul lui Mitch ar putea funcţiona?”.
Unul câte unul, cei trei consilieri ai preşedintelui au fost de acord.
Preşedintele s-a uitat la secretarul de stat Wicka. „Aveţi vreo problemă în a minţi Naţiunile Unite?”.

Wicka a radiat de amuzament şi apoi a râs. „Dacă mi-ar fi teamă să ocolesc adevărul în acel bârlog de mincinoşi patologici, nu aş fi un secretar de stat foarte bun. Cum ai spus că l-a numit Mitch? Crearea unui adevăr alternativ”.
„Da.”
„Îmi place asta. ONU funcţionează pe baza unor adevăruri alternative. Toate sunt în interes propriu, bineînţeles.”
„Minunat.” Preşedintele s-a întors spre Kennedy. „Cum rămâne cu întâlnirea ta cu şeful serviciilor de informaţii iraniene?”
„A fost acceptată în principiu. Detaliile sunt în curs de elaborare.”
„Unde va avea loc?”
„La Mosul. Acolo ne-am mai întâlnit în trecut”.
Preşedintele i-a aruncat o privire lui Wicka. „Aveţi vreo problemă cu asta?”.
„Departamentul de Stat nu are legături oficiale şi foarte puţine neoficiale cu Iranul. Cred că este o mişcare corectă.”
Aruncând o privire către Kennedy, el a întrebat: „Ai primit veşti de la Mitch?”.
Kennedy şi-a verificat ceasul. „Ar trebui să aterizeze la Tel Aviv în scurt timp.”
„Crezi că îi vor da un răspuns direct?”. a întrebat Wicka.
Kennedy s-a gândit o secundă. „Nu sunt sigură că va conta. Le va plăcea ideea lui Mitch pentru simplul motiv că le va oferi acoperire diplomatică. Va tulbura apele suficient de mult pentru a da ţărilor din Consiliul de Securitate al ONU un motiv să voteze împotriva oricăror sancţiuni pe care le va cere Iranul.”
„Chiar crezi că nu-i vor spune?” a întrebat Alexander pe un ton surprins.
„Domnule preşedinte, ei sunt o gaşcă dură. Totuşi, dacă cineva îi poate face să vorbească, acela ar fi Mitch.”

20

TEL AVIV, ISRAEL

Gulfstream 5 a aterizat pe Aeroportul Internaţional Ben Gurion, unde a fost întâmpinat de un camion de realimentare cu combustibil. După ce rezervoarele au fost umplute, piloţii au fost îndrumaţi către un hangar dărăpănat, departe de terminalul comercial. Piloţii CIA au trecut cu mare atenţie prin deschiderea de 30 de metri a avionului cu o anvergură de 90 de metri şi apoi au oprit motoarele. Mitch Rapp s-a uitat pe fereastra din babord şi i-a verificat pe oamenii care se adunaseră să-l întâmpine. Arătau ca nişte inadaptaţi dintr-un film din epoca Războiului Rece, pe cale să se ocupe de un schimb de prizonieri la Checkpoint Charlie.
Rapp şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat în picioare. S-a uitat la Rob Ridley, care era pe cale să se ridice. „Nu te mişca.”
„Da, sigur.” Şeful Diviziei Orientului Apropiat a CIA începu să se ridice.
Rapp a pus o mână fermă pe umărul prietenului său şi l-a împins înapoi jos. „Vorbesc serios.”
„Tocmai am terminat un zbor de douăsprezece ore”, s-a plâns Ridley. „Ţi-ai ieşit din minţi? Am nevoie să-mi întind picioarele.”
„Da... ei bine, dacă te dai jos din avionul ăsta, s-ar putea să fiu nevoit să-ţi rup picioarele. Aşa că nu te mişca până nu-ţi spun eu altceva.”
„Jur că ai fost crescută de o haită de lupi. De ce trebuie să ameninţi mereu cu violenţa?”
„Stai liniştit. Ştii cât de secretos este Ben.” Rapp trecu pe lângă Ridley şi se opri lângă Marcus Dumond, geniul informaticii şi hackerul extraordinar de la Langley.
Dumond s-a uitat la Rapp şi l-a întrebat: „Care-i treaba?”.
„Stai liniştit până când voi avea ocazia să vorbesc cu Ben. Nu-i plac feţele străine.”

Rapp a înaintat şi a coborât scările. Şi-a înclinat capul spre dreapta pentru a trece prin deschizătură şi a coborât rigid pe scurta serie de trepte. Rapp era îmbrăcat în pantaloni negri de gală şi o cămaşă Bugatchi cu mânecă scurtă, largă şi nefăcută. Mocasinii lui italieni negri au lovit podeaua netedă de beton şi a pornit spre directorul general al Mossad. Cu barba lui stufoasă şi părul negru şi zburlit, părea mai nativ din regiune decât bărbaţii spre care se îndrepta. Aceasta nu era ţinuta lui obişnuită, dar îi permitea să se integreze. Prea mulţi contractori de securitate zburau în regiune purtând bronzul 5.11, haine tactice şi cizme SWAT. Ieşeau în evidenţă printre localnici ca un deget de la picior, ceea ce, într-un fel, servea drept factor de descurajare. Un fel de semn „nu te pune cu mine". Port o armă şi am permisiunea de a împuşca pe oricine se pune cu mine. Reversul medaliei a fost că i-a marcat şi pe ei. Rapp nu a vrut asta. Acolo unde se îndrepta, trebuia să se integreze.
Rapp a înaintat prin hangar spre Freidman, care era flancat de doi bărbaţi uriaşi care păreau că aşteaptă ca Freidman să le dea acordul de a-l rupe pe Rapp în două. Freidman însuşi nu era o floare ofilită. Avea o înălţime de 1,70 metri şi cântărea cel puţin 250 de kilograme. În vârful umerilor şi al gâtului său de taur se afla un cap chel şi strălucitor, cu pleoape grele. Pe vremea lui, se ştia că făcea el însuşi o mare parte din munca grea. Acum, la sfârşitul anilor şaizeci, a lăsat asta în seama unor oameni ca cei doi care stăteau lângă el.
În timp ce Rapp se apropia, a spus: „Ben, ce bine că ai venit aici să ne întâlnim."
Expresia acerbă a lui Freidman a rămas neschimbată. „Mă gândesc la tine în fiecare zi când mă ridic din pat".
„Încă mai poţi să ţi se scoală după atâţia ani?". a întrebat Rapp. „Bravo ţie, câine bătrân."
Zdrobitorul de oase din dreapta lui Freidman a făcut o jumătate de pas înainte.
„Uşurel, ucigaşule", a spus Rapp. „Nu vreau să fiu nevoit să-ţi trag un şut în fund în faţa şefului tău şi a fratelui tău geamăn de aici."
„Mă refer la gaura de glonţ pe care mi-ai făcut-o în picior", a continuat Freidman.
„Ei bine, Ben", a spus Rapp, „nu vreau să mă gândesc ce mi-ai fi făcut dacă aş fi fost atât de prost încât să asasinez un cetăţean israelian şi dacă aş fi fost prins încercând să intervin în procesul politic al ţării tale."
Freidman şi-a ridicat bărbia în semn de sfidare şi şi-a ignorat cele două gărzi de corp, care acum îl priveau.
„Ce... nu le-ai spus lui Mongo şi Loid aici de faţă?". întrebă Rapp cu un şoc simulat. „Aş fi bucuros să-i pun la curent cu mica operaţiune pe care o desfăşurai împotriva celui mai loial aliat al ţării tale. A fost aşa, băieţi..."
„Ajunge!" a strigat Freidman. „Aşteptaţi-mă afară", le-a transmis el celor doi bărbaţi. Ca nişte Rottweileri ascultători care urmau comanda stăpânului, s-au întors şi au plecat fără să fie nevoie să li se spună a doua oară. De îndată ce au ieşit din raza de ascultare, spionul şef al Israelului a răcnit: „Ce vreţi?".
„Arăţi puţin cam hămesit, Ben. Nu ai dormit destul în ultima vreme?"
„Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că preşedintele vostru a cerut să mă întâlnesc cu voi. Ce doreşti?"
„Nu vreau nimic, Ben."
Freidman a luat-o în derâdere. „Presupun că ai zburat atâta drum pentru că ţi-a fost dor de faţa mea frumoasă."
„Nu, am zburat până aici ca să vă mulţumesc."
Şeful spionajului israelian şi-a dat ochii peste cap. „Pentru ce?"
„Pentru că ne-ai făcut tuturor o favoare şi ai distrus programul nuclear al Iranului."
Freidman l-a privit pe Rapp drept în ochi şi a spus: „Habar nu am despre ce vorbeşti".
Rapp a pus un picior în faţa celuilalt, şi-a încrucişat braţele şi a spus cu admiraţie: „Cred că eşti cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit vreodată, Ben."
„Asta înseamnă mult, venind din partea cuiva atât de priceput ca tine."
„Mulţumesc. Acum hai să fim serioşi. Ştiu că ai distrus acea instalaţie, şi tu ştii că ai distrus acea instalaţie. Eu sunt de partea ta. I-am spus preşedintelui Alexander că ne-aţi făcut o mare favoare."

„Noi nu am aruncat bombe asupra acelei instalaţii. Nu-mi pasă ce a spus acel omuleţ nebun.... Niciun avion israelian nu a fost în apropierea ţării sale când a avut loc acest atac, ceea ce îmi lasă o singură concluzie."
Rapp a zâmbit. „Asta ar trebui să fie bine. „ A făcut semn cu mâna spre el însuşi. „Să-l auzim."
„Cred că poate au fost avioane americane care au fost văzute deasupra Isfahanului."
„Da, aşa e. Unul dintre piloţii noştri a decis că e de ajuns şi s-a dus şi a bombardat naibii acel loc fără să obţină aprobarea Pentagonului sau a preşedintelui."
„Tot ce vreau să spun este că acest avion care ar fi fost văzut deasupra Isfahanului nu a fost unul de-al nostru, ceea ce înseamnă că mai mult ca sigur a fost unul de-al vostru."
„Eşti de necrezut. Am zburat aproape şase mii de mile pentru a-ţi salva fundul şi tu crezi că sunt atât de prost încât să cred o asemenea porcărie?"
„Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut să mă salvezi."
„Nu mi-ai cerut, dar o voi face oricum."
„Nu am nevoie de ajutorul tău."
„Pe naiba că nu ai nevoie", a spus Rapp cu o frustrare în creştere. Făcu un pas înapoi şi apoi recunoscu: „Poate că nu am fost persoana potrivită pe care preşedintele să o trimită, având în vedere istoria noastră, dar iată că s-a întâmplat. Sunt sincer recunoscător că aţi avut curajul să faceţi ceea ce trebuia făcut. Preşedintele, deşi nu poate spune niciodată acest lucru în mod public, simte acelaşi lucru. Am permisiunea din partea lui de a lansa o operaţiune care va lua vina de pe voi şi va demasca conducerea iraniană pentru ticăloşii mincinoşi care sunt."
„Eu nu..."
Rapp i-a tăiat calea. „Ben, te rog, lasă-mă să termin. Ştiu că ai făcut-o şi ştiu cum ai făcut-o. Nu a existat niciun avion sau avioane. Nici rachete. Nimic de genul ăsta. Ai avut pe cineva în interior. Aţi aruncat în aer chestia aia nenorocită şi s-a prăbuşit într-o grămadă mică şi frumoasă chiar deasupra ei. Vă admir pentru asta şi, dacă nu aţi fi atât de nesuferit, probabil că v-aş îmbrăţişa chiar acum."
Faţa deja acră a lui Freidman s-a răsucit într-o încruntare şi mai adâncă. „Cu câţi oameni ai discutat despre asta?".
„Doar cu Irene şi cu preşedintele."
Freidman a exhalat şi a aruncat o privire în jurul hangarului. Privirea îndurerată de pe faţa lui spunea totul. Era profund tulburat de faptul că Rapp cunoştea unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale guvernului său. „Care sunt sursele tale?"
Rapp a zâmbit. Faptul că Freidman punea o astfel de întrebare era cât se poate de aproape de o recunoaştere, aşa cum nu avea de gând să obţină niciodată. „Am un prieten în clădirea ta." Rapp ştia că minciuna îl va înnebuni pe Freidman. Schimbând viteza, a spus: „Vreau să vă puneţi guvernul pe aceeaşi lungime de undă. Rămâi tăcut. Continuaţi să negaţi. Orice trebuie să faci. Nu mă interesează ce fel de dovezi spun iranienii că au, dar nu recunoaşteţi că voi aţi fost în spatele acestui lucru. Vor apărea vineri la ONU şi vor încerca să te acuze pe tine de toată povestea asta. După ce îşi vor prezenta cazul, vom trage covorul de sub ei şi îi vom lăsa să pară nişte proşti mincinoşi."
Freidman era intrigat. „Ce ai plănuit?"
„Nu vă faceţi griji. Vei vedea în curând. Din nou, preşedintele vă trimite mulţumirile sale. Nu te plac, Ben, dar cu siguranţă îţi admir îndrăzneala." Rapp s-a întors şi a început să plece.
„Unde te duci?" a strigat Freidman.
„În nordul Irakului", a strigat Rapp peste umăr. „Să te scot pe cauţiune."

21

TEHRAN, IRAN

Ashani şi-a petrecut noaptea în spital sub sedare. Dimineaţa s-a trezit cu o durere de cap strigătoare la cer şi cu o vagă amintire a întâlnirii la care participase cu o seară înainte. Soţia şi fiicele sale erau acolo pentru a-i explica ce se întâmplase şi a-i oferi alinare. Au făcut o glumă bună pe seama faptului că doctorul voia ca el să se abţină de la muncă şi de la vorbit timp de cel puţin două zile. Plămânii săi funcţionau la zece la sută din capacitatea lor normală din cauza cantităţii de praf pe care o inhalase. Medicii au încercat să rămână pozitivi. I-au spus că, cu odihnă şi antibiotice pentru a preveni o infecţie, ar trebui să fie din nou în apele sale într-o săptămână sau două. Ashani a avut impresia clară că îl minţeau. Adjuncţii de la Ministerul de Informaţii au început să apară la patul său la jumătatea dimineţii pentru a-i face instructaje şi a-l ţine la curent cu ceea ce se întâmpla. La început, acestea nu erau nimic mai mult decât rapoarte de rutină, deşi, în urma atacului de la Isfahan, totul căpătase un nou sentiment de importanţă. Soţia sa plutea prin preajmă şi de două ori a încercat să împiedice oamenii să intre în cameră. În timp ce Ashani aprecia faptul că ea încerca să-l protejeze, nu era realist. El trebuia să ştie ce se întâmpla.

Era puţin după prânz când Ashani a început să aibă sentimentul că se pregăteau probleme. Erau mici semne ici şi colo că Amatullah punea ţara pe picior de război în toată regula. Până la un anumit punct, acest lucru era în regulă. I-ar fi forţat pe americani şi pe israelieni să reacţioneze. A pune bazele în stare de alertă maximă şi a organiza proteste era un lucru, dar a ordona ca întreaga flotă de submarine iraniene să plece pe mare era cu totul altceva. Americanii erau foarte speriaţi de submarinele din clasa Kilo pe care ţara sa le cumpărase din Rusia. Punerea pe mare a tuturor acestora, precum şi a minisubmarinelor şi a submarinelor zgomotoase de fabricaţie iraniană i-ar fi făcut pe americani şi mai nervoşi.

Ashani îşi sorbea prânzul cu paiul când numărul doi al său a intrat în cameră cu o cutie de ciocolată şi o expresie îngrijorată. Bărbatul s-a aplecat peste el ca să nu-l audă nimeni altcineva din cameră şi i-a şoptit: „Avem probleme”.

Ashani îl cunoştea pe Firouz Mehrala Jalali de şaisprezece ani. Nu era predispus la exagerări. Privirea îngrijorată de pe faţa lui i-a spus că problema era internă. Ashani şi-a ridicat mâinile din poală şi a făcut o mişcare de alungare. Patru persoane au ieşit în fugă din cameră, dar soţia lui s-a ţinut tare. Linia maxilarului lui Ashani s-a înăsprit şi a smucit capul spre uşă. Soţia lui a clătinat din cap în semn de dezamăgire şi a plecat.

Jalali a tras un scaun şi s-a aşezat la marginea patului. „A fost inspectată camera ta?”.

Ashani a dat din cap. Adevărul trist era că era mai preocupat de spionajul din interiorul propriului guvern decât de cel din partea unei agenţii străine.

„Căţeaua”, a spus Jalali cu o privire dezgustată, „se tot foieşte cerând asta şi aia. Se comportă ca şi cum ar conduce lucrurile”.

Ashani a dat din cap. Prietenul său vorbea despre abrazivul Mukhtar. Rădăcinile non-persane ale bărbatului nu-l făceau simpatic lui Jalali şi multora dintre ei.

„Amatullah ne-a spus să îi oferim orice asistenţă doreşte. Omul plănuieşte atacuri de o amploare care îi va provoca pe israelieni şi pe americani să riposteze. Şi asta nu este nici măcar cel mai rău lucru. Preşedintele nostru neînfricat a venit cu o altă idee de-a lui.” Jalali şi-a ţinut degetul arătător lângă tâmpla dreaptă şi l-a rostogolit într-o mişcare circulară, semnul universal pentru nebunie. „Vrea să punem la cale un plan pentru a scufunda unul dintre petrolierele noastre în Strâmtoarea Ormuz.”

Ochii lui Ashani s-au făcut mari.

„Ştiu,” Jalali a clătinat din cap. „Vrea să le însceneze asta americanilor. Spune că toată lumea ne va crede şi asta va izola şi mai mult SUA.”

Ashani a verificat uşa şi apoi, cu o voce liniştită, a rostit cuvintele: „Nu poţi vorbi serios.”

„Ba da, sunt. Spune că va duce la creşterea preţurilor la petrol, ceea ce va da trezoreriei un impuls atât de necesar, dar mai ales spune că va cimenta faptul că americanii duc un război împotriva noastră.”

Ashani simţea cum îi creşte sângele. S-a gândit la planul stupid al lui Amatullah de a-i răpi pe marinarii şi puşcaşii marini britanici în primăvara precedentă. Fusese ideea lui nebunească de a crea un incident după ce mai mulţi oficiali iranieni de rang înalt dezertaseră în Occident. În timp ce Amatullah crezuse că toată treaba a fost foarte bine jucată de compatrioţii săi, nu-şi dăduse seama niciodată de daunele pe care le produsese la nivel internaţional. L-a arătat ca fiind un huligan şi un om care minţea cu mare uşurinţă.

Britanicii, cu ajutorul americanilor, au prezentat imagini din satelit solide ca piatra că marinarii fuseseră scoşi din apele irakiene, nu iraniene. Amatullah declarase că dovezile erau fabricate şi era dispus să îşi pună soarta în mâinile Consiliului de Securitate al ONU, dar ayatollahul Najar a intervenit în ultimul moment şi l-a convins pe Amatullah să elibereze ostaticii. Propagandistul a avut apoi tupeul să organizeze o ceremonie înscenată în care a anunţat eliberarea ca fiind un cadou pentru poporul britanic.
Ashani ştia că trebuie să dea de Najar şi să încerce să-l facă pe cineva să intre în simţiri înainte de a începe aceste represalii. Aruncând o privire spre uşă, i-a şoptit lui Jalali: „Trebuie să mă scoţi de aici”.

22

WASHINGTON, DC

Directorul CIA Kennedy a privit pe geamul lateral puternic fumuriu al suburbanului său blindat Chevy cu o expresie ameţită. Clădirile, pietonii şi copacii goi treceau pe lângă ea ca o rolă de film în fast forward. Funcţiona pe bază de fum şi era doar ora 4:00 după-amiaza. Detaşamentul ei de securitate extins îşi croia drum prin traficul de la ora de vârf timpurie, încercând să o ducă la Departamentul de Stat. Secretarul Wicka solicitase o întâlnire informală pentru a o ajuta să se pregătească pentru prezentarea de la ONU. Aceasta era o experienţă nouă pentru Kennedy. A spune că secretarul de stat anterior nu-i plăcea CIA ar fi fost prea mult spus. Probabil că era mai corect să spunem că era prudent. Ceea ce nu era neobişnuit. Asocierea cu CIA avea un mod de a-i face pe majoritatea oamenilor nervoşi. Un fel de a fi în preajma cuiva cu o boală contagioasă. O etichetă ameninţătoare şi chiar nefastă era adesea ataşată agenţiei de spionaj de top a Americii. Ea avusese de-a face cu oameni care dispreţuiau în mod deschis agenţia, unii mergând până la a-i spune că locul ar trebui închis şi angajaţii săi aruncaţi în închisoare. Kennedy a catalogat aceste confruntări drept vitriol lansat de extremişti de stânga care se amăgeau crezând că toată lumea s-ar înţelege dacă America ar fi pur şi simplu drăguţă.
Secretarul de stat Wicka, din fericire, nu a avut aceste opinii. Liberală în politica sa, era o femeie care călătorise prin lume şi care înţelegea atât natura umană, cât şi complexitatea culturilor individuale. Văduvă şi mamă a cinci băieţi şi o fată, ea îl atacase pe preşedinte pe tema sexismului încă din ziua în care fusese confirmată în funcţie. Nu sexismul din administraţia sa sau chiar din ţară. Wicka avea convingerea că, pe termen lung, cheia pentru a câştiga războiul împotriva terorismului era implicarea femeilor. Atâta timp cât cultura musulmană extremistă era dominată de oameni intoleranţi, blocaţi în Evul Mediu, nu existau prea multe speranţe de a găsi pacea. Kennedy s-a alăturat ei şi a promovat acest lucru ca fiind o politică cheie pentru preşedinte.
Vehiculul s-a oprit neaşteptat la o milă de Foggy Bottom. Era pe punctul de a-şi întreba şoferul ce se întâmpla când a văzut că intersecţia era blocată de o altă coloană de sedanuri şi SUV-uri. În contextul în care Iranul făcea zgomot şi ameninţa cu represalii, Departamentul de Securitate Internă recomandase ca detaliile de protecţie personală pentru toate figurile cheie ale administraţiei să fie intensificate. Şefa securităţii lui Kennedy făcuse deja ajustarea, chiar dacă îşi exprimase opinia că decizia era prematură. Traficul din DC era unul dintre cele mai proaste din ţară, iar toate aceste cortegii de maşini nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile.
În momentul în care intersecţia s-a eliberat, unitatea mobilă de telefonie securizată a lui Kennedy a început să bâzâie. S-a uitat la afişaj şi a văzut că era biroul ei. A scos combinatul negru din suport şi a întrebat: „Alo?”.
„Îl am pe Mitch la telefon.” Era vocea unuia dintre cei trei asistenţi ai lui Kennedy.
„Fă-mi legătura cu el, te rog.”
S-a auzit un zgomot de clic şi apoi a apărut Rapp. „Irene?”
„Da.”
„Tocmai am terminat prima etapă a călătoriei mele.”

„Te-ai întors în aer?”
„Nu aş fi vorbit cu tine dacă aş fi fost încă la sol.”
„Cum a fost?”
„Tipul e incredibil. Chiar a încercat să dea vina pe noi la un moment dat.”
Kennedy a suspinat. Momente ca acesta o făceau să se întrebe dacă Ben Freidman era de fapt un aliat.
„Ce a spus?”
„A încercat să spună că avioanele noastre au fost văzute în aer.”
„Cum aţi răspuns?”
„I-am spus că nu au fost avioane în aer. Nici al lor, nici al nostru. Atunci am văzut o fisură în mutra aia urâtă a lui. A început să devină foarte evaziv şi nervos. Mai ales când i-am explicat exact cum a fost distrus locul.”
„Cum a reacţionat?”
„Îngrijorat... a vrut să ştie cu cine am vorbit.”
„Şi?”
„I-am spus că am o sursă în interiorul guvernului său.”
Kennedy a zâmbit şi a spus: „Nu i-ai spus”.
„Bineînţeles că da. Nenorocitul ăla. Are mai mulţi spioni în America decât practic toate celelalte ţări la un loc, şi ce le-am dat anul trecut? Cinci miliarde de dolari în ajutor?”
„Aproximativ.” Cortegiul de maşini se oprea acum la primul punct de control, la o stradă distanţă de Departamentul de Stat. Oamenii de securitate de la CIA anunţaseră din timp, aşa că poarta de urgenţă era coborâtă şi li se făcea semn să treacă. „Ştii că va lansa o anchetă pentru a afla cine a vorbit cu tine?”.
„Bine. S-ar putea să-l ţină departe de mine pentru o vreme. I-am spus să păstreze tăcerea şi să spună guvernului său să continue să nege.”
„Nu i-ai spus ce ai pus la cale, nu-i aşa?”.
„Nu.”
„Bine.” Cortegiul de maşini a trecut cu brio de punctul de control şi a oprit în faţa intrării principale.
„Altceva?”
„Nu. Omul nostru din Mosul a pregătit totul. Te voi suna imediat ce termin întâlnirea.”
„Mulţumesc.” Kennedy a aşezat telefonul în suportul său şi a aşteptat să se deschidă uşa. Părea exagerat, dar aceasta era politica detaşamentului ei de protecţie. Voiau să mătură zona pentru a se asigura că nu existau ameninţări înainte ca ea să părăsească acoperirea Suburbanului. Cinci secunde mai târziu, uşa a fost deschisă. Kennedy a ieşit din vehicul şi a fost flancată de bărbaţi în timp ce urca scările şi intra în clădire. Au fost întâmpinaţi de un oficial al Departamentului de Stat care i-a escortat pe lângă detectoarele de metale şi într-un lift care aştepta.
Wicka îl aştepta pe Kennedy în biroul ei vast. În timp ce exteriorul clădirii Harry S. Truman nu va fi vreodată trecut în analele marii arhitecturi americane, biroul secretarului era impresionant. Arăta de parcă ar fi fost transportat dintr-o vilă franceză din secolul al XVIII-lea. Mobilierul, mocheta, tavanul aurit şi şemineul din alabastru radiau bogăţie şi prestigiu.
Secretarul de stat privea peste o pereche de ochelari cu rame de corn, cocoţaţi pe vârful nasului. Părul ei scurt şi glazurat era tuns în straturi. Şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare.
„Îţi mulţumesc că ai venit, Irene.”
„Plăcerea mea, Sunny.”
„Pot să vă aduc ceva de băut?”
„Nu, mulţumesc. Sunt bine.”
Wicka s-a îndreptat spre un mic bar umed şi a luat două căni de cafea. Le-a aşezat pe jos şi a scos o sticlă de Hennessy brandy din dulap. A turnat puţin brandy în fiecare cană şi apoi le-a dus până la locul unde se afla Kennedy.
„Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un pic.” Wicka i-a întins lui Kennedy una dintre căni.
Kennedy a zâmbit. „Frumoasă alegere de pahare”.
„Locul ăsta e plin de mironosiţe şi abstinenţi. Nu mai e ca pe vremuri, îţi spun asta.”
Kennedy şi-a ridicat cana. „Pentru vremurile de altădată.”

Wicka şi-a ridicat cana şi a ciocnit-o de cea a lui Kennedy. „Deşi, presupun că pe vremuri nu ne-ar fi lăsat niciodată să ieşim din bazinul secretariatului.”
„Aşa este.”
„Ei bine, la naiba cu vremurile de altădată.” Wicka a arătat spre şemineu şi spre cele două scaune de aşteptare. „Am văzut în ziarul de azi că Stu Garret s-a înecat în timp ce era în vacanţă în America Centrală.”
„Costa Rica”, a oferit Kennedy.
Wicka a luat scaunul din dreapta şi l-a studiat pe Kennedy pentru o clipă. În cele din urmă, a spus: „Omul era un adevărat ticălos”.
Kennedy şi-a strâns buzele în timp ce se gândea la un răspuns adecvat. Avea senzaţia că Wicka ar putea şti mai multe decât lăsa să se înţeleagă. „Avea un talent deosebit de a se băga sub pielea oamenilor.”
„Cu siguranţă.” Wicka a luat un pahar şi a spus: „Am auzit că pleci în Irak de dimineaţă?”.
„Da.”
„Ai grijă.”
„Întotdeauna am.”
„Adică foarte atent. Nu am încredere în iranieni.”
Kennedy şi-a dus cana la buze, dar nu a băut. „Mi s-a părut că Ashani este o persoană destul de rezonabilă cu care să ai de-a face.”
„Nu-l cunosc, dar nu el este cel care mă îngrijorează. Micuţul Amatullah este cel care mă sperie cel mai tare.” Wicka a luat un pahar de coniac. „De ce oare dictatorii ăştia nebuni sunt toţi scunzi?”.
„Coincidenţă.” Kennedy a luat o înghiţitură. „Saddam avea peste 1,80 metri înălţime.”
„Dar Hitler? Nu putea să aibă mai mult de 1,75 metri”.
„Da, probabil că ai dreptate.”
„Pol Pot, Kim Jong Il, preşedintele Mao.”
„Dar Stalin? Nu cred că era scund”.
„Ei bine... orice ar fi, nu am încredere în Amatullah. Fii foarte atent cât timp eşti acolo. Mai ales după ce mâine voi face micul meu spectacol la New York. N-o să le placă să se simtă stânjeniţi în halul ăsta.”
„Nu, nu le va plăcea, dar tocmai de aceea mă duc acolo să le ofer o ramură de măslin.”
„Nu uitaţi că oameni ca Amatullah nu vor pace. Ei au nevoie de noi ca de un inamic pentru a rămâne la putere.”
„Adevărat, şi de aceea eu sunt cel care face această călătorie şi nu tu. Nu este nimic oficial în legătură cu asta. Nu până când nu sunt de acord să ţină în lesă Hezbollahul.”
„Nu spun că nu sunt de acord cu planul. Sunt de acord. Spun doar să ai grijă.”
Kennedy a zâmbit. „Voi fi. Deci, cu ce te pot ajuta pentru mâine?”

23

MOSUL, IRAK

Soarele cobora dincolo de orizont în timp ce G-5 cobora dintr-un petic de nori puţini. Oraşul Mosul se întindea sub ei, râul Tigru tăind de-a lungul marginii estice a zonei metropolitane de două milioane de locuitori. Cinci poduri principale făceau legătura între oraşul vechi şi suburbiile sale întinse. Rădăcinile oraşului erau înmuiate în comerţ. Timp de secole, a fost un loc extrem de divers din punct de vedere etnic şi religios. La sfârşitul anilor '80, Saddam Hussein a pus capăt acestei situaţii. I-a alungat pe evrei, pe creştini şi, cel mai tragic, pe kurzi.
Saddam i-a înlocuit în totalitate cu familii sunnite care i-au jurat credinţă sau care erau din oraşul său natal Tikrit. Kurzii au fost forţaţi să părăsească oraşul şi s-au refugiat la poalele munţilor de-a lungul graniţei cu Turcia, unde au continuat să construiască o forţă de gherilă şi să trăiască sfidându-l pe

Saddam. De la căderea lui Saddam, oraşul a fost în schimbare. CIA a format o relaţie foarte eficientă cu kurzii. Ori de câte ori lucrurile se înrăutăţeau în Mosul, CIA îşi chema prietenii kurzi care se aflau în garnizoană la nord. Aceştia se întorceau în oraş şi loveau orice facţiune care provoca probleme. Populaţia şiită din nordul ţării nu era deloc ca în sud, dar asta nu a împiedicat Iranul să trimită Brigăzile Badr pentru a provoca probleme, sau Al-Qaeda în Irak să încerce să alimenteze violenţa între sunniţi şi kurzi.
Rapp a privit dincolo de aripa dinspre babord şi a numărat podurile. Nu înţelegea de ce naiba ţara asta blestemată nu era pur şi simplu împărţită în trei. Nici măcar nu a existat în starea actuală până după Primul Război Mondial. Timp de cinci secole, turcii, kurzii, perşii şi safavizii se luptaseră pentru o bucată de pământ făcută fertilă de râurile Tigru şi Eufrat. Apoi au venit britanicii şi francezii şi au decis să redeseneze harta Orientului Mijlociu şi totul s-a dus dracului. Cu toate acestea, Mosul, datorită kurzilor, dădea dovadă de o stabilitate reală. Atât de mult încât piloţii s-au simţit suficient de siguri pentru a face o apropiere directă deasupra inimii oraşului. Dacă ar fi fost Basra sau Bagdad, ar fi coborât în cornişă pe pistă. Nu este un mod plăcut de a ateriza.
Avionul a aterizat uşor şi s-a îndreptat spre sectorul CIA din cadrul bazei, unde Gulfstream 5, în valoare de şaizeci de milioane de dolari, a fost plasat într-un hangar întărit. Unul câte unul au coborât din avion şi au deschis cala de marfă. Rapp îşi luă rucsacul supradimensionat împreună cu două valize rectangulare negre. S-a îndreptat spre uşa hangarului la timp pentru a vedea că se apropiau două sedanuri. Primul era un Ford Crown Victoria, iar al doilea un Chevy Caprice Classic. Vehiculele erau prăfuite şi cablate şi se apropiau cu o viteză care l-a făcut pe Rapp să fie puţin nervos.
Şoferul primei maşini a început să facă cu mâna prin fereastra deschisă. Rapp abia putea distinge chipul persoanei aflate de cealaltă parte a parbrizului fumuriu. Era Stan Stilwell, şeful bazei CIA din Mosul. Maşina s-a oprit brusc şi uşa s-a deschis brusc. În tradiţia lui T. E. Lawrence, Stilwell devenise nativ. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri largi şi o cămaşă de gală gri şi neagră cu model în carouri. Faţa lui avea o nuanţă închisă de bronz, iar mustaţa neagră era atât de groasă încât părea că îi crescuse de la pubertate.
„Frate Mitch", a anunţat Stilwell în timp ce îşi transfera ţigara din mâna dreaptă în mâna stângă. „Mă bucur să te văd."
Rapp a luat mâna lui Stilwell şi l-a întâmpinat cu o jumătate de îmbrăţişare. „Ce naiba ai mai făcut, amice?". Rapp îl cunoştea pe Stilwell de mai bine de un deceniu. Cu câţiva ani mai mare decât el, Rapp fusese un fel de mentor pentru Stilwell în prima sa misiune peste hotare.
„Sunt grozav. Lucrurile merg bine aici, în Kurdistan."
„Sunt convins. Câte prietene ai?"
„Câteva." Stilwell a zâmbit, dezvăluind un spaţiu subţire între dinţii de sus din faţă.
„Ştii că într-una din zilele astea o să ajungi să ai pe cap un tată foarte supărat pe tine şi o să te facă să alegi între castrare şi altar."
„Încă nu m-a prins nimeni."
Rapp s-a gândit să-i amintească de momentul în care a trebuit să-l convingă pe Kennedy să nu-l mustreze pentru una dintre escapadele sale nedeclarate, dar nu a vrut să aducă vorba despre asta în faţa lui Ridley.
„Ultimele cuvinte celebre."
„Nu spune asta."
„Spun doar că, mai devreme sau mai târziu, norocul tău se va sfârşi."
Stilwell a tras un fum din ţigara lui. „Probabil că ai dreptate."
„Este totul gata de plecare?"
„Da. Ne aşteaptă la mine acasă. Dă-mi bagajele alea." Stilwell s-a uitat peste umărul lui Rapp şi l-a văzut pe Ridley. „Hei, şefu'. Ce mai faci?"
„Rigid", a spus Ridley cu o voce morocănoasă.
„Şi eu mă bucur să te văd." Stilwell a luat cele două valize ale lui Rapp şi le-a îndesat în portbagajul mare al sedanului. „Şefu'„ i-a spus lui Ridley, „de ce nu mergi cu Mike în a doua maşină? Nu mă aştept la probleme, dar nu are rost să le uşurăm situaţia."
„Stan", a spus Rapp arătând spre Dumond, „fă cunoştinţă cu Marcus".

„Hei, Marcus, lasă-mă să-ți iau bagajele alea.” Stilwell apucă prima valiză neagră şi aproape că o scăpă.
„Iisuse, ce naiba ai aici?”.
„Echipament.”
„Nu mai spune.”
Rapp s-a îndreptat spre partea din spate a maşinii, unde se adunase toată lumea. Uitându-se la Stilwell, l-a întrebat: „Rob te-a informat despre tot?”.
„Nu toate detaliile, dar văd unde vrei să ajungi.”
„Şi?”
„Îmi place la nebunie.”
„Cum rămâne cu Massoud?” Massoud Mahabad era principalul om al MEK în Mosul.
„Crede că e grozav.”
„Ne putem baza pe el?”
Stilwell şi-a aruncat ţigara pe jos şi a pescuit una nouă dintr-un pachet mototolit. „Massoud este probabil cea mai de încredere persoană pe care am întâlnit-o de când sunt aici.”
„Bine. Avem nevoie de hardware suplimentar pentru unitate?” Rapp se referea la arme.
„Nu. Nu ne vom opri.”
„Eşti sigur?” a întrebat Rapp pe un ton îndoielnic.
„Dacă te face să te simţi mai bine, dă-i drumul.” Stilwell şi-a ridicat coada dreaptă a cămăşii de gală pentru a dezvălui un pistol Glock şi două încărcătoare suplimentare. „Există un pistol de calibrul doisprezece montat pe tavan şi un P-Ninety sub bord.”
„Destul de bine pentru mine. Să mergem.”
Ridley şi Dumond s-au urcat în a doua maşină, iar Rapp s-a urcat în prima maşină cu Stilwell. Primul lucru pe care Rapp l-a făcut când s-a urcat pe scaunul din faţă a fost să ajungă sub bord şi să smulgă P-90 din mânerele sale cu arc. Micul pistol mitralieră bullpup era extrem de precis şi era excelent pentru luptele strânse. Rapp a glisat gura de tragere pentru a vedea dacă un cartuş era în cameră şi apoi a pus arma la loc.
În timp ce se rostogoleau spre poarta principală, Rapp a întrebat: „Ai fost lovit de când eşti pe aici?”.
„De câteva ori, pe vremea când ne plimbam cu Suburbanele.” Stilwell a clătinat din cap. „A fost o mare prostie din partea noastră. Chestiile alea ne-au transformat pur şi simplu într-o ţintă mare şi grasă.” A aruncat o privire spre Rapp. „Nu mă voi urca în una acum.”
„Mişcare inteligentă. Uşa asta părea destul de grea. Ai pus nişte blindaj în ea?”
„Da. De fapt, Massoud a făcut-o pentru mine. Face o avere din afacerea lui cu piese auto, pe lângă faptul că blindă maşini vechi ca asta.”
Li s-a făcut semn să treacă prin poarta principală şi apoi au trecut în zigzag prin barierele mari de beton din Jersey înainte de a ajunge la drumul principal. Stilwell a cotit spre nord şi şi-a stins ţigara în scrumieră. A luat un apărător bucal din plastic transparent de pe bord şi l-a ridicat pentru ca Rapp să-l vadă. L-a pus în gură şi apoi a apăsat acceleraţia. Motorul mare Detroit V8 a început să vibreze.
„Asta e cea mai rea parte a călătoriei, chiar aici. E ca la Indy 500, dar cu bombe.”
Rapp s-a grăbit să-şi pună centura de siguranţă. „Ce-i cu apărătoarea de gură?”
„Oamenii ăştia sunt unii dintre cei mai de rahat şoferi din lume. Unul dintre băieţii noştri a fost implicat într-o coliziune acum câteva luni. A fost lovit atât de tare încât şi-a muşcat limba.”
Rapp s-a uitat la Stilwell ca să vadă dacă bărbatul îşi bătea joc de el. L-a observat că strângea cu pumnii în alb volanul maşinii şi a decis că nu era o farsă. Rapp a apucat strâns mânerul uşii şi a înjurat în sinea lui.

24

TEHRAN, IRAN

Imad Mukhtar era într-o dispoziţie proastă. Se uita cu dispreţ în jurul mesei dreptunghiulare. Ca om de acţiune, nimic nu-l deranja mai mult decât să fie nevoit să asculte oameni moi care debitau platitudini. De fiecare dată se întâmpla acelaşi lucru cu aceşti pretendenţi. Vom împinge Israelul în mare. Le vom vaporiza întreaga ţară. Îi vom şterge de pe hartă. Îi vom face pe americani să ne ceară iertare. Vom face, vom face, vom face, şi aşa mai departe şi nu au mişcat nici măcar un deget pentru a face o sutime din ceea ce vorbeau cu atâta vervă.
Mukhtar dorea cu disperare să treacă dincolo de Israel. Micuţa ţară încăpăţânată îl plictisea. Dădeau semne de slăbiciune. Vechea gardă era pe cale de dispariţie. Cei care îşi aminteau toate promisiunile încălcate. Erau încet-încet înlocuiţi de evrei mai tineri care se săturaseră de atacuri. Sătui de crime şi de măcel. Atât de sătui, încât erau dispuşi să se agaţe de iluzia păcii. Mukhtar nu avea nici un respect pentru ei. Poate că îi ura pe părinţii şi bunicii lor, dar îi respecta şi se temea de bătrânii ticăloşi încăpăţânaţi. Această recoltă tânără, atât în Beirut, cât şi la Tel Aviv, cu iPod-urile şi telefoanele lor mobile, îşi pierdeau identitatea.
Mukhtar se afla într-o cursă împotriva timpului şi a tehnologiei. Niciunul dintre ceilalţi bărbaţi care stăteau în sala de conferinţe a lui Amatullah nu înţelegea schimbarea care se producea dincolo de graniţele lor. Cumpăraseră atât de mult în revoluţia lor islamică, încât acum îşi credeau propria propagandă. Ei chiar credeau că ei duceau greul în bătălia dintre Est şi Vest, dar Mukhtar ştia altceva. Numărul soldaţilor americani morţi era ridicol de mic în comparaţie cu alte conflicte. Un milion de oameni muriseră ultima dată când Iranul intrase în război cu Irakul. Chiar şi aşa, trebuiau să-i facă pe americani să se retragă cât mai repede posibil. Efectele ocupației lor erau de anvergură.
Internetul, televiziunea, radioul, telefoanele mobile şi călătoriile, toate acestea estompau liniile de demarcaţie dintre rasă şi etnie şi, cu fiecare zi în care maşina de război americană rămânea în regiune, tot mai mulţi tineri erau pierduţi în faţa seducţiei capitalismului şi a comercialismului. Prosperitatea economică se răspândea, la fel ca şi efectele deceniilor de imigraţie din Liban şi Palestina către Europa, America şi Canada. Această nouă prosperitate îi lăsa fără tinerii furioşi de care aveau nevoie pentru a susţine lupta. Un tânăr mulţumit nu avea de gând să se ofere ca atentator sinucigaş cu bombă. Din fericire, în Irak, saudiţii şi pakistanezii reuşiseră să furnizeze o rezervă constantă de tineri cărora li se spălase creierul în madrasele sponsorizate de Arabia Saudită. Această scurgere lentă, dar persistentă, de atentatori sinucigaşi cu bombă era singurul lucru care îi împiedica pe americani să obţină pace şi stabilitate. Ei trebuiau să deschidă un nou front. Trebuiau să îi lovească pe americani în nas şi să îi facă să se retragă. Dacă nu o făceau, riscau să se răspândească maladia prosperităţii economice. Odată ce s-ar fi întâmplat asta, oamenii nu ar mai fi avut curaj să lupte.
Vorbăria a continuat, fiecare consilier al lui Amatullah încercând să îl întreacă pe următorul în materie de discursuri dure. Răbdarea lui Mukhtar era la pământ. Allah avea cu siguranţă planuri importante pentru el. Altfel, de ce i-ar fi permis să supravieţuiască oribilului atac de la instalaţia nucleară? Îşi petrecuse prima zi în spital, puternic sedat. Îl dureau plămânii de la atâta tuse. Când Amatullah a trimis după el, era nerăbdător să aibă ocazia să scape de împunsăturile şi împunsăturile asistentelor şi ale doctorilor. Totuşi, dacă ar fi ştiut că întâlnirea urma să fie aşa, ar fi rămas în patul său.
Generalul-maior Dadress, şeful forţelor armate, dădea înapoi de la declaraţiile sale anterioare, conform cărora bateriile sale de pe ţărm ar putea scufunda toate navele americane din golf dacă i s-ar da cuvântul. El spunea acum că, deşi ar putea provoca pierderi grele Statelor Unite, o astfel de mişcare agresivă ar fi considerată, fără îndoială, un act de război şi ar atrage represalii grele.
„Şi cum numiţi ceea ce ne-au făcut ei nouă?”. a întrebat Amatullah cu zâmbetul său caracteristic pe jumătate. „Nu a fost un act de război? Putem să stăm aici şi să lăsăm să rămână nepedepsit?”
„Sunt de acord”, a spus generalul Dadress, încercând să pară rezonabil, „dar trebuie să ne gândim cu atenţie la ceea ce este proporţional.”
Mukhtar şi-a înclinat capul pe spate şi a lăsat să iasă un geamăt dispreţuitor. Amatullah şi toţi consilierii săi s-au întors pentru a vedea ce îl supărase pe neastâmpăratul lider al Hezbollah.
„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Amatullah, arătând doar amuzament.

„Nu-mi vine să cred că aud asta”, a spus Mukhtar fără nicio încercare de a-şi ascunde dezgustul. „Proporţională. Războiul nu este despre porţii egale. Aţi fost atacaţi de Israel şi de America fără provocare. Aţi făcut exact ceea ce a făcut Israelul în urmă cu treizeci de ani, când a dezvoltat arme nucleare sfidând Naţiunile Unite şi Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică. Ei, mai mult decât orice altă ţară, nu aveau dreptul să ne facă acest lucru”.
S-a bătut în uşă, iar apoi aceasta s-a deschis şi a apărut Azad Ashani. Ministrul serviciilor de informaţii s-a uitat pe lungimea mesei la Amatullah şi a spus: „Îmi pare rău că nu am venit la timp.”
„Mi s-a spus că sunteţi în spital”.
Ashani a apucat unul dintre puţinele scaune rămase. „Doctorilor le place să dea dovadă de prudenţă.”
Amatullah s-a uitat la Ashani cu ochi suspicioşi şi apoi s-a întors spre generalul Dadress. „Unde am rămas?”
„Cred că prietenul nostru libanez era pe punctul de a ne spune ce ar trebui să facem. „
Mukhtar a remarcat modul în care generalul a ales să folosească numele ţării sale adoptive. A fost tentat să îl întrebe câţi dintre oamenii săi a pierdut în lupta lor împotriva Israelului şi a Americii, dar a decis să lase să treacă cu vederea. „I-ai lovit”, a spus el cu o voce lentă şi constantă. „Îmi place ideea ta”, i-a spus lui Amatullah, „de a scufunda unul dintre propriile voastre petroliere şi de a da vina pe americani, dar cred că ar trebui să faci un pas mai departe. Ar trebui să vă scufundaţi petrolierul şi apoi să lăsaţi noile submarine ruseşti ale voastre să le vâneze portavioanele şi să le scufunde.”
„Dacă ne atingem de unul dintre portavioanele lor”, a spus Dadress şocată, „vor trimite întreaga noastră flotă pe fundul oceanului.”
„Atunci lăsaţi-i să o facă. Pentru început, nu este o mare flotă”, a replicat Mukhtar.
Dadress s-a îndepărtat de Mukhtar şi s-a adresat lui Amatullah. „Pledez pentru luarea unei acţiuni decisive, dar ar fi o prostie să nu iei în considerare capacitatea americanilor de a riposta.”
Nu era în firea lui Mukhtar să stea liniştit în timp ce un general supraalimentat şi prea în vârstă îl făcea prost. „Ştiţi câţi dintre oamenii mei au murit în lupta împotriva Americii şi a Israelului?”. Nu a aşteptat ca generalul să răspundă. „Mii. Câţi dintre oamenii dumneavoastră au murit, domnule general?”.
Faţa lui Dadress s-a înroşit de furie. A bătut cu pumnul încleştat pe masă şi a lătrat: „Nu vă voi permite să îmi insultaţi oamenii”.
„Bine!” Mukhtar s-a ridicat în picioare. „Atunci s-a stabilit. Îi vei trimite în luptă aşa cum am făcut cu oamenii mei timp de trei decenii.”
„Cum îndrăzneşti?” Generalul s-a ridicat în picioare.
„Tot ce am făcut toată viaţa mea, generale, a fost să îndrăznesc. Să îndrăznesc să mă duc în luptă. Îndrăznind să-mi îndrăznesc oamenii în luptă. Îndrăznind ca israelienii să mă omoare. Pe francezi. Pe americani. Şi lista poate continua la nesfârşit. Lasă-i să-şi arunce bombele. Lasă-i să-ţi scufunde marina. Ei nu vă vor invada niciodată ţara.”
„Chiar dacă le scufundăm unul dintre portavioane?”
„Mai ales dacă scufundaţi unul dintre portavioanele lor. Poporul american s-a săturat de război şi s-a săturat să îi apere pe evreii criminali. Acum este momentul să fim îndrăzneţi.” Mukhtar a pornit spre uşă.
„Unde te duci?”, a întrebat Amatullah.
„Înapoi în Liban şi apoi în America, unde voi răzbuna atacul împotriva ţării voastre.” Mukhtar a tras de uşă şi apoi a trântit-o în urma lui în timp ce pleca.
Ashani şi-a îndepărtat încet privirea de la uşă. S-a uitat unul câte unul la bărbaţii aşezaţi în jurul mesei. Fiecare bărbat avea ochii aruncaţi în jos de ruşine, cu excepţia unuia singur. Amatullah avea acel zâmbet strâmb pe faţă şi o privire îndepărtată în ochi. Ashani a privit cum colţurile gurii i se întorceau în sus pentru a forma un zâmbet de satisfacţie. Era deja tulburat de ceea ce auzise, dar acum ministrul informaţiilor avea un nou sentiment de scufundare în stomac. Ceva îi spunea că Amatullah îl recrutase pe Mukhtar pentru a-i determina pe aceşti oameni să întreprindă o acţiune nesăbuită.
Ashani nu se îndoia de ceea ce ar fi făcut americanii dacă unul dintre portavioanele lor ar fi fost lovit. Mai ales dacă ar putea pretinde că nu au avut nici un amestec în atacul care a distrus Isfahanul. Ashani îşi cunoştea bine colegii. Dacă onoarea lor ar fi fost pusă la îndoială de un metisor ca Mukhtar, aceştia ar fi acţionat. Trebuia să le dea timp să se calmeze.

Ashani şi-a curăţat gâtul cu voce tare şi a spus: „Ministrul Salehi se va adresa Consiliului de Securitate al ONU în câteva ore. Am fost informat că secretarul de stat al SUA a zburat la New York şi ar dori, de asemenea, să se adreseze Consiliului. Directorul CIA-ului lor m-a contactat şi ar dori să stea de vorbă cu mine şi să discutăm despre cele întâmplate."
„Şi care este ideea ta?" a întrebat Amatullah.
„Înainte de a face ceva care ar putea pune acest guvern şi poporul său în pericol, cred că ar trebui să vorbim cu americanii şi să aflăm ce ar putea fi dispuşi să ne ofere pentru a evita un nou conflict."
Unul câte unul, consilierii au dat încet din cap în semn de acord.
Amatullah i-a privit pe bărbaţi şi a spus: „Pot să mai aştept încă o zi sau cel mult două înainte de a acţiona, dar vreau să se întocmească planuri. Când voi da ordinul, vreau să fie puse în aplicare imediat. M-am făcut înţeles?"
Unul câte unul, fiecare om de la masă a spus că a înţeles. Chiar şi Ashani. În ciuda stării sale de sănătate, urma să se îndrepte spre Mosul de dimineaţă. Dacă nu vorbea curând cu Kennedy, lucrurile ar putea scăpa de sub control.

25

MOSUL, IRAK

În calitate de şef al bazei din Mosul, Stilwell se putea deplasa mult mai uşor prin oraş decât şeful bazei din Basra şi şeful de post din Bagdad. Omologul său din Basra locuia în baza de la aeroport şi se temea în permanenţă să nu fie răpit sau asasinat. Şeful de post din Bagdad părăsea rareori Zona Verde americanizată, iar atunci când o făcea era de obicei cu un elicopter.
Lui Stilwell îi plăcea să menţină trei case sigure prin rotaţie în orice moment. La fiecare două luni închiria una nouă şi închidea una dintre cele vechi. Toate erau destul de banale, case cu două etaje din cărămidă sau stuc, cu ziduri înalte şi o poartă puternică. Le angaja cu contractori privaţi şi nu stătea niciodată într-una mai mult de două nopţi la rând. Îşi schimba în mod constant rutina pentru a deruta pe oricine ar fi încercat să-l răpească. Zeci de antreprenori şi cetăţeni privaţi din Mosul au fost prinşi în ambuscade şi ţinuţi pentru răscumpărare. Aproximativ jumătate dintre ei au reuşit să se întoarcă în viaţă. Cealaltă jumătate a sfârşit plutind în aval, în râu. Massoud îi oferea din când în când o umbră lui Stilwell pentru a vedea dacă îl urmărea cineva. Oamenii lui Massoud l-au prins pe un infractor local care se apropiase puţin prea mult cu câteva luni mai devreme şi l-au băgat în spital cu maxilarul şi două picioare rupte.
În timp ce traversau Tigrul, Stilwell l-a pus pe Rapp la curent cu situaţia lui Massoud.
„Încearcă să obţină această casă de trei ani."
„De ce această casă în special?" a întrebat Rapp.
„Este pe partea de est a râului. Acolo este mai mult teren şi tinde să fie mai puţin violent. De asemenea, îl plasează mult mai aproape de graniţa cu Iranul, ceea ce, din anumite motive, înseamnă mult pentru el."
În timp ce traversau râul, Stilwell a arătat spre nord. „Vedeţi acel petic de pământ de după celălalt pod, cu toţi copacii. Arată ca un parc?"
„Da."
„E noua lui locuinţă. Înainte aparţinea unuia dintre verii lui Saddam. Tipul deţinea monopolul asupra industriei textile din nordul Irakului. Cu ajutorul lui Saddam, folosea munca forţată pentru a-şi conduce fabricile. Cred că tipul a făcut o avere."
„Am avut noroc şi i-am aruncat o bombă în cap?"
„Nu. A plecat în Iordania cu o săptămână înainte de începerea războiului. Tipul şi-a păstrat speranţa că se va putea întoarce. Acum câteva luni a văzut în sfârşit lumina şi a vândut-o lui Massoud."
Au reuşit să treacă podul şi au luat-o spre nord. Un kilometru mai târziu au virat pe un drum liniştit şi apoi, la câteva sute de metri după aceea, s-au apropiat de o poartă masivă de oţel cu gărzi care se

învârteau. Bărbaţii l-au recunoscut pe Stilwell şi l-au întâmpinat cu zâmbete şi valuri. A fost dat un semnal şi poarta de oţel înaltă de doisprezece picioare a început să se deruleze înapoi.
„N-au de gând să ne percheziţioneze?” a întrebat Rapp.
„Massoud şi cu mine suntem apropiaţi. Au încredere în mine.”
În timp ce urcau pe aleea mărginită de copaci, Rapp a aruncat prima privire asupra casei. Era masivă.
„Nu-mi amintesc să fi fost atât de bogat când am fost aici anul trecut. Tipul ăsta se ocupă cu altceva în afară de piese de maşini uzate?” a întrebat Rapp cu suspiciune.
„S-ar putea să se ocupe şi de alte câteva lucruri”.
„Cum ar fi?”
„Arme.”
„E un traficant de arme?”
„Mai degrabă un finanţator. Ajută la aranjarea afacerilor.”
„Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?”
„Vărul lui Saddam... cel de la care a cumpărat locul ăsta?”
„Da.”
„A cumpărat şi afacerea lui.”
„La un preţ foarte redus, sunt sigur.”
Stilwell s-a oprit în faţa porticului masiv. „Sunniţii ăştia îşi bat joc de oameni de ani de zile. N-o să obţineţi nicio simpatie din partea mea.”
Rapp a deschis portiera maşinii şi a rămas în picioare, contemplând întreaga panoramă a faţadei casei şi a curţii auto. Massoud Mahabad se descurcase foarte bine.
„Mitch.”
Rapp s-a întors să-l vadă pe Massoud venind spre el pe o alee acoperită cu piatră zdrobită care părea să ducă la un fel de livadă. Bărbatul avea o înălţime de un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri şi Rapp şi-a dat seama că cântărea peste 90 de kilograme. Avea în mare parte părul cărunt şi avea probabil în jur de 60 de ani. Purta o cămaşă Tommy Bahama cu mânecă scurtă. Rapp a început să meargă spre bărbat.
„Vă mulţumesc că aţi făcut atâta drum până aici ca să mă vedeţi”, a spus Massoud într-o engleză perfectă în timp ce îi întindea mâna.
„Dacă aş fi ştiut că v-aţi mutat în acest loc minunat, aş fi plănuit să stau mai mult timp.”
„Eşti binevenit să rămâi oricât de mult timp doreşti”. Massoud a luat mâna lui Rapp cu amândouă şi a zâmbit cu căldură. „Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce a făcut ţara dumneavoastră pentru popoarele kurde.”
„Iar eu nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru loialitatea şi sprijinul dumneavoastră.”
„Cu plăcere.” Massoud s-a uitat peste umărul lui Rapp şi a spus: „Bună, Rob. Ce mai faci, prietene?”.
„Sunt bine, Massoud. Şi ce mai face familia ta?”
„Bine. Îţi mulţumesc că ai întrebat. Deşi, de fiecare dată când vine acesta, trebuie să-mi închid fiicele.”
Massoud s-a uitat la Stilwell. „Toate se dau în vânt după el.”
Ridley i-a strâns mâna lui Massoud. „Pot să pun să fie castrat, dacă doriţi.”
„Da, castrare.” Massoud a râs cu poftă. „Ar fi foarte frumos.”
După ce râsul s-a potolit, Rapp l-a prezentat pe Dumond, apoi Massoud i-a condus prin casă. S-a oprit de câteva ori pentru a discuta despre operele de artă pe care le cumpărase şi despre piesele pe care spera să pună mâna. Locul arăta mai degrabă ca un mic palat decât ca o casă. Pereţii interiori erau construiţi din blocuri de calcar. Scara principală, cu balustrada sa de fier negru, domina partea stângă a holului de intrare. Tapiserii antice şi picturi în ulei acopereau pereţii. Au reuşit să iasă pe verandă exact la timp pentru a vedea soarele plutind la orizontul vestic. Întregul oraş Mosul se întindea în faţa lor, cu umbrele lungi ale serii întinzându-se spre ei.
Mobilierul de interior şi covoarele fuseseră mutate afară şi îi aşteptau împreună cu doi majordomi. Au fost servite băuturi şi apoi aperitive. Au luat loc cu toţii, iar Massoud s-a plimbat în jurul grupului şi a oferit fiecărui invitat câte un trabuc din humidorul său. Când soarele a apus, au fost instalate şi aprinse lămpile de căldură. După ce toată lumea s-a aprins, Massoud s-a aşezat pe scaunul său supradimensionat şi l-a privit pe Rapp cu un zâmbet diabolic.

„Eşti conştient de ura şi dispreţul meu faţă de acel mic păun Amatullah.”
„Da, ştiu”, a răspuns Rapp.
„Şi ştii că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l văd făcut de ruşine.”
„Atunci suntem doi.”
„Atunci voi face tot ce pot ca să te ajut. Spune-mi mai multe despre planurile tale.”
Rapp a lăsat jos scotch-ul şi a tras lung din trabucul său Monte-cristo. „Vreau să te gândeşti bine la asta, pentru că ar putea exista represalii.”
Massoud a mârâit cu dispreţ în timp ce dădea din cap. „Nu mi-e frică de guvernul iranian sau de laşele lor Brigăzi Badr.”
„Le cunoşti istoria la fel de bine ca oricine. Nu se tem să-şi asasineze duşmanii.”
„Iar mie nu mi-e teamă să ripostez. Dacă ceea ce mi-a spus Stan este adevărat”, Massoud făcu un gest către Stilwell, „şi dacă ai o şansă de a-l face cu adevărat de râs pe micul ticălos, de a-l prinde în una dintre minciunile sale, atunci vreau să fiu implicat.”
„Cum rămâne cu MEK şi PMOI? Trebuie să vorbeşti cu ei înainte de a fi de acord cu asta?”.
„Aş putea vorbi în numele PMOI, dar nu o voi face. Pentru MEK pot şi voi vorbi, iar dacă am dreptate cu privire la ceea ce aţi dori să realizaţi, MEK este mai credibil.”
„Sunt de acord.”
„Vom sprijini orice încercare de a crea instabilitate în cadrul administraţiei lui Amatullah.”
„Compensaţii?” a întrebat Rapp.
Massoud a adoptat o expresie incomodă şi s-a deplasat în scaunul său supradimensionat. „Aţi fost foarte bun cu noi.”
„Şi voi cu noi”, a răspuns Rapp.
„S-ar putea să existe nişte afaceri în care m-aţi putea ajuta, dar nu vreau să fac din asta un subiect. Noi suntem aliaţi. Amândoi vom avea de câştigat din asta.”
„Adevărat.”
„Acum spune-mi despre planul tău. Sunt foarte interesat să aflu mai multe detalii.”
Rapp a ridicat paharul pentru a închina în cinstea lui Massoud. „Iată ce vom face.”

26

TEHRAN, IRAN

Ashani şi-a verificat ceasul. Dacă şoferul său reuşea să ajungă la timp, ar fi evitat să întârzie. Ministrul serviciilor de informaţii a desfăcut capacul unui mic recipient de sedative pe care i-l dăduse medicul său şi a înghiţit câteva. Între întâlniri, se întorsese în biroul său de la Ministerul de Informaţii şi îşi verificase adjuncţii. Întâlnirea cu Kennedy fusese stabilită pentru după-amiaza următoare la Mosul, unde se întâlniseră ultima dată. Toată lumea era la nervi, cu excepţia lui Ashani, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă nu cumva era din cauza pastilelor. Şeful securităţii lui Ashani nu era mulţumit de caracterul grăbit al întâlnirii. El dorea mai mult timp pentru a face o analiză prealabilă a sitului. Acest lucru nu a fost o surpriză pentru Ashani, deoarece oamenii săi de securitate erau, prin necesitate, paranoici. A trebuit să le spună cu calm să nu mai transpire la detalii. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori americanii în acest moment ar fi fost să înrăutăţească situaţia.
Şeful securităţii lui Ashani, Rahad Tehrani, i-a spus că nu americanii erau cei care îl îngrijorau. Erau Mujahedinii-e-Khalq. Tehrani a explicat că doar în ultima zi se înregistrase o creştere bruscă a comunicaţiilor MEK şi că existau rapoarte de nesupunere civilă în provinciile din nord. Ashani a considerat că kurzii au ales un moment oportun pentru a provoca probleme. Ashani l-a asigurat pe Tehrani că se poate relaxa, dar în sinea lui avea unele îndoieli. Cu fiecare criză, provinciile din nord

deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe în sfidarea lor. Ultimul lucru de care aveau nevoie în acest moment era să fie nevoiţi să înăbuşe o insurecţie.
Pe măsură ce se apropiau de palatul prezidenţial, străzile deveneau sufocate de pietoni şi autobuze. Amatullah îşi trimisese propagandiştii în oraş pentru a instiga la o demonstraţie antiamericană. Cursurile au fost anulate la universităţi şi au fost puse la dispoziţie autobuze gratuite. Toţi se îndreptau spre vechea ambasadă americană. Chiar dacă americanii erau plecaţi de mai bine de un sfert de secol, Amatullah şi ceilalţi credincioşi revoluţionari încă foloseau complexul ca punct de adunare pentru a predica împotriva Marelui Satana. Au ajuns la porţile Palatului Prezidenţial şi au intrat în incinta luxuriantă. Ashani nu avea nicio dorinţă de a-l vedea pe Amatullah pentru a doua oară în ceea ce devenea o zi foarte lungă, dar învăţase în trecut că o cerere din partea lui Amatullah era de fapt o poruncă.
Ashani a fost condus într-o cameră confortabilă de lângă biroul lui Amatullah pentru vizionarea prezentării ministrului Salehi în faţa Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite. Generalul de brigadă Sulaimani, din cadrul Forţei Quds, se afla deja acolo, precum şi Golam Mosheni, vicepreşedintele pentru energie atomică, şi generalul-maior Zarif, şeful Gărzilor Republicane. Fiecărui om i s-a oferit ceai. Ashani i-a salutat pe toţi şi a luat loc lângă Sulaimani pe una dintre canapelele din piele. Televizorul cu ecran mare era reglat pe CNN. Un bărbat şi o femeie vorbeau pe ecran despre tensiunea din cameră dintre ministrul iranian de externe şi secretarul de stat american.
Amatullah a intrat în cameră ţinând în mână un pahar cu apă. Zâmbea de la o ureche la alta. „Tocmai am vorbit cu Salehi. Franţa, Rusia şi China au fost de acord să susţină rezoluţia noastră. El a spus că, dacă ne retragem limbajul referitor la SUA, crede că şi Anglia o va susţine.”
„Dar ceilalţi membri?” a întrebat Ashani.
„Africa de Sud şi Italia sunt pe muchie de cuţit. Toţi ceilalţi ne susţin. El a spus că ambasadorul israelian pare foarte incomod”.
„Nu şi-au trimis ministrul de externe?”. a întrebat Mosheni pe un ton surprins.
„Nu”, a răspuns Amatullah. „Este evident că nu vor să-l facă de râs”.
Amatullah s-a aşezat cu câteva secunde înainte ca Salehi să înceapă să vorbească. Ministrul iranian de externe era aşezat la biroul mare de formă semicirculară care dădea spre puţul în care cei cincisprezece membri ai Consiliului de Securitate stăteau la o masă lungă şi dreptunghiulară.
Ashani primise o copie a discursului şi o răsfoise în prealabil. Avea mai puţin de cinci minute. Prima treime se referea la dreptul unei ţări suverane de a căuta independenţa energetică şi de a fi la adăpost de agresiunea altor naţiuni. Toată lumea din Consiliul de Securitate ştia că instalaţia de la Isfahan nu avea nimic de-a face cu independenţa energetică şi avea totul de-a face cu armele nucleare, dar asta nu l-a împiedicat pe ministrul Salehi să-şi joace rolul. Treimea de mijloc a discursului a subliniat daunele provocate de atac.
Salehi a bătut cu pumnul în birou în timp ce dădea numărul de morţi-328 de oameni de ştiinţă, tehnicieni şi muncitori. Ashani ştia că numărul real era aproximativ o treime din acest număr, dar Amatullah a vrut să-l tripleze pentru efect. Pe ecranul din spatele lui Salehi au apărut fotografiile unora dintre cei mai buni şi mai străluciţi oameni de ştiinţă iranieni. Salehi a enumerat preţul instalaţiei la trei miliarde de dolari, din nou aproximativ triplu faţă de costul real. Totuşi, cel mai grav a fost dezastrul care a fost creat. Frumosul oraş Isfahan conţinea acum un dezastru nuclear, al doilea după Cernobîl. Pagubele aduse cetăţenilor erau incalculabile.
În ultima treime a discursului, Iranul a explicat în detaliu calea de atac pe care o căuta. Nu a existat nicio dezbatere cu privire la cine a comis atacul. Nu s-a oferit nicio dovadă care să poată identifica ţara necinstită care se afla în spatele acestei încălcări sălbatice a diplomaţiei internaţionale. Salehi a menţionat pentru prima dată Israelul. El a enumerat o litanie de evenimente istorice în care Israelul şi-a atacat vecinii musulmani, uitând în mod convenabil de momentele în care vecinii musulmani ai Israelului l-au atacat pe acesta. A subliniat că Iranul nu a făcut nimic pentru a provoca acest atac şi, în final, a enumerat cererile ţării sale. Preţul a fost foarte mare. Zece miliarde de dolari în reparaţii, la care se adaugă costul de curăţare a sitului de la Isfahan.
Ashani cunoştea aceste puncte şi a contribuit la elaborarea lor. Având în vedere distrugerea instalaţiei, el a considerat că erau rezonabile şi, de fapt, credea că americanii ar putea chiar să plătească. Următoarea

cerere era menită să facă Israelul să se strâmbe. Ashani nu credea că vor reuşi să o facă să treacă, dar merita o încercare. Salehi a cerut ca Israelul să recunoască faptul că deţine un arsenal nuclear şi să permită inspectorilor ONU accesul deplin la instalaţiile lor. Ambasadorul israelian chiar a părut să se strâmbe când a fost făcută această afirmaţie.
Ashani a crezut că Salehi a terminat, dar bărbatul a luat un pahar de apă şi a anunţat că mai are un punct de vedere. El a început prin a relata despre oribila doborâre a zborului 655 al Iran Air de către nava de război americană Vincennes, care a dus la moartea a 290 de persoane, dintre care 66 de copii. El a enumerat încă o jumătate de duzină de nave comerciale şi nave militare iraniene care au fost scufundate. El a denunţat sprijinul continuu al Americii pentru Israel şi persecuţia abominabilă a poporului palestinian. El a declarat că ţara sa nu va mai tolera intimidarea singurei superputeri a lumii.
Ashani a avut sentimentul că Salehi se îndrepta spre ceva foarte dramatic.
„Această organizaţie", a spus Salehi, „nu a reuşit să ne protejeze în trecut. Am fost atacaţi de cei doi cei mai mari antagonişti din lume în prezent şi nu vom permite ca aceste crime împotriva naţiunii noastre suverane să rămână nepedepsite. Peste patruzeci şi opt de ore vom suspenda dreptul de trecere nevinovată pentru toate navele americane şi israeliene prin Strâmtoarea Ormuz. Vom considera tentativa de tranzit a oricărei nave care navighează sub pavilion american sau israelian un act de război şi vom lua măsuri decisive."
Camera a explodat într-un tumult de discuţii. Salehi a făcut o pauză pentru un moment, apoi a început să vorbească peste clamore. „Când Statele Unite şi Israelul vor recunoaşte acest atac laş împotriva statului suveran al Iranului şi vor da asigurări că vor fi plătite recompense, vom redeschide strâmtoarea."
Realitatea a ceea ce tocmai fusese spus a avut nevoie de o clipă pentru a intra în realitate. Amatullah îi ascunsese în mod intenţionat această ultimă cerere, ştiind foarte bine că ar fi spus că era prea incendiară. Consiliul de Securitate ar fi făcut, fără îndoială, o mişcare pentru a separa fiecare cerere înainte de a vota şi ar fi existat cereri de investigaţii care ar fi durat luni de zile, dar închiderea strâmtorii ar fi putut scurtcircuita toate acestea şi ar fi putut duce la o rezoluţie rapidă. Sau ar putea duce la o escaladare de care Ashani se temea că nu ar fi în beneficiul ţării sale. Ashani a aruncat o privire spre preşedintele său şi nu a fost câtuşi de puţin surprins să îl găsească dând din cap la televizor şi părând foarte plin de sine. Ashani avea sentimentul că Amatullah chiar dorea o confruntare în Golf.

27

MOSUL, IRAK

Rapp stătea în sala de teatru a lui Massoud împreună cu Ridley, Stilwell, Massoud şi unul dintre nepoţii lui Massoud. Şi ei urmăreau dezbaterile de la Naţiunile Unite, dar în loc să bea ceai şi apă, beau bere şi fumau trabucuri. Rapp învăţase să se aştepte la un comportament ciudat din partea iranienilor. Mai ales de preşedintele lor. Într-un fel, erau o încrucişare între diplomaţii din Războiul Rece ai Uniunii Sovietice şi golanul sud-american Hugo Chávez. Nu se temeau niciodată, de exemplu, să ia o problemă precum libertatea presei şi să denunţe restricţiile impuse de Statele Unite, în timp ce îşi lăudau propria presupusă deschidere. Închiderea Strâmtorii Ormuz pentru traficul american, însă, Rapp nu a văzut venind. A fost dificil pentru presă să dovedească minciuna atunci când oamenii vorbeau despre drepturile omului şi libertatea de exprimare. Existau tot felul de posibilităţi de a se strecura, dar în acest caz linia tocmai fusese trasată într-un mod foarte clar. Un portavion care naviga prin strâmtoarea de douăzeci de mile era imposibil de ratat.
Apele internaţionale erau pur şi simplu asta – ape internaţionale. Oricine avea voie să se afle acolo. Iranul deţinea apele la douăsprezece mile de la plajă şi nici un centimetru mai departe. Atâta timp cât Statele Unite stăteau suficient de departe, iranienii nu puteau face nimic. Cel puţin asta ar fi concluzionat o

persoană logică, dar Rapp ştia mai bine. Iranului îi plăcea să îşi scrie propriile reguli şi apoi să le rescrie. Ei au exemplificat zicala: „Nu lăsa faptele să stea în calea unei bune piese de propagandă”.
Secretarul de stat Wicka a apărut pe ecran. Rapp a observat că Wicka, de obicei calmă şi elegantă, părea că abia îşi stăpânea furia. Purta ochelari de citit şi se uita în lateral în direcţia ministrului iranian de externe, în timp ce unul dintre asistenţii ei îi şoptea la ureche. Wicka a dat din cap şi apoi asistentul s-a aşezat la loc. Şi-a deschis cartea de şedinţe din piele cu o mişcare a încheieturii mâinii, a luat o clipă pentru a-şi revizui notiţele, apoi a închis cartea şi şi-a scos ochelarii. Privind în fântână la ambasadorii care reprezentau cele cincisprezece ţări care deţineau locuri în consiliu, a început să scuture încet din cap în maniera unei mame dezaprobatoare.
„Aş dori să încep prin a asigura acest organism că Statele Unite nu au avut niciun amestec în evenimentele care au avut loc la instalaţia nucleară de la Isfahan la începutul săptămânii. Ceea ce tocmai aţi asistat este aceeaşi tactică veche şi obosită folosită de guvernul iranian de fiecare dată când au o problemă. Dă vina pe SUA, dă vina pe Israel. Este vina marelui Satana.” Wicka l-a privit pe Salehi. „De fiecare dată când are loc o catastrofă în Iran, conducerea scoate la înaintare Stelele şi Dungile şi Steaua lui David pentru a distrage atenţia oamenilor de la politicile eşuate ale propriului lor guvern. Am fost prea mult timp băiatul vostru biciuitor convenabil.”
Wicka a aruncat o privire peste umăr şi a arătat spre ecran. „Prima diapozitivă, vă rog.”
O imagine din satelit a instalaţiei de la Isfahan a apărut pe ecranul mare derulant. „Aceste fotografii au fost făcute în momentele care au precedat distrugerea instalaţiei nucleare iraniene. O instalaţie care aş dori să reamintesc consiliului că a încălcat atât Rezoluţia şaisprezece nouăzeci şi şase cât şi Rezoluţia şaptesprezece patruzeci şi şapte a Consiliului de Securitate.” Wicka a făcut o pauză de efect. „Următoarea serie de fotografii vă va arăta distrugerea efectivă a instalaţiei.”
Imaginile s-au derulat pe ecran într-o succesiune de fotografii de înaltă rezoluţie, cu întârziere în timp. Wicka a povestit. „Observaţi absenţa oricăror flash-uri, explozii sau coloane de resturi.” Wicka s-a uitat din nou peste umăr. „Următorul diapozitiv, vă rog.”
Au apărut fotografii foarte mărite ale acoperişului clădirii. Acesta era împărţit în patru secţiuni. Unităţile de aer condiţionat puteau fi văzute clar, precum şi pietrişul texturat al acoperişului masiv de asfalt. Diapozitivele se derulau în cascadă pe ecran, progresând de la un acoperiş nedeteriorat până la fotografii care prezentau primele semne de probleme, fisuri care din spaţiu nu păreau altceva decât fracturi fine. Săgeţile roşii indicau fiecare fisură şi a fost prezentată o comparaţie alăturată a fotografiilor înainte şi după. Următoarea serie de diapozitive a arătat fisuri care emanau din centrul acoperişului spre exterior ca o pânză de păianjen zimţată. Liniile erau acum clar vizibile şi nu mai era nevoie de săgeţile roşii.
„Observaţi”, a spus Wicka, „că în niciun punct nu puteţi găsi semnul revelator al unei bombe care a străpuns acoperişul. Experţii noştri au analizat aceste fotografii în detaliu şi îi încurajăm pe ceilalţi membri permanenţi ai consiliului să facă acelaşi lucru cu propriile imagini din satelit.”
Următoarea serie de fotografii a arătat eşecul structural al acoperişului, deoarece o porţiune mare din centru a cedat şi s-a prăbuşit. Alte secţiuni au urmat în succesiune rapidă. Părea literalmente că pământul înghite în masă clădirea. Ultima imagine arată începutul norului de resturi care se ridica din centrul uriaşei găuri dreptunghiulare.
„Nu numai că acoperişul nu este străpuns de o bombă, dar nu există niciuna dintre exploziile revelatoare pe care cineva s-ar aştepta să le vadă în urma unui bombardament aerian. Am arătat aceste fotografii la zeci de experţi, atât civili, cât şi militari, şi toţi sunt de acord că ceea ce s-a întâmplat la Isfahan a fost un eşec structural complet din interiorul clădirii. Nu a existat niciun atac extern. Nu au fost aruncate bombe din avioane, aşa cum susţine guvernul iranian.” Wicka s-a uitat direct la ministrul iranian de externe şi a spus: „La început am crezut că prăbuşirea s-a datorat, probabil, unei construcţii defectuoase, dar am început să excludem această ipoteză ieri, pe măsură ce noi informaţii au devenit disponibile.”
Wicka s-a uitat peste umărul drept şi a dat uşor din cap către adjunctul său. „Guvernul iranian ar dori ca lumea să creadă că se bucură de sprijinul deplin al poporului iranian, când de fapt este adevărat contrariul. Mujahedinii Poporului din Iran, Consiliul Naţional de Rezistenţă din Iran şi Mujahedin-e-Khalq sunt doar câteva dintre numeroasele grupuri care se opun guvernului dictatorial iranian.” Numele grupurilor au fost redate pe ecran. „Timp de peste douăzeci şi cinci de ani, clericii de linie dură au încercat să zădărnicească

aceste grupuri, asasinându-le liderii şi întemniţându-le membrii pentru că au îndrăznit să vorbească împotriva politicilor lor dure. Prin controlul strict al presei, guvernul iranian a reuşit, în cea mai mare parte, să ascundă această insurgenţă în creştere de restul lumii. Asta, până acum. Odată cu internetul, a devenit din ce în ce mai dificil pentru regimurile dictatoriale precum cel de la Teheran să controleze fluxul de informaţii.

„Următoarea este o declaraţie publicată de Mujahedin-e-Khalq, sau MEK, aşa cum sunt mai frecvent cunoscuţi. Aş dori să precizez că acest videoclip este disponibil pe internet, pentru oricine este dispus să caute. Mi s-a spus că şi Al-Jazeera a început să o difuzeze în ultima oră."

Rapp a privit cum pe ecran apare înregistrarea video care fusese filmată în casa lui Massoud cu o zi înainte. Era un bărbat aşezat pe jos, cu picioarele îndoite în faţa lui. Purta uniforme militare verzi şi o glugă neagră cu fante pentru ochi. Un AK-74 de fabricaţie rusească se odihnea în poala lui. În spatele lui, un banner albastru acoperea peretele. În persană şi în engleză erau scrise cuvintele „Free Iran" şi „Mujahedin-e-Khalq". Bărbatul de sub glugă era nepotul lui Massoud, care vorbea fluent atât în farsi, cât şi în engleză. A început prin a vorbi farsi, apoi a trecut la engleză.

„Poporul iranian a suferit mult prea mult timp, în timp ce liderii săi s-au bucurat de prada răposatului şah Mohammad Reza Pahlavi. Curajosul popor iranian s-a ridicat şi s-a debarasat de legăturile opresive ale şahului, doar pentru ca revoluţia lor să fie furată de un grup de oameni egoişti care şi-au umplut buzunarele în timp ce noi, restul, ne-am luptat pentru a ne hrăni familiile. Aceştia şi-au păstrat puterea strangulând orice disidenţă. Nu există gândire liberă, nu există libertate de exprimare şi nu există libertate de credinţă în Islam. Doar edictele dure care sunt aruncate de bărbaţi egoişti care trăiesc în palatele şahului, unde îi beau vinul şi se uită la pornografie pe televizoarele lor prin satelit."

Rapp a zâmbit în timp ce asculta cuvintele pe care le scrisese. Ezitase să folosească replica despre pornografie din cauza anumitor sensibilităţi. Pentru cei care trăiau în Occident, acuzaţia ar fi sunat ridicol, dar pentru oamenii care trăiau sub legea islamică aspră, acuzaţia avea potenţialul de a trezi o suspiciune adânc înrădăcinată că cei care făceau legile trăiau deasupra lor. O astfel de acuzaţie în această parte a lumii avea potenţialul de a incita la revoltă.

„Ei sunt protejaţi de o poliţie secretă", a continuat bărbatul mascat, „care este mult mai nemiloasă decât temuta SAVAK a ultimului şah. Au bătut, torturat şi asasinat pe oricine îndrăzneşte să deschidă gura în semn de dezacord. Au cheltuit miliarde în căutarea de arme nucleare, în timp ce cetăţeanul obişnuit se luptă pentru a-şi încălzi casa şi a-şi hrăni familia. Ce am câştigat noi, ca popor, în această căutare de arme nucleare, de care nu avem nevoie şi pe care lumea nu doreşte să le avem? Răspunsul este: nimic. Acestea au transformat naţiunea noastră, cândva măreaţă, într-o paria a lumii libere. Îi întreb pe concetăţenii mei iranieni, cum poate fi această viaţă mai bună decât cea pe care am avut-o în timpul şahului? Adevărul trist este că nu este. Şi acesta este motivul pentru care am distrus instalaţia nucleară de la Isfahan. Ne-am infiltrat în rândurile Gardienilor Revoluţiei şi în aproape toate entităţile din cadrul guvernului. Instalaţia de la Isfahan a fost un exemplu pentru tot ceea ce este în neregulă cu liderii noştri. Oare le pasă de bunăstarea noastră economică şi spirituală? Nu. Le pasă doar de puterea pe care au acaparat-o cu atâta poftă pentru ei înşişi. Le-am permis acestor bătrâni egoişti să ne fure revoluţia, iar noi am plătit un preţ greu. Mulţi dintre compatrioţii noştri sunt morţi pentru că nu am acţionat mai devreme. Ei bine, este timpul pentru o a doua revoluţie. Este timpul să scăpăm de legăturile represive ale clericilor de linie dură şi ale micului lor dictator marionetă. Odată cu distrugerea instalaţiei de la Isfahan am marcat începutul sfârşitului acestor tirani şi începutul luptei pentru un Iran islamic şi democratic adevărat."

28

TEHRAN, IRAN

Remarcile secretarului de stat Wicka au fost întâmpinate cu prejudicii extreme. Chiar şi Ashani, care se considera mult mai raţional decât ceilalţi bărbaţi adunaţi în biroul lui Amatullah, a ascultat cu convingerea de mult timp că sinceritatea era o marfă extrem de rară la Naţiunile Unite. Cu toate acestea, prima observaţie a lui Wicka nu ar fi putut fi mai exactă. De fiecare dată când Amatullah avea probleme cu poporul sau cu liderul suprem, alerga la cel mai apropiat microfon şi ţinea un discurs în care deplângea natura malefică a Statelor Unite. Apoi, ca să fie o măsură bună, avertiza asupra iminentei distrugeri a Israelului. A fost o propagandă clasică prin deviere.
Fotografiile din satelit care arătau distrugerea instalaţiei de la Isfahan au fost întâmpinate cu hohote de râs de către ceilalţi, dar pentru Ashani au atins o coardă sensibilă. A început să asculte cu o intensitate mult mai mare în timp ce femeia expunea faptele. Fapte care se potriveau cu propriile lui suspiciuni. Primul semn că ceva foarte serios era pe cale să fie imputat a venit atunci când Wicka a început să enumere diferitele grupuri disidente din Iran. Mintea matematică a lui Ashani era pregătită să facă progresii liniare rapide. El a văzut, în numirea acelor trei grupuri, exact unde voia să ajungă Wicka cu prezentarea ei. Aproape că i-a spus ceva lui Amatullah. Un apel telefonic rapid la Ministerul Comunicaţiilor ar fi putut opri transmisia, dar ceva se schimbase în Ashani de la atac. Răbdarea lui obişnuită de a se preta la toate postările şi bătăile în piept dispăruse. Era ca şi cum o parte din el dorea acum să-l vadă pe Amatullah suferind, aşa că a stat acolo şi nu a spus nimic.
Când Wicka a anunţat videoclipul realizat de Mujahedin-e-Khalq, întreaga dispoziţie din biroul lui Amatullah s-a schimbat într-o clipă. Zâmbetele au fost înlocuite cu încruntări, iar gurile care băteau din gură au devenit tăcute. Ashani a privit cum Amatullah s-a aplecat în faţă.
Preşedintele iranian a spus: „Ce truc este acesta?”.
Ashani a urmărit primele cuvinte ale purtătorului de cuvânt al MEK cu un interes precaut. Ştia de prima mână cum le plăcea grupărilor teroriste să primească recunoaştere pentru munca murdară făcută de alţii, pentru că ajutase la orchestrarea unor astfel de declaraţii înainte. Multe dintre operaţiunile Hezbollah au fost considerate prea controversate pentru ca ei să îşi asume meritele, aşa că au permis în schimb grupurilor marginale să se bucure de glorie. Cu toate acestea, MEK nu era un grup marginal. Ei crescuseră semnificativ în influenţă şi în număr în provinciile din nord. Atât de mult încât unităţile guvernamentale nu puteau funcţiona fără teama de a fi atacate.
Cuvintele care au ieşit de la televizor au fost, fără îndoială, cele mai subversive care au fost rostite în Iran din 1979 încoace. Ashani s-a temut şi a sperat deopotrivă că acestea vor atinge o coardă sensibilă în rândul publicului larg. Teama sa s-a născut din conştiinţa faptului că revoluţiile sunt lucruri murdare, cu o mulţime de oameni nevinovaţi prinşi în focul încrucişat. Speranţa lui era pentru fiicele sale. Dacă ar putea să trăiască într-un Iran salvat de intoleranţa şi şovinismul liniei dure. O a treia emoţie i-a pătruns în creier. A fost amuzamentul. Amuzamentul de a privi reacţia lui Amatullah.
La a cincea replică din discursul bărbatului, Amatullah s-a ridicat în picioare, alergând spre biroul său. A apucat telefonul şi a apăsat un singur buton. Ashani nu a putut vedea numărul format, dar nu avea nevoie să vadă. Ştia pe cine avea să sune Amatullah. Ministerul Comunicaţiilor. Televiziunii de stat i se spusese să transmită discursul ministrului Saleh la ONU. Îi făcuseră publicitate toată ziua şi plănuiau să difuzeze răspunsul plin de minciuni al secretarului de stat american. Numărul de telespectatori ar fi fost uriaş, iar acuzaţia că Amatullah şi ceilalţi lideri se uitau la pornografie nu ar fi fost bine primită. Ashani a crezut că era o lovitură de geniu. Adevărat sau nu, nu conta. Într-o societate atât de reprimată sexual precum cea iraniană, acuzaţia trebuia doar să fie lansată şi răul ar fi fost făcut.
Amatullah a început să ţipe în telefon şi a continuat să ţipe în timp ce ochii îi rămâneau lipiţi de televizorul cu ecran mare. Pe măsură ce fiecare secundă chinuitoare trecea, el devenea vizibil mai instabil. În cele din urmă, a luat un prespapier şi l-a aruncat în ecran. A lovit foaia protectoare de plexiglas şi a ricoşat cu zgomot pe podea, lăsând abia o pată. Rezultatul scontat nefiind atins, Amatullah a început să înjure în telefon cu o vigoare reînnoită.
Ashani s-a uitat înainte şi înapoi între Amatullah şi ecran ca şi cum ar fi fost la un eveniment sportiv. Se întrebase în secret când avea să vină acest moment. Odată cu războiul de alături din Irak, MEK crescuse atât în putere, cât şi în îndrăzneală. Timp de ani de zile, ministerul său a fost cel care a vânat disidenţii şi revoluţionarii şi i-a asasinat. În ultimii ani, propriul său popor a fost cel care a trăit în frică. Incidentele au

fost izolate în provinciile nordice, dar, cu toate acestea, situaţia se schimba. Îl avertizase pe Amatullah şi pe restul consiliului că se aflau într-un pericol real ca insurgenţa să se extindă şi în alte provincii. Dar Amatullah şi consilierii săi de bază erau atât de orbiţi de propriile planuri de a semăna insurecţia în Afganistanul şi Irakul vecine, încât au refuzat să ţină cont de avertismentele sale.
Aproape ca şi cum ar fi fost ghidat de un producător, ecranul din biroul lui Amatullah s-a transformat în fuzzy chiar în momentul în care purtătorul de cuvânt mascat al MEK a terminat de spus: „Odată cu distrugerea instalaţiei din Isfahan, am marcat începutul sfârşitului acestor tirani şi începutul luptei pentru un Iran islamic şi democratic adevărat”.

29

MOSUL, IRAK

Maşina Cutlass învechită se rostogolea pe o stradă aproape goală. Greutatea suplimentară a blindajului său a făcut ca deplasarea să fie lentă. Soarele nu răsărise încă, iar o ceaţă cenuşie plutea deasupra întregului oraş. Rapp se afla în Mosul de doar două zile, iar Stilwell schimbase deja maşina de patru ori. Vehiculul respectiv mirosea a ţigări şi a un alt miros acru pe care Rapp nu reuşea să-l localizeze şi nici nu era sigur că voia să o facă. Pe podea erau împrăştiate cutii de sucuri mototolite, pahare de polistiren şi ambalaje de sandvişuri, iar scrumiera era plină de mucuri zdrobite, care fuseseră fumate până la capăt. Era un şiretlic pe care Rapp însuşi îl folosise de multe ori. Un joc de teatru cu Pimpernelul Scarlat. Creează iluzia că eşti un neisprăvit şi oamenii îţi acordă puţină atenţie, dacă nu chiar deloc.
A fi omul CIA în Mosul presupunea un exerciţiu de echilibru foarte delicat. Trebuia să lucrezi în stradă pentru a putea obţine informaţii şi pentru a-ţi construi resursele, dar trebuia să fii în permanenţă vigilent în ceea ce priveşte securitatea personală. Cealaltă opţiune era să stai în spatele zidurilor relativ sigure ale celei mai apropiate baze americane şi să laşi localnicii să vină la tine. Dar era greu să-ţi faci o idee despre ce se întâmpla cu adevărat dacă nu ieşeai şi nu te amestecai cu populaţia. Stilwell a înţeles că trebuia să te pui într-o poziţie în care puteai da peste acea descoperire norocoasă care a făcut cariera multor ofiţeri de informaţii străine – o plimbare norocoasă. Aceşti oameni se încadrau de obicei în trei categorii. Prima era persoana care se săturase de structura de putere. În Irak, aceasta însemna cineva care se săturase de corupţie şi de violenţă. Aceştia erau, de obicei, cei mai buni. Oameni de treabă care nu mai puteau sta deoparte în timp ce teroriştii, huliganii şi infractorii le conduceau cartierul. Al doilea tip era cel care căuta să schimbe informaţii pentru o viaţă nouă în America sau bani. Aceştia puteau fi problematici doar în sensul că adesea îţi spuneau tot ce voiai să auzi. Al treilea, şi de departe cel mai dificil, era persoana care căuta răzbunare. Neputând să rezolve o neînţelegere de afaceri cu un concurent sau un partener, sau un conflict cu un vecin, aceste persoane se adresau CIA şi lansau acuzaţii nebuneşti împotriva duşmanului lor. De cele mai multe ori, persoana care făcea acuzaţiile nu era cu nimic mai bună, dacă nu chiar mai rea, decât cea pe care încerca să o denunţe. Stilwell încetase să mai vorbească cu aceşti oameni.
Partea cea mai riscantă pentru Stilwell era că, practic, trebuia să-şi deschidă magazinul, astfel încât oamenii să ştie unde să-l găsească. Problema cu agăţarea unei ţigle era că, de asemenea, îi punea o ţintă în spate, iar într-un oraş ca Mosul, cu toate facţiunile care se întreceau, orice american, cu atât mai puţin un ofiţer CIA, era o ţintă bine pregătită. Stilwell a depus eforturi mari pentru a se proteja. Nu a dormit niciodată în acelaşi loc mai mult de două nopţi la rând, şi-a schimbat frecvent maşina şi s-a dat drept un ofiţer CIA de rang inferior, care nu avea aproape nicio autoritate. A creat un şef fictiv numit Lady Di, care semăna mai mult cu Margaret Thatcher decât cu prinţesa decedată. Ea lua toate deciziile şi avea toată puterea. Stilwell era doar un simplu intermediar. Întâlnirile sale aveau loc, de obicei, la unul dintre numeroasele internet cafe-uri din oraş sau la una dintre pieţele în aer liber. Avea o jumătate de duzină de gărzi de corp kurde, care erau luptători experimentaţi şi extrem de loiali CIA-ului.

Maşina a rulat până la o intersecţie şi a oprit la culoarea roşie a semaforului. Se îndreptau spre sud, spre aeroport, pentru a se întâlni cu Kennedy şi anturajul ei. Erau semne că începea agitaţia de dimineaţă. Câţiva vânzători ambulanţi îşi instalau standurile, iar traficul începea să se intensifice. Rapp a privit cum Stilwell se uita în ambele direcţii. Era pe punctul de a trece pe roşu până când o femeie acoperită din cap până la glezne cu un Naqab negru coborî de pe bordură cu câte un copil în fiecare mână. Băieţelul era îmbrăcat în blugi şi un pulover, iar fetiţa purta hijab sau eşarfa musulmană. Mama privea drept înainte prin fantele din glugă. Băiatul de aproximativ cinci ani şi sora lui mai mare cu câţiva ani l-au privit pe Rapp şi au zâmbit. Rapp a zâmbit, le-a făcut un mic semn cu mâna şi a rostit o rugăciune tăcută pentru ca ei să treacă ziua fără să fie mutilaţi sau ucişi. Lipsa totală de respect pentru viaţă din partea insurgenţilor era sfâşietoare.

În timpul unei şedinţe recente cu unul dintre psihiatrii de la Langley, Rapp fusese întrebat dacă nu credea că uciderea era prea uşoară pentru el. Trecuse prin destule evaluări de acest gen ca să ştie că acuzaţiile se făceau sub forma unei întrebări. Dacă o întrebau, aceasta era consemnată în dosarul său ca o opinie sau ca un fapt. Pentru început, lui Rapp îi era greu cu oamenii care nu aveau experienţă practică pe teren. Nu avea răbdare cu nimeni care îşi contrazicea munca din confortul unui birou previzibil, cu climă controlată, în timp ce lua decizii cu o ceaşcă de cafea caldă la îndemână şi fără niciun fel de teamă că va fi ucis în următoarele cinci minute.

Rapp nu i-ar fi spus niciodată acest lucru vreunui psihiatru, dar aproape nimic nu i se părea mai satisfăcător decât să dea de urma unui om care avea sângele unor oameni nevinovaţi pe mâini şi să îi dea cu pumnul în masă. Dacă trebuia să fie o împuşcătură în cap de la o jumătate de kilometru, aşa să fie. Dacă asta însemna să picteze o ţintă cu laser pentru ca un avion american să poată arunca o bombă de 500 de kilograme în capul idiotului, bine, dar dacă avea de ales, prefera apropierea. Rapp voia să îi privească în ochi în timp ce îşi dădeau seama că viaţa lor patetică se apropia de un final dureros. Victimele lui erau huligani şi bătăuşi care se credeau curajoşi pentru că încărcaseră o maşină cu explozibili şi apoi păcăliseră un adolescent iluzoriu cu dorinţa de a muri să o conducă într-o clădire sau într-o piaţă aglomerată. Care era scopul lor? Cum ar putea o persoană morală să creadă că o astfel de acţiune ar putea fi aprobată de o zeitate presupus miloasă?

Răspunsul a fost mai puţin complicat decât credeau mulţi. Aceştia erau bărbaţi, şi nu vă înşelaţi, au fost întotdeauna bărbaţi şovinizaţi, bigoţi, devotaţi unei interpretări perverse a islamului. Bărbaţi care au crezut în violenţă şi dezbinare în tinereţe şi au refuzat să renunţe la ele. Bărbaţi care au investit atât de mult din viaţa lor în ură şi în a da vina pe alţii pentru problemele lor, încât le era prea frică să facă un pas înapoi şi să se gândească cu adevărat la ceea ce făceau. Bărbaţi cărora le era frică să citească întregul Coran, deoarece ştiau că vor fi confruntaţi cu cuvintele unui profet care nu le-ar fi iertat niciodată acţiunile.

Acestea erau animalele pe care le vâna Rapp. Oameni care nu aveau niciun respect pentru viaţa umană şi, în consecinţă, nu ar fi primit niciunul în schimb. Erau doar o mână de oameni care înţelegeau cu adevărat disciplina pe care o practica Rapp. Satisfacţia de a-i urmări, uneori luni întregi. Să ştii când să ataci şi când să nu tragi. Să cauţi ocazia perfectă de a te apropia suficient de mult pentru a le înfige un cuţit în trunchiul cerebral şi să vezi cum toate funcţiile corporale de sub gât se opresc. Să ştii că ai făcut dreptate pentru toţi oamenii ale căror vieţi nevinovate au fost curmate de fanatic şi de organizaţia sa. Ştiind că prădătorul nu va mai lua niciodată o altă viaţă umană.

De-a lungul anilor, misiunea l-a dus pe Rapp în locuri foarte interzise. Îşi petrecuse nopţile în junglele umede din Filipine şi Asia de Sud-Est, cu ţânţari mari cât colibri care îl bombardau în picaj. Fusese nevoit să traverseze pe jos marginea nordică a deşertului Sahara pentru a se sustrage forţelor de securitate libiene. Aproape că murise de frig în Alpii elveţieni, iar în Afganistan a fost lovit odată de o dizenterie atât de violentă încât a slăbit 17 kilograme într-o săptămână. Cea mai mare parte în timp ce se ghemuia într-un ghem pe podeaua unui apartament umed şi deprimant.

În timp ce străbătea oraşul antic şi prăfuit Mosul, Rapp a ajuns la concluzia că şi-ar fi asumat oricând riscul în acele alte locuri. Oraşul de aproape două milioane de locuitori îi dădea un sentiment sâcâitor despre cât de divizată era încă această parte a lumii. Noaptea trecută, Ridley se întorsese la bază pentru a putea fi în comunicare sigură cu Langley şi pentru a ajuta la pregătirea sosirii lui Kennedy, în timp ce

Rapp şi Stilwell au mers să verifice casa sigură şi cartierul în care Kennedy urma să se întâlnească cu omologul ei. Rapp şi Stilwell coborâseră pe strada Ninawa până la Tigru şi apoi o luaseră spre sud pe strada Amir Zayo, unde se afla casa de siguranţă. Patru dintre gărzile de corp îi însoţeau, două în faţă şi două în urma lor, care au rămas în permanenţă la o distanţă de un bloc. Recunoaşterea a durat o oră şi, deşi Rapp nu a văzut violenţe propriu-zise, existau semne de violenţă peste tot. Clădirile erau găurite de împuşcături şi schije. Câteva erau pârjolite de explozii şi câteva erau pe jumătate distruse. Prezenţa poliţiei în jurul tribunalului era intensă, chiar şi seara, după ce acesta fusese închis. Drumurile principale erau înfundate de taxiuri portocalii şi albe şi de maşini vechi de fabricaţie japoneză.
La un moment dat a trecut o coloană de vehicule Stryker ale armatei americane. Vehiculele de luptă blindate pe opt roţi au oprit traficul şi au zdruncinat geamurile. Rapp a observat cum unii oameni stăteau şi priveau în timp ce alţii se topeau pe alei şi în interiorul magazinelor. Tensiunea era evidentă. Jumătate dintre aceşti oameni doreau ca armata cuceritoare să plece, în timp ce cealaltă jumătate dorea cu disperare ca ei să rămână şi să împiedice ca ţara să alunece într-un război civil în toată regula. Această tensiune era cea care îi dădea lui Rapp un sentiment de presimţire. Ca şi cum o mare furtună se apropia şi nu putea face nimic pentru a o opri. Incapacitatea de a evalua clar cine era o ameninţare şi cine nu era a complicat situaţia în moduri care au provocat un stres incomensurabil. Era aproape imposibil să ţii minte toţi jucătorii şi, chiar dacă ai fi putut, nu exista nicio garanţie că unii dintre ei nu ar fi schimbat tabăra în toiul bătăliei.
Stilwell era singurul factor liniştitor. Omul îşi făcuse treaba aproape la perfecţie. Casa sigură era situată chiar vizavi de locul unde urma să aibă loc întâlnirea. La unul dintre cafenelele internet ale lui Stilwell se întâlnea cu contactele sale. Proprietarul era vărul uneia dintre gărzile de corp ale lui Stilwell. Stilwell i-a strecurat o mie de dolari în plus pe lună, în numerar, doar pentru a folosi localul. Apartamentul de la etajul doi de peste drum era aprovizionat cu provizii. Era o operaţiune clasică, fără complicaţii. Aveau paturi militare, raţii militare şi o mulţime de echipamente militare în caz că locul ar fi fost asediat. Exista un lansator de grenade, o jumătate de duzină de puşti M-4 şi pistoale Glock de calibrul 45, o puşcă mare de lunetă Barrett de calibrul 50, două SAW M249 şi o cutie de grenade de mână cu fragmentare M67. De asemenea, existau veste antiglonţ, o trusă de triaj, un pachet de comunicaţii/supraveghere şi un teanc de reviste vechi şi cărţi de hârtie. Toate acestea erau protejate de o uşă din oţel armat cu trei zăvoare grele. Ferestrele erau acoperite cu gratii, iar mici camere de supraveghere acopereau casa scării, strada şi interiorul apartamentului. Stilwell avea toate cele patru case sigure amenajate în acelaşi mod şi putea monitoriza camerele de luat vederi prin internet.
Rapp adormise în jurul orei 23:00, cu uşa cu gratii şi cu Glock-ul de calibrul 45 încărcat lângă el. Cu puţin timp înainte de ora 2:00 dimineaţa, a fost scos din vis de zgomotul unor focuri de armă. A stat treaz mai bine de o oră, iar apoi, chiar când a adormit din nou, s-au auzit alte focuri de armă. De data aceasta mai apropiate. Stilwell a început să sforăie ca un beţiv şi tot ce putea face Rapp era să stea întins, să-şi odihnească ochii şi să se gândească la toate lucrurile pe care trebuia să le verifice dimineaţa. În cele din urmă, a adormit din nou, pe măsură ce se apropia dimineaţa, doar pentru a fi zdruncinat de pe patul său de o explozie masivă. Rapp aprinse o lumină şi se uită la Stilwell, care îşi crăpase un ochi.
„A fost cât pe ce”, a spus Rapp.
„Nu-ţi face griji”, a mormăit Stilwell. „A fost unul de-al nostru”. Apoi s-a rostogolit şi s-a întors la sforăit în mai puţin de un minut.
Rapp s-a uitat la peisaj în timp ce ajungeau pe artera principală pentru aeroport. S-a întrebat pentru cel puţin a zecea oară dacă era înţelept să-l aducă pe Kennedy în acest mediu. Iranienii au refuzat să se întâlnească la aeroport, aşa că s-a convenit asupra unui loc neutru în interiorul oraşului. Au trecut pe lângă carcasa bombardată a unei maşini, iar Rapp a lăsat să iasă un căscat.
Stilwell s-a uitat cu zâmbetul lui dinţat şi a întrebat: „Ce s-a întâmplat? Nu ai dormit bine?”.
Rapp s-a uitat drept înainte şi s-a încruntat. „Nu ştiu ce a fost mai rău, focurile de armă sau sforăitul tău.”
„Sforăitul meu. Dacă petreci destule nopţi aici, te obişnuieşti cu focurile de armă.”
„Pun pariu că da.” Rapp a dat din cap gânditor şi şi-a notat în minte să-i spună lui Kennedy să-i dea lui Stilwell o recomandare şi o mărire de salariu mare şi grasă. Tipii ăştia de pe teren nu erau niciodată plătiţi suficient.

Elicopterul Hind Mi-24, de fabricaţie rusească, a venit rapid şi a făcut o buclă în jurul ruinelor oraşului antic Ninive. Ashani a privit ruinele asiriene prăbuşite şi s-a gândit la locul ţării sale în istorie. Nu-şi amintea toate faptele, dar ştia că capitala Imperiului Asirian căzuse cu aproximativ o mie de ani înainte de sosirea profetului. Medianii şi babilonienii zdrobiseră oraşul şi apoi, la rândul lor, fuseseră cuceriţi de Cyrus cel Mare. Zilele în care perşii controlau totul, de la Mediterana până la India de astăzi, erau demult apuse. Orice speranţă de a ajunge vreodată la proeminenţa predecesorilor săi părea imposibilă. Pe baza evoluţiilor recente, ar fi fost norocoşi dacă fostul imperiu de odinioară nu s-ar fi contractat şi mai mult. Ashani simţea de ceva vreme că guvernul se afla într-o poziţie mult mai fragilă decât ar fi recunoscut oricine. Colegii săi din Consiliul Suprem de Securitate erau fie prea deconectaţi de ceea ce se întâmpla, fie se înconjuraseră de linguşitori care le spuneau doar ceea ce voiau să audă. Acesta era cu siguranţă cazul lui Amatullah. Ajunsese să creadă în propria propagandă şi în capacitatea sa de a-i face şi pe alţii să o creadă.

Dezastrul de la Naţiunile Unite fusese usturător. Pe lângă faptul că întreaga problemă a fost amânată de către Consiliul de Securitate, acuzaţia Americii că Iranul încearcă să acopere o revoltă internă a căpătat un real interes. Contra-acuzaţia slabă a ministrului de externe Salehi, potrivit căreia America ar fi fabricat informaţiile, nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Protestul lui Salehi în faţa avalanşei de informaţii ale secretarului de stat Wicka părea penibil chiar şi pentru Ashani. Presa internaţională publica articole care, pentru prima dată de la revoluţie încoace, punea la îndoială capacitatea guvernului de la Teheran de a se menţine la putere. În provinciile din nord izbucneau proteste, iar la Teheran oamenii lui îi spuneau că starea de spirit de pe stradă era inflamabilă.

Liderul suprem a fost absent în mod caracteristic, alegând să se concentreze în schimb asupra bunăstării religioase a ţării. Ashani bănuia că liderul suprem se distanţa de o navă care se scufunda, oferindu-i lui Amatullah toată frânghia de care avea nevoie pentru a se salva sau a se spânzura. Ashani a crezut că liderul suprem încerca să îşi ridice poziţia de lider spiritual la o asemenea înălţime încât să fie în siguranţă în cazul în care Amatullah nu reuşeşte să strângă sprijinul comunităţii internaţionale şi să recâştige controlul asupra concetăţenilor săi iranieni. Mai multe bănci fuseseră bombardate cu focuri de artificii peste noapte. Amatullah a pus serviciile de securitate în stare de alertă maximă şi le-a ordonat să aresteze pe oricine la cea mai mică adiere de probleme.

Elicopterul s-a nivelat şi a început o coborâre lentă spre o parcare de lângă râu. Ashani a aruncat o privire în dreapta sa şi s-a uitat în spatele lui Imad Mukhtar, care se uita pe fereastra din tribord şi vorbea la un telefon mobil. Ca şi cum lucrurile nu erau destul de rele, Amatullah se sfătuia acum cu Mukhtar. Şeful aripii paramilitare a Hezbollah era un instrument util pentru anumite lucruri, dar consilierea preşedintelui iranian în timpul acestei crize accentuate nu era unul dintre ele. Era mult prea obtuz pentru a oferi sfaturi în chestiuni atât de complicate. Chiar şi în faţa a ceea ce se întâmplase la Naţiunile Unite, Mukhtar făcuse presiuni pentru a lansa atacuri împotriva Israelului şi a Americii. Când Ashani l-a presat de ce, a proclamat că, vinovate sau nu, cele două naţiuni beneficiaseră de acest act şi trebuiau pedepsite. Neajungând la nici un rezultat cu Ashani, Mukhtar şi-a îndreptat cuvintele către Amatullah, spunându-i că, dacă va riposta împotriva evreilor şi americanilor, poporul iranian îi va considera vinovaţi.

„Şi dacă se hotărăsc să riposteze?” a întrebat din nou Ashani.

Mukhtar s-a uitat la el cu suficienţă şi a dat din cap. „Ei nu vor să se lupte cu noi. Aveţi încredere în mine.”

În timp ce Ashani se gândea la întâlnirea de aseară târziu, nu putea să scape de sentimentul sâcâitor că America va riposta. Nici măcar un singur membru al Consiliului Suprem nu avea idee cât de şubredă era poziţia lor. Ashani putea simţi necazurile în vânt. Nesupunerea civilă era în toi. Un număr tot mai mare de femei purtau machiaj şi haine de firmă care arătau mai multă piele decât ar fi tolerat vreodată clericii. Se anunţa o reprimare, iar de data aceasta Ashani avea o suspiciune tot mai mare că aceasta ar putea trimite

oamenii într-o adevărată revoltă împotriva politicilor dure ale guvernului lor. Amatullah ar fi făcut orice pentru ca revoluţia sa binecuvântată să continue să se desfăşoare. Era tot ce avea. Tot ce ştia. Investise prea mult timp şi efort pentru a o lăsa să eşueze. Chiar dacă era imposibil de salvat.
Faptul că i-a ordonat să-l aducă pe Mukhtar într-o misiune atât de delicată era dovada că Amatullah era disperat. Cei doi bărbaţi puneau ceva la cale, iar Ashani era sigur că, orice ar fi fost, nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Ashani a fost informat despre acest adaos ciudat la anturajul său abia în această dimineaţă. A dat imediat un telefon la Palatul Prezidenţial pentru a întreba de ce. Când Amatullah a intrat în cele din urmă pe fir, i-a spus lui Ashani că Mukhtar trebuia să vorbească cu comandantul Hezbollah din Mosul. Bărbatul deţinea informaţii foarte importante potrivit cărora americanii au susţinut întreaga operaţiune a MEK de sabotare a instalaţiei din Isfahan. Ashani s-a întrebat ce ar fi putut să se întâmple după ce părăsise Palatul Prezidenţial la miezul nopţii şi jumătate. Toată noaptea, Amatullah se ţinuse tare că America fabricase dovezile de la ONU, ceea ce, în mintea lui, dovedea că ei fuseseră cei care distruseseră instalaţia cu avioanele lor invizibile. Acum, brusc, îşi schimba cursul şi susţinea că instalaţia a fost de fapt distrusă prin sabotaj. Nimic din toate acestea nu avea sens.
Elicopterul a aterizat într-o parcare aproape goală.
Mukhtar i-a întins mâna lui Ashani şi i-a spus: „Ţine minte. Allah îi favorizează pe cei îndrăzneţi. El are planuri măreţe pentru noi. De aceea am supravieţuit atacului din Isfahan".
„Allah este mare." Ashani a ieşit din elicopter şi s-a apropiat de şeful său de securitate, care zburase cu o noapte înainte pentru a coordona protecţia cu oamenii lor din Departamentul 9000 – grupul care recruta, antrena şi finanţa insurgenţii şiiţi din Irak. Oameni din miliţia şiită locală asigurau transportul şi securitatea la şi de la întâlnire. Toţi purtau cagule negre. Ashani l-a salutat pe şeful său de securitate şi apoi s-a întors către un american pe care îl mai întâlnise de două ori.
Bărbatul de la CIA a făcut un pas înainte şi i-a întins mâna. „Domnule ministru Ashani, vă mulţumesc că aţi venit până aici."
„Domnule Ridley", a spus Azad într-o engleză perfectă, „aţi călătorit mult mai mult decât mine". A strâns mâna bărbatului.
„Este adevărat", a răspuns Ridley, „dar apreciem totuşi că aţi făcut acest efort".
„Apreciez faptul că directorul Kennedy ne-a întins mâna. Faptul că nu vorbim duce doar la alte neînţelegeri." Ashani a observat că Ridley se uita peste umăr. S-a întors şi a văzut spatele lui Mukhtar. Teroristul ţinea în mână o servietă mare şi mergea în grabă spre cealaltă parte a parcării. Mukhtar a intrat într-un SUV al poliţiei alb-albastru şi alb, care era intercalat la fiecare capăt de camionete ale poliţiei cu mitraliere grele montate în paturi. Poliţişti purtând cagule negre au fost încărcaţi în spatele camioanelor.
„Cine este acela?" a întrebat Ridley.
Pentru o clipă, Ashani s-a jucat cu ideea de a-i spune spionului american adevărul. Mukhtar se afla pe lista FBI a celor mai căutaţi terorişti. Omul de la CIA avea probabil capacitatea de a solicita un atac aerian într-un timp foarte scurt. I-ar fi simplificat mult viaţa dacă omul ar fi fost mort, dar nu s-a putut hotărî să o facă. În schimb, Ashani a ales să pună o întrebare proprie.
„Am încredere că directorul Kennedy aşteaptă?"
Ridley îşi ţinea ochii pe celălalt bărbat şi urmărea cum vehiculele de poliţie începură să se pună în mişcare. Spera ca oricine ar fi angajat Stilwell să obţină fotografii ale bărbatului. „Da. De îndată ce îi voi spune că suntem pe drum, se va pune în mişcare."
„Bine. Abia aştept să vorbesc cu ea".

31

Avionul directorului Kennedy a aterizat chiar înainte de răsăritul soarelui. Ridley şi generalul Tom Gifford, comandantul bazei, au întâmpinat-o. Apoi a fost escortată de Gifford până la cartierul ofiţerilor, unde i s-a dat o cameră. După un duş fierbinte şi un schimb de haine, a luat micul dejun şi s-a dus la staţia CIA, situată într-un sector al bazei care era foarte bine securizat. Acesta era format din patru rulote care

formau un pătrat cu o curte deschisă în mijloc. Curtea era plină de antene parabolice şi antene dispuse. Straturi duble de saci de nisip erau stivuite de-a lungul pereţilor rulotelor, precum şi pe acoperişuri, unde sacii se aflau deasupra unor scânduri de placaj armat. Atacurile aleatorii cu mortiere asupra bazei nu erau rare. Una dintre remorci era dedicată în întregime echipamentelor de comunicaţii sensibile. O alta era împărţită în patru birouri şi o zonă de recepţie; o a treia rulotă servea drept salon şi sală de conferinţe, iar cea de-a patra rulotă servea drept dormitor şi zonă de depozitare. În cealaltă parte a complexului, patru containere goale de marfă fuseseră înşirate împreună pentru a forma o închisoare improvizată şi un centru de interogare. Întreaga zonă a fost înconjurată cu un gard de calibru mare şi sârmă ghimpată.
Stilwell l-a escortat pe Rapp prin punctul de control de securitate şi l-au găsit pe Kennedy în baraca de comunicaţii. Ea primea o informare de la directorul adjunct al Centrului de Operaţiuni Globale al CIA din Langley. În timp ce Rapp a aşteptat ca ea să termine videoconferinţa, a profitat de ocazie pentru a sta de vorbă cu şeful echipei de securitate a lui Kennedy şi a trece în revistă planul. Rapp îl cunoştea pe Tom McDonald de cinci ani. Avea mentalitatea perfectă pentru slujba sa. Era constant, alert şi, de obicei, imperturbabil. Primul lucru pe care l-a observat Rapp a fost că McDonald părea neobişnuit de nervos în această dimineaţă. Rapp a aflat curând de ce.
McDonald zburase cu Kennedy cu doar câteva ore mai devreme, dar acesta trimisese o echipă în avans cu o zi înainte. Şase oameni însoţeau trei Suburbane blindate în burta unui C-17 Starlifter. Au descărcat echipamentul şi au decis să scoată două dintre Suburbane din bază şi să facă o cursă de probă până la locul de întâlnire şi înapoi la aeroport. Bărbaţii s-au rătăcit momentan într-o zonă rău famată a oraşului şi au fost atacaţi. Ambele vehicule au reuşit să se întoarcă la bază, dar unul dintre ele era destul de împuşcat. McDonald a aruncat o privire asupra vehiculului chiar înainte de sosirea lui Rapp. Au numărat peste patruzeci de lovituri de arme de calibru mic şi de puşcă. Armura se comportase aşa cum se anunţase, dar vehiculul era scos din uz. McDonald nici măcar nu voia să-i spună lui Kennedy despre incident, iar Rapp a fost de acord.
McDonald voia să aranjeze transportul prin intermediul generalului Gifford şi a uneia dintre brigăzile sale Stryker, dar unul dintre punctele de negociere pentru iranieni implica unităţi militare. Dacă ar fi văzut vreun militar american la locul întâlnirii, ar fi plecat. Cu un singur vehicul în minus şi cu opţiuni limitate, McDonald avea să împrumute un SUV neblindat de la contractorul de securitate privat care urma să îi suplimenteze echipa de protecţie.
Rapp a fost tentat să renunţe la întregul plan şi să o pună pe bancheta din spate a unuia dintre sedanurile ponosite ale lui Stilwell, dar nu era decizia lui. Într-un efort de a-l linişti pe McDonald, i-a explicat că el şi Stilwell se vor afla chiar vizavi pe toată durata întâlnirii. El a trecut în revistă arsenalul pe care Stilwell îl adunase şi i-a spus că, dacă ceva nu merge bine, vor fi capabili să aducă în luptă o cantitate semnificativă de putere de foc.
„Tot ce trebuie să faci, Mac, este să o duci la întâlnire şi să o aduci înapoi la bază. Am verificat tot cartierul cu Stilwell aseară. Are chestia aia conectată. A pus posturi de pază de la şapte dimineaţa. Patru dintre ei. La două străzi distanţă în fiecare direcţie. Îl cunoaşte pe proprietarul cafenelei şi are o jumătate de duzină de kurzi în aşteptare. Tipii ăştia cunosc cartierul. Cine are ce căuta acolo şi cine nu. Dacă ceva nu li se pare în regulă, ne vor anunţa."
„Ce părere ai despre traseu?" a întrebat McDonald în timp ce arăta spre o hartă cu o linie roşie care arăta drumurile pe care urmau să le urmeze.
Rapp a studiat opţiunile. Partea bună a lucrurilor era că se aflau la doar opt kilometri de aeroport. Singura îngrijorare era caracterul direct al traseului. „Cred că ai luat decizia corectă. Ai putea să o duci spre nord şi să treci peste unul dintre poduri, dar asta ar dubla, dacă nu chiar tripla, durata de timp în care o vei avea pe drum şi tot va trebui să o duci înapoi pe acest drum principal, care, mi-a spus Stilwell, este ca Indy cinci sute cu bombe."
„Ştiu. Am fost deja informat de către comandantul bazei. A pus echipe de lunetişti aseară şi are o unitate de bombardament în aşteptare."
Rapp se uită din nou la hartă. „Cred că ai avut ideea corectă aici. Limitaţi expunerea ei. Duceţi-o din punctul A în punctul B cât de repede puteţi."
„În regulă." McDonald a studiat harta. „Aici nu e ca în Washington."

„Nu”, a spus Rapp, „sigur că nu este.”
Uşa de la remorca de comunicaţii s-a deschis, iar Kennedy a intrat în încăpere. „Mitchell”, a spus ea în timp ce se îndrepta spre Rapp.
„Bună dimineaţa, şefu'.” Rapp a verificat ţinuta ei. Purta o pereche de cizme negre de drumeţie, o pereche de blugi şi o jachetă neagră mulată, numită manteau. În jurul gâtului şi umerilor ei era aşezat un hijab negru. Kennedy îşi petrecuse o parte semnificativă din tinereţe în Orientul Mijlociu. Rapp a fost fericit să vadă că încă îşi amintea cum să se integreze.
Kennedy i-a oferit obrazul lui Rapp. Acesta s-a aplecat şi a sărutat-o.
„Cum te simţi?”, a întrebat ea.
„Bine.”
„Pari obosită.” Ea l-a studiat încruntată.
Rapp a arătat spre ea şi s-a uitat la McDonald. „Este ca sora mea mai mare. Îţi spune vreodată că arăţi ca naiba?”.
McDonald a zâmbit. „Nu.”
„Nu am spus că e de rahat. Am spus obosită.”
„Ai vrut să spui rahat... eşti prea politicos.”
„Păi... arăţi foarte obosit. Ai cearcăne sub ochi şi...” Kennedy s-a aplecat şi a adulmecat aerul. „Ai fumat”, a spus ea cu dezaprobare.
„Da, am fumat. Asta fac oamenii pe aici. Toată lumea fumează. Aşa te integrezi. Altfel arăţi ca un american corect din punct de vedere politic şi atunci fie te împuşcă, fie te răpesc, ceea ce este mult mai periculos pentru sănătate decât câteva ţigări.”
„Bine spus”, a recunoscut Kennedy.
„Ce s-a întâmplat de aseară?”.
„Rezoluţiile care au fost aduse în numele iranienilor au fost depuse, dar ei se menţin fermi că ne suspendă dreptul de a trece nevinovaţi prin Strâmtoarea Ormuz.”
„Da... să vedem cum vor încerca să o pună în aplicare.”
„Mă tem că o vor face.”
„Nu poţi fi serios. Ar fi cel mai dezechilibrat angajament naval din istorie.”
„Asta e şi ideea mea. S-ar putea să încerce să provoace ceva şi să pară ei înşişi victime. Sunt disperaţi, Mitch. Această operaţiune pe care ai început-o are un efect real. Britanicii ne-au informat că două bănci şi mai multe staţii de benzină au fost bombardate în Teheran noaptea trecută. Ei spun că au apărut brusc graffiti anti-Amatullah în tot oraşul.”
„Bine. Poate că vor lua cu asalt Palatul Prezidenţial.”
„Dacă am putea fi atât de norocoşi.”
Stilwell a intrat în cameră şi a spus: „Bună dimineaţa, domnule director.”
„Bună dimineaţa, Stan.”
„Tocmai am primit un telefon de la Rob. Spune că Ashani a aterizat şi că este pe drum. E timpul să plecăm.”
Rapp s-a uitat la McDonald şi a spus: „Dă-mi un avans de cinci minute şi apoi nu te opri pentru nimic.”
„Nu o voi face.”
S-a întors spre Kennedy şi, cu un zâmbet liniştitor, a spus: „Mult noroc. Voi fi aproape în caz că ceva nu merge bine”.

32

Strada era blocată la fiecare capăt de maşini de poliţie. Una dintre autospecialele albastre şi albe a dat înapoi pe bordură pentru a permite trecerea coloanei de maşini a lui Ashani. Cele trei vehicule s-au oprit direct în faţa cafenelei. Ashani şi-a deschis portiera şi a păşit pe bordură în timp ce bărbaţii mascaţi din dispozitivul său de securitate s-au împrăştiat. Lui Ashani i s-a părut cam exagerată toată treaba. A intrat în

cafenea împreună cu şeful său de securitate şi cu omul de la CIA. Localul era mic. Cincisprezece metri lăţime şi aproximativ patruzeci de metri adâncime. Podeaua era acoperită cu gresie bej, dreptunghiulară. Chitul se transformase din gri în negru în zonele cu trafic intens, iar întreaga podea părea să aibă un strat de murdărie pe ea. Ashani s-a uitat în jur. Pereţii albi căpătaseră o nuanţă gălbuie de la tot fumatul. L-a făcut să se gândească la plămânii lui, care, din fericire, se simţeau mult mai bine. Să sperăm că doctorul avea dreptate şi că nu vor exista efecte de durată.
„Domnule ministru", a spus Ridley, „pot să vă aduc ceva de băut? Directorul Kennedy ar trebui să fie aici în scurt timp."
„Aş dori un ceai, vă rog."
Ridley s-a uitat la şeful securităţii lui Ashani, iar bărbatul a clătinat din cap.
Ashani s-a apropiat de una dintre mesele aflate la jumătatea din spate şi a luat loc pe unul dintre scaunele albastre din fibră de sticlă. Era pe punctul de a începe să caute dispozitive de ascultare şi s-a gândit mai bine. Americanii aveau o tehnologie atât de bună încât ar fi fost o pierdere de timp. Era mai mult ca sigur că ar fi folosit lasere sau microfoane direcţionale pentru a capta conversaţia. Ridley a venit cu ceaiul şi cu un borcan de miere. Ashani era amuzat că omul de la CIA ştia că îi plăcea ceaiul cu miere, dar nu o arăta. I-a mulţumit şi se pregătea să amestece mierea când a văzut că apare anturajul omologului său.
Ashani a pus mierea jos şi s-a ridicat. A privit cum un bărbat mare care purta o mitralieră a intrat în cameră în faţa lui Kennedy. A cercetat întregul loc, apoi s-a dat la o parte şi i-a făcut semn directorului CIA să intre. Kennedy a păşit peste prag şi şi-a scos ochelarii de soare negri supradimensionaţi.
Ashani se întâlnise faţă în faţă cu directorul CIA în două ocazii anterioare. Potrivit dosarului său despre ea, avea patruzeci şi şase de ani. De asemenea, se întâmpla să fie cea mai tânără persoană care a condus vreodată agenţia americană de spionaj şi prima femeie. Avea un doctorat în studii arabe şi era mama divorţată a unui băiat în vârstă de aproximativ zece ani. Ashani cunoştea acest fapt obscur deoarece, cu câţiva ani în urmă, Mukhtar şi animalele sale de la Hezbollah veniseră la el cu propunerea de a-l răpi pe băiat. Ashani i-a dat liderului paramilitar al Hezbollah o mustrare severă pentru că se gândise măcar la o astfel de operaţiune.
„Domnule director Kennedy", a spus Ashani în timp ce-şi întindea mâna dreaptă, „mă bucur să vă revăd".
Kennedy a zâmbit. „Mi-aş dori să fie în circumstanţe mai bune, domnule ministru Ashani".
„Vă rog să-mi spuneţi Azad".
„Numai dacă îmi spui Irene."
„Bineînţeles. Luaţi loc." A făcut semn spre scaunul de vizavi de al lui. „Pot să vă aduc ceva de băut?"
„Un ceai ar fi bine." Kennedy şi-a tras scaunul şi s-a aşezat.
Ashani s-a uitat la şeful său de securitate şi a dat din cap spre barista din spatele tejghelei. Apoi i s-a alăturat lui Kennedy la masă. I-a studiat faţa pentru o clipă şi s-a gândit că părea liniştită. Fie că se descurca foarte bine cu stresul, fie că era o actriţă bună. A ghicit, după lipsa ridurilor de îngrijorare din jurul ochilor ei, că se descurca bine cu stresul.
Făcând un gest spre faţa ei, Ashani a spus: „Nu trebuia să porţi hijab din cauza mea."
Kennedy a atins eşarfa neagră pe care şi-o înfăşurase pe cap şi pe umeri. „Nu mă deranjează. Am purtat unul când eram fată".
„Ai trăit în străinătate?" Ashani făcea pe proasta, aşa cum ştia că ea o făcuse.
„Da. Cairo, Damasc şi apoi Beirut."
Ashani a dat din cap şi s-a prefăcut surprinsă.
„Dar, din nou... sunt sigur că ştiai despre Beirut."
„Ce-i cu Beirut?", a spus el cu o faţă serioasă.
„Nu am venit aici ca să deschid răni vechi, dar cred că este foarte important să fim sinceri unul cu celălalt dacă vrem să găsim o cale de ieşire din această încurcătură."
Ashani a ezitat şi apoi a spus: „Aş fi de acord".
„Atunci mi-e greu să cred că, în calitate de ministru al serviciilor de informaţii ale Iranului, nu ştiaţi deja că tatăl meu a fost ucis în atentatul cu bombă de la ambasada americană din Beirut, în anul optzeci şi trei." Lui Kennedy i-ar fi plăcut să adauge că atentatul fusese efectuat de Hezbollah şi sponsorizat de Iran,

dar nu era nevoie să spună ceea ce era evident. Ashani ştia cine se afla în spatele măcelului şi ştia că şi Kennedy ştia la fel.
Ashani a luat o înghiţitură de ceai şi apoi a spus delicat: „Îmi pare rău pentru tatăl tău. Nu-mi plac toate aceste violenţe. Prea mulţi oameni nevinovaţi au fost ucişi”.
Bărbatul lui Ashani a aşezat o ceaşcă de ceai aburind în faţa lui Kennedy şi s-a dat înapoi. Kennedy a ridicat ceaşca cu ambele mâini şi a spus: „Mult prea mulţi”.
„Sunt mulţi în ţara mea”, a spus Ashani în timp ce îşi punea ambele braţe pe masă şi se apleca mai aproape de Kennedy, „care se întreabă cât de rele sunt cu adevărat SUA. Ne-aţi scăpat atât de Saddam, cât şi de talibani. După cum bine ştiţi, noi, şiiţii şi sunniţii, nu ne plăcem unii pe alţii. Singurul moment în care nu ne mai luptăm este atunci când cineva ca tine se pune la mijloc”.
„Trist, dar adevărat.”
A existat un moment de tăcere incomodă, apoi Ashani a spus: „Avem aici o situaţie care mă tem că ar putea scăpa de sub control. Sunt mulţi oameni din guvernul meu care vor sânge pentru distrugerea instalaţiei de la Isfahan. Mândria noastră persană o cere”.
„Mândria poate fi un lucru foarte distructiv.”
Ashani a strâmbat din nas. „Da, ai dreptate, dar mă tem că sunt puţini oameni din guvernul meu care văd lucrurile astfel. Ei vor ca cineva să plătească pentru această infracţiune.”
„Atunci ar trebui să ia măsuri împotriva insurgenţilor şi să ne lase pe noi şi Israelul în pace. Sau le este prea frică să admită că au o problemă internă?”
„Nu am venit aici pentru a discuta despre mecanismele interne ale guvernului meu”, spuse Ashani un pic mai serios. „Am fost invitat să vă ascult şi să găsesc o soluţie de comun acord pentru această încurcătură.” Kennedy şi-a sorbit ceaiul şi apoi a spus: „Preşedintele Alexander cochetează cu ideea deschiderii unor relaţii diplomatice limitate”.
„Interesant. Care este stimulentul pentru guvernul meu?”
„Aveţi o inflaţie de douăzeci până la treizeci la sută; importaţi patruzeci la sută din petrol, deşi aveţi a doua cea mai mare rezervă de petrol dintre toate ţările, după Arabia Saudită; şi economia dumneavoastră este pe cale să se prăbuşească. Aveţi o revoltă internă care se pregăteşte şi care, ca şi înainte, va fi întâmpinată cu o represiune din partea extremiştilor religioşi. Deşi de data aceasta este mai puţin sigur că vor reuşi.” Kennedy s-a oprit pentru a vedea dacă Ashani dorea să argumenteze vreunul dintre aceste puncte. Nu a făcut-o, aşa că a continuat.
„Dacă aţi veni în întâmpinarea noastră la jumătatea drumului şi aţi fi de acord că este timpul ca cele două naţiuni ale noastre să îngroape vechile răni şi să forjeze o pace durabilă care să respecte atât islamul, cât şi libertatea, am putea restabili relaţiile la un nivel care să încurajeze investiţiile americane în ţara dumneavoastră.”
„Sunt mulţi în ţara mea”, a spus Ashani, „care cred că voi sunteţi în spatele distrugerii instalaţiei de la Isfahan”.
Kennedy l-a privit drept în ochi şi a spus: „Vă pot promite că nu am avut nimic de-a face cu atacul”.
„Este foarte posibil să fie aşa. Vă spun doar că adepţii liniei dure vor dori ceva mai concret decât posibilitatea ca băncile americane să investească în ţara noastră.”
„Instituţiile financiare americane vor urma guvernul american. De aceea, preşedintele este pregătit să vă ofere un miliard de dolari în împrumuturi garantate.”
Ashani a fost surprins. „Care este şmecheria?”
„Banii trebuie să fie destinaţi construirii de noi rafinării. Împrumuturile vor fi fără dobândă pentru primii trei ani, iar după aceea vor fi blocate la cinci procente.”
„Banii trebuie să fie folosiţi pentru a construi rafinării?”
„Preşedintele consideră că este singura modalitate prin care poate obţine sprijinul unei majorităţi din Congres.”
„Vreţi să renunţăm la programul nostru nuclear?”
„Nu.” Ea a clătinat din cap. „Nu în public.”
„Dar în privat.”
„Ar ajuta”.

Ashani a tresărit. „Există în ţara mea unii care sunt obsedaţi să devină o putere nucleară.”
Kennedy s-a aplecat şi a şoptit: „Economia voastră este aproape de colaps. Sunteţi în pragul unei alte revoluţii, doar că de data aceasta, voi veţi fi cei care veţi fi daţi afară de la putere. Aceasta este o şansă pentru voi de a evita dezastrul.”
Ashani s-a scărpinat în barbă, a privit dincolo de Kennedy şi de uşa prăfuită din faţă. Doar cu vederea sa limitată a numărat cinci bărbaţi în echipament de luptă urbană care îşi ţineau armele pregătite. Acesta ar putea fi Teheranul peste un an sau doi, dacă nu se ajungea la stabilitate economică. Totuşi, un lucru îl deranja. Ashani s-a uitat cu atenţie în ochii lui Kennedy şi l-a întrebat: „De ce?”.
„De ce ce?”
„De ce vă oferiţi să ne ajutaţi?”.
Kennedy a dat din cap. În ciuda minţii relativ deschise a lui Ashani, nu se putea trece peste faptul că îşi petrecuse toată viaţa de adult într-o ţară care dădea vina pe America pentru aproape toate nenorocirile.
„Pentru că simţim”, a început Kennedy încet, „că există destui oameni ca tine, Azad, oameni decenţi care vor să pună capăt urii şi violenţei. Cine ştie ce tip de guvern ar putea prelua după o a doua revoluţie? Cine poate spune că nu va fi mai fundamentalist şi mai antioccidental decât actualul guvern?”. Kennedy a clătinat din cap. „Am învăţat pe calea cea mai grea că instabilitatea economică din Orientul Mijlociu nu este în interesul Statelor Unite. Lipsa de oportunităţi face ca clericilor să le fie mult prea uşor să-şi propovăduiască ura. Vrem să vedem o renaştere a mândriei persane. Vrem ca voi să preluaţi controlul asupra propriului destin. Vrem să vă vedem făcând progrese în ştiinţă şi sănătate. Vrem să vă vedem reuşind, chiar dacă nu pentru alt motiv decât acela de a nu mai fi învinuiţi pentru eşecurile voastre.”
Ashani avea o privire de concentrare intensă pe faţă. Tot ceea ce tocmai spusese era adevărat, dar să vândă acest lucru unor oameni a căror întreagă bază de putere depindea de ura faţă de America ar fi fost extrem de dificil.
Kennedy ştia la ce se gândea. „Ştiu că este riscant. De aceea mă aflu eu aici şi nu secretarul de stat Wicka. Preşedintele meu m-a trimis pentru că ştie că tu şi cu mine am dovedit că cele două ţări ale noastre pot lucra împreună.”
„Este adevărat, dar acesta este un pas mare.”
„Care este alternativa ta, Azad?” Kennedy şi-a întins braţele şi a făcut semn în fiecare direcţie. „Asta este ceea ce îţi doreşti? Maşini capcană şi violenţă sectară, răpiri şi vărsare de sânge? Amândoi ştim că ţara ta este mai aproape de asta decât ar recunoaşte vreodată mullahii.”
Cu ochii plecaţi, Ashani a dat încet din cap.
„Atunci care este răspunsul tău?”
În mintea lui Ashani nu exista niciun dubiu că acesta era lucrul corect de făcut, dar să-l vândă Consiliului Suprem ar fi extrem de dificil. Mintea lui se tot întorcea la Amatullah. Preşedintele Păun ar fi urât acest lucru cu fiecare fibră a corpului său. Totuşi, exista o şansă ca liderul suprem să vadă în asta o oportunitate pentru poporul său de a evita ani de durere şi suferinţă. În cele din urmă, Ashani l-a privit pe Kennedy şi a spus: „Sper din toată inima că acest moment va fi consemnat ca fiind cel în care cele două ţări ale noastre au făurit o nouă şi durabilă prietenie. Trebuie să vă avertizez, totuşi, că îmi va fi foarte greu să vând acest lucru Consiliului Suprem.”
„Ştiu că aşa va fi, dar sper, pentru binele ambelor noastre ţări, să reuşiţi.”

33

U.S.S. VIRGINIA, GOLFUL OMAN

Căpitanul Pete Halberg era un candidat de primă mână pentru un ulcer. În vârstă de 45 de ani, absolventul de la Annapolis nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Nici cu soţia sa, nici cu cei şase copii şi nici cu echipajul său. Îşi internaliza stresul împingându-l în adâncul stomacului, unde îl hrănea cu cafea neagră.

De obicei, zece ceşti pe zi sau mai mult. Singura lui salvare erau cele douăzeci de minute pe care le petrecea la sacul greu din măruntaiele camerei motoarelor submarinului său. Asta şi flaconul de tablete antiacide Tums pe care îl consuma în fiecare săptămână. În această dimineaţă anume, factorul de încurcătură de pe punte era ridicat.
Comanda oricărui submarin era o muncă extrem de stresantă, dar plină de satisfacţii. Comandarea unuia dintre cele mai noi submarine de atac rapid ale Americii era o misiune aparte. Marina Statelor Unite îi încredinţase lui Halberg această minune tehnologică în valoare de două miliarde de dolari şi îi dăduse 134 de submarineri pe care trebuia să-i conducă. Croaziera fusese destul de rutinieră până cu două zile înainte, când primiseră un mesaj fulger de la Comandantul Forţei Operaţionale a Submarinelor sau CTF 54. Ordinele lor erau să părăsească Grupul de Lovitură Dwight D. Eisenhower, care patrula în Golful Persic, şi să se îndrepte spre Golful Oman, unde Halberg şi echipajul său trebuiau să localizeze şi să urmărească unul dintre cele trei submarine iraniene din clasa Kilo care părăsise în grabă portul.
La scurt timp după miezul nopţii, au urmărit un superpetrolier liberian plin cu ţiţei prin Strâmtoarea Ormuz şi au intrat în apele mai adânci ale Golfului Oman. La 377 de picioare, U.S.S. Virginia era cu şaptesprezece picioare mai lung decât adâncimea canalului principal de navigaţie. Nu exista niciun submarin în lume, în afară de navele sale surori, care să se poată apropia măcar de capacităţile sale, dar avea limitele sale. Halberg şi întregul său echipaj au răsuflat uşuraţi atunci când au ajuns în apele mai adânci ale Golfului Oman. Forţa navei Virginia consta în furtişagul, puterea de foc şi viteza ei. Pentru a le folosi, însă, avea nevoie de spaţiu de manevră. Dacă Golful Persic era o autostradă cu şase benzi pe o zi însorită şi uscată, Strâmtoarea Ormuz era o străduţă îngustă şi întunecată într-o noapte întunecată şi ploioasă. Cu o lungime de 27 de mile în punctul cel mai îngust, era presărată cu insule şi plină de trafic maritim. Majoritatea superpetrolierelor sale aveau o lungime de aproape 1.000 de picioare. Curenţii erau rapizi şi, odată ce ieşea din canalul principal de navigaţie, existau nenumărate epave necartografiate.
Pe baza informaţiilor furnizate de CTF 54, Halberg şi ofiţerul său executiv, Dennis Strilzuk, au căzut de acord asupra celei mai probabile locaţii a navei Kilo. Au stabilit o grilă de patrulare, iar apoi Halberg i-a predat tura de ofiţer de serviciu comandantului de execuţie pentru a putea dormi câteva ore. Patru ore mai târziu, s-a trezit odihnit şi s-a întors pe punte. Călătorind cu cinci noduri pe o direcţie estică, reţeaua uşoară cu deschidere largă a detectat Kilo-ul care se deplasa cu aceeaşi viteză în direcţia opusă, paralel cu coasta iraniană.
Era o manevră previzibilă pe care îi văzuseră pe iranieni folosind-o de zeci de ori. Îşi scoteau submarinele din baza lor din Bandar Abbas în plină zi, pentru ca toată lumea să le vadă, iar apoi tranzitau strâmtoarea la suprafaţă. Odată ce au ieşit din canalul maritim, se scufundau şi apoi apăsau pedala de acceleraţie. De obicei, la nord de Muscat, Oman, reduceau viteza la cinci noduri şi începeau o serie de manevre leneşe în opt pentru a se asigura că nu sunt urmărite de submarinele americane. Apoi îşi croiau încet drumul spre nord şi ocoleau coasta iraniană chiar în interiorul apelor teritoriale, căutând o navă de război americană pe care să o poată lua în spate şi să o urmărească înapoi prin strâmtoare.
Când Halberg a ajuns la control, Strilzuk i-a explicat ce se întâmpla.
„În urmă cu aproximativ treizeci de minute, a rupt-o spre apele internaţionale şi a început să parcurgă pista de curse chiar aici, pe raft.” Strilzuk a arătat cu degetul spre o locaţie de pe hartă care arăta unde Golful Oman urca în trepte de la o adâncime de 1.000 de metri la 100 de metri. Locaţia se afla chiar în pragul Strâmtorii Ormuz.
Halberg şi-a sorbit cafeaua. „Asta nu are niciun sens”.
„Nu, nu are. De ce să depui atâta efort pentru a dispărea şi apoi să începi să te baţi cu pumnul în piept?”.
„Dacă nu cumva vrei să fii găsit”, a meditat Halberg.
„La asta mă gândeam şi eu.” Strilzuk i-a înmânat căpitanului un mesaj tipărit de la CTF 54. „Acesta a sosit acum o oră.”
Halberg a scanat mesajul fără ajutorul ochelarilor. Cu copilul său cel mare deja la facultate, era foarte mândru de faptul că nu avea nevoie de ochelari de citit. Potrivit mesajului, baza navală iraniană de la Bandar Abbas era un stup de activitate. Cele două submarine Kilo rămase, Tareq şi Noor, au ieşit în grabă din port în mijlocul nopţii, împreună cu patru dintre minisubmarinele lor.

Strilzuk a arătat spre cel mai apropiat monitor color şi a spus: „Aceste fotografii din satelit au fost făcute la zero patru sute. Toate fregatele din port strălucesc. Se pregătesc să-şi trimită întreaga flotă pe mare.”
Halberg a privit în jos la masa de trasare. Vechile hărţi de hârtie fuseseră înlocuite de un ecran plat de computer care furniza informaţii tactice în timp real. Cu ajutorul unui sistem complex de navigaţie, afişajul arăta locaţia exactă a navei Virginia, a Kilo-ului iranian pe care îl urmăreau şi, practic, a oricărei alte nave din Golful Oman. Halberg a apăsat un buton şi ecranul şi-a schimbat mărirea pentru a arăta situaţia tactică din Golful Persic. Două dintre cele şase submarine iraniene dispăruseră deja. Celelalte patru se îndreptau toate spre nord-vest, spre grupul de atac Eisenhower. Halberg a presupus că submarinele lipsă se îndreptau, de asemenea, în acea direcţie. Patrula în aceste ape de aproape douăzeci de ani, dar nu-i mai văzuse pe iranieni mai agresivi ca niciodată.
Halberg a schimbat ecranul de trasare înapoi la zona sa imediată de responsabilitate. S-a uitat la locaţia Kilo-ului iranian pe care îl identificase ca fiind Yunes, cel mai modern dintre submarinele lor. Părea să păzească intrarea în Strâmtoarea Ormuz.
„Ce-ar fi să te culci puţin?”, i-a spus Halberg lui Strilzuk. „Eu voi începe următoarea gardă mai devreme”.
„Eşti sigur?”
„Absolut.” Halberg s-a aşezat pe scaunul său din Centrul de comandă şi control şi a cerut o ceaşcă de cafea. În timp ce studia dispunerea câmpului de luptă pe gama de ecrane din CACC, a avut sentimentul că aceasta nu avea să fie o altă zi plictisitoare pe mare.

34

MOSUL, IRAK

Rapp purta o pereche de pantaloni de rochie negri, plisaţi şi largi, şi o cămaşă de rochie gri, care era descheiată. Stătea în spatele lui Stilwell şi privea în jos la unul dintre monitoarele cu ecran plat. Ecranul era împărţit în două. Jumătatea stângă îl arăta pe Kennedy. Jumătatea dreaptă îl arăta pe Ashani. Conversaţia lor era transmisă prin intermediul unei perechi de difuzoare de birou cu o claritate rezonabilă. Aşa cum prezisese Kennedy, dialogul decurgea fără conflicte. Acest lucru ar fi trebuit să-l liniştească pe Rapp, dar nu a fost aşa.
Ceva nu părea în regulă. Şi-a trecut o mână prin părul negru şi des şi apoi s-a scărpinat în barbă. Ochii i s-au mutat spre un al doilea monitor care arăta patru cadre separate ale străzii. Poliţiştii de la baricada din nord păreau tensionaţi şi puţin nervoşi. Se hotărâse că nu li se vor spune detalii despre întâlnire. Mai ales că directorul CIA era unul dintre cei doi principii. Cererea iraniană ca niciun militar american să nu fie implicat în asigurarea securităţii a complicat puţin lucrurile.
Poliţia locală a fost următoarea cea mai bună alegere pentru controlul mulţimii. Cel puţin aşa credea Ridley. Rapp avea îndoieli. Poliţia părea să fie mai preocupată de ceea ce se întâmpla în interiorul perimetrului de securitate decât de ceea ce se întâmpla în exterior. Treaba lor era să filtreze pietonii şi să se asigure că niciun vehicul nu avea acces în bloc.
Din fericire, traficul pietonal era rar. Băştinaşii ştiau să stea departe de punctele de control ale poliţiei pentru simplul fapt că acestea reprezentau ţinte coapte pentru atacatorii sinucigaşi fundamentalişti. În timp ce Rapp încerca să înţeleagă situaţia, alte două vehicule de poliţie au oprit. Erau camionete, fiecare cu câte o mitralieră de calibrul 50 montată pe acoperişul cabinei. Două mitraliere grele de calibrul 50 reprezentau o mare putere de foc. Artileriştii purtau veste antiglonţ şi cagule negre, dar, în afară de asta, stăteau complet descoperiţi în spatele camionetelor. Era slujba perfectă pentru un tânăr recrut care se credea invincibil în spatele mitralierei grele. În realitate, însă, erau ţinte coapte. Într-un schimb de focuri nu ar fi rezistat mult timp, stând în picioare şi expuşi în felul acela. Orice trăgător de elită decent îi putea doborî. Rapp a observat că şi oamenii care mânuiau armele mari păreau mai preocupaţi de ceea ce se întâmpla în interiorul cordonului de securitate decât de ceea ce se petrecea afară.

Rapp şi-a mutat privirea spre o imagine a oamenilor care asigurau transportul ministrului Ashani. Aceştia erau parcate chiar vizavi de cafenea şi de omologii lor americani. Întrucât erau îmbrăcaţi în haine de stradă şi purtau cagule negre pentru a-şi ascunde feţele, Rapp a ghicit că erau fie membri ai Forţelor Quds, fie membri ai unei miliţii şiite locale. Cu toţii aveau în mână AK-74. Înţelegea de ce militanţii trebuiau să-şi ascundă feţele, dar faptul că şi poliţia făcea la fel spunea multe despre anarhia din oraş.
Rapp l-a bătut pe Stilwell pe umăr şi a spus: „Îmi imaginez eu, sau pare că poliţia şi tipii ăştia cu cagule abia aşteaptă să intre într-un schimb de focuri între ei?”.
„Nu,” Stilwell îşi ţinea ochii pe ecran, „nu-ţi imaginezi nimic. Este aceeaşi poveste veche. Majoritatea poliţiştilor sunt sunniţi, iar tipii ăştia din cartiere sunt şiiţi. Sunt ca fanii Yankees şi Red Sox, doar că se urăsc de mai mult timp.”
„Fanii Yankees şi Red Sox nu se omoară între ei.”
„S-ar putea... dacă ar trebui să locuiască în acelaşi oraş.”
Lui Rapp nu i-a plăcut nimic din toate astea. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Kennedy să fie prins în focul încrucişat între Hatfields şi McCoys. „Putem avea încredere în miliţienii ăştia?”
„Ce vrei să spui?”
„De unde ştim că nu vor începe o luptă?”
„Nu ştim.”
„Minunat.”
„Mitch, singurii oameni în care am încredere în oraşul ăsta sunt kurzii mei.”
Rapp s-a uitat în jos la toţi poliţiştii. „Nici măcar în poliţie?”
„Cu atât mai puţin poliţia.”
„Doar nu vorbeşti serios.”
„Sigur că sunt. Sunt unul dintre cele mai corupte grupuri din oraşul ăsta nenorocit. Dacă începe o bătaie, sunt mai mult de cincizeci la sută şanse să fugă.”
„Atunci de ce îi folosim?”
„Pentru că nu avem prea multe opţiuni.”
„La naiba.”
„Mitch, nu e atât de rău pe cât crezi. Tipii ăştia habar n-au pe cine protejează. Tot ce ştiu e că vor primi un bonus mare şi frumos de la noi dacă chestia asta va merge fără probleme.”
Rapp s-a uitat la monitorul de securitate cu o îngrijorare reînnoită. A arătat spre ecran şi a spus: „Uită-te la aceşti doi idioţi. Au îndreptat cei cincizeci de dolari în direcţia greşită.”
Stilwell a verificat ecranul şi a clătinat din cap. „Aici nu există aşa ceva ca disciplină de botniţă. Nu trece o zi în care să nu fiu nevoit să-i spun vreunui idiot să lase arma jos. Şi toţi umblă cu afurisitele alea de arme încărcate, cu siguranţa scoasă şi cu degetele pe trăgaci. Descărcările accidentale sunt la fel de frecvente ca şi accidentele de maşină... şi nu sunt şoferi buni.”
Rapp a jurat în sinea lui. O descărcare accidentală într-o situaţie ca aceasta ar fi dus probabil la peste o mie de gloanţe care ar fi zburat prin aer în toate direcţiile. S-a îndreptat spre fereastră şi a privit prin fanta din perdea spre stradă. Rapp avea un radio securizat prins la centură şi o cască fără fir în urechea stângă. A atins butonul de transmisie şi a spus: „Mac, cum te simţi?”. Rapp s-a uitat direct la şeful securităţii lui Kennedy, care bloca intrarea în cafenea.
„Foarte bine”, a spus el sarcastic. „Sunt înconjurat de oameni cu măşti care poartă arme mai mari decât a mea şi care nu ar dori nimic mai mult decât să-l ucidă pe şeful nostru. În afară de asta, este o dimineaţă minunată. Soarele a ieşit, temperatura este de 60 de grade. Mă simt de parcă aş fi în vacanţă.”
„Ştiu. Se pare că se încheie. Irene a trecut prin toate punctele ei principale. Nu ar trebui să mai dureze mult, iar apoi puteţi pleca naibii de aici şi să vă întoarceţi la aeroport.”
„Număr secundele.”
„Rezistă.”
Rapp a scos radioul securizat din modul de emisie-recepţie şi a privit spre capătul îndepărtat al străzii. Câţiva dintre poliţişti se învârteau acum cu lansatoare de grenade propulsate de fabricaţie rusească sprijinite pe şolduri.
„Locul ăsta e al naibii de nebun”, a mormăit Rapp în sinea lui.

Era mult prea multă putere de foc nesigură. În mod inconştient, şi-a dus mâna stângă în sus şi a atins pistolul Glock 21 de calibrul 45 de pe şoldul stâng. Sub cămaşa gri supradimensionată, Rapp purta o vestă antiglonţ de nivel trei, cu o placă ceramică de pui deasupra inimii. Glock-ul se afla într-un toc cu lamă şi avea două încărcătoare de rezervă prinse la centură. Rapp şi-a abătut pentru o clipă atenţia de la stradă şi a privit micul arsenal pe care Stilwell îl adunase în cealaltă parte a camerei. Pe podea se afla o carcasă neagră din material compozit cu două închizători de blocare.
Rapp s-a apropiat, a îngenuncheat şi a desfăcut cele două închizători. A ridicat capacul şi a dezvăluit arsenalul său personal: o puşcă de 5,56 mm cu amortizor, un .45 de rezervă şi un Glock 17 cu amortizor, toate aşezate în decupaje de spumă. M-4 a fost fabricat de Sabre Defense. Era o armă specială Massad Ayoob, descompusă într-un receptor inferior şi unul superior. Rapp a asamblat arma în câteva secunde, a înşurubat amortizorul la capăt şi a încărcat-o cu un încărcător cu treizeci de cartuşe. A verificat să se asigure că siguranţa era pusă, apoi a încărcat unul dintre cartuşele de .233, a luat două încărcătoare de rezervă şi s-a întors la fereastră.
„Sună la bază”, i-a spus lui Stilwell, „şi asigură-te că forţa de reacţie rapidă este la poartă, gata de plecare, şi mă refer la închisă şi încărcată, cu motoarele pornite.”
„Aşa voi face.”
Rapp strânse mânerul M-4 şi îşi verifică ceasul. Era ora 11:17. S-a uitat în jos la toată puterea de foc de pe stradă şi nu a putut scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă. Un singur pas greşit, din partea oricăruia dintre grupuri, şi Kennedy şi detaşamentul ei ar fi fost prinşi în focul încrucişat. Rapp auzea vocea lui Kennedy venind din difuzorul din spatele lui. Ochii i s-au îngustat când o altă camionetă a poliţiei s-a alăturat celorlalte două la capătul celălalt al străzii. Aceasta transporta opt bărbaţi, toţi în uniforme şi cu cagule negre. S-au îngrămădit din camionetă şi au pornit în perechi spre fiecare colţ al intersecţiei. Rapp a înjurat în sinea lui şi a decis că era de ajuns.
„Mac”, a spus Rapp în timp ce a apăsat butonul de transmisie de pe radioul său. „Cred că e timpul să încheiem treaba asta şi să o ducem înapoi la bază.”
„Sunt de acord.”
„În regulă, pregăteşte-ţi băieţii să plece. Ministrul Ashani va fi primul, iar după ce pleacă el, aduceţi-o afară şi întoarceţi-vă direct înapoi.”
„Vrei să-i spun că e timpul să plece?”
„Aşa este. Doar şopteşte-i la ureche că a apărut ceva urgent. Au spart gheaţa. Data viitoare se pot întâlni la Geneva, unde nu va trebui să avem de-a face cu toţi aceşti nebuni nenorociţi.”
„Am înţeles.”
Rapp şi-a mutat privirea de la uşa din faţă a cafenelei la miliţieni şi apoi la poliţiştii din capătul celălalt. Uşa glisantă din sticlă era deja deschisă. Făcu un pas înapoi, astfel încât botul să nu iasă dincolo de perdea şi îşi ridică puşca. Cu ambii ochi deschişi, a privit prin vizorul L-3 EOTech şi a centrat punctul roşu pe capul pistolarului de calibrul 50 din extrema dreaptă. A ghicit că distanţa era de aproximativ 140 de picioare. O lovitură uşoară. Rapp a mutat vizorul de la un artilerist la altul şi a spus în linişte: „Rămâneţi calmi, băieţi. Totul se va termina în câteva minute”.
Cineva care trebuie să fi fost un ofiţer s-a apropiat de cei doi bărbaţi care manevrau mitralierele de calibrul 50 şi a început să strige şi să arate în diferite direcţii. După un moment, bărbaţii şi-au reorientat armele în direcţia opusă. Rapp şi-a coborât puşca şi s-a relaxat puţin.

35

Irene Kennedy stătea în interiorul cafenelei şi îi privea pe Ridley şi pe ministrul Ashani traversând strada. Ambii bărbaţi s-au uitat înapoi în momentul în care se pregăteau să urce în vehiculul lor. Întâlnirea a întărit convingerea lui Kennedy că ministrul iranian al serviciilor de informaţii era o persoană cu care putea lucra. Cineva în care ar putea avea încredere. I-a zâmbit călduros lui Ashani în timp ce acesta îi făcea cu mâna. Kennedy îşi ţinea ochelarii de soare negri în mâna dreaptă şi îi făcu semn cu mâna înapoi.

Ar fi putut să stea de vorbă cu omul acela ore întregi. Erau atât de multe lucruri la care puteau lucra. Întâlnirea relativ scurtă îi reconfirmase faptul că era timpul să îngroape securea războiului cu Iranul. Mai ales dacă la putere se aflau mai mulţi bărbaţi ca Ashani.
Restul bărbaţilor s-au îngrămădit în celelalte două sedanuri şi coloana de maşini a plecat în viteză. Kennedy şi-a pus ochelarii de soare şi s-a întrebat ce avea de gând să facă cu Rapp. Îl cunoştea pe Mitch de când era o vedetă de lacrosse de douăzeci şi unu de ani la Universitatea Syracuse. Ea îl recrutase, ajutase la pregătirea lui şi îi fusese şefă de echipă în cea mai mare parte a carierei sale istorice. A fost bun din prima zi. Un talent înnăscut pentru a înţelege limbile, manierele şi obiceiurile care erau unice în fiecare oraş de pe planetă. Abilitatea lui de a se cufunda pentru perioade lungi de timp în misiuni în străinătate, aproape fără niciun contact din partea Agenţiei, era unică. Au fost destule momente în care lunile trecuseră şi Kennedy se întreba dacă Rapp mai trăieşte.
Cumva, însă, el reuşea întotdeauna să se întoarcă. Şi, cu fiecare misiune reuşită, devenea mai puţin răbdător cu cei care se ocupau de el. Se simţea mai puţin confortabil cu cultura de costum şi cravată de la sediul CIA. De-a lungul anilor, insubordonarea s-a înrăutăţit. Mentorul lui Kennedy, Thomas Stansfield, i-a spus că cei buni au fost întotdeauna un pic rebeli. Nu se încadrau în structura birocratică de la Langley. Misiunile lor erau prea fluide pentru a avea o structură reală. Adăugaţi la asta realitatea că ştiau că tot ceea ce făceau va fi desfiinţat de oameni care nu fuseseră niciodată într-o misiune peste hotare în întreaga lor carieră, şi aveaţi o problemă.
Căsătoria lui părea să fi ajutat un pic. Cel puţin Anna îl făcuse să vadă şi cealaltă parte a lucrurilor. După ce a fost ucisă, însă, el s-a retras şi cercul de oameni în care avea încredere s-a restrâns şi mai mult. Orice urmă de răbdare dispăruse acum. A sta de vorbă cu Ashani era o ocazie rară. Să fie întreruptă pur şi simplu pentru că Rapp credea că se prelungea era exasperant.
Kennedy s-a întors spre McDonald şi l-a întrebat: „De ce a considerat Mitch că era atât de imperios necesar să pună capăt întâlnirii mele?”.
„Era multă tensiune aici între oamenii ministrului şi poliţie. Se părea că era pe cale să izbucnească un schimb de focuri.”
„Doar nu vorbeşti serios.”
„Şefu', eu nu glumesc cu chestii de genul ăsta. Acum putem să vă rugăm să vă ducem înapoi la bază?”
Kennedy şi-a încrucişat braţele şi a privit peste stradă la apartamentul de la etajul doi. Nu-l putea vedea pe Rapp, dar ştia că era acolo sus. Kennedy a clătinat din cap şi a spus: „Bine. Să mergem.”
McDonald a făcut semn ca încă trei dintre oamenii lui să vină. Un al patrulea a rămas lângă portiera din spate a Suburbanului. Cei patru bărbaţi s-au deplasat la unison, cu Kennedy în mijloc. Directorul s-a urcat pe bancheta din spate. Unul dintre bărbaţi a urmat-o şi a închis uşa. O altă gardă de corp a intrat din partea cealaltă, astfel încât Kennedy a fost prinsă la mijloc. McDonald a stat lângă uşa pasagerului din faţă şi a dat semnalul cu mâna pentru ca toţi ceilalţi bărbaţi să se încarce. Când toată lumea a fost în vehiculul lor, a sărit pe scaunul din faţă al Suburban-ului lui Kennedy şi a dat ordinul de plecare. Cele cinci vehicule au rulat în şir indian în josul blocului şi au mers la ralanti pentru o secundă, în timp ce maşinile de poliţie s-au mişcat pentru a le permite să treacă.
Kennedy a privit prin geamul din faţă în timp ce urmăreau celălalt Suburban, trecând pe lângă cele două maşini de poliţie şi virând la stânga. A observat zecile de poliţişti mascaţi care stăteau pe cealaltă parte a străzii. Toţi purtau cagule negre şi ţineau în mână fie mitraliere, fie RPG-uri. Kennedy a întins mâna după Black-Berry-ul ei. A apăsat mai multe butoane pentru a-l scoate din modul silenţios şi apoi, chiar când era pe punctul de a deschide un e-mail, s-a auzit o explozie puternică. Suburbanul s-a oprit brusc. Kennedy s-a uitat pe geamul din faţă, cu ochii mari şi gura căscată la vederea unei mingi de foc care înghiţea vehiculul din faţa lor.

Rapp a privit cum anturajul lui Ashani se îndepărta în grabă. Tipii ăştia de la miliţie nu se jucau. S-a mutat la un al doilea set de ferestre pentru a avea o vedere mai bună în timp ce accelerau spre punctul de control al poliţiei. Acesta era momentul de care se temuse. Se aştepta pe jumătate ca poliţiştii să se descarce asupra celor trei vehicule, într-o versiune irakiană modernă a scenei culminante din Bonnie şi Clyde, în care maşina lor de fugă este spulberată de o puzderie de gloanţe. Spre uşurarea lui, poliţiştii au eliberat drumul şi cele trei sedanuri au luat-o la fugă pe strada deschisă, spre râul Tigru şi spre elicopterul care îi aştepta.
Rapp se întoarse la cealaltă fereastră. „Partea cea mai grea ar trebui să se termine acum că Hatfields au părăsit oraşul."
„Sunt de acord." Stilwell a bătut câteva taste şi a schimbat unghiurile de filmare de pe monitorul principal. „A fost o idee pe cinste cea pe care ai avut-o, Mitch. Ar putea fi una pentru cărţile de istorie."
„Te cam grăbeşti, Don Juan. Sunt o mulţime de mullahi nebuni în Teheran care vor urî asta. „
„Chiar dacă nu vor accepta pachetul de ajutor, aţi reuşit să abateţi atenţia de la noi şi de la Israel."
„Vom vedea." Rapp a privit-o pe Kennedy urcând în Suburbanul ei blindat. Băieţii de la securitate s-au grăbit cu toţii să se întoarcă la vehiculele lor şi au încălecat. Toyota 4Runner-ul din frunte a început să se pună în mişcare. Totul era mult mai lent decât coloana de maşini a lui Ashani. Unul câte unul, celelalte vehicule au urmat fără grabă pe stradă. Cele două maşini de poliţie au alunecat în marşarier şi au oferit un spaţiu. Vehiculul din frunte a intrat în intersecţie şi a virat la stânga. A urmat primul Suburban blindat. Rapp îl văzuse pe Kennedy urcând în al doilea Suburban. Celelalte trei vehicule erau toate Toyota 4Runner albe, care păreau împrumutate de la un convoi al Naţiunilor Unite. În timp ce Suburbanul lui Kennedy îşi începea virajul, Rapp a observat ceva ciudat. Poliţiştii de pe partea stângă a străzii au început să alerge în direcţia lui Rapp. Rapp împinse uşa glisantă din sticlă şi ieşi pe balcon. S-a uitat spre trotuarul de dedesubt pentru a afla ce se întâmpla. Nu era nimic. Niciun pieton. Nici un vehicul. Nimic. S-a uitat înapoi la ofiţerii care alergau şi a observat că mai mulţi dintre ei se uitau înapoi peste umăr. Nu alergau spre ceva, ci fugeau de ceva. Rapp şi-a redirecţionat privirea spre intersecţie chiar în momentul în care ultimul vehicul îşi făcea virajul.
O agitaţie de mişcare chiar dincolo de SUV-ul alb i-a atras atenţia. Rapp a privit cum cei doi ofiţeri de poliţie care mânuiau mitralierele de calibrul 50 le învârteau în jurul lor. Alţi ofiţeri au început să sară în spatele vehiculelor şi să se adăpostească în spatele clădirilor. Corpul lui Rapp a început să se încordeze, ochii i s-au îngustat, iar mâna lui dreaptă s-a întins spre siguranţa puştii sale M-4. Toate instinctele de supravieţuire din corpul său urlau brusc că ceva nu era în regulă. S-a aplecat peste balcon pentru a vedea dacă nu cumva exista vreo ameninţare ascunsă pe care încă nu o identificase. În timp ce făcea acest lucru, şi-a băgat mâna sub cămaşă şi a apăsat pe radioul securizat pentru a putea auzi detaliile de securitate ale lui Kennedy.
Raportarea tunătoare a uneia dintre mitralierele de calibru 50 l-a făcut pe Rapp să tresară. În acest cadru urban cu suprafeţe dure de asfalt şi beton, contuzia armei a bubuit ca un tun. Rapp a privit cu groază cum două dintre cele 50 de calibru mare au deschis focul cu rafale susţinute. Ultimul SUV alb a fost făcut bucăţi.
A fost o explozie puternică şi apoi Rapp a auzit vocea lui McDonald în ureche. „La naiba! Suntem atacaţi. Nu vă opriţi! Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă!"
Prima explozie a fost urmată de alte două. Arma lui Rapp s-a pus în poziţia de tragere şi a strigat înapoi în apartament: „Aduceţi forţa de reacţie rapidă aici cât mai repede!"
Rapp a văzut uşa din spate a şoferului ultimului SUV deschizându-se. Un contractor de securitate, evident rănit, a căzut din vehicul şi a încercat să se adăpostească în spatele roţii din spate. Un grup de poliţişti ascunşi în spatele portbagajului maşinii de patrulare a deschis focul asupra bărbatului, lovindu-l fără milă cu zeci de gloanţe. Rapp a inspirat adânc şi şi-a refuzat satisfacţia imediată de a ucide mai întâi poliţişti. Ei puteau să aştepte.
Suprimătorul negru şi plictisitor de la capătul armei sale nu făcea decât să-i sporească precizia. Vizorul L-3 EOTech consta dintr-un vizor pătrat cu un punct roşu în mijloc. Era un progres uimitor în tehnologia de pe câmpul de luptă, care permitea trăgătorului să ţină ambii ochi deschişi în timp ce ţinteşte o ţintă. Rapp a centrat punctul roşu pe capul trăgătorului de calibrul 50 din extrema dreaptă, s-a aplecat uşor în faţă şi a

apăsat pe trăgaci. Lovitura uşoară a puştii M-4 a aruncat botul puştii spre cer cu mai puţin de un centimetru. Nenumăratele ore de antrenament ale lui Rapp şi-au făcut efectul. A readus botul puştii pe linia de tragere şi a măturat-o spre stânga în căutarea următoarei ţinte. A plasat punctul pe gura deschisă a artileristului care ţipa în timp ce-şi descărca arma cu ţeavă grea asupra celorlalte vehicule. Rapp a apăsat pe trăgaci, ţinta a sărit şi apoi a revenit la locul ei la timp pentru a arăta un nor de sânge profilat pe capota neagră a bărbatului, în timp ce glonţul de .223 îi spulbera o bucată mare din craniu. Poliţistul mascat a continuat să se agaţe de mânerele mitralierei de calibrul 50 pentru încă o secundă, apoi întregul său corp a căzut pe spate peste partea laterală a camionului.
„Ia o armă şi ieşi de aici", i-a strigat Rapp lui Stilwell. Acesta îşi urmărea arma în căutarea celeilalte mitraliere de calibru .50, când l-a văzut pe unul dintre poliţişti ţintind cu un RPG. Rapp a adus punctul roşu înapoi, l-a centrat pe capul bărbatului şi a tras. Glonţul l-a lovit pe poliţist în partea laterală a capului chiar în momentul în care acesta trăgea cu lansatorul de grenade. Forţa glonţului a trimis grenada în afara cursului şi într-o clădire unde a explodat, doborând trei poliţişti. Rapp a găsit a treia armă de calibrul 50 şi l-a ratat pe bărbat din prima împuşcătură. El a recâştigat rapid ţinta şi l-a trimis în spirală în afara platformei camionului. Rapp a început să se deplaseze de la o ţintă la alta într-un ritm constant, metodic, fără grabă, numărând fiecare cartuş expediat pe măsură ce înainta.
„Mac", a spus Rapp cât de calm a putut. „Dă-mi un raport de situaţie." A continuat să tragă, şi să numere, în timp ce aştepta să primească veşti de la şeful securităţii lui Kennedy. A apăsat pe trăgaci pentru a treizecea oară şi apoi s-a lăsat în genunchiul drept, ejectând încărcătorul şi întinzând mâna după unul nou. S-a uitat înapoi în apartament la Stilwell şi l-a văzut încărcând arma automată a echipei. În timp ce Rapp trântea un încărcător nou în M-4-ul său, a încercat să vizualizeze câmpul de luptă şi ceea ce se întâmpla după colţ cu restul coloanei de maşini a lui Kennedy. Rapp s-a luptat cu un sentiment de nenorocire. Nu era timp pentru asta acum. Trebuia să rămână concentrat şi să facă tot posibilul pentru a-i ţine la distanţă până la sosirea întăririlor de la bază.
A încărcat un glonţ, s-a ridicat, a găsit un nou martir care încerca să manevreze una dintre mitralierele de calibrul 50 şi l-a lovit în partea laterală a capului. Rapp a auzit gemete prin cască.
„Mac, tu eşti? Eşti în regulă?" Rapp a căutat o nouă ţintă, ceea ce nu a fost uşor. Poliţiştii începuseră să-şi dea seama că o modalitate bună de a fi ucis era să încerci să manevrezi unul dintre tunurile de calibru 50.
„Mac", a strigat din nou Rapp. A privit cum doi dintre poliţişti arătau cu degetul în josul străzii, apoi au sărit într-una dintre escadroane şi au luat-o la fugă. Spiritele lui Rapp s-au ridicat pentru o secundă. Nu credea că coloana Stryker ar fi putut ajunge aici atât de repede, dar trebuia să fie motivul pentru care poliţiştii fugeau.
La fel de repede cum îi crescuse moralul, acesta s-a scufundat ca o piatră într-un iaz când a văzut o berlină dărăpănată trecând în fugă prin intersecţie spre coloana de maşini a lui Kennedy. Vehiculul a fost urmat de alte două, apoi de două dube şi de un camion care s-a oprit în mijlocul intersecţiei. Unii dintre poliţişti au plecat, în timp ce alţii au rămas şi au început să se dezbrace de uniformele lor. Rapp s-a oprit din tras pentru o clipă, nefiind sigur pe cine trebuia să vizeze.
Stilwell i s-a alăturat lui Rapp la balcon şi i-a spus: „Avem veşti proaste. Forţa de reacţie rapidă are o problemă".
Înainte ca Rapp să poată întreba care era problema, kurzii au intrat în acel moment în cameră şi au început să strige la şeful lor. Rapp a observat că mai mulţi dintre ei purtau cagule negre cu cagule de tip cagulă. S-a uitat la toată puterea de foc din colţul apartamentului şi apoi la strada care era brusc plină de miliţieni cu cagule.
Rapp a strigat ca toată lumea să facă linişte şi l-a întrebat pe Stilwell: „Ce fel de problemă?".
„Nu am obţinut niciun răspuns de la ei. Tot ce mi s-a spus a fost că baza era închisă."
Rapp s-a dezlănţuit cu un şir de înjurături şi apoi s-a uitat la unul dintre kurzii cu cagulă. A întins mâna şi a spus: „Dă-mi cagula ta".
Bărbatul nu a răspuns suficient de repede, aşa că Rapp a strigat ordinul ca un sergent de instrucţie.
„Ce faci?" a întrebat Stilwell.
„Mă duc acolo jos". Rapp a luat cagula neagră de la Kurd.
„Ţi-ai ieşit din minţi?".

„Nu vreau să vorbesc despre asta. Deschide lăzile alea”, a arătat Rapp spre stocul de arme, „pune jumătate din băieţi pe acoperiş şi cealaltă jumătate pe balcon şi începeţi să bateţi cu pumnii în tot ce mişcă, cu excepţia mea.”
Rapp şi-a pus cagula şi s-a uitat la kurzi. „Nu mă împuşcaţi. Pantaloni negri, cămaşă gri, glugă neagră.” A atins fiecare articol de îmbrăcăminte. „Toată lumea în afară de mine.”

37

Imad Mukhtar a privit prin fereastra prăfuită a magazinului şi a analizat scena de pe stradă. La un bloc şi jumătate distanţă, poliţia îşi instalase baricada, exact aşa cum îi spusese. Mukhtar se aplecase puternic asupra lui Ali Abbas. El îl alesese pe Abbas cu doi ani mai devreme pentru a fi comandantul Hezbollah în Mosul. În acest timp, Abbas îşi construise o reţea foarte eficientă. Nu a avut la fel de multe succese ca omologii săi din alte oraşe, precum Basra şi Bagdad, dar munca sa a fost mult mai dificilă din cauza populaţiei kurde numeroase. El fusese pus aici pentru a colecta informaţii şi pentru a conduce operaţiuni limitate împotriva americanilor. Unul dintre lucrurile pe care le descoperise era corupţia aproape totală care domnea în departamentul de poliţie dominat de sunniţi. Practic, aproape toţi oamenii din poliţie se mutaseră în oraşul din nord la ordinul lui Saddam, ca parte a unui plan de diminuare a influenţei kurzilor şi a populaţiei şiite.
Acum, că Saddam nu mai era, făceau tot ce era necesar pentru a supravieţui. În multe privinţe, se asemănau mai mult cu crima organizată locală decât cu o forţă de poliţie. Dacă cineva dorea protecţie, trebuia să plătească pentru ea. Chiar şi cei care doreau să fie lăsaţi în pace trebuiau să plătească bani. Pentru a-i face pe poliţişti să coopereze fusese nevoie de o minciună şi de o mare parte din cei 250.000 de dolari pe care îi dăduse Amatullah. Abbas îi spusese lui Mukhtar că, mai mult ca sigur, poliţia nu s-ar fi implicat în plan dacă ar fi ştiut că ţinta vizată era cineva de rang înalt precum directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. O operaţiune similară pe care au desfăşurat-o împreună cu forţa iraniană Quds adusese prea multă căldură asupra poliţiei în zilele următoare. Aşa că a fost construită o minciună convenabilă.
I-au spus comandantului poliţiei că ţinta era un bancher evreu din Elveţia. Mukhtar ştia că ambele părţi conveniseră ca poliţia locală să fie angajată doar pentru controlul traficului şi al perimetrului. Se convenise că nu li se va spune cine se afla la întâlnire. Mukhtar i-a oferit comandantului mai mulţi bani; bărbatul a acceptat oferta şi apoi a dat de înţeles că ar dori şi el o parte din răscumpărare. Mukhtar a consimţit după alte zece minute de negocieri. Comandantul a încercat să negocieze în continuare, dar Mukhtar s-a săturat. I-a spus bărbatului că expunerea sa era minimă. Mukhtar avea deja oamenii şi vehiculele de poliţie. Tot ce trebuia să facă comandantul era să-şi ţină oamenii la distanţă până când se aşezase praful şi apăreau militarii americani. Apoi putea să vină şi să se comporte ca şi cum nu ar fi ştiut nimic.
Mukhtar îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Abbas. Acesta purta o uniformă de poliţist şi stătea la următorul colţ, aşteptând să-i facă semn lui Mukhtar că coloana de maşini era pe cale să se pună în mişcare. Mukhtar îl chemase deja şi îi spusese să le spună imbecililor din camionete să îndrepte armele în cealaltă direcţie până când el dădea ordinul de atac. Americanii erau proşti, dar nu atât de proşti.
Abdullah spusese clar că era crucial ca ministrul Ashani să se întoarcă în viaţă. Pentru ca planul lor să funcţioneze, nu aveau nevoie de ruşinea publică a unui oficial de rang atât de înalt surprins întâlnindu-se cu directorul CIA. În cele mai multe cazuri, Mukhtar credea că oamenii sunt de prisos, dar nu şi de data aceasta. Îi era dator lui Ashani pentru că îi salvase viaţa. Dacă nu ar fi fost ministrul, l-ar fi urmat pe idiotul de Ali Farahani în groapa aia de deşeuri radioactive. Gândul unei astfel de morţi îi făcu mâinile să-i tremure momentan. Cu câţiva ani mai devreme, în timpul unuia dintre scurtele lor războaie cu sioniştii, o bombă israeliană găsise clădirea în care stătea şi aproape că îl omorâse. Mukhtar rămăsese blocat timp de două zile într-un subsol aproape complet prăbuşit. Îşi pierduse trei camarazi războinici în acel singur atac. Trupurile lor prăfuite şi mutilate îi rămăseseră întipărite în memorie. Asta şi faptul că fusese la un pas de

moarte la Isfahan îl adusese la concluzia că nu va mai pune niciodată piciorul într-un buncăr. Îşi va încerca norocul la suprafaţă.
Abbas s-a apropiat de ei şi a scos o batistă albă din buzunarul de la spate. A început să o agite sălbatic, apoi a ridicat ambii pumni, spunându-i lui Mukhtar că Kennedy se afla în al doilea Suburban. Era semnalul pe care îl aşteptau. Mukhtar s-a întors spre cei paisprezece bărbaţi care stăteau în spatele magazinului.
„Ei vin. Puneţi-vă cagulele." Teroristul libanez şi-a luat telefonul mobil şi a apăsat butonul de trimitere. Trei sonerii mai târziu, o voce nerăbdătoare a răspuns. Mukhtar a spus: „A sosit timpul". Nu a aşteptat un răspuns. A aruncat telefonul pe podea şi şi-a scos pistolul Markov. Cel pe care îi spusese fiecărui om că îl va folosi pentru a-i ucide dacă nu vor folosi o reţinere adecvată.

38

Taxiul portocaliu şi alb străbătea marginea sudică a oraşului vechi de mai bine de o oră. Un bărbat stătea în spate, iar celălalt conducea. S-au oprit o dată la o cafea şi a doua oară la un chioşc de ziare. După cincizeci de minute de patrulare, s-au îndreptat mai la sud. Îşi aleseseră locurile cu o seară înainte. Locaţiile erau unele dintre cele mai bune. Ambele se aflau la mai puţin de trei kilometri de poarta principală a bazei, ceea ce era crucial. Sahar şi Ziba erau gardieni revoluţionari iranieni care erau acum ataşaţi la Forţa Quds. Făceau parte dintr-o mică celulă a cărei specialitate erau atacurile cu mortiere. Se aflau în Irak de numai cinci luni, dar se descurcau bine.
Când au primit ultimul apel, se aflau la doar trei străzi de primul lor punct de lansare. Maşina mică a accelerat pe strada plină de gunoaie şi s-a oprit lângă un depozit dărăpănat. Ambii bărbaţi au sărit din el. Maşina a fost lăsată în funcţiune, iar portbagajul a fost deschis. Sahar, cel mai mare dintre cei doi, a luat un mortier M224 de 60 mm. Complet asamblat, cântărea aproape 50 de kilograme. A aşezat placa de bază exact în mijlocul unui cerc desenat cu cretă pe care îl pusese acolo cu o seară înainte. Apoi a mutat picioarele bipedului astfel încât să fie poziţionate direct deasupra a două semne. Şuruburile de elevaţie şi de deplasare erau deja reglate şi blocate. Sahar s-a îndepărtat de mortar şi, în drumul său spre portbagaj, a trecut pe lângă Ziba, care se îndrepta spre tub cu câte un cartuş în fiecare mână.
Sahar şi-a pus o pereche de mănuşi grele de piele şi a luat două cartuşe pentru el. Făcuseră acest lucru de zeci de ori, dar nu atacaseră baza principală decât o singură dată, şi asta se întâmplase cu câteva luni în urmă. Aflaseră pe pielea lor că americanii aveau un radar de artilerie foarte avansat, care detecta focul. Una dintre primele lor misiuni fusese să tragă asupra pistei principale în timp ce un avion cargo venea să aterizeze. Îşi instalaseră mortierul, luaseră un proiectil şi apoi îl aruncaseră în tub. Cu o bufnitură şi un whoosh a dispărut. Au rămas acolo aşteptând să audă explozia. Aceasta a venit câteva secunde mai târziu, iar ei au aplaudat şi au râs de bucurie. Sahar era pe cale să arunce un al doilea cartuş în tub când au auzit fluierul unui obuz de artilerie care se apropia. Singurul lucru care i-a salvat a fost un şanţ de canalizare din apropiere, la care au ajuns în timp ce primul din cele şase obuze le lovea poziţia. Maşina a fost complet distrusă. Sahar a trăit şi a învăţat.
În această zi anume, Sahar şi Ziba nu erau deloc entuziasmate de munca lor. Bărbatul din Hezbollah le spusese ce aştepta de la ei, şi era prea mult. Şase gloanţe de mortier trase dintr-un singur tub ar fi durat aproape douăzeci de secunde. Mai mult decât suficient timp pentru ca americanii să riposteze şi cu obuze mult mai mari decât cele pe care le trăgeau ei. I-au spus că planul lui nu va funcţiona şi el le-a pus imediat la îndoială devotamentul. Chiar şi bărbăţia lor. Sahar şi Ziba muşcaseră momeala şi îi spuseseră omului că o vor face. Niciunul dintre ei nu dormise bine şi, în miez de noapte, au convenit că patru obuze ar fi fost suficiente. Apoi se vor îndrepta spre o a doua poziţie şi vor trage încă două.
Sahar s-a întors la tubul de mortier şi s-a uitat la prietenul său, care a dat din cap că era pregătit. Sahar a aruncat obuzul în tub şi fiecare bărbat a făcut o jumătate de pas înapoi. S-a auzit o explozie puternică şi un whoosh când obuzul a fost trimis spre cer. Gravitaţia avea să-şi joace rolul într-o secundă şi să tragă glonţul înapoi pe pământ, sperând să-l plaseze lângă poarta din faţă a bazei. Ziba a aruncat al doilea cartuş

în tub şi a pornit. Ultimele două proiectile au fost lansate, iar Sahar a apucat tubul fierbinte cu o mână şi bipedul cu cealaltă. A aruncat cele cincizeci de kilograme de metal în portbagaj şi a fugit spre uşa şoferului. În momentul în care se strecura la volan, a auzit fluierul sfâşietor de sânge al unui proiectil care se apropia. Sahar a apăsat acceleraţia cu toată puterea şi mica Toyota a decolat. O secundă mai târziu, primul glonţ a lovit, făcând ca pământul să se zguduie pe străzi în toate direcţiile. Geamul din spate s-a spart din cauza unei bucăţi de şrapnel, dar maşina a continuat să meargă.
Ziba stătea acum pe scaunul din faţă cu Sahar. Cei doi bărbaţi s-au privit unul pe celălalt şi au râs nervos. La douăzeci şi patru şi douăzeci şi cinci de ani, încă mai găseau umor în astfel de lucruri. Opt străzi mai târziu, au oprit la cea de-a doua locaţie. Din nou Sahar a luat mortarul şi Ziba a luat două cartuşe. Sahar a aşezat totul pe semnele corespunzătoare şi apoi a întins mâna după al doilea obuz al lui Ziba. A dat din cap pentru ca prietenul său să continue. Ziba a legănat obuzul cu ambele mâini şi l-a înclinat până când acesta a alunecat înapoi în tub. Obuzul de 60 mm a ieşit cu putere din tub.
Această stradă avea pământ şi nisip care acopereau cea mai mare parte a asfaltului. Lansarea a ridicat un nor de praf, ceea ce l-a făcut pe Sahar să piardă din vedere tubul pentru o secundă. Odată ce l-a recăpătat, s-a grăbit să încarce obuzul. Avea nervii întinşi, iar praful îi îngreuna lucrurile. În condiţii mai bune, probabil că ar fi putut încărca cartuşul fără incidente, dar imediat ce a auzit ţipătul demonic al mai multor obuze care se apropiau, s-a panicat şi a ratat tubul cu totul.
Obuzul a lovit solul cu un zgomot zdrăngănit, iar Sahar a crezut cu siguranţă că va exploda. Amândoi bărbaţii au încremenit pentru o clipă, s-au privit în ochi şi apoi, fără să spună un cuvânt, au început să alerge ca dracu' spre maşina lor care mergea la ralanti. Cu fiecare pas, Sahar se blestema pe sine pentru că i-a permis bărbatului din Hezbollah să-l determine să facă o asemenea prostie. Când a ajuns la portiera şoferului, primul obuzier de 155 mm a impactat la doar şaptezeci de metri distanţă. Schije ascuţite ca briciul zburau în toate direcţiile cu peste 16.000 de metri pe secundă. Explozia şi şrapnelul fierbinte şi topit i-a sfâşiat pe ambii bărbaţi într-o clipă.

39

Mukhtar a rămas cu ochii pe stradă şi i-a spus lui Rashid Dadarshi, comandantul Forţei Quds: „Aduceţi primul val”.
Mukhtar se referea la echipele RPG care aveau sarcina de a doborî primele două vehicule ale convoiului. Mukhtar şi Dadarshi au fost complet de acord că au adunat mai mult decât suficientă putere de foc pentru a face faţă convoiului slab de cinci vehicule. Dadarshi, însă, subliniase că aveau să deţină acest avantaj pentru o perioadă limitată de timp. Poate doar câteva minute. Îi pusese la dispoziţie lui Mukhtar poveşti peste poveşti în care americanii trimiseseră întăriri, fie terestre, fie aeriene, la câteva minute de la începerea unei lupte. Mukhtar se străduise să anuleze de la început puterea de foc a americanilor. Îl instruise pe preşedintele Amatullah să se asigure că Ministerul de Informaţii va anunţa clar că întâlnirea va fi anulată dacă orice unitate americană va fi văzută la mai puţin de trei kilometri de locul de desfăşurare a acesteia. Americanii păreau să onoreze acordul de securitate la care ajunseseră ambele părţi. Cercetaşii lui Dadarshi raportaseră că oraşul era liniştit.
Mukhtar cunoştea bine doctrina militară americană. O studiase de ani de zile. Ştia că vor avea în aşteptare una dintre forţele lor de reacţie rapidă. De aceea desfăşurase echipa de mortiere. Dacă obuzele pe care le lansau reuşeau să lovească câteva vehicule, cu atât mai bine, dar adevărata intenţie a lui Mukhtar era să creeze confuzie şi, spera el, să pună baza în modul de închidere. Fiecare secundă se putea dovedi crucială, iar planul lui spera să le aducă minute întregi.
Mukhtar era, de asemenea, dispus să parieze că erau foarte puţini oameni din bază care ştiau că Kennedy se afla în Mosul. Indiferent despre ce voiau să vorbească americanii, cu siguranţă îşi asumau un risc uriaş pentru a o face. Acesta era motivul pentru care organizau această întâlnire clandestină cu spioni în loc de diplomaţi. Voiau să fie negat. Deşi se potrivea scopurilor lor, se întâmpla să se potrivească perfect şi nevoilor lui Mukhtar. Americanii puteau încerca să spună lumii că insurgenţii iranieni au fost cei care au

distrus instalaţia nucleară iraniană, dar Mukhtar ştia mai bine. Americanii se aflau în spatele atacului. Nu avea nicio dovadă, dar credinţa sa îi spunea că sunt vinovaţi. Avea de gând să le arate mincinoşii care erau şi, cu ajutorul îndrăzneţ al lui Amatullah, avea să înceapă să-i alunge din regiune.
Mukhtar a văzut cum vehiculele de poliţie care blocaseră strada au început să se mişte. Şi-a ţinut ochii la colţul străzii şi a spus: „Trimiteţi-i afară, iar următorul grup să avanseze".
Comandantul Quds a făcut semn ca primii patru oameni să se mişte. Au ieşit în rând pe uşa din faţă a magazinului şi au luat-o la stânga. Lucrau în perechi. Toţi patru erau îmbrăcaţi în civil şi purtau rucsacuri, niciunul dintre ei nu purta mască. Mukhtar i-a privit cum se grăbeau să urce pe trotuar, cea de-a doua pereche fiind la treizeci de metri în urma lor. A coborât mâna şi a apăsat butonul de pornire al funcţiei de cronometru a ceasului său digital chiar în momentul în care primul SUV Toyota alb a dat colţul.
„Uşurel", a spus Mukhtar suficient de tare pentru ca al doilea val să audă. „Vă voi spune când să vă mişcaţi."
Acest al doilea grup era compus din şase bărbaţi. Patru dintre ei aveau în mână RPG-uri şi doi purtau mitraliere uşoare PKM de 7,62 mm de fabricaţie rusească, cu biped. Toţi purtau cagule.
Primul Suburban i-a intrat în vizor şi apoi al doilea cu Kennedy la bord. Vehiculul din frunte a început să prindă viteză, la fel ca şi celelalte. Ultimul SUV a intrat în vizor şi a început să vireze pe strada lor.
Mukhtar a scos braţul drept şi era pe punctul de a le spune oamenilor să plece când a fost tras primul foc de armă de către una dintre armele mari de la celălalt capăt al străzii.
„Plecaţi!" a strigat Mukhtar. „Plecaţi! Plecaţi!" A făcut un pas şi a început să-i împingă pe bărbaţi pe uşă. Poliţiştii idioţi trebuiau să aştepte. Partea din faţă a convoiului trebuia să fie atacată prima, nu cea din spate.
Primul om care a ieşit pe uşă a traversat strada în sprint şi s-a oprit între două maşini parcate. Până să ajungă la poziţia sa, al doilea om ajunsese deja la locul său de pe partea apropiată a străzii. Şi-a ridicat RPG-ul pe umărul drept, a ţintit spre grila SUV-ului din faţă şi a tras. Grenada de 85 mm asistată de rachetă a ţâşnit din tubul cu ţeavă netedă şi şi-a croit drum pe stradă. Focosul cu încărcătură modelată s-a izbit de blocul motor al Toyota, trimiţând o minge de foc spre cer. Vehiculul a virat spre stânga, lovind lateral două maşini parcate, înainte de a fi complet dezactivat de o a doua RPG.
Dintre cei patru oameni care fuseseră trimişi primii, doar trei mai erau în picioare. Ultimul om fusese doborât la pământ de una dintre exploziile RPG şi se străduia încet să se ridice în picioare. Ceilalţi trei bărbaţi îşi scoseseră deja rucsacurile şi se deplasau printre maşinile parcate spre ţintele lor. Fiecare rucsac conţinea câte o încărcătură de tip ghiozdan cu încărcătură modelată, concepută pentru a străpunge partea inferioară a vehiculelor blindate. La unison, fiecare dintre ei a tras cablul de siguranţă al încărcăturilor şi a trimis rucsacurile să alunece pe trotuar. Două s-au oprit sub primul Suburban negru, iar al treilea s-a oprit chiar sub bara de protecţie din faţă a celui de-al doilea Suburban. Toţi cei trei bărbaţi s-au întors şi au fugit să se adăpostească.
Mukhtar a privit cum explozia dublă a primelor două încărcături ale ghiozdanului a ridicat Suburbanul de frunte de la sol. Practic, toate geamurile antiglonţ de pe vehicul au fost aruncate în aer, precum şi una dintre uşi. Vehiculul a aterizat cu un zgomot zdrobitor de metal pe o parte. Explozia a răscolit atât de multe resturi încât Mukhtar nu a putut vedea cum se descurcase al doilea vehicul negru. A rezistat impulsului de a se grăbi afară şi de a afla. Nu terminaseră. Mukhtar a privit cum ultima încărcătură de ghiozdan a fost aruncată sub primul vehicul, cel care fusese deja lovit de două RPG-uri. Vehiculul şi toţi cei din el păreau să fie scoşi din uz, dar bărbatul avea de gând să îşi îndeplinească ordinele. Explozia a sfâşiat Toyota în bucăţi.
Cu coloana oprită şi vehiculele din frunte distruse, Mukhtar a simţit că era timpul să se mişte. S-a întors către comandantul Quds şi a spus: „Să mergem să vedem ce a mai rămas".
Încă se auzeau multe focuri de armă. Dadarshi a spus nervos: „M-aş simţi mai bine dacă am mai aştepta un pic".
În timp ce Mukhtar îşi punea gluga neagră, a întrebat: „Ţi-e frică să ieşi acolo?".
Dadarshi a zâmbit şi a dat din cap. „Mi s-a ordonat să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic."
Mukhtar a rămas neclintit în timp ce trecea pe lângă Dadarshi. „Nu se va întâmpla nimic. Allah are planuri pentru mine." A ieşit din clădire şi a început să meargă calm pe trotuar. Cei cinci bărbaţi din jurul

lui se mişcau cu toţii ghemuiţi. Peste tot se auzeau focuri de armă, dar nu atât de aproape încât să se audă pocniturile supersonice ale gloanţelor care treceau şuierând.
Prin praful care se aşternea, Mukhtar a zărit celălalt camion. Capota îi fusese spulberată şi părea să se sprijine pe aripă, dar în afară de asta, habitaclul părea intact. Mukhtar şi-a permis un zâmbet în timp ce savura ceea ce era o victorie sigură.
Gloanţele s-au izbit de o maşină parcată în faţa lor şi, înainte ca Mukhtar să-şi dea seama ce se întâmpla, s-a trezit aruncat la pământ.
Şi-a răsucit gâtul şi a descoperit ochii întunecaţi ai lui Dadarshi care priveau prin cele două fante ale măştii. „Dă-te de pe mine", a ordonat Mukhtar.
„Imediat." Dadarshi a zâmbit. „Allah vrea ca eu să te ţin în siguranţă până când lucrurile se vor linişti puţin."
În ciuda lui însuşi, Mukhtar a râs cu poftă. Nu erau mulţi bărbaţi care ar fi îndrăznit să-l sfideze.
Comandantul Quds le-a ordonat oamenilor săi să meargă înainte pentru a elibera drumul. Mukhtar s-a uitat la ceas. Trecuse doar un minut şi patruzeci şi una de secunde. Făceau un timp bun, dar nu-şi puteau permite să se împotmolească. În cele din urmă, după alte douăzeci de secunde, s-au ridicat şi s-au pus în mişcare. Mukhtar a fost şi mai mulţumit când, în sfârşit, a reuşit să vadă clar al doilea Suburban. Era dezactivat, dar nu distrus. Şoferul era prăbuşit peste volan, dar bărbatul de pe scaunul pasagerului din faţă se mişca.
Mukhtar s-a apropiat de vehicul pentru a se uita mai bine. Chiar acolo, în mijlocul banchetei din spate, a dat cu ochii de directorul CIA.
„Este în viaţă", a spus el cu voce tare în timp ce se dădea la o parte şi arăta spre fereastra pasagerului din partea şoferului. „Scoate-o afară".
Unul dintre oamenii lui Dadarshi a pus la umăr o puşcă de calibrul 50 şi a făcut câţiva paşi înapoi. Toată lumea, inclusiv Mukhtar, şi-a acoperit urechile. Prima împuşcătură a spart geamul şi a lăsat o mică gaură de mărimea unei monede de 25 de cenţi. A doua împuşcătură a scos o gaură de mărimea unui pumn.
Mukhtar a ridicat mâna, făcându-i semn bărbatului să nu mai tragă. S-a apropiat de fereastră cu o grenadă fumigenă într-o mână şi cu Markovul său în cealaltă. A tras ştiftul cu dinţii şi a băgat grenada prin gaură.
Un alt bărbat stătea pregătit cu un fierăstrău industrial în caz că ar fi avut nevoie să taie în vehicul.
Mukhtar nu credea că ar fi avut nevoie de el. Aceşti oameni ar fi ales supravieţuirea, chiar dacă ar fi fost doar pentru câteva secunde în plus.
În timp ce aşteptau ca fumul să se acumuleze, două maşini au derapat şi s-au oprit chiar lângă Suburban. Acestea trebuiau să-i transporte pe Mukhtar, Kennedy şi un detaşament de securitate.
„Ţineţi minte", a strigat Mukhtar, „femeia nu păţeşte nimic." S-a apropiat mai mult de camionetă şi s-a asigurat că stă departe de deschiderea din fereastră, în cazul în care una dintre gărzile de corp se hotăra să tragă prin gaură. „Ieşiţi afară şi nimeni nu va fi rănit!" A aşteptat câteva secunde, şi-a verificat ceasul şi a început să devină nervos. Era pe punctul de a-i spune bărbatului cu fierăstrăul să treacă la treabă, când uşa pasagerului din spate s-a deschis.
Unul dintre oamenii de securitate s-a împiedicat din vehicul, cu mâinile goale deasupra capului. Tuşind, a fost imediat aruncat la pământ. Directorul CIA a ieşit următorul. Mukhtar a apucat-o cu brutalitate şi a tras-o departe de vehiculul plin de fum. Alţi doi bărbaţi au ieşit din camion, de asemenea gâfâind după aer şi tuşind. Au fost aruncaţi la pământ alături de primul.
Mukhtar i-a smuls hijab-ul de pe cap lui Kennedy şi a pălmuit-o peste faţă. Ochelarii ei de soare au zburat. Ea s-a clătinat pentru o clipă, apoi s-a întors încet cu faţa la el. Bărbatul din Hezbollah s-a uitat în ochii ei savurând frica pe care urma să o găsească, dar în schimb s-a confruntat cu cea mai goală expresie pe care o văzuse vreodată. Nu exista nicio emoţie în ochii ei. De fapt, arăta de parcă ar fi fost drogată.
Mukhtar a pălmuit-o din nou. Ea şi-a coborât capul pentru o secundă şi apoi şi-a recăpătat încet postura, stând dreaptă şi privindu-l cu aceeaşi privire plată, maronie.
Mukhtar a apucat-o cu forţa de păr şi a târât-o înapoi spre locul unde gărzile ei de corp zăceau pe trotuar. Şi-a îndreptat pistolul Markov spre primul bărbat şi a apăsat pe trăgaci. Cu toate exploziile şi focurile grele de mitralieră care se întâmplaseră, raportul relativ uşor al pistolului de 9 mm părea ridicol. Pagubele pe care le-a provocat, însă, nu au fost. O baltă de sânge a început să se răspândească sub capul bărbatului.

Mukhtar a forţat-o pe Kennedy să se uite la bărbatul mort şi apoi a ţinut-o ferm în timp ce îi împuşca în cap pe următorii doi bărbaţi.
„Tu”, a mârâit Mukhtar în arabă, „vei face exact cum îţi spun eu, sau vei avea aceeaşi soartă”.
Înainte ca Mukhtar să-şi ridice capul pentru a vedea dacă în sfârşit reuşise să treacă, două explozii au zguduit intersecţia aflată chiar la nord. Mukhtar şi-a ridicat privirea şi a văzut unul dintre vehiculele de poliţie în flăcări şi o altă maşină arzând.
Comandantul Forţei Quds l-a apucat pe Mukhtar de braţ şi a început să-l tragă departe de gărzile de corp moarte. „Trebuie să plecăm”, a strigat el peste focurile de armă din ce în ce mai puternice.
Mukhtar nu a fost în dezacord. A apucat-o pe Kennedy şi a început să o tragă spre unul dintre vehiculele care aşteptau.

40

Rapp a coborât în grabă scările cu un Glock .45 încărcat în mâna stângă. Oricât de mult ar fi vrut să îşi aducă în schimb puşca M-4, distinct americană, s-a gândit că cel mai bine ar fi fost să o lase în urmă.
Rapp a lovit palierul cu un zgomot surd, s-a prins de balustradă şi a început să coboare următorul etaj. Nu-şi putea scoate din cap viziunea SUV-ului Toyota alb în flăcări. Chestia fusese tăiată în bucăţi în câteva secunde. Suburbanul blindat al lui Kennedy s-ar fi descurcat mult mai bine, dar nu ar fi rezistat la nesfârşit. Trebuia să se ducă acolo şi să-i ajute.
Rapp atinse palierul de la primul etaj şi ajunse la uşa din faţă. S-a uitat pe fereastra mică şi a spus: „Stan, sunteţi gata?”. A aşteptat să audă vocea lui Stilwell prin intermediul căştii sale fără fir.
„Mitch, cred că este o idee proastă”, a spus Stilwell cu o voce îngrijorată. „Baza spune că au mijloace aeriene pe drum, iar forţa de reacţie rapidă este în desfăşurare. Cel mai inteligent lucru de făcut este să stăm şi să aşteptăm.”
Rapp şi-a coborât capul. Ştia că nu era cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse vreodată, dar să stea şi să aştepte ca întăririle să apară în timp ce Kennedy şi oamenii ei erau, după toate probabilităţile, pe moarte, pur şi simplu nu era în programarea lui.
„Stan”, a spus Rapp cu fermitate, „nu mai vorbim despre asta. Când număr până la trei, ies pe uşă. Eşti cu mine sau nu?”
„Da”, a mârâit Stilwell.
„Unu”, a tras Rapp de gluga neagră a cagulei de la cagulă pentru a avea o deschidere mai bună pentru ochi. „Doi”, a tras aer în piept şi şi-a spus că e nebun. „Trei”,” şi-a pus mâna pe clanţa uşii şi a aşteptat să-i audă pe Stilwell şi pe oamenii lui deschizând focul. Exact la momentul potrivit s-a auzit o salvă masivă de focuri de armă. Rapp şi-a sprijinit umărul în uşă, a lovit micul prag, a luat-o la stânga şi a început să fugă pentru a-şi salva viaţa.
Primul lucru pe care Rapp l-a observat au fost patru bărbaţi care stăteau în spatele unui vechi Chevy Impala albastru care fusese retras pe trotuar pentru a forma o baricadă improvizată. Toţi cei patru bărbaţi îşi îndreptau puştile direct spre el. Rapp nu a avut de ales decât să continue să se îndrepte spre ei. Dacă se oprea şi se întorcea, îl împuşcau cu siguranţă. Dacă continua să se grăbească spre ei, sperau să creadă că era unul dintre ei.
Conform planului, două explozii au zguduit colţul opus. Rapp a tresărit când mici pietricele de moloz l-au lovit. Bărbaţii din spatele maşinii şi-au ridicat armele şi au început să tragă asupra lui Stilwell şi a oamenilor săi. Rapp a ajuns la colţ şi a sărit pe portbagajul maşinii. A alunecat pe fund şi a fost ajutat la pământ de unul dintre bărbaţi.
Rapp a încercat să fure o privire rapidă spre convoi, dar strada era acoperită de fum. Dintre cele patru colţuri ale intersecţiei, acesta era cel mai sigur. Cele două aflate chiar la nord erau absolut lovite de Stilwell şi de kurzi, iar cel de-al patrulea colţ, chiar în spatele lui, primise prima grenadă care se apropia. Erau cadavre peste tot şi confuzia se răspândea rapid.

Rapp ţinea Glock-ul de calibrul 45 în mâna stângă şi îl ţinea ridicat în aer, astfel încât să fie la îndemâna oricui ar fi putut să se uite. Mâna dreaptă i s-a strecurat încet pe sub cămaşă şi a scos din husa cu lamă Glock-ul de 9 mm cu amortizor. Rapp s-a deplasat în spatele primului bărbat şi a plasat vârful amortizorului chiar între omoplaţi şi uşor spre stânga. În acelaşi timp, şi-a întins pistolul de 45 şi a ţintit în josul străzii. Rapp a tras cu pistolul de 9 mm şi şi-a strecurat genunchiul drept sub fundul bărbatului pentru a-l împiedica să cadă. Şi-a ţinut braţul stâng ridicat şi a înclinat pistolul de 9 mm spre stânga. A tras rapid un singur foc de armă suprimat, lovindu-l pe al doilea bărbat în cap. Acesta s-a prăbuşit instantaneu. Rapp a mai tras un foc de armă în capul celui de-al treilea bărbat şi apoi, în cele din urmă, al patrulea.

Rapp a căzut în genunchi, ca şi cum ar fi căutat adăpost. S-a pus cu spatele la Impala şi, pentru prima dată, a privit întreaga amploare a măcelului. Prin fumul care se împrăştia a văzut ce mai rămăsese din vehicule. Inima i s-a scufundat. Al patrulea vehicul era la fel de rău ca şi al cincilea. Pielea albă era ciuruită de găuri înnegrite de calibrul 50 de mărimea unui pumn. Vehiculul din faţă era în flăcări, iar primul Suburban era în două bucăţi. Al doilea Suburban era învăluit de un fum alb, în loc de fumul gri închis provocat de explozibili. Din ceea ce a putut distinge, vehiculul lui Kennedy părea destul de intact. Chiar dincolo de Suburban, Rapp a observat ceva mişcare. Erau bărbaţi cu cagule negre care se mişcau de colo-colo. S-a uitat în sus şi în jos pe strada transversală. Stilwell şi kurzii băteau cu pumnii în miliţia şi în puţinii poliţişti rămaşi. Rapp a decis să se apropie.

„Stan, mă mut să mă adăpostesc în spatele ultimei Toyota. Ai grijă ca băieţii tăi să nu mă împuşte".

Rapp îl auzea pe Stilwell transmiţând informaţia către kurzi. O clipă mai târziu, s-a înregistrat o uşoară acalmie în împuşcături. Rapp a rămas jos şi s-a strecurat cei treizeci şi ceva de metri până la aripa din faţă a Toyota. Contractorul de securitate mort zăcea la câţiva metri distanţă. Din acest nou unghi, Rapp putea vedea un grup de miliţieni care se îndreptau cu repeziciune spre două sedanuri americane mari de ultimă generaţie. A existat o scurtă deschidere şi l-a zărit pe Kennedy. Era forţată pe bancheta din spate a sedanului de unul dintre bărbaţi.

Rapp era într-un genunchi; ochii lui supravegheau situaţia tactică. De la stânga la dreapta număra unsprezece oameni, fără a-i număra pe cei din vehicule. Toţi purtau mitraliere. Aproximativ jumătate dintre ei se aflau în poziţii de acoperire şi erau în alertă. În cel mai bun caz, putea să doboare doi sau trei. Uşa din spate a primului sedan s-a închis şi cauciucurile au început să se învârtă pe trotuar. Speranţa lui Rapp s-a scufundat în timp ce vehiculul a demarat. Prin fereastra din spate l-a văzut pe bărbat apucându-şi şefa de păr şi forţând-o să coboare.

„Stan", a spus Rapp cu încordare. „Irene este în viaţă. Repet, Irene este în viaţă. Tocmai au pus-o în spatele unui Ford LTD gri. Urmează o a doua maşină cu o grămadă de miliţieni înăuntru. Este o maşină albă cu patru uşi. Poate un Chevy. Nu pot spune cu siguranţă." Rapp a urmărit ambele vehicule făcând la dreapta la următorul colţ. I-a transmis informaţia lui Stilwell şi apoi a spus: „Spuneţi-i comandantului bazei că Kennedy a fost răpit. Trebuie să instaleze blocaje rutiere cât mai curând posibil şi vreau ca toate Predator-urile şi elicopterele pe care le are în aer imediat. Apoi sună la Operaţiuni Globale şi spune-le să aprindă focul sub fundul tuturor."

Rapp avea o viziune în care Stilwell trebuia să explice situaţia de la început până la sfârşit la fiecare apel. Rapp şi-a dat seama că trebuia să vorbească direct cu preşedintele, astfel încât ordinele să fie emise de sus în jos – fără întrebări. Era pe punctul de a-i spune lui Stilwell să-i facă rost de o linie cu Casa Albă, când a observat un ofiţer de poliţie cu cagulă venind în fugă spre unul dintre bărbaţii care stăteau lângă Suburbanul fumegând al lui Kennedy. Ofiţerul de poliţie a arătat cu degetul într-o direcţie şi apoi în cealaltă. Bărbatul cu care vorbea a început să latre ordine oamenilor din jurul său.

„Stan, am nevoie de trei dintre kurzii tăi aici, imediat!" Rapp a pus pistolul 45 în toc, s-a dat câţiva metri înapoi şi s-a întins pe burtă. Se afla chiar în spatele roţii din faţă a maşinii Toyota, pe partea şoferului. Privind sub SUV, a putut să-i vadă pe ambii bărbaţi de la genunchi în jos. Rapp a trecut pistolul de 9 mm în mâna stângă şi a aliniat focul. Bărbaţii se aflau la aproximativ 15 metri distanţă.

„Spune-le să se grăbească", a şoptit Rapp şi apoi a apăsat uşor pe trăgaci. Glonţul a scuipat din capătul amortizorului circular, iar câteva secunde mai târziu, bărbatul din stânga s-a prăbuşit pe trotuar. Rapp avea deja ţinta îndreptată asupra celui de-al doilea bărbat. A tras din nou, cu aceleaşi rezultate. Ofiţerul de

poliţie s-a alăturat primului bărbat la pământ, amândoi contorsionându-se de durere. Rapp a rămas acolo unde era şi a aşteptat inevitabilul. Doi bărbaţi au apărut exact în acelaşi timp. Amândoi s-au aplecat pentru a-l apuca pe cel despre care Rapp bănuia că era liderul lor. Tipii ăştia erau bine antrenaţi. În loc să îi administreze primul ajutor pe loc, aveau de gând să-l tragă într-un loc mai sigur. Rapp i-a doborât pe ambii bărbaţi cu focuri de armă în cap. S-au prăbuşit pe asfalt; cel din stânga nemişcat, iar cel din dreapta tremura.
„Stan, unde sunt kurzii ăia?" a şoptit Rapp în timp ce căuta alte ţinte.
„Sunt pe drum, iar coloana Stryker este la două minute distanţă."
„Spune-le băieţilor tăi să nu mă împuşte când ajung aici."
Un alt bărbat a apărut pentru a-şi trage comandantul în siguranţă, iar Rapp i-a tras un glonţ în creştetul capului. Ştiind că îşi forţa norocul, s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat rapid spre aripa din spate a Toyota. S-a sprijinit de camion, a scos încărcătorul şi a pus unul nou. Poliţiştii şi miliţia de la nord se retrăgeau în plină retragere. La o stradă distanţă, a zărit un grup de bărbaţi care se debarasau de arme şi îşi smulgeau cagulele şi uniformele. Rapp a ocolit partea din spate a Toyota şi s-a uitat înapoi pe stradă, spre cei doi bărbaţi răniţi. Dincolo de ei, a găsit doi membri ai miliţiei care se adăposteau în spatele Suburbanului lui Kennedy care încă fumega şi alţi trei care se ascundeau în spatele unor maşini parcate. La capătul celălalt al blocului erau mai mulţi bărbaţi care fugeau pe jos. Din câte îşi dădea seama Rapp, cei cinci bărbaţi rămaşi trebuie să se fi gândit că era un lunetist într-una din clădirile de peste drum.
Rapp s-a uitat peste umăr şi a văzut patru dintre kurzii lui Stilwell apropiindu-se de Impala peste care alunecase când ajunsese prima dată în intersecţie. Rapp le-a făcut semn cu mâna pentru a le atrage atenţia, apoi le-a făcut semn să rămână pe loc de cealaltă parte a vehiculului. A aruncat o ultimă privire pe lângă aripa Toyota şi a decis să se grăbească. Rapp a scos Glock-ul de calibrul 45 şi l-a pus în mâna dreaptă. Cu câte o armă în fiecare mână, s-a ghemuit şi a fugit spre trotuar. Când a trecut pe lângă capătul primei maşini parcate, a ajuns pe trotuar şi a început să sprinteze spre cei trei bărbaţi care se adăposteau în spatele unei maşini parcate. Aceştia nu i-au acordat nicio atenţie.
Rapp a parcurs terenul în mai puţin de două secunde. Bărbaţii vorbeau între ei, încercând probabil să se gândească dacă să îşi apuce comandantul sau să îl abandoneze. Când Rapp s-a apropiat aproape de primul bărbat, a întins pistolul cu amortizor de sunet, a ţintit spre tâmpla dreaptă a bărbatului şi a tras de la aproape o distanţă de aproape un foc de armă. Înainte ca ceilalţi doi bărbaţi să-şi dea seama ce se întâmpla, Rapp a mai tras două focuri rapide, lovindu-i pe amândoi în faţă. Fără să-şi întrerupă pasul, a tăiat printre două maşini parcate şi s-a năpustit asupra ultimilor doi bărbaţi. A coborât pistolul de 9 mm cu amortizor şi a ridicat Glock-ul de calibrul 45. Ambii bărbaţi erau în genunchi. Bărbatul din dreapta a încercat să îşi învârtă puşca. Rapp a tras de la o distanţă de doar trei metri şi a continuat să atace. Glonţul greu a zdrobit capul bărbatului în Suburban. Bărbatul din stânga a fost atât de speriat de împuşcătură încât a încremenit. Rapp s-a apropiat de ultimii câţiva metri şi, în ultima secundă, a decis să îl ia pe bărbat în viaţă. A pivotat şi l-a lovit cu piciorul în partea laterală a capului, făcându-l să cadă la pământ. Rapp a dat cu piciorul la puşca sa şi a strigat la kurzi să vină să îl ajute.
„Stan", a spus Rapp, în timp ce făcea o scanare de 360 de grade a zonei. S-a uitat la ceas; nu era nici măcar amiază. Preşedintele era mai mult ca sigur în pat. „Trimite unul dintre kurzi aici cu un telefon prin satelit".
Scena se schimbase radical în mai puţin de un minut. Poliţia şi insurgenţii dispăruseră cu toţii. Focurile de armă tăcuseră. Nu mai rămăseseră decât cadavre şi vehicule distruse. Erau urmările unei bătălii. Rapp îi privi cu atenţie pe cei doi bărbaţi pe care îi împuşcase în genunchi. Poliţistul se rostogolise pe burtă şi încerca să se târască. Rapp s-a uitat apoi în picioare la cei patru bărbaţi din dispozitivul de securitate al lui Kennedy. Toţi zăceau cu faţa în jos, cu găuri de glonţ în ceafă. McDonald nu era unul dintre ei. Rapp s-a întors şi a verificat scaunul din faţă al Suburbanului. Pe scaunul pasagerului din faţă se afla un cadavru, dar îi lipsea faţa. Rapp ştia că era McDonald. Acolo fusese aşezat când părăsiseră cafeneaua.
Furia îi venea clocotind din adâncul măruntaielor. Rapp nu făcu niciun efort să o controleze. S-a întors şi l-a privit pe rahatul patetic în uniformă de poliţist care încă încerca să se târască. Rapp a ridicat Glock-ul de calibrul 45 şi a tras cu arma. Glonţul greu l-a lovit pe bărbat în fund şi i-a zburat o bucată din şoldul

drept. Omul putea la fel de bine să fi fost lovit de un fulger. Întregul său corp a devenit rigid pentru o clipă, apoi a început să ţipe de durere.
Rapp a pus pistolul de 9 mm în toc, dar a păstrat pistolul de 45 pregătit. Şi-a dat jos propria glugă şi a strigat la kurzi să facă la fel, în timp ce se îndrepta spre bărbatul cu care vorbea poliţistul.
Rapp s-a aplecat să îi smulgă gluga bărbatului. În timp ce făcea acest lucru, mâna dreaptă a bărbatului s-a îndreptat spre el. Rapp s-a îndepărtat când vârful unui cuţit a trecut sălbatic pe lângă abdomenul său. Înainte ca bărbatul să mai poată da o lovitură, Rapp şi-a trântit piciorul drept pe genunchiul său zdrobit. În timp ce acesta se convulsiona de durere, Rapp a găsit mâna în care se afla cuţitul şi şi-a trimis piciorul stâng în jos cu o forţă de zdrobire a oaselor. Cuţitul a fost eliberat instantaneu. Rapp l-a lovit cu piciorul şi i-a smuls gluga de pe cap bărbatului.
Rapp nu a fost surprins să descopere un bărbat bărbos, cu ochii căprui, în vârstă de vreo 30 de ani. De oriunde ar fi venit, nu era arab. Pielea lui era prea deschisă şi sprâncenele prea pronunţate. Putea fi un irakian, dar sprânceana pronunţată şi pomeţii înalţi i-au spus lui Rapp că bărbatul era mai mult ca sigur persan sau kazah.
„Unde au dus-o?" a întrebat Rapp în mod conversaţional.
Bărbatul a strâns din dinţi şi nu a spus nimic. Rapp l-a călcat din nou pe genunchi. După câteva secunde, şi-a eliberat piciorul şi a repetat întrebarea, de data aceasta în arabă.
„Du-te dracului!", a strigat bărbatul în engleză.
Rapp a crezut că a sesizat un uşor accent persan. I-a răspuns bărbatului în farsi, spunând: „Nu prea cred". Aplecându-se mai aproape, şi-a coborât vocea şi a întrebat: „Îţi place să fii bărbat?".
Ochii căprui fioroşi îl priveau sfidător pe Rapp.
„Noi doi" -Rapp a arătat spre el şi spre bărbatul de la pământ – „vom afla pe calea cea grea." Băgând mâna sub cămaşă, Rapp şi-a scos cuţitul ZT negru mat şi l-a agăţat în faţa bărbatului. „Femeia pe care tocmai ai ajutat-o să o răpeşti... înseamnă mult pentru mine." Ochii lui Rapp au devenit nebuni. „Crede-mă când îţi spun că îmi vei spune unde este."
Bărbatul şi-a răsucit faţa încruntată şi l-a scuipat pe Rapp.
Rapp nici măcar nu a clipit, darămite să se deranjeze să se şteargă de scuipat de pe obraz. Şi-a luat cuţitul şi a înfipt lama de zece centimetri în orbita umărului drept al bărbatului. Cu o smucitură violentă a răsucit cuţitul cu un sfert de tură.
Bărbatul a gâfâit de durere şi apoi a dat drumul la un şir de înjurături, toate în farsi.
Cuvintele i-au confirmat lui Rapp că bărbatul era iranian. Rapp s-a aplecat puternic asupra cuţitului, iar când bărbatul a deschis gura pentru a ţipa din nou, Rapp i-a băgat ţeava pistolului 45 în gură. Aducându-şi nasul la un centimetru de cel al celuilalt bărbat, a spus în farsi: „Nu-mi pasă cât de dur te crezi, rahat persan ce eşti. Ai face bine să speri pentru binele tău că ea se va întoarce repede şi ar fi bine să nu aibă nici măcar un singur semn pe ea, altfel îţi vei mânca propriile ouă la cină."

41

STRÂMTOAREA HORMUZ

Pierduseră Kilo-ul iranian. Halberg se afla în centrul de luptă şi control al submarinului său, transpirând abundent. A luat un pahar de apă şi şi-a privit în tăcere oamenii lucrând. Pierduseră o mulţime de contacte înainte, dar niciodată într-o situaţie atât de tensionată. Ochii săi albaştri ca oţelul săreau de la un ecran la altul. O citire digitală de pe ecranul de trasare arăta 14:32 şi continua să scadă. Atât trecuse de când Kilo întrerupsese contactul. Erau aproape trei luni într-o patrulă de şase luni şi oamenii se comportaseră minunat, până acum.
Halberg se afla în sala motoarelor, lovind sacul greu, când ofiţerul de punte trimisese vestea că submarinul iranian dispăruse. Fără să scoată un cuvânt, Halberg şi-a scos mănuşile de box, a luat un

prosop şi s-a îndreptat spre CACC. Ofiţerul său secund l-a întâmpinat la masa de trasare şi a redat informaţiile tactice de pe ecran începând cu două minute înainte de pierderea contactului. Zece secunde de filmare i-au spus lui Halberg tot ce avea nevoie să ştie. A văzut ce trebuie să fi făcut căpitanul iranian. Omul sincronizase lucrurile perfect. În momentul în care îşi terminase unul dintre cele optzeci de grade leneşe, acesta se avântă pe canalul de ieşire şi în prova unui superpetrolier foarte încărcat care făcea mult zgomot şi agita multă mizerie. Când superpetrolierul a trecut în cele din urmă, Kilo iranianul dispăruse. Au făcut o cercetare rapidă şi au ajuns la concluzia că se întorcea în strâmtoare, prins între două nave container care erau separate de mai puţin de o milă. Halberg a ordonat un nou curs şi au ajuns în spatele celui de-al doilea vas container. Din câte şi-au dat seama, se aflau la aproximativ două mile în spate de Kilo.
Ofiţerul executiv a terminat de vorbit cu navigatorul şi apoi a traversat CACC-ul până la locul unde Halberg stătea de veghe în tăcere. Cu o voce scăzută, destinată doar lor doi, Strilzuk a spus: „Îmi pare rău că am pierdut-o, căpitane".
„Nu este nevoie să vă cereţi scuze. A făcut o mişcare bună."
„Te-ai fi aşteptat la asta."
Halberg a ridicat din umeri. „Poate."
„Nu. Tu ai fi văzut-o, şi amândoi ştim asta."
„Şi tu vei vedea într-o zi. Aproape că ai ajuns acolo."
„Nu ştiu ce să zic despre asta." Strilzuk părea dezumflat.
„Nu te mai bate cu pumnul în piept şi spune-mi ce va face în continuare."
Strilzuk s-a uitat la ecranul tactic şi a început să cântărească opţiunile. Kilo avea într-adevăr doar două opţiuni. Putea să se întoarcă în port, ceea ce, bazându-se pe faptul că practic întreaga flotă iraniană fusese pusă pe mare, nu părea foarte probabil. Scenariul cel mai probabil era ca ea să traverseze strâmtoarea şi să se întoarcă în golf.
„Se va îndrepta înapoi în golf şi va face un sprint în timp ce noi suntem blocaţi în canal."
Halberg a dat din cap. „Cât timp va alerga?"
Strilzuk şi-a verificat ceasul şi s-a uitat la ecranul tactic. Acesta marca locaţia estimată a Kilo, a celor două cargoboturi şi vitezele lor. Bazându-se pe viteza maximă cunoscută a lui Kilo, Strilzuk a răspuns: „Aproximativ cinci minute şi jumătate."
„Alte posibilităţi?"
„Ar putea să se întoarcă în port, dar nu cred că se va întâmpla asta."
„Nici eu. Ce altceva?" a întrebat Halberg pe un ton care îi spunea lui Strilzuk că îi scăpa ceva.
Strilzuk a studiat tactica pentru o clipă. S-a uitat la aglomerarea de insule din largul Bandar Abbas. „S-ar putea decide să iasă parţial la suprafaţă, să fugă spre partea de sub vânt a uneia dintre aceste insule, să aştepte să trecem şi apoi să se retragă în spatele nostru."
„Este posibil, dar nu şi probabil." Halberg a apăsat un buton şi a derulat tactica până la punctul în care au pierdut Kilo. A arătat spre ecran şi a spus: „Dacă a traversat canalul de intrare, a făcut o buclă spre est şi s-a îndreptat înapoi spre ieşire sau, mai rău, a căzut în spatele nostru?"
Strilzuk părea stânjenit. „Este posibil."
„Dar puţin probabil", a oferit Halberg drept consolare. A citit frustrarea prietenului său şi a spus: „Dennis, eşti practic şi direct. Tipul ăsta", a arătat Halberg spre ecran, „este puţin nebun. Să traversezi canalul de ieşire atât de aproape de un petrolier complet încărcat, cu tot acest alt trafic în jur, nu este tocmai o mişcare conservatoare. Aţi încerca vreodată aşa ceva?"
Strilzuk a oftat: „Nu în condiţii normale".
„Ceea ce vă spune?"
„Tipul ăsta ori e nebun, ori acestea nu sunt circumstanţe normale."
„Exact. Trimite un mesaj către CTF 54. Anunţă-i că am pierdut contactul."
„Eşti sigur?" Strilzuk a studiat faţa căpitanului său. „Nu vreţi să aşteptaţi să vedeţi dacă o regăsim pe partea cealaltă?".
Halberg a apăsat pe un buton şi tactica a făcut zoom out pentru a arăta întregul Golf Persic şi jumătatea nordică a Golfului Oman. Ecranul era plin de sute de contacte. Grupul de Lovitură Eisenhower era

poziţionat chiar în mijlocul Golfului Persic, cu cea mai mare parte a zgomotosului corp de armată iranian îndreptându-se spre ea. Era ecranul perfect pentru un submarin diesel liniştit. Un singur Kilo dispărut era destul de rău. Două ar putea face ravagii în grupul de atac.
Halberg a decis să-şi înghită mândria. „Cu cât îi anunţăm mai repede, cu atât mai bine."
„Îmi pare rău, căpitane."
Halberg a respins scuzele. „Sunt sigur că o vom găsi când vom elibera canalul, apoi vom intra în spatele ei şi ne vom asigura că se comportă cum trebuie."

42

MOSUL, IRAK

Rapp s-a uitat prin parbrizul gros al Humvee-ului blindat în timp ce treceau prin poarta principală. Avea telefonul prin satelit ţinut la urechea dreaptă şi o expresie de nerăbdare pe faţă. Cea mai mare parte a forţei de reacţie rapidă se afla încă la locul atacului, securizând perimetrul şi adunând cadavre. Rapp comandase un Stryker şi două Humvee-uri pentru a-i transporta pe el şi pe cei trei prizonieri înapoi la bază, pentru a putea începe imediat interogatoriul.
„Chuck", îi spuse Rapp bărbatului de la celălalt capăt al firului, „e Vestul Sălbatic aici. Nu am nicio idee cine a luat-o. Dar am de gând să aflu, şi pot să-ţi garantez că nu va fi frumos."
„Mitch", a spus directorul adjunct al CIA, „adu-o înapoi, dar îţi spun asta în calitate de prieten. Chestia asta va atrage multă agitaţie. Fiecare reporter şi politician din Washington va dori să disece fiecare aspect nu doar al răpirii, ci şi al urmărilor."
„Şi pot să se ducă dracului cu toţii."
„Mitch", a suspinat Charles O'Brien, „genul ăsta de atitudine îţi va aduce o mulţime de probleme."
„Lasă-mă să-ţi explic foarte clar, Chuck." Vocea lui Rapp era încordată. „Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre atitudinea mea. Nu vreau ca nimeni să se uite peste umărul meu şi sunt sigur că nu vreau ca cineva să se îndoiască de ceea ce fac. Mai avem poate douăzeci şi patru de ore până când o vor rupe. Cartea cu reguli e pe fereastră. E vremea violenţei între bande. Nu-mi trimiteţi niciun analist din Bagdad. Am nevoie de oameni care să se descurce. Am nevoie de tipi care să dărâme uşi şi să dea cu piciorul la oameni până când ne vor da răspunsuri."
„Mitch, cred că trebuie să faci un pas înapoi şi să reevaluezi modul în care ai de gând să te ocupi de asta. Voi fi la Casa Albă în..."
„O să o tortureze!" a mârâit Rapp.
„Mitch", a suspinat O'Brien, „niciunul dintre noi nu vrea să vadă asta, dar nu poţi să fugi cu capul plecat. Trebuie să..."
„Nu-mi spune ce trebuie să fac!" a ţipat Rapp în telefon. „Tu şi toţi ceilalţi din Washington trebuie să vă băgaţi capetele în nisip pentru următoarele douăzeci şi patru de ore şi să mă lăsaţi să fac tot ce trebuie ca să o aduc înapoi."
„Asta nu se va întâmpla. Nu te pot lăsa să faci asta."
„Atunci ar fi bine să pleci în vacanţă."
„Eşti prea aproape de chestia asta", a spus O'Brien cu tărie. „Trebuie să faci un pas înapoi şi să te calmezi... aminteşte-ţi că există legi."
„Ei bine, se pare că cealaltă parte nu a primit acest memo, nu-i aşa? Dă-i drumul şi acoperă-ţi fundul, Charlie." Rapp dădu din cap supărat şi apoi adăugă: „Dar îmi amintesc când aveai o pereche. Pe vremea când erai pe teren. Acum te-ai transformat într-un alt birocrat fricos de la etajul şapte."
A existat o tăcere prelungită, apoi O'Brien a spus: „Voi ignora ceea ce tocmai ai spus şi voi pune pe seama faptului că eşti foarte stresat."

În cuvinte lente şi punctate, Rapp a spus: „Am vorbit serios, Charlie. Când chestia asta se va termina, dacă presa se va năpusti asupra ta, voi cădea cu plăcere pe spadă pentru amândoi. Acum va trebui să mă scuzi. Trebuie să-mi pun mănuşile albe şi să-i întreb pe aceşti tipi dacă vor să renunţe la dreptul la un avocat."
Degetul mare al lui Rapp a apăsat butonul de închidere a telefonului chiar în momentul în care Humvee-ul se apropia de complexul CIA.
Şoferul a aruncat o privire spre Rapp şi a spus: „Este al treilea tur pe aici". Vehiculul s-a oprit complet.
„Mi-aş dori ca mai mulţi oameni din Washington să aibă atitudinea ta."
„Şi eu la fel." Rapp a coborât din vehicul şi a aşteptat ca soldaţii să-l descarce pe prizonierul care călătorise cu ei. Rapp îi despărţise pe cei trei bărbaţi. Îl pusese pe comandantul vorbitor de limbă persană în vehiculul Stryker, poliţistul fusese legat de o targă şi pus în spatele celui de-al doilea Humvee, iar soldatul de jos pe care îl lăsase inconştient călătorea cu el. Rapp îşi storcea deja creierii pentru o strategie. Trebuia să stoarcă informaţii de la aceşti indivizi cât mai repede posibil. Să-i bată pur şi simplu ca pe nişte proşti ar fi eşuat probabil. Cel puţin pe termen scurt. Dacă ar fi avut câteva zile la dispoziţie, i-ar fi putut obosi, dar timpul era un lux. Trebuia să vină cu ceva mai creativ.
Nu ştia cu siguranţă cât de mult putea rezista Kennedy şi nu voia să afle. Asta era ceva personal. Rapp fusese torturat cu ani în urmă. Îşi dorea cu disperare să o scutească de durere, suferinţă şi degradare. A început să se gândească la modurile în care ar fi fost mai rău pentru o femeie şi apoi s-a forţat să se oprească. Trebuia să se concentreze pe găsirea ei, nu să-şi facă griji pentru ea. Şi trebuia să o facă cât mai repede posibil.
Două Humvee au venit rostogolindu-se şi s-au oprit chiar în faţa lui Rapp şi a prizonierilor. Rapp îl recunoscu pe comandantul bazei, generalul Gifford, în timp ce cobora din vehiculul din frunte. Era în echipament de luptă complet – cu cască şi toate celelalte. A mers direct la Rapp.
„Elicopterele mele de recunoaştere sunt în aer, am trei Predator în aer, iar doi Reaper sunt pe drum din Bagdad. Sunt patru drumuri principale care intră în oraş şi încă şase drumuri secundare, iar cei de la Hundred and First sunt în curs de a înfiinţa puncte de control pe toate cele zece drumuri între patruzeci şi şaizeci de clicuri."
„Dar râul?"
„Acoperit la nord şi la sud", a răspuns el pe tonul său militar tăios. „Mobilizăm toţi soldaţii pe care îi putem şi îi punem în stradă. Mai aveţi nevoie de ceva de la mine?"
Rapp s-a gândit la conversaţia pe care tocmai o avusese cu O'Brien. „Da." Şi-a aruncat degetul peste umăr spre cei trei prizonieri cu cagule negre. Unul mergea pe jos şi doi erau pe targă. „Tipii ăştia cu sacii pe cap... nu i-ai văzut niciodată... înţelegi?"
Gifford s-a uitat dincolo de Rapp, la bărbaţi. A ezitat o clipă în timp ce se gândea la implicaţia evidentă. A dat rapid din cap şi apoi a spus: „Care oameni?". Generalul s-a întors şi a mărşăluit înapoi spre Humvee-ul său, peste umăr a strigat: „Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi-mă".
Chiar în momentul în care generalul se îndepărta, Stilwell a sosit cu kurzii săi. Rapp le-a spus soldaţilor să lase targă şi i-a pus pe kurzi să preia comanda. S-a gândit că, cu cât ştiau mai puţin soldaţii, cu atât mai bine.
Rapp şi Stilwell au intrat în rulota care adăpostea birourile şi o zonă de recepţie. „Aveţi un aparat de fotografiat?" a întrebat Rapp.
„Polaroid sau digital?"
„Polaroid."
Stilwell a dispărut într-un birou şi s-a întors o clipă mai târziu cu aparatul foto. În timp ce i-o înmâna lui Rapp, a întrebat: „Ce altceva?".
Rapp a întors aparatul foto pentru a vedea dacă era încărcat. „Da... află unde sunt cadavrele alea."
„Ce cadavre?"
„Cele pe care l-am întrebat pe căpitanul acela, de la QRF..." Rapp a pocnit din degete în timp ce căuta numele.
„Căpitanul Jensen", a oferit Stilwell.

„Da, el este. I-am spus că vreau ca toate cadavrele să fie aduse aici, ca să le putem identifica. Asigură-te că sunt aduse aici.”
„Nu la morga bazei?”, a întrebat confuz Stilwell.
„Aici... chiar aici. Vreau să fie dezbrăcaţi şi aruncaţi în cea mai mare celulă pe care o aveţi. Vreau ca fiecare centimetru pătrat de podea să fie acoperit cu cadavre”.
„Vorbeşti serios?” întrebă Stilwell cu o încruntare întrebătoare.
„Da”, a lătrat Rapp.
Luat uşor prin surprindere, Stilwell a întrebat: „Altceva?”.
Rapp era deja la jumătatea drumului spre uşă. S-a oprit şi a întrebat: „Ce fel de piste de sunet aveţi pentru a-i înmuia pe tipii ăştia?”.
Stilwell s-a uitat spre tavan şi a recitat lista. „Barney, „Te iubesc, mă iubeşti”, „The Macarena”, cântecul ăla odios al lui Nelly Furtado, mult heavy metal... mai este şi ceva Barry Manilow, despre care eu personal cred că este o porcărie. Tipul e un geniu...”
„Nu”, a strigat Rapp. „Mă refer la coloane sonore cu oameni torturaţi... ţipând, urlând, implorând pentru viaţa lor. Nu rahatul ăla cu Barney în buclă. Nu am o săptămână să-i obosesc pe nenorociţii ăştia.”
„Oh... scuze. Da, avem câteva bune.”
„Pune-ţi una.” Rapp a ieşit din birou şi a traversat complexul. Containerele de interogare se aflau în spate, lângă un hangar masiv de culoare cafeniu. Containerele fuseseră aşezate unul lângă altul şi acoperite cu trei straturi de saci de nisip. Doar o uşă şi o unitate de aer condiţionat nu erau acoperite. Rapp a intrat pe uşă şi a trecut pe lângă un mic birou şi un banc de monitoare de supraveghere. Douăsprezece ecrane de zece inci. Unul pentru fiecare celulă. Un bărbat în blugi şi tricou stătea în spatele biroului, cu picioarele în sus, citind o revistă.
Rapp s-a oprit şi a arătat spre monitoare. „Înregistrezi ce se întâmplă în aceste celule?”
„Douăzeci şi patru de zile şi şapte de zile. Mandat de Congres, prin amabilitatea lui Abu Ghraib.”
„Minunat”, a mârâit Rapp. „Înregistrările sunt stocate pe acel hard disk care stă acolo?”
Tipul s-a uitat la computerul aşezat pe podea. „Da.”
„Scuzaţi-mă.” Rapp a trecut de bărbat şi a smuls toate conexiunile din spatele computerului.
„Hei, nu poţi face asta. Asta e împotriva...”
Înainte ca bărbatul să poată termina, Rapp l-a apucat de sub braţ şi l-a tras în picioare. „Ia o pauză.”
Rapp l-a împins pe tip afară şi a pornit spre celule. Un coridor fusese tăiat în centrul celor trei containere, înjumătăţindu-le cu câte şase celule pe fiecare parte. Uşile şi pereţii erau toţi din oţel de un sfert de inch cu izolaţie de spumă între ele. Rapp s-a întâlnit cu unul dintre kurzi pe hol şi l-a întrebat unde era tipul despre care credeau că este liderul. Kurdul l-a îndrumat spre ultima celulă de pe stânga. Rapp a strecurat gaura de spionaj într-o parte şi l-a văzut pe omul întins pe targă în mijlocul celulei. A desfăcut încuietoarea, a intrat în celulă şi a stat lângă el. Apoi s-a aplecat şi a smuls gluga de pe capul bărbatului. Bărbatul a deschis ochii doar pentru o secundă, apoi, neputându-i proteja de lumina de deasupra capului, deoarece mâinile îi erau legate de lateral, i-a închis. Rapp a îndreptat aparatul de fotografiat spre faţa bărbatului şi a făcut o poză. Polaroidul a făcut clic şi apoi s-a învârtit în timp ce scuipa fotografia în curs de developare. Rapp s-a aplecat şi şi-a folosit capul pentru a bloca lumina de deasupra capului.
„Deschide ochii.” Rapp a vorbit în engleză de data asta.
Bărbatul a deschis încet ochii.
„Unde au dus-o?”
Bărbatul a început să-şi strângă buzele de parcă ar fi vrut să scuipe.
Rapp era pregătit de data asta. Pumnul său drept s-a prăbuşit şi l-a lovit pe bărbat direct în gură. Tipul a tuşit şi şi-a întors capul într-o parte, scuipând sânge şi un dinte. Rapp a lăsat să treacă o clipă şi apoi, pe un ton foarte binevoitor, a spus: „În regulă, cred că va trebui să facem asta pe calea cea grea. Totuşi, ştii că o să-mi spui unde este”.
Bărbatul a scuipat o gură de sânge din gură şi apoi a spus: „Du-te dracului”.
Rapp a râs şi s-a aplecat puţin mai aproape. „Lasă-mă să-ţi spun cum o să decurgă asta. Voi începe prin a-ţi tăia testiculul stâng... şi apoi îţi voi tăia testiculul drept.”
Bărbatul a închis ochii.

„Şi dacă reuşeşti să ajungi atât de departe fără să-mi spui”, a continuat Rapp, „nu vei ajunge mult mai departe. Pentru că ai încredere în mine... o să-mi spui ce ştii, pentru că niciun bărbat întreg la minte nu vrea să i se taie scula şi să i se bage pe gât.”
Rapp s-a ridicat în picioare şi, când bărbatul a deschis ochii, a mai făcut o fotografie. Aproape ca la fix, vocea unui bărbat care ţipa de durere a izbucnit de undeva de dincolo de uşă. Fără să mai spună un cuvânt, Rapp s-a întors şi a plecat.

43

STRÂMTOAREA HORMUZ

Halberg stătea în scaunul său înălţat, cu un cot pe fiecare cotieră şi cu mâinile împreunate sub bărbie. Se aflau la jumătatea canalului şi până acum nu dăduseră niciun semn de Yusef. Nu că Halberg s-ar fi aşteptat la vreunul. Cu un flux constant de superpetroliere care veneau şi plecau, acustica era oribilă. Adăugaţi la asta traficul de cargoboturi de toate formele şi mărimile, bărci de pescuit şi ambarcaţiuni de agrement, iar oamenii săi de la sonar se confruntau cu un zgomot comparabil cu încercarea de a asculta telefonul mobil în timp ce stăteai în primul rând la un concert rock. Cu toate acestea, nimeni nu s-a plâns. Pur şi simplu au făcut tot ce au putut pentru a rezolva totul şi a se asigura că nu dau peste nimic.
Halberg s-a ridicat de pe scaun, a intrat în camera sonarului şi a observat o privire îngrijorată pe faţa unuia dintre operatorii săi. Fiecare dintre cei cinci bărbaţi purta căşti de anulare a zgomotului pentru a nu fi distraşi de celelalte conversaţii care aveau loc în CACC. Căpitanul a luat o înghiţitură de cafea. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra lui Louis Sullivan, sau Sully, aşa cum îi spunea restul echipajului. Era de departe cel mai bun operator de sonar de pe vas. Dacă părea îngrijorat, însemna că se întâmpla ceva neobişnuit în afara corpului navei şi asta însemna că şi Halberg trebuia să fie îngrijorat. A aşteptat ca Sully să înceapă să dea din cap. A aşteptat ca zâmbetul să se formeze pe buzele lui subţiri. Asta făcea întotdeauna Sully când clasifica un contact deosebit de dificil.
A trecut un minut. Apoi două. Halberg a rămas nemişcat, în afară de a lua din când în când câte o înghiţitură de cafea. A notat timpul, s-a hotărât cât va aştepta, apoi şi-a întors atenţia la ecranul tactic. Înainte de a intra în Golful Persic, canalul de navigaţie a virat aproape spre vest, forţând navele să vireze puternic la babord. Halberg îşi stabilise un curs spre marginea interioară a canalului. Dacă Yusef se afla în urma primei nave cu cel puţin 200 de picioare sau mai mult, aveau o şansă bună de a o ajunge din urmă în momentul în care aceasta îşi executa virajul şi ieşea în faţa petrolierului care îi despărţea.
Halberg a aruncat o privire spre staţia sonar chiar în momentul în care Sullivan se uita peste umăr la el. Acesta nu era un semn bun. Halberg s-a uitat cu atenţie la Sullivan care îşi mutase căştile mari şi voluminoase de la urechea stângă.
„Ce se întâmplă, Sully?”
„Am detectat Sabalanul care se îndrepta spre ieşirea din port.”
Halberg a dat din cap. Observase deja nava pe sonarul în bandă largă. Sabalan era o fregată de clasă Vosper Mark V, de fabricaţie britanică, care fusese pusă în funcţiune în 1972. În 1988, un A-6 Intruder de pe U.S.S. Enterprise lansase o bombă de 500 de kilograme asupra ei, ca represalii la o mină iraniană care făcuse o gaură de cincisprezece metri în partea laterală a U.S.S. Samuel B. Roberts. În loc să permită marinei să o termine, secretarul apărării de atunci, Frank Carlucci, a decis să cruţe Sabalanul. Nava a fost apoi remorcată înapoi în port şi reparată. Supravieţuind atacului, nava a devenit o comoară naţională iraniană.
„Nimic neobişnuit. Doar o croazieră la viteza standard de 15 noduri. Acum cinci minute, turbinele Rolls-Royce au început să urle. A crescut constant în viteză şi, dacă îşi menţine cursul actual, se pare că va încerca să se strecoare între cele două nave de containere.”
„Credeţi că se va aşeza deasupra lui Yusef şi o va ajuta să o protejeze când va ieşi din canal?”

„Asta am crezut şi eu până acum câteva minute. Este greu de fost sigur, căpitane, cu tot zgomotul acela de afară, dar cred că Yusef a suflat balastul. De fapt, cred că pânza ei ar putea fi scoasă din apă.”
Halberg nu şi-a putut ascunde surpriza. „Vorbeşti serios?”
„Ştiu că sunt un pic cam nebun, căpitane, dar nu aş glumi niciodată cu aşa ceva.”
Halberg a aruncat o privire în jurul CACC. Strilzuk şi navigatorul îi priveau. Căpitanul s-a uitat din nou la Sullivan şi a spus: „Ţine-mă la curent.” În timp ce se îndrepta spre Strilzuk, s-a întrebat de ce naiba ar fi arătat Yusef partea superioară a velei. Strilzuk a aruncat o privire la panoul de control al focului şi a observat poziţia asumată de celălalt submarin. În încă patruzeci de secunde, acesta urma să se îndepărteze de nava-container, iar ei ar fi putut să-l vadă. Halberg era pe punctul de a ordona ridicarea catargului fotonic, când Sullivan îl chemă.
„Căpitane, am prins-o! Ia balast şi îşi măreşte viteza.”
Halberg şi-a mutat rapid atenţia înapoi la monitorul sonarului. S-a uitat în jos la locaţia actualizată. Fusese chiar acolo unde ei credeau că se află. Halberg era în mijlocul încercării de a-şi da seama dacă ar putea depăşi nava container pe virajul interior când a observat o agitaţie printre operatorii sonarului.
Bărbatul din stânga lui Sullivan a anunţat: „Domnule, Sabalan detectează Yusef.”
Înainte ca Halberg să poată asimila comentariul, Sullivan a anunţat: „Yusef inundă tuburile”.
„Sunteţi sigur?”
Sullivan nu s-a obosit să răspundă la întrebare. „Yusef deschide uşile torpilelor din spate, domnule.”
Strilzuk i s-a alăturat lui Halberg la tactică. „Ciudat loc pentru a face un exerciţiu.”
„Tocmai mă gândeam la acelaşi lucru.”
„Torpilă în apă!” Sullivan a spus cu voce tare.
„Posturile de luptă”, a spus Halberg fără să piardă o secundă. Ordinul a fost repetat în toată nava în câteva secunde. Halberg era pe punctul de a ordona submarinului să treacă la viteză de flanc când pe tactică a apărut direcţia torpilei. Torpila se îndrepta în mod clar spre fregata iraniană Sabalan.
„Sully”, a spus căpitanul, „confirmă direcţia”.
Sullivan a reconfirmat direcţia torpilei. Strilzuk a spus: „Suntem siguri că este Yusef?”.
„Nu este una dintre navele noastre.”
„Douăzeci şi una de secunde până la impact”, a anunţat Sullivan.
Halberg s-a uitat la Strilzuk. „Vreau contact vizual.”
Strilzuk a ordonat ridicarea catargului fotonic şi i s-a alăturat lui Halberg în faţa monitorului color. Sullivan a început să numere invers de la zece. Când a ajuns la doi, toţi cei cinci oameni de la sonar şi-au scos căştile. Halberg a mărit puterea de mărire a camerei şi Sabalan a trecut de la o speculă la o navă clar vizibilă care străbătea apa. Când numărătoarea inversă a lui Sullivan a ajuns la zero, Halberg a văzut cum un gheizer a erupt de sub prova Sabalanului. Pentru o clipă, a părut că întreaga navă a fost ridicată din apă. Când s-a aşezat, spatele ei s-a rupt şi treimea din faţă a fregatei a început să se scufunde.
„Trimiteţi un mesaj fulger către CTF 54”, spuse Halberg. S-a oprit să se uite la monitorul sonar. Yusef trecea pe lângă nava de containere din faţa ei şi sprinta spre Golful Persic. „Stabiliţi cursul pentru a urmări Yusef.”

44

MOSUL, IRAK

Rapp a trecut prin tunelul scurt cu saci de nisip şi a intrat în remorca care adăpostea birourile. Se uita la ultima dintre cele şase fotografii pe care le făcuse. Culorile deveneau mai vii cu fiecare pas. Discursul de castrare trecuse cu brio. Îl prezentase fiecăruia dintre cei trei bărbaţi şi toţi îl luaseră diferit. Primul, cel pe care Rapp îl lovise cu pumnul în gură, intrase în modul de închidere. Înainte de discurs, bărbatul înjurase ca o furtună şi se comportase la fel de sfidător ca un adolescent. În timp ce Rapp descria cum va diseca

inghinalul bărbatului, a văzut cum se scurge lupta din el. Fie se hotărâse că nu era înţelept să îl mai antagonizeze pe Rapp, fie se străduia să elaboreze un plan. Mai mult ca sigur o minciună care să-l menţină ferm în categoria sexuală aleasă de el.
Cel de-al doilea bărbat, poliţistul, era fie un mare actor, fie un nebun absolut nebun. Cu fiecare cuvânt din ce în ce mai descriptiv despre ceea ce avea de gând să facă Rapp, bărbatul nu făcea decât să râdă şi mai tare. Avea un fel de atitudine nebună, de atitudine de „bring-it-on", pe care Rapp o mai văzuse înainte. Era genul care fie ceda imediat, fie nu ceda niciodată. Nu prea era nimic între ele. Decât să piardă timpul, Rapp a decis să afle dacă tipul era un prefăcut sau un credincios nebun şi adevărat.
Medicii din armată îi tăiaseră pantalonii bărbatului pentru a putea bandaja rănile de glonţ de la genunchi şi de la fund. Era încă pe o targă, cu partea inferioară a corpului acoperită cu o pătură militară de un verde strident peste care era legat cu chingi. Rapp a smuls pătura de sub curele, expunând organele genitale ale bărbatului. Şi-a scos cuţitul şi l-a ţinut în faţa feţei bărbatului.
„Cum te cheamă?" a întrebat Rapp pe un ton uşor, egal.
Bărbatul a râs isteric şi a refuzat să răspundă. Rapp a plasat vârful cuţitului pe testiculul stâng al bărbatului şi a repetat întrebarea. Râsul bărbatului s-a transformat într-un chicotit nebunesc. Rapp a forţat cuţitul în jos, l-a răsucit şi l-a tras înapoi în sus. O bucată de carne a zburat din vârful cuţitului şi s-a lovit de peretele rece, de oţel, al celulei.
Bărbatul se răsucea înainte şi înapoi pe targă, luptându-se împotriva legăturilor şi ţipând din toţi plămânii. După zece secunde, bărbatul s-a oprit din tânguiri, l-a privit pe Rapp cu ochii umezi şi a continuat să râdă maniacal.
Rapp s-a uitat în jos şi a spus pur şi simplu: „Mă întorc după celălalt în cinci minute".
Cu asta a părăsit celula şi s-a dus să-l găsească pe ultimul prizonier. Acesta era cel pe care Rapp îl lăsase inconştient în loc să-l ucidă. Rapp a presupus că, din moment ce era mai tânăr decât ceilalţi doi cu cel puţin zece ani, ar fi fost cel mai uşor de doborât. După ce a ţinut discursul de castrare, Rapp s-a ridicat, a făcut o a doua fotografie şi i-a spus bărbatului că îi va da câteva minute să se gândească la viaţa fără penis şi apoi a plecat.
Rapp a intrat în zona de recepţie şi i-a găsit pe Stilwell şi Ridley în picioare în spatele unui birou, uitându-se la un monitor mare cu ecran plat. Rapp a arătat o fotografie a bărbatului căruia tocmai îi tăiase testiculul stâng şi a spus: „În niciun caz tipul ăsta nu e poliţist".
Ridley a arătat spre ecran şi a spus: „Tocmai am vorbit la telefon cu Chuck O'Brien şi cred că are dreptate". Ridley a arătat spre ecran. „Ţi-ai pierdut minţile."
„Despre ce naiba vorbeşti?"
„Vorbesc", Ridley a arătat spre ecranul din faţa lui, „despre faptul că i-ai tăiat testiculul tipului ăluia. Crezi că avem doar un singur post de lucru pentru a supraveghea prizonierii?".
„Oh... să nu-mi spui că te-ai înmuiat şi tu."
„Nu are nimic de-a face cu înmuierea, deşi nu sunt atât de sigur de metodele tale...este vorba de faptul că aceasta este o bază militară americană. Nu este o bază militară americană. Nu este o instalaţie obscură din Stans. Armata ţine evidenţa, ţine evidenţa celor care vin şi celor care pleacă, iar aceşti soldaţi bârfesc mai mult decât o grămadă de blestemate de surori de sororitate. Apoi mai este şi presa, şi nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla când tipul ăla va ajunge într-o zi să aibă un avocat."
„Tipul ăla nu va ajunge niciodată să aibă un avocat", a spus cu tărie Rapp.
„Nu ai de unde să ştii asta."
„Oh, sigur că ştiu, pentru că după ce termin de tăiat scula, îl voi târî într-una din celelalte celule şi îi voi zbura creierii chiar în faţa celorlalţi doi."
„Mitch", a strigat Ridley, „nu poţi face asta. Avem o echipă de interogatori pe drum din Bagdad. Tipii ăştia sunt cei mai buni din domeniu. Vor scoate de la ei până la ultima picătură de informaţie."
Rapp şi-a încrucişat braţele la piept. „Grozav, ce-ar fi să luăm prânzul şi o cafea, să ne relaxăm, să vorbim şi să le facem loc acestor profesionişti. Sună ca un plan al naibii de bun. Apoi, peste o săptămână sau o lună, când în sfârşit vor stoarce informaţiile de la tipii ăştia, putem încerca să o luăm pe Irene înapoi. Între timp, sunt sigur că o vor trata ca pe o regină."
„N-o să le ia o lună."

„Mie nu-mi va lua mai mult de o oră.”
„Mitch”, a oftat Ridley, „personal nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât nu le laşi urme permanente acestor tipi.”
„Pe mine personal mă doare-n cot de ce crezi tu, Rob. Noi nu suntem în Washington. Suntem într-o nenorocită de zonă de război, unde şeful nostru, directorul CIA, persoana care ştie toţi spionii pe care îi avem în toate ţările, tocmai a fost răpit. Crezi că tipii ăia au adus o echipă de la Damasc? O echipă care se va asigura că nu vor lăsa nici o urmă.” Angoasa a cuprins faţa lui Rapp şi a ţipat: „O să o tortureze de-i sar capacele, Rob, iar eu nu am de gând să stau aici şi să discut cu tine despre ce pot şi ce nu pot face. „
Rapp a luat cele şase fotografii Polaroid şi le-a aruncat pe biroul lui Stilwell. „Scanează-le în sistem şi vezi dacă poţi găsi o potrivire. Unde este Marcus?”
„Nu ştiu.”
„Găseşte-l.”
Stilwell a ridicat fotografiile chiar când telefonul a început să sune. A apucat receptorul cu cealaltă mână şi a spus: „Şeful bazei, Mosul.” A ascultat o clipă şi apoi s-a uitat la Rapp. „Da, aşteptaţi.” I-a întins telefonul lui Rapp. „Este Casa Albă... preşedintele vrea să vorbească cu tine.”
Rapp s-a gândit o secundă să nu răspundă la telefon. Cea mai mare parte a carierei sale se bazase pe a cere iertare mai degrabă decât pe permisiune. Dar era vorba de preşedinte, nu de unul dintre colegii săi de la Langley. Rapp s-a gândit la conversaţia pe care o avuseseră pe Air Force One. Nu avusese senzaţia că Alexander era genul de om care ar fi încercat să-i pună lesă. Chiar şi aşa, Rapp întinse cu reticenţă mâna şi luă telefonul.

45

WASHINGTON, DC

Avertismentul a venit în timp ce majoritatea locuitorilor din Washington dormeau. Ofiţerul de serviciu din Sala de Situaţii a Casei Albe a primit apelul de la Centrul de Operaţiuni Globale al CIA la scurt timp după ora 5:00 a.m. În câteva minute, liniile telefonice au început să zbârnâie în întreaga capitală şi nu numai. Existau planuri pentru astfel de lucruri. Detaliile de securitate au fost mobilizate, coloana de maşini a fost trimisă mai devreme, iar actorilor cheie din domeniul securităţii naţionale li s-a spus să ajungă imediat la birourile lor. Secretarul Apărării, England, a fost primul oficial de la nivelul Cabinetului care a primit vestea proastă.
Fost director executiv al Merrill Lynch şi şef al biroului lor din Londra, England se trezea în fiecare dimineaţă la ora 5:00 pentru a putea petrece ceva timp monitorizând pieţele europene înainte de a se îndrepta spre Pentagon. Stătea la birou, în biroul său, când a primit apelul. Soneria, două bătăi rapide urmate de o a treia, mai lungă, a fost distinctă de toate celelalte telefoane pe care le presupunea munca lui England. La această oră matinală, England a ştiut instantaneu că inelul era un vestitor de veşti proaste. În timp ce privea cu atenţie unitatea telefonică securizată, mintea lui a parcurs o listă de puncte fierbinţi care ar fi putut justifica apelul de dinainte de răsărit. Aproape imediat, gândurile lui s-au îndreptat spre Kennedy şi întâlnirea ei. A ridicat telefonul, a ascultat vocea de la celălalt capăt al firului şi a spus pur şi simplu: „Voi fi acolo în treizeci de minute”.
England a sunat la biroul său şi i-a spus ofiţerului de serviciu să îi cheme pe şefii de stat major. De asemenea, i-a spus femeii de la celălalt capăt al firului că, în douăzeci de minute, dorea să vorbească cu cineva din Mosul care îi putea oferi o evaluare la faţa locului a ceea ce se întâmplase. Poate că Irene Kennedy era de la CIA, dar Mosul era de competenţa Departamentului Apărării. El ştia de întâlnirea lui Kennedy cu omologul ei iranian, dar nu cunoştea niciun detaliu, în afară de faptul îngrijorător că iranienii fuseseră categorici că niciun militar american nu era prezent.

England s-a repezit la etaj, a făcut duş, şi-a aruncat un costum şi şi-a luat aparatul de ras electric. Până când s-a întors jos, toată echipa sa de securitate îl aştepta pe alee. England a sărit pe bancheta din spate a Suburban-ului negru blindat şi a început să treacă aparatul de ras electric peste barba sa, în mare parte grizonată. Gândurile i s-au îndreptat aproape imediat către Kennedy. Tot ceea ce îi spusese ofiţerul de serviciu din camera de situaţii fusese că coloana de maşini a lui Kennedy fusese lovită în Mosul. Se credea că directorul CIA era în viaţă şi că fusese luat ostatic. Toţi ceilalţi fuseseră nimiciţi.
Anglia îl plăcea pe Kennedy. Îi plăcea stilul ei, felul în care era scurtă şi la obiect. Washington, aflase England, era un oraş cu un număr exagerat de oameni cărora le plăcea să se audă vorbind. Kennedy era o gură de aer proaspăt, extrem de inteligentă şi la fel de bine versată în Islam şi în Orientul Mijlociu ca oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată. Ajunsese să se bazeze pe contribuţia ei.
Anglia era o veche cunoştinţă a preşedintelui. Nu avea în palmares niciun serviciu guvernamental – militar sau de altă natură. După cum îi spusese preşedintele în momentul nominalizării sale, îl dorea pe England pentru mintea sa analitică şi pentru capacitatea sa de a nu doar câştiga un argument, ci şi de a-i face pe ceilalţi să fie de acord cu el. De asemenea, îşi petrecuse zeci de ani încercând să anticipeze tendinţele, uitându-se constant în viitor şi încercând să prezică modul în care vor evolua lucrurile. În timp ce vehiculul său se deplasa pe străzile din DC înainte de răsăritul soarelui, a încercat să facă acelaşi lucru acum cu această criză. Din păcate, primul gând care i-a venit în minte au fost casetele cu extremiştii musulmani care îşi decapitau prizonierii. Decapitarea directorului Agenţiei Centrale de Informaţii ar fi o piesă de propagandă puternică.
Anglia şi-a lăsat sentimentele personale deoparte şi a jucat în mintea sa permutări paralele. Oricât de dură ar suna, decapitarea rapidă a lui Kennedy ar putea să nu fie cel mai rău lucru pentru America. Sărbătoarea în rândul fundamentaliştilor radicali islamici ar fi mai mult ca sigur de scurtă durată. Europa, Australia, Japonia, Japonia, Rusia şi, posibil, chiar şi China aveau să vadă cu siguranţă că, în final, decapitarea unei femei şi a mamei unui copil, nu a liderului principalei agenţii de spionaj a Americii. O astfel de mişcare barbară a teroriştilor ar putea sfârşi prin a le face rău pe termen lung.
Oricât de crud ar suna, Kennedy ştia prea multe. O luare de ostatici prelungită le-ar fi oferit răpitorilor săi ocazia de a compromite securitatea naţională a Americii la o scară aproape de neconceput. Numai gândul de a fi nevoită să-l consilieze pe preşedinte într-o asemenea manieră o făcea pe Anglia extrem de neliniştită. Era o persoană prea pozitivă pentru a se mulţumi cu un rezultat atât de sumbru atât de devreme într-o criză. Trebuia să existe o modalitate mai bună de rezolvare.
În timp ce Suburbanul lui England trecea prin punctul de control al Serviciului Secret de pe West Executive Drive, telefonul său securizat a sunat. Ofiţerul de serviciu de la Pentagon l-a informat că îl avea pe generalul Gifford la telefon. England îl întâlnise pe Gifford de două ori înainte, cu ocazia unor călătorii recente în regiune.
„Tom”, a spus England, „intru să mă întâlnesc cu POTUS chiar acum. Poţi să-mi dai o scurtă versiune a ceea ce s-a întâmplat?”.
England a ascultat în timp ce Gifford îi transmitea versiunea condensată a unei versiuni deja condensate care îi fusese dată de comandantul forţei de reacţie rapidă. Când Gifford a terminat, England i-a mulţumit şi i-a spus să rămână lângă telefon. Era foarte posibil ca preşedintele să dorească să vorbească cu el.
England a intrat în Aripa de Vest şi s-a dus direct în Sala de Situaţii, unde i-a găsit pe preşedintele Alexander, pe consilierul pentru securitate naţională Frank Ozark şi pe procurorul general Pete Webber. Cei trei bărbaţi stăteau la un capăt al mesei de conferinţe din lemn masiv şi lucios. Cu toţii aveau coatele pe masă şi priveau fix la un difuzor telefonic gri, în formă de stea.
„Domnule preşedinte, mă tem că a scăpat de sub control.”
England şi-a descheiat haina de costum şi s-a aşezat pe scaunul de piele de lângă Ozark. A recunoscut vocea care ieşea din difuzor ca fiind cea a directorului adjunct al CIA, Chuck O'Brien.
Preşedintele a suspinat şi s-a aşezat pe spate în scaunul său. „Chuck, având în vedere situaţia, cred că furia lui este de înţeles.”
„Domnule, cred în abilităţile lui Rapp la fel de mult ca oricine altcineva. Cred doar că judecata lui este întunecată în acest moment. E prea aproape de chestia asta.”

England şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Chuck, sunt Brad England. Ce a făcut de te îngrijorează atât de mult?”
„Se pare că mai mulţi dintre atacatori au fost lăsaţi în urmă şi luaţi prizonieri. Unul dintre bărbaţi, despre care credem că ar putea fi un poliţist, a fost rănit. După ce atacul s-a terminat, Rapp l-a împuşcat pe bărbat în spate, în timp ce acesta zăcea pe jos.”
„Poliţistul?”, a întrebat surprins procurorul general.
„Da. Credem că forţele de ordine locale este posibil să fi ajutat insurgenţii. Rapp a decis apoi să efectueze un interogatoriu pe câmpul de luptă cu unul dintre ceilalţi bărbaţi. Potrivit primelor rapoarte, a scos un cuţit şi l-a înjunghiat pe bărbat în umăr în timp ce era supus.”
Procurorul general părea extrem de incomod. „Au existat martori?”
„Totul s-a întâmplat într-un cartier rezidenţial”, a răspuns O'Brien. „Bănuiala mea este că au fost o mulţime de oameni care au văzut.”
„Oh, Doamne”, a gemut procurorul general. „Era vreun reporter la faţa locului?”
„Nu din câte ştiu eu”.
„Din nou”, a spus England, „îmi cer scuze dacă mi-a scăpat ceva, dar de ce suntem atât de preocupaţi de modul în care Rapp se ocupă de prizonieri? Tocmai am vorbit la telefon cu comandantul bazei din Mosul. El spune că poliţia locală nu s-a limitat la a se uita în altă parte. Spune că au deschis focul asupra coloanei de maşini a directorului Kennedy.”
„Aşa este”, a sunat vocea lui O'Brien din difuzor.
„Deci, lăsaţi-mă să înţeleg. Directorul CIA a fost răpit, echipa sa personală de securitate a fost împuşcată cu toţii în stil execuţie, iar noi suntem îngrijoraţi că Mitch Rapp a bruscat câţiva prizonieri?”
„Personal, nu-mi pasă deloc de aceşti oameni, Brad, dar ţine minte ce-ţi spun, când se va aşterne praful, dealul va avea o mulţime de întrebări. Cu siguranţă vor lansa audieri cu privire la modul în care s-a întâmplat acest lucru şi la modul în care am acţionat cu toţii în perioada următoare. În acest moment, Rapp a scăpat de sub control.”
„Corectează-mă dacă greşesc, dar nu este întotdeauna scăpat de sub control? Nu este acesta unul dintre motivele pentru care el rezolvă lucrurile în timp ce toţi ceilalţi stau şi vorbesc despre ele?”
„Mitch Rapp este foarte bun. Dar au fost destule momente în care a exagerat.”
England l-a privit pe preşedinte şi apoi a spus: „Chuck, voi încerca să fiu blândă aici. Aveţi o mare presiune asupra dumneavoastră în acest moment. Unul dintre cele mai mari atuuri ale directorului Kennedy a fost că a obţinut rezultate. De asemenea, ştia cum să îl ţină pe preşedinte izolat de unele lucruri mai puţin civilizate care sunt uneori necesare în lumea ta secretă. Înţelegi ce vreau să spun?”
O'Brien nu a răspuns imediat. După un moment, a spus: „Da, dar tot cred că ar fi o idee bună ca preşedintele să vorbească cu el. Doar pe scurt. Ceea ce vreau să spun este că putem obţine răspunsuri de la aceşti indivizi fără să le tăiem apendice”.
„Sunt de acord”, a spus cu tărie procurorul general.
Preşedintele Alexander s-a uitat la England, care pur şi simplu a ridicat din umeri într-o manieră care spunea: „Ce rău ar putea face?”.
„În regulă”, a spus preşedintele. „Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să transmită apelul”.
„Aşa voi face, domnule. „
S-a auzit un clic în timp ce linia s-a întrerupt. Preşedintele s-a aplecat în faţă şi a apăsat un buton de pe difuzor. Apoi şi-a ridicat privirea spre vechiul său prieten Anglia şi a întrebat: „Ce părere aveţi?”
„Gândurile mele”,” secretarul apărării s-a aplecat pe spate şi a suspinat. „Dacă nu o aducem înapoi curând... şi mă refer la foarte repede, vom avea probleme majore”.
Preşedintele şi-a frecat fruntea. „Cum naiba s-a întâmplat asta?”
„Nici măcar să nu vă gândiţi la asta, domnule. Nu ne va face niciun bine în acest moment. Trebuie să ne ocupăm de aici şi acum. Să vorbim cu Rapp, să aflăm ce are şi apoi putem face nişte planuri de urgenţă.
Preşedintele a dat din cap. Câteva secunde mai târziu, o voce s-a auzit prin difuzor, anunţând că Rapp era la telefon. Preşedintele s-a aplecat în faţă şi a înţepat butonul difuzorului spunând: „Mitch, sunt preşedintele. Eşti în regulă?”
„Sunt bine, domnule.”

„Am înţeles bine că ai văzut-o pe Irene fiind urcată în spatele unui sedan şi plecată?”
„Aşa este, domnule.”
„Aveţi vreo idee despre cine este în spatele acestui lucru?”
„Nu, dar am trei prizonieri, domnule. De fapt, sunt în proces de interogare chiar acum. Sunt convins că doi dintre ei vor vorbi. Al treilea pare îndoielnic.”
Preşedintele s-a uitat prin cameră. „Mitch, îl am pe Pete Webber cu mine, precum şi pe Frank Ozark şi Brad England. Restul Consiliului Naţional de Securitate ar trebui să ajungă în scurt timp. A existat o îngrijorare că sunteţi prea aproape de acest lucru.” Preşedintele a făcut o pauză, apoi a adăugat: „Că s-ar putea să fiţi scăpat de sub control”.
Un oftat de frustrare s-a auzit prin difuzorul telefonului. „Domnule preşedinte, directorul CIA tocmai a fost răpit. Conform discuţiei noastre de pe Air Force One... cred că acum este momentul să scoatem toate opreliştile.”
Procurorul general Webber nu avea nicio idee despre ce vorbea Rapp, dar nu părea deosebit de grijuliu.
„Mitch, sunt Pete Webber. Ştim cu toţii că tu şi Irene sunteţi apropiaţi, dar chiar trebuie să faci câţiva paşi înapoi şi să-ţi aminteşti că ai depus un jurământ... un jurământ de a proteja şi apăra Constituţia Statelor Unite. Cu toţii am depus acest jurământ şi asta înseamnă că niciunul dintre noi nu este mai presus de lege... inclusiv tu.”
A fost o pauză lungă, apoi, cu o voce plină de frustrare, Rapp a spus: „Cred că glumeşti.”
Răspunsul dur al lui Rapp i-a făcut pe toţi cei din cameră să se uite rapid unii la alţii. „Poftim?”, a întrebat în defensivă procurorul general.
„Directoarea CIA tocmai a fost răpită, iar întregul său detaşament de securitate a fost anihilat, iar dumneavoastră vreţi să-mi ţineţi lecţii despre un jurământ şi o bucată de hârtie veche de peste două sute de ani?”
„Întreaga noastră ţară se bazează pe acea bucată de hârtie”, a răspuns Webber în defensivă.
„Poate că tu te gândeai să aperi o bucată de hârtie când ai depus jurământul, dar eu mă gândeam să protejez şi să apăr cetăţenii americani de tipul de rahat care tocmai s-a întâmplat. Îmi cer scuze pentru limbajul meu, domnule preşedinte, dar acest lucru este ridicol. Dacă nu au început deja să o tortureze, o vor face în curând. Şi odată ce se va întâmpla asta, domnule, este doar o chestiune de timp până va ceda. Şi când o va face, suntem terminaţi. Are o memorie fotografică. Cunoaşte toţi spionii şi agenţii clandestini pe care îi avem în Orientul Mijlociu, şi asta e doar vârful icebergului.”
„Există modalităţi legale de a face asta”, a răspuns Webber.
„Aceasta nu este o instanţă de judecată”, a răbufnit Rapp. „Nu avem o lună să-i obosim pe tipii ăştia punându-le aceeaşi întrebare de cinci sute de ori şi trezindu-i de douăzeci de ori pe noapte. Nu avem nici măcar o săptămână. Dacă nu obţin răspunsuri de la tipii ăştia în următoarele douăzeci şi patru de ore, va trebui să începem să rechemăm toţi agenţii clandestini pe care CIA îi are în regiune, iar dacă peste o lună tot nu o avem înapoi, va trebui să rechemăm întregul Serviciu Clandestin. Fiecare spion care a lucrat vreodată cu noi va fi în pericol de a fi expus şi executat. Informaţiile noastre se vor epuiza mai repede decât îşi poate imagina vreunul dintre noi, iar noi vom zbura orbeşte.”
England s-a uitat la preşedinte şi a spus: „Mă tem că are dreptate”.
„Domnule preşedinte”, a spus Rapp pe un ton rugător, „tot ce vă cer sunt douăzeci şi patru de ore. Lăsaţi-mă să-mi fac treaba şi vă promit că voi afla cine se află în spatele acestei situaţii.”
Preşedintele Alexander s-a uitat direct la England, care, la rândul său, s-a uitat la procurorul general şi a spus: „Pete, aş vrea să vorbesc între patru ochi cu preşedintele şi cu Frank. Vreţi să ne scuzaţi pentru un moment?”
Privirea lui Webber era una de descurajare, dar a înţeles. Şi-a închis cu un pocnet cartea de şedinţe din piele şi s-a ridicat. A mărşăluit prin cameră şi a închis uşa grea şi izolată fonic în urma lui.
Anglia îl cunoştea suficient de bine pe preşedinte ca să anticipeze ceea ce trebuia făcut. Nu era nevoie de alte discuţii. Alexander era fundaşul. Treaba lor era să-l protejeze şi să-l protejeze. Alexander comunicase deja cu ochii lui cum trebuia să se desfăşoare acest lucru.
„Mitch”, a spus England, „ai douăzeci şi patru de ore... fără să pui întrebări. Doar acoperă-ţi urmele”.
„Aşa voi face. „

„Şi, Mitch”, a spus preşedintele, „adu-o înapoi”.
„Aşa voi face, domnule preşedinte.”
„Chiar dacă e moartă, Mitch, o vreau înapoi.”
„Da, domnule.”
Telefonul cu difuzor a făcut un zgomot de clic când Rapp a deconectat apelul de la capătul său.
Preşedintele era pe punctul de a spune ceva când uşa s-a deschis şi secretarul de stat Wicka a intrat arătând foarte grăbit.
„Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme, domnule”. Wicka şi-a aruncat geanta de umăr din piele pe scaunul de lângă England şi a întins mâna spre una dintre cele patru telecomenzi aşezate în centrul mesei lucioase. „Mă tem că această situaţie tocmai s-a complicat.” Wicka a îndreptat telecomanda spre marele televizor cu plasmă de pe peretele de vizavi. „Domnule, al-Jazeera raportează că unul dintre submarinele noastre tocmai a scufundat o navă militară iraniană în Strâmtoarea Ormuz.”
„Ce?”, a întrebat şocat Alexander, în timp ce pe televizor apăreau imagini ale unei nave militare gri puternic avariate. Preşedintele şi-a smuls privirea de la televizor şi s-a uitat la Anglia.
Secretarul apărării se întindea deja spre telefon. „Mă ocup de asta, domnule”.

46

MOSUL, IRAK

Irene Kennedy stătea întinsă pe podeaua de pământ şi încerca să nu se mişte. Purta doar sutienul şi chiloţii şi era parţial acoperită de o pătură de lână care o mânca. O pungă de pânză murdară era legată în jurul capului ei. Chiar dacă avea nevoie disperată să meargă la baie, nu avea de gând să le ceară acest lucru răpitorilor ei. Aceştia o loviseră deja cu sălbăticie pentru că încercase să se ridice. Bărbatul care o supraveghea nu s-a deranjat să scoată un cuvânt. Doar i-a aplicat o lovitură rapidă de picior în coaste. Nici nu era nevoie să o facă. Mesajul era clar. Stai pe loc. Dacă vrem să te ridici, te vom anunţa. Kennedy a făcut un inventar sumbru al împrejurimilor sale. Era aproape sigură că o ţinuseră sub pământ. Podeaua era murdară şi, chiar şi prin geanta de pânză murdară, putea să simtă mirosul de must.
Atacul fusese îngrozitor. Kennedy văzuse cum vehiculele din faţa lor au fost spulberate în bucăţi, iar apoi propriul ei Suburban a fost lovit. Nu era sigură, dar credea că explozia ar fi putut să o lase inconştientă. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte după seria de explozii este că vehiculul s-a umplut de fum. Gărzile ei de corp de o parte şi de alta strigau în staţiile lor radio cerând ajutor, dar nimeni nu a venit. Nu ştia dacă uşile fuseseră forţate să se deschidă sau dacă gărzile ei de corp, gâfâind după aer, hotărâseră că nu au altă soluţie decât să abandoneze vehiculul blindat. Fusese apucată cu brutalitate şi pălmuită în secunda în care piciorul ei atinsese pavajul. Îşi amintea că avusese prezenţa de spirit să pară măcar calmă. Apoi, bărbatul care o lovise o obligase să privească cum împuşca în cap trei dintre gărzile ei de corp.
Nu parcurseseră mai mult de un bloc când a fost împinsă pe podea. Gluga i-a fost pusă pe cap, iar bărbaţii s-au pus pe treabă cu cuţitele, tăindu-i hainele. Apoi i-au legat încheieturile mâinilor, genunchii şi gleznele. Câteva minute mai târziu, a ghicit ea, s-au oprit într-un garaj unde fusese transferată dintr-un vehicul în portbagajul altuia, deşi, era posibil ca ei să o fi mutat pur şi simplu în portbagajul aceleiaşi maşini. Ea a presupus că timp de vreo treizeci de minute bune maşina s-a plimbat prin oraş. Şi-a dat seama după mişcare şi zgomot că erau blocaţi în trafic. La un moment dat, i-a auzit pe bărbaţii din faţă certându-se. Vorbeau în farsi. Spuneau ceva despre blocaje rutiere şi despre faptul că trebuiau să renunţe la planul lor iniţial. La scurt timp după aceea, au abandonat maşina. Bărbaţii au înfăşurat-o într-o pătură şi au mutat-o din portbagaj în locul în care se află acum.
Unul dintre bărbaţi o purtase pe umăr, iar ea a avut senzaţia că au coborât câteva etaje înguste de scări. De fiecare dată când bărbatul ajungea pe un palier, se întorcea şi gluga de pe capul lui Kennedy se freca de perete. Auzise o uşă veche deschizându-se cu un scârţâit şi apoi fusese aruncată pe podea ca un sac de

îngrăşământ. Kennedy s-a rostogolit pe o parte şi a încercat să se ridice. Acesta a fost momentul în care unul dintre răpitorii ei a lovit-o cu piciorul în coaste şi a răsturnat-o pe spate.
Durerea a ceea ce ea credea că era cel mai probabil o coastă ruptă a fost o mică binecuvântare. Îi dădea un alt motiv de îngrijorare. Trecuseră aproape douăzeci şi cinci de ani de când trecuse prin antrenamentul de la Ferma de lângă Williamsburg, Virginia, dar şi-l amintea foarte bine. De fapt, o singură prelegere îi rămăsese mult prea vie în minte. Era vorba despre răpirea şefului staţiei CIA din Beirut, Bill Buckley, în martie 1984. Buckley fusese ofiţer al Forţelor Speciale în armată înainte de a se alătura CIA şi nu era o floare ofilită. La o săptămână după răpirea sa, primul din zecile de spioni CIA a dispărut. Interogatorii lui Buckley din Hezbollah l-au spart şi au început să vândă informaţiile către Siria, Iordania, Egipt şi alte ţări din regiune. L-au torturat cu brutalitate timp de mai bine de un an şi apoi l-au spânzurat. CIA a reuşit să pună mâna pe unele dintre casetele pe care Hezbollah le înregistrase cu şedinţele de tortură. Instructorii de la The Farm i-au obligat pe Kennedy şi pe colegii ei să vizioneze casetele de două ori – o dată înainte de a începe cursurile de interogare şi din nou la sfârşitul celor două săptămâni. Arătarea experienţei oribile a lui Buckley avea ca scop să demonstreze două lucruri simple. Primul era că toată lumea cedează. Chiar şi cei mai duri dintre cei duri. Tot ceea ce poţi face este să rezişti cât mai mult timp posibil pentru a le da colegilor tăi timp să mute agenţii şi agenţii în afara pericolului. A doua lecţie de învăţat a fost simplă, dar importantă – nu te lăsa prins.
Era evident că era prea târziu pentru asta, dar Kennedy încerca să ordoneze anumite fapte în mintea ei, astfel încât să protejeze cât mai mult timp posibil cele mai importante active ale CIA. Cunoştea, atât după numele de cod, cât şi după numele real, practic toţi spionii aflaţi în prezent pe statul de plată al CIA. Deocamdată, Asia şi Africa nu prezentau prea mare interes. Cele două probleme cele mai imediate erau Orientul Mijlociu şi Europa. Kennedy îşi făcea în minte o listă, ţară cu ţară, cu cine fusese cel mai eficient şi cine fusese cel mai puţin valoros. Practic, ea a inversat lista, punând cel mai puţin util în fruntea ei. Apoi a adăugat agenţii suspectaţi de a fi agenţi dubli şi pe cei pe care CIA îi suspecta că se aflau pe statul de plată al Rusiei şi Chinei.
De departe, a fost mult mai dificil să clasifice proprii agenţi clandestini – angajaţi ai CIA care lucrau în străinătate fără acoperire diplomatică. Unii erau mai eficienţi decât alţii, dar toţi erau compatrioţii ei. Kennedy a încercat să întocmească o listă, dar nu a ajuns prea departe. Îi spuseseră în urmă cu atâţia ani că toată lumea se rupea. Ştia că era adevărat, dar trebuia să se agaţe de speranţă. Era încă în Mosul, înconjurată de armata americană şi de kurzii simpatizanţi. Şi apoi mai era şi Rapp. Gândul la Mitch îi punea un zâmbet pe faţă. Nu s-ar fi oprit în faţa a nimic până nu ar fi găsit-o. Doar gândul că se afla în oraş o liniştea momentan.
Pentru o clipă, chiar i-a fost milă de cei care o luaseră. Dacă erau doar o bandă de miliţieni locali care voiau să încaseze o răscumpărare? Dacă era aşa, se aflau într-o situaţie mult peste puterile lor. Pentru prima dată de când fusese atacată, Kennedy a început să se întrebe serios cine erau răpitorii ei, când a auzit vocile înăbuşite a doi bărbaţi vorbind. Uşa de lemn scârţâitoare s-a deschis cu zgomot, iar Kennedy a avut sentimentul oribil că era pe cale să înceapă.

47

Imad Mukhtar se schimbase într-un costum şi o cămaşă de gală. Cu toate acestea, alesese să nu poarte cravată. A coborât treptele antice pe rând. Faptul că nu reuşiseră să iasă din oraş nu era ceea ce îl îngrijora. Simţise de la început că ar fi fost prea dificil să parcurgă cei şaizeci şi ceva de kilometri până la graniţa iraniană, dar merita să încerce. Chiar şi aşa, americanii reacţionaseră mult mai repede decât prevăzuse el. O echipă avansată fusese trimisă la o fabrică abandonată la jumătatea distanţei dintre Mosul şi graniţă. Din fericire, două elicoptere americane Blackhawk aterizaseră şi debarcaseră peste douăzeci de oameni la doar 100 de metri de fabrică. Mukhtar a fost nevoit să se întoarcă după ce parcursese aproape douăzeci de mile, iar apoi a trebuit să se confrunte cu blocajul creat de blocajele americane.

Mukhtar avea o altă locaţie de rezervă în interiorul oraşului. Un loc în care americanii nu erau bineveniţi. A continuat să coboare treptele moscheii până la subsolul umed, unde îl aştepta directorul CIA. Mukhtar fusese foarte mulţumit de atac până cu câteva minute în urmă. Kennedy fusese smuls din SUV-ul ei fără nicio zgârietură, iar ei părăsiseră locul faptei la timp. Cel puţin aşa crezuse el în acel moment.
Tocmai primise vestea proastă că pierduseră treizeci şi patru de oameni. La început, Mukhtar a crezut că informaţia era cu siguranţă inexactă. Cum era posibil să fi pierdut atât de mulţi oameni? A început să înţeleagă când a întrebat de Ali Abbas, omul de legătură al Hezbollah în Mosul. Abbas era cel care intermediase înţelegerea cu şeful poliţiei locale. Când i s-a spus că Abbas era unul dintre oamenii uciși, primul său răspuns a fost să se asigure. Dacă Abbas era în viaţă, totul era în pericol. El cunoştea întreaga infrastructură a Hezbollah. Nu doar în Mosul, ci şi în Liban. Ştia, de asemenea, că lucrau direct pentru preşedintele iranian, ceea ce putea complica lucrurile. Abbas ştia unde se afla fiecare casă sigură şi ce oficiali locali erau pe statul lor de plată.
Cineva trebuia să fie trimis imediat la faţa locului pentru a afla dacă cineva fusese luat în viaţă. În continuare, a întrebat de Rashid Dadarshi, comandantul Forţelor Quds. Dadarshi era extrem de capabil. Avea cu siguranţă un om care putea să se întoarcă şi să înceapă să scotocească. Dar veştile nu au făcut decât să se înrăutăţească. Comandantul secund al lui Dadarshi l-a informat pe Mukhtar că comandantul său nu reuşise să se întoarcă.
Lui Mukhtar abia îi venea să creadă. Îi văzuse pe ambii bărbaţi cu doar câteva secunde înainte de a pleca cu Kennedy. Ce s-ar fi putut întâmpla într-un interval de timp atât de scurt? A ajuns la ultima treaptă care ducea la un al doilea subsol de sub Marea Moschee şi s-a întrebat din nou dacă făcea bine că rămânea pe loc. Abbas fusese cel care îi spusese despre moschee – că avea un imam căruia îi puteau încredinţa viaţa lor. Dadarshi nu ştia că Abbas îi spusese despre moschee ca loc de refugiu, iar Mukhtar era foarte încrezător că, dacă din întâmplare americanii îl luaseră pe Abbas în viaţă, le-ar fi luat cel puţin douăzeci şi patru de ore ca să-l doboare. A pus în balanţă acest lucru cu riscul de a-l muta pe Kennedy în plină zi, în timp ce străzile erau pline de militari şi poliţişti americani.
Când imamul l-a informat pe Mukhtar despre tunelurile antice de sub moschee, a decis că era mai bine să rămână pe loc, cel puţin până la căderea nopţii. Din păcate, ordinele lui Mukhtar au fost specifice într-o privinţă. Nu trebuia să-l ucidă pe Kennedy decât dacă primea ordinul de la Amatullah însuşi. Singura excepţie urma să fie în timpul atacului iniţial. Dacă se întâmpla asta, moartea ei putea fi pusă pe seama insurgenţilor sunniţi şi nimeni nu ar fi fost mai înţelept. A fost tentat să intre pe uşa de la capătul pasajului îngust şi să termine cu toată treaba asta. Pur şi simplu să-i tragă un glonţ în cap şi apoi să-i arunce trupul în râu, dar era la fel de tentat să o interogheze. De aceea era dispus să rişte să alerge până la graniţa iraniană. Era o femeie foarte deşteaptă, aşa că ar fi durat ceva timp pentru a-i deconstrui minciunile. Mukhtar nu avea nicio îndoială că putea să o facă, dar nu va fi uşor. Ar fi nevoie de luni de interogatorii minuţioase, dar informaţiile ar fi atât de valoroase încât ar putea finanţa Hezbollah pentru următorul deceniu, ca să nu mai vorbim de ceea ce ar face pentru reputaţia lor. Totuşi, mai întâi trebuie să începem cu începutul. Îi dăduse cuvântul preşedintelui Amatullah că va livra o piesă vitală de propagandă.
Unul dintre comandourile Forţei Quds stătea de pază în faţa uşii. Mukhtar şi-a îndreptat jacheta în timp ce se apropia şi a întrebat: „Ce mai face?”.
Bărbatul a ridicat din umeri. „Nicio problemă până acum”.
„Să rămână aşa.”
Mukhtar a aruncat uşa şi a intrat în depozitul umed, cu pereţi de piatră. Avea aproximativ trei metri lăţime şi şase metri lungime, cu un tavan de numai doi metri şi jumătate. O singură lampă era conectată la un prelungitor care se întorcea pe coridor. Mirosul de mucegai şi de aer viciat era opresiv. Mukhtar a traversat podeaua de pământ până la Kennedy şi s-a uitat la picioarele ei goale care ieşeau din pătura pe care o aruncaseră pe ea. Mukhtar s-a aplecat şi a tras sacul de pânză de pe capul lui Kennedy. Ea s-a uitat la el cu ochii clipind în timp ce el s-a întins şi i-a acoperit picioarele cu pătura.
În engleză, Mukhtar a spus: „Îmi pare rău că nu am putut ajunge aici mai devreme, dr. Kennedy”.
Mukhtar era foarte mândru de cercetările pe care le făcuse şi de unghiul ingenios pe care îl găsise. Citise într-un articol din Washington Post că prietenii ei apropiaţi îi spuneau doctor. „Am aflat abia acum treizeci de minute că aţi fost luată ostatică. Te-au tratat bine?”

Kennedy nu mai clipi şi se uită la Mukhtar cu ochi cercetători. „Îmi pare rău... tu eşti?”.
Mukhtar a zâmbit şi a spus: „Cineva care ar vrea să vadă această greşeală rectificată înainte ca altcineva să fie rănit.”
„Este foarte drăguţ din partea ta. Lucrezi pentru guvernul regional?”
„Se poate spune şi aşa. Sunt un fel de freelancer”.
Kennedy ştia foarte bine că răpirile pentru răscumpărare erau foarte răspândite în tot Irakul. Devenise o industrie de casă, completată de negociatori neutri care încasau mai mult de o treime din răscumpărare.
„Înţeleg”, a spus Kennedy în timp ce se străduia să se sprijine pe cotul stâng.
„Poftim”, s-a oferit Mukhtar în timp ce o apuca de umeri şi o ajuta să se aşeze. Pătura a căzut parţial, expunându-i sutienul şi încheieturile legate. Mukhtar a scos un cuţit şi a tăiat cătuşele flexibile din plastic de la încheieturile mâinilor ei, apoi genunchii şi gleznele.
Kennedy a apucat pătura şi şi-a acoperit pielea expusă. „Mulţumesc... îmi pare rău, nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă.”
„Poţi să-mi spui Muhammad.”
„Bineînţeles”, a răspuns Kennedy puţin suspicioasă. Ar fi putut la fel de bine să spună John Doe. „Aţi spus că a fost o greşeală. Îmi pare rău, dar mi-e greu să cred asta.”
„Sunt sigur că da, dar cred că pot să vă explic.” Mukhtar a aruncat o privire către gardianul care stătea în colţ şi l-a întrebat în arabă dacă ar putea să stea un moment singur cu prizonierul. Bărbatul greoi s-a ridicat încet de pe scaun şi a ieşit din încăpere.
„Forţele de poliţie de aici, din Mosul, sunt extrem de corupte. Nu li s-a spus că aţi fost în acel convoi”.
Kennedy ştia că nu le spuseseră poliţiştilor tocmai din acest motiv. „Atunci cine credeau ei că se afla în convoi?”.
„Ei nu-mi spun asta. Tot ce mi-au spus este că era cineva pe care ar fi putut cere o răscumpărare pe o sumă mare de bani.”
„Aţi contactat guvernul meu?”
„Nu încă.”
„De ce nu?”
Mukhtar a aruncat o privire nervoasă peste umăr şi apoi, cu o voce mult mai liniştită, a spus: „Unii dintre ei vor să te ucidă, alţii vor să negocieze cu guvernul tău, iar alţii ar vrea să te vândă unui alt guvern. „
„Despre cine vorbeşti?”
„Un grup local, dar foarte puternic. Seamănă mai mult cu Mafia voastră decât cu una dintre miliţiile noastre.”
„Sunniţi?” a întrebat Kennedy.
Mukhtar a ridicat din umeri întrebarea. „Nu pot spune, dar am vrut să ştii că lucrez la eliberarea ta... şi că voi face tot ce pot pentru a mă asigura că vei rămâne nevătămat.”
„Mulţumesc.”
Mukhtar s-a ridicat în picioare. „Acum trebuie să plec, dar mai întâi, dacă îmi permiteţi, trebuie să vă fac o fotografie.”
Kennedy părea ezitant.
„Este pentru binele tău. Ca să pot dovedi că eşti în viaţă.”
Asta i s-a părut o idee bună lui Kennedy. Ea a strâns pătura în jurul umerilor şi s-a aşezat cât de dreaptă i-a permis coasta ruptă.
Mukhtar i-a făcut o fotografie cu un aparat digital şi a spus: „Mă voi întoarce să te verific peste puţin timp. Pot să vă aduc ceva?”.
Erau o mulţime de lucruri pe care şi-ar fi dorit să le primească, dar a decis să fie scurtă. „Trebuie să mă duc la baie”.
„O să văd dacă pot aranja asta. Altceva?”
„Nişte haine ar fi drăguţ.”
„Bineînţeles. O să văd ce pot face.” În timp ce Mukhtar a ieşit din cameră, i-a mai oferit lui Kennedy încă un zâmbet reconfortant şi apoi a închis uşa în urma lui. Le-a făcut semn gardienilor să-l urmeze pe hol.

Când au fost destul de departe, Mukhtar şi-a coborât vocea şi a spus în farsi: „Aşteptaţi cinci minute şi apoi aduceţi-i un vas în care să meargă la baie. Vreau să o priviţi cum o face. Dacă devine timidă, rupeţi-i chiloţii, dar nu o violaţi. Cel puţin nu încă. Când termină, o poţi pălmui puţin, dar nu o lovi pe faţă. Apoi pune-i gluga la loc. Ai înţeles?"
Ambii bărbaţi au zâmbit şi au dat din cap.
„Bine. Mă voi întoarce într-o oră".

48

Rapp stătea în spatele lui Marcus Dumond şi privea cum degetele tânărului zburau pe tastatura computerului cu îndemânarea unui pianist de concert. Dumond era, de departe, cel mai priceput hacker de la Langley şi, poate, din tot guvernul american. Absolventul de la MIT scanase fotografiile făcute de Rapp şi efectua acum o căutare în mai multe baze de date pentru a vedea dacă putea găsi o potrivire.
„Cât timp va dura?" a întrebat Rapp în timp ce-şi închidea fermoarul costumului de zbor kaki pe care i-l dăduse Stilwell.
„Ar putea dura cinci minute. Ar putea dura cinci ore. Asta chiar dacă îi avem într-una din bazele de date."
„Aţi vorbit cu NSA?"
„Da. Nu au găsit nimic."
Rapp îi ceruse lui Dumond să contacteze Agenţia Naţională de Securitate şi să vadă dacă pot localiza telefonul mobil securizat al lui Kennedy. Chiar dacă era închis, ar fi trebuit să fie capabili să-l localizeze. Faptul că nu au putut înseamnă că răpitorii ei trebuie să-l fi distrus.
„Alte idei?" a întrebat Rapp.
„Nu prea." Dumond a continuat să lucreze la tastatură. „Eu voi continua să bat la asta în timp ce tu începi să baţi la ei." Dumond a dat din cap spre teancul de fotografii.
„Vreau să asculţi interogatoriile. Voi încerca să fac cât mai multe în engleză, dar dacă trec la arabă sau farsi, Stan va fi cu tine pentru a traduce. După ce vom afla de unde sunt tipii ăştia, voi avea nevoie de tine să-ţi faci magia şi să încerci să confirmi ceea ce spun."
„Nicio problemă."
„În regulă. Anunţă-mă imediat ce afli ceva."
„Aşa voi face."
Rapp a mers pe holul scurt şi a băgat capul în biroul lui Stilwell. Mirosea a fum de ţigară. Şeful bazei îşi lucra contactele, încercând să afle unde fugise comandantul poliţiei locale. Stilwell a întrerupt persoana cu care vorbea şi i-a spus să aştepte puţin. A acoperit telefonul şi a întrebat: „Ce se întâmplă?".
„Am nevoie de o cameră video şi de nişte mănuşi de cauciuc. Şi de nişte medicamente".
Stilwell a ridicat un deget şi a dus din nou telefonul la gură: „Faris, va trebui să te sun mai târziu."
Stilwell a încercat să închidă, dar era evident că bărbatul avea mai multe de spus. „Da, vor fi bani. O mulţime de bani." Stilwell s-a uitat la Rapp şi l-a întrebat: „Cât de mult?".
„Pentru şeful poliţiei sau pentru Irene?"
„Irene."
Fără să clipească, Rapp a spus: „Un milion de dolari cash şi cetăţenia americană... fără întrebări."
Stilwell a repetat informaţia.
„Spune-i că oferta e valabilă doar până la miezul nopţii", a adăugat Rapp. „Şi că trebuie să ne conducă la recuperarea ei."
Stilwell a ascultat şi a spus: „Da, fără taxe, Faris. Sigur... orice vrei. Află doar cine a luat-o şi unde se află... Da, soţia şi copiii tăi pot veni cu tine. Dacă ajuţi să o aduci înapoi, Faris, îţi voi găsi personal o casă şi te voi ajuta să te muţi. Acum pleacă." Stilwell a băgat telefonul înapoi în suport înainte ca persoana să mai poată pune alte întrebări.
„Cine era?" a întrebat Rapp în timp ce examina nişte haine agăţate într-un cârlig.

„Una dintre sursele mele. Este destul de bun. Îi plac banii şi soţia lui vrea să se mute în State, aşa că este foarte motivat.”
„Trimite-i fotografiile celor trei tipi pe care îi avem în arest”.
„Bună idee.” Stilwell a căutat adresa de e-mail a lui Faris, a tastat o notă rapidă şi a ataşat fotografiile.
„Ce sunt astea?” Rapp a arătat cu degetul spre haine.
Stilwell a ridicat privirea şi a zâmbit. „Acestea sunt hainele mele de cleric. Nu există o modalitate mai bună de a agăţa femei.”
„Nu poţi fi serios. „
„Nu despre agăţat femei, dar ai fi uimit de uşile pe care le deschid aceste lucruri.”
„Ce ai aflat despre şeful poliţiei?”
„Nenorocitul de şobolan nenorocit nu e de găsit nicăieri. Sper ca cineva să-i tragă un glonţ în cap.”
„Aş vrea să vorbesc cu el mai întâi.”
„Știi ce vreau să spun.”
„Da... Ce fel de droguri ai?”
Îngrijorarea i se citea pe faţă, Stilwell a întrebat: „Eşti rănit?”.
„Nu. Vreau să-i înmoi pe tipii ăştia înainte de a începe cu ei.”
Stilwell a deschis sertarul biroului său şi a luat un set de chei. S-a ridicat în picioare şi a spus: „Urmează-mă”.
Cei doi bărbaţi au părăsit rulota şi au ieşit în soarele strălucitor al după-amiezii. Tăiau prin curte, ferindu-se de antene şi antene de satelit, când au dat peste Ridley, care vorbea la un telefon mobil. Ridley a ridicat mâna pentru a-i opri pe ceilalţi doi bărbaţi şi i-a spus persoanei cu care vorbea: „Bineînţeles că te voi plăti. Doar trimite-mi nenorocitele de fotografii”.
Ridley a băgat telefonul în buzunar şi a spus: „Mitch, ştiu că preşedintele ţi-a dat un cec în alb, dar vreau ca măcar să te gândeşti la ceva”.
Rapp l-a ocolit şi a continuat să meargă.
Ridley a căzut în rând şi i-a urmat pe cei doi bărbaţi. „Cred că este grozav că preşedintele ţi-a dat undă verde, dar amândoi ştim că, dacă treaba asta se termină prost, toţi vom fi aruncaţi la lupi. Pagubele pentru Agenţie ar putea fi catastrofale.”
„Rob, dacă nu o aducem pe Irene înapoi în viaţă, chiar nu-mi pasă cine va fi aruncat la lupi.”
„Nu-ţi pasă dacă mizeria asta va da CIA-ul înapoi încă 20 de ani?”
În timp ce Stilwell introducea un cod într-o încuietoare cifrată de pe uşa rulotei de depozitare, Rapp a spus: „Cum vom suferi mai mult decât am suferit deja sub aceşti idioţi?”.
„Prin mutilarea prizonierilor. Aveţi idee cum va reacţiona asta la cetăţeanul de rând? O să creadă că suntem o adunătură de monştri.”
„Chiar acum sunt un monstru. La fel ca cei care au luat-o pe Irene. Aşa se luptă în războiul ăsta nenorocit. Nu cu politicieni, reporteri şi avocaţi.”
Stilwell a deschis un mic frigider şi a început să citească etichetele. „Pentotal de sodiu, fenobarbital, dietilamidă de acid lisergic, heroină, speed... orice ai vrea, avem.”
„Dă-i poliţistului fals pentotal de sodiu, iar celorlalţi doi speed.”
„Am înţeles.” Stilwell a luat o sticlă din fiecare şi o mână de seringi.
Ridley încă mai dădea târcoale. „Mitch, te rog, nu face nimic permanent. Adică, haide – nu poţi să-i tai scula tipului. Dacă se va afla vreodată, o să arate foarte rău.”
Stilwell scotocea printre rafturile de depozitare. Fără să se obosească să se întoarcă, a spus: „Are dreptate, Mitch. Adică, tu doar ameninţi că-i tai pe tipii ăştia, nu? Nu ai de gând să o faci cu adevărat, nu-i aşa?”.
Stilwell a găsit o cutie de mănuşi de latex şi i-a înmânat o pereche lui Rapp.
Rapp a luat mănuşile şi s-a gândit un moment la întrebare. Nu avea absolut nicio problemă în a face orice era nevoie pentru a-i face pe aceşti tipi să vorbească, dar a văzut o posibilă cale de mijloc care ar putea funcţiona pentru a spori anxietatea prizonierilor săi. Uitându-se la Stilwell, a întrebat: „Kurzii tăi au reuşit să dezbrace cadavrele acelea şi să le arunce într-o celulă?”.
„Ultima dată când am verificat, lucrau la asta”.

„În regulă”, i-a spus Rapp lui Ridley. „Deocamdată nu le voi tăia ciocul, dar nu am de gând să fac promisiuni.” Arătând spre Stilwell, Rapp a spus: „Daţi-le fiecăruia o doză sănătoasă şi voi fi acolo în cinci minute.”

49

Supravegherea Congresului a fost o pacoste pe care Rapp s-a străduit febril să o ocolească în cea mai mare parte a carierei sale. În teorie, era în regulă; Congresul distribuia banii, iar cineva trebuia să supravegheze modul în care erau cheltuiţi. Când venea vorba de securitatea naţională, însă, lucrurile deveneau puţin mai complicate. Numărul oficialilor aleşi care erau dispuşi să pună binele ţării mai presus de propriul ego şi de succesul partidului lor politic era minuscul. Dacă li se dădea ocazia, aceştia ar fi vituperat libertatea de exprimare, dreptul la intimitate al unei persoane şi orice altă platitudine pe care o puteau inventa, în loc să îşi închidă gura şi să se confrunte cu faptul că luptau cu un inamic care nu juca după reguli. Invariabil, doar o mică mână de oameni au avut demnitatea de a rezista chemării camerei de filmat şi a faimei personale. Politicienii, în cea mai mare parte, erau avocaţi; bărbaţi şi femei care fuseseră antrenaţi să argumenteze ambele părţi ale unei probleme cu aceeaşi pasiune şi vigoare.
Rapp ştia că Ridley avea dreptate pe acest front. Washingtonul era condus de oameni precum procurorul general, care aveau puţină sau chiar deloc experienţă practică în ceea ce priveşte războiul împotriva terorismului. Oameni care, dacă s-ar fi aflat în poziţia periculoasă a lui Kennedy, s-ar fi rugat cu frenezie ca cineva ca Rapp să fie acolo pentru a face absolut tot ce era nevoie pentru a se asigura că sunt salvaţi. Aceiaşi bărbaţi şi femei care, în cele din urmă, l-ar fi aşezat într-o sală de comisie şi ar fi disecat fiecare mişcare pe care a făcut-o pentru a-şi salva şeful şi pentru a proteja cele mai importante secrete ale Americii.
Rapp nu avea nicio îndoială că vor fi revoltaţi de ceea ce urma să facă, dar nu-i păsa. Când va veni momentul, se va duce la ei, va ridica mâna dreaptă, va jura să spună adevărul şi, poate pentru prima dată în întreaga sa carieră, va face exact acest lucru. Şi apoi îi va întreba ce ar vrea să facă Rapp dacă ar fi fost luaţi vreodată ostatici. Ar vrea ca Departamentul de Stat să înceapă negocierile pentru un schimb care ar putea dura ani de zile, în timp ce ei ar fi torturaţi şi chinuiţi? În timp ce le-ar cădea dinţii şi ar pierde o treime din greutate? Asta şi-ar dori sau ar vrea ca cineva ca Rapp să arunce la gunoi regulamentul, să coboare în şanţ şi să înceapă să dea cu capul de pământ?
Kennedy era prea important pentru el personal şi prea important pentru ţară pentru ca el să fie sfios. Cei trei bărbaţi din celulele de detenţie nu erau doar nişte presupuşi terorişti care fuseseră denunţaţi de vecinii lor şi smulşi din pat în toiul nopţii. Aceştia trei fuseseră prinşi în miezul acţiunii, iar asta făcea ca ceea ce avea de făcut Rapp să fie semnificativ mai uşor.
Uşa primei celule din stânga era larg deschisă. Înăuntru, podeaua era acoperită de bărbaţi păroşi şi goi, îngrămădiţi unul peste altul. Sângele era pretutindeni; mânjit pe pielea cărnoasă şi palidă şi băltind pe podeaua denivelată şi îndoită. Majoritatea cadavrelor aveau răni de glonţ în cap sau în piept. Câteva aveau şi răni sub talie. Rapp şi-a dat seama că omorâse un număr bun dintre ei. A analizat scena cu un licăr de rezervă. Îşi spuse că sarcina din faţa lui era necesară pentru a-i convinge pe prizonieri că ameninţarea lui era reală. Trei smucituri şi trei tăieturi rapide, şi era gata.
Rapp a ieşit din celulă, şi-a şters sângele de pe lamă pe coapsa salopetei şi a pus cuţitul deoparte. A mers până la capătul holului şi s-a oprit în faţa ultimei celule de pe stânga. Rapp a glisat înapoi capacul metalic de la vizor şi s-a uitat la cel mai tânăr dintre cei trei prizonieri. Stătea pe un scaun de metal zincat, cu gleznele încătuşate de picioarele scaunului şi cu mâinile încătuşate la spate. Rapp s-a apropiat de uşă, a desfăcut încuietoarea şi apoi a deschis-o cât să arunce în celulă unul dintre apendicele retezate.
Rapp a închis şi a încuiat uşa şi apoi s-a întors la vizor. Prizonierul s-a uitat la bucata de carne de la picioarele sale. O privire de confuzie s-a topit rapid când şi-a dat seama la ce se uita. Tânărul a închis ochii şi a început să scuture viguros din cap. Rapp a închis vizorul şi s-a mutat în celula următoare. A

desfăcut uşa, a intrat în celulă şi s-a ridicat deasupra bărbatului pe care îl credea comandantul grupului. Omul era încă legat de o targă.
Rapp a ţinut organul secţionat în faţa feţei bărbatului. S-a aplecat cu dezinvoltură, l-a lăsat să cadă pe pieptul bărbatului şi a spus: „Am aflat că tipul ăsta mă minţea".
Fără să mai spună un cuvânt, Rapp a plecat şi s-a dus în ultima celulă, unde a făcut exact acelaşi lucru. Apoi l-a găsit pe Stilwell şi i-a spus că vrea doar înregistrări audio ale interogatoriilor. Rapp a verificat ora şi apoi a continuat să se întoarcă la prima celulă. A luat un scaun în plus şi l-a adus cu el înăuntru. A poziţionat scaunul la un metru şi jumătate de prizonier şi s-a aşezat. Pe podea, aproape exact între ei, se afla penisul retezat. Rapp nu a vorbit la început. S-a uitat la organul retezat, la bărbatul de vizavi şi apoi înapoi.
Prizonierul era transpirat. Genunchii începuseră să îi tremure, iar ochii îi zburau peste tot în jurul celulei mici. Privea totul, cu excepţia bucăţii de carne de la picioarele lui. Rapp l-a studiat. A încercat să se privească în ochi, dar prizonierul nu se angaja. Viteza pe care i-o dăduse nu făcea decât să-i sporească anxietatea.
„Sunt un soldat", a rostit prizonierul cu o voce panicată. „Nu ar trebui să fiu tratat aşa."
Rapp a zâmbit. „Un soldat. Asta este interesant. Majoritatea soldaţilor pe care îi cunosc poartă uniforme."
Bărbatul şi-a închis gura strâns şi a închis ochii.
„Partea aceea de corp de acolo", a arătat Rapp spre organul de pe podea, „aparţine unuia dintre camarazii tăi. I-am spus să nu mă mintă. I-am spus că am o mulţime de modalităţi de a verifica ceea ce spune. S-a crezut mai deştept decât mine. Tu te crezi mai deştept decât mine?".
„Nu."
„Bine... atunci ar trebui să meargă mult mai uşor. Să începem cu numele tău şi priveşte-mă în ochi când răspunzi." Rapp şi-a înclinat uşor capul spre stânga şi a studiat faţa bărbatului.
„Caporal Nouri Tahmineh."
„Unde te-ai născut?"
Bărbatul a ezitat.
„Aceasta este runda de viteză, amice. Foc rapid. Nu trebuie să te gândeşti la astea. Răspunde doar. Am cinci tipi în altă cameră care pot intra în orice sistem informatic din lume. Am o altă cameră plină de oameni la Washington care lucrează la telefoane. Avem spioni în fiecare guvern din regiune. Chiar acum dau telefoane despre tine şi dacă ceea ce spui este adevărat şi eşti soldat, îţi vom găsi dosarele militare. Dacă poza nu se potriveşte cu numele, sau dacă nu te găsim, îţi voi tăia testiculul stâng, aşa cum ţi-am spus că voi face. Prietenul tău de acolo", a arătat Rapp spre obiectul de pe podea. „Mi-a dat un nume greşit, un oraş greşit şi o dată de naştere de rahat. Mi-a făcut totul foarte uşor. Am tăiat totul dintr-o singură lovitură. Probabil că l-ai auzit ţipând ca o păsărică fără ciocul pe care îl este acum."
Rapp şi-a scos cuţitul şi a întins lama. „Uite cât de prost e tipul. După toate astea... suferă atât de mult încât sfârşeşte prin a-mi spune oricum numele lui. Ideea este că vei sfârşi prin a-mi spune totul, aşa că mai bine te-ai ţine de bărbăţie." Rapp a îndreptat vârful cuţitului spre între picioare. „Acum, eşti gata pentru runda de viteză?".
Prizonierul a dat repede din cap.
„Numele?" Rapp a lansat întrebarea ca un sergent de instrucţie.
„Caporal Nouri Tahmineh."
„Locul naşterii?"
„Qom."
Singurul oraş pe care Rapp îl cunoştea cu acest nume se afla la aproximativ 160 km sud-vest de Teheran.
„Data naşterii?"
„14 ianuarie 1982."
„Ai spus că eşti soldat. În ce unitate?"
„Divizia 23 a Forţelor Speciale. Forţa Ierusalim."
Rapp şi-a ţinut emoţiile în frâu. Bărbatul care stătea în faţa lui nu era vreun voluntar insurgent. Era un soldat iranian. Un membru al Forţei lor de elită Quds sau, aşa cum o numeau unii dintre cei mai

antisemiţi, Forţa Ierusalimului. Implicarea sa în răpirea lui Kennedy l-a făcut pe Rapp să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină.
„De cât timp eşti în Irak?” a întrebat Rapp în timp ce încerca să se gândească la implicaţiile implicării directe a Iranului.
„Aproape două luni”.
„Toată această perioadă în Mosul?”
„În cea mai mare parte... şi în împrejurimi”.
Rapp s-a întrebat dacă ministrul Ashani ordonase asta. Până acum, îl considerase pe om foarte rezonabil. Acum se întreba dacă nu cumva sinceritatea pe care i-o arătase lui Kennedy era doar o prefăcătorie.
„Sunteţi căsătorit?”
Bărbatul şi-a întors privirea nervos şi a ezitat.
„Nu mă minţiţi.”
„Logodit.”
Bună pârghie, s-a gândit Rapp. A desfăcut buzunarul de la coapsă al salopetei şi a scos teancul de Polaroiduri. A răsfoit-o până când a găsit-o pe cea pe care o căuta. A ţinut teancul în faţa feţei lui Tahmineh şi a spus: „Ai grijă cu asta. Numele şi gradul, aşa cum scrie în Convenţia de la Geneva. Care mai spune şi că ar trebui să fii în uniformă, dar despre asta vom vorbi mai târziu.”
Tânărul iranian s-a uitat la fotografie şi a ezitat.
„Logodnica ta”, a început Rapp, „nu se va căsători niciodată cu tine dacă bunurile sunt deteriorate.” Rapp îşi dădea seama că viteza îşi făcuse pe deplin efectul. Genunchii lui Tahmineh tremurau, iar ochii îi zburau prin cameră. „Uită-te la mine!” a strigat Rapp. „Este drăguţă?”
„Cine?”, a întrebat bărbatul cu adevărat confuz.
„Logodnica ta”.
„Da.”
Rapp a lipit vârful cuţitului de între picioarele bărbatului. „Atunci ai încurcat-o. Nici vorbă ca o persană arătoasă să se mărite cu un tip fără sculă. Acum nu te mai prosti şi spune-mi cine e ăsta şi ţine minte că s-ar putea să-i ştiu deja numele. Acesta ar putea fi un test şi dacă nu reuşeşti, iese prima piuliţă”.
„Căpitanul Rashid Dadarshi... ofiţerul meu comandant.”
Căpitanul era echivalentul unui căpitan în armata americană. „Când ţi s-a spus pe cine vei răpi?”
Tahmineh părea nervoasă. „Nu mi s-a spus niciodată.”
„Niciodată?” Rapp a spus cu tărie.
„Niciodată. Ni s-a spus doar că era o americancă şi că nu trebuie să-i facem rău.”
Rapp l-a privit cu scepticism, deşi bănuia că bărbatul spunea adevărul.
„Abia ieri ni s-a spus despre plan.”
„Cine v-a spus?”
„Căpitanul Dadarshi, bineînţeles.”
„Nimeni altcineva?”
Tahmineh a clătinat din cap.
„Atunci cine naiba este acesta?” Rapp a răsfoit fotografiile şi a ridicat-o pe cea a bărbatului care fusese îmbrăcat ca un ofiţer de poliţie.
Tahmineh a aruncat o privire la fotografie şi faţa i s-a strâmbat într-o încruntare dezgustată. „Acesta este un câine palestinian. Nu face parte din unitatea mea”.
„Numele?” a lătrat Rapp.
„Ali Abbas”, a oferit bărbatul de bunăvoie.
„Dacă nu face parte din Quds Force, atunci cu cine este?”.
„Hezbollah.”
„Hezbollah”, a repetat Rapp în timp ce se ridica. „Ce naiba caută Hezbollah în Mosul?”.
„Nu ştiu. Sunt doar un caporal”.
Rapp simţea bine că omul îi spunea adevărul, dar trebuia să-l mai ţină puţin pe muchie de cuţit. Şi-a înfipt cuţitul sub bărbia iranianului şi l-a ridicat până când s-a uitat direct în ochii lui. „Mă duc să verific povestea ta şi, dacă aflu că m-ai minţit cu ceva, mă întorc după ouăle tale.”

50

Rapp a închis uşa celulei şi s-a grăbit pe hol. Înregistrarea în buclă a unui om torturat se auzea în difuzoarele de deasupra. Rapp a ignorat ţipetele agonizante şi s-a luptat cu implicaţiile a ceea ce tocmai aflase. Încă de la începutul atacului asupra caravanei lui Kennedy, presupusese că în spatele planului se aflau sunniţi. Sunniţii conduceau forţele de poliţie şi se ştia că lucrau cu al-Qaeda în Irak în mod limitat. Implicarea iraniană şi a Hezbollah a adus lucrurile într-o lumină mult mai complicată. La început, Rapp nu putea să creadă că ar fi fost atât de nesăbuit încât să-l răpească pe directorul în exerciţiu al CIA, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai puţin surprins. Era clar că aceştia erau oameni disperaţi, dispuşi să-şi asume riscuri mari pentru a se menţine la putere.
Dumond se instalase în sala de conferinţe. Avea două dintre laptopurile sale de mare putere conectate la monitoare de dimensiuni mari şi lucra la ambele. Stilwell stătea lângă el, luând notiţe şi ajutând la traducere.
Rapp se opri în pragul uşii. „Aţi avut noroc?”
„Nu încă.” Dumond nu se obosise să ridice privirea de pe ecran. „Nu sunt sigur că armata iraniană are aceste dosare de personal în reţeaua lor.”
Rapp se temea de asta. „Dar bazele de date publice? Registrul de înmatriculare a autovehiculelor, utilităţi, registre de naştere?”
„Le caut pe toate.”
Ridley i s-a alăturat lui Rapp în pragul uşii. Ţinea în mână un teanc de fotografii 5x6 proaspăt tipărite. „Acestea tocmai au sosit.” Ridley i-a înmânat teancul lui Rapp, care a început să le răsfoiască. „Prima este a ministrului Ashani imediat după ce a sosit.”
Rapp a ajuns la a treia fotografie şi Ridley l-a oprit. Priveliştea era din faţa elicopterului şi îl arăta pe Ashani mergând spre dreapta. În partea stângă a elicopterului se afla un alt bărbat în costum închis la culoare care mergea în direcţia opusă. „Cine este acesta?”
„Nu ştiu.”
Rapp a mai răsfoit câteva fotografii şi s-a oprit asupra unei fotografii din cap a bărbatului misterios. Fotografia digitală fusese decupată şi mărită. Calitatea nu era perfectă, dar era totuşi uşor să distingi trăsăturile bărbatului. Avea o barbă maro închis şi, chiar dacă purta ochelari de soare, era ceva vag familiar la el. Rapp a continuat să parcurgă fotografiile şi s-a oprit la penultima. Aceasta îl arăta pe bărbatul misterios urcând într-un SUV al poliţiei care era încadrat de două camionete ale poliţiei, ambele cu mitraliere de calibrul 50 montate pe acoperişuri.
Rapp s-a întors rapid la cea mai bună fotografie a bărbatului misterios şi i-a înmânat lui Ridley restul teancului. „Charlie este în Sala de Situaţii cu preşedintele, nu-i aşa?”.
„Da.”
„Vorbeşte cu el şi spune-i că suntem nouăzeci la sută siguri că Iranul se află în spatele răpirii lui Irene.”
„Nouăzeci la sută?” a întrebat Ridley. „Nici măcar nu am verificat dacă acest Tahmineh este cine spune că este.”
„De aceea nu am spus o sută. Crede-mă, Rob, trebuie să facem Consiliul Naţional de Securitate să vorbească despre asta. Dacă e vorba de Iran, le va lua o jumătate de zi să se gândească pe cine naiba să sune.” Rapp a început să se îndrepte spre uşă. „Irene nu are atâta timp la dispoziţie.”
Rapp s-a întors direct în celula lui Tahmineh. A aruncat uşa de oţel, a mers direct la bărbatul aşezat şi încătuşat şi i-a înfipt fotografia în faţă. „Cine e tipul ăsta?”
Iranianului îi ieşeau literalmente ochii din cap şi transpira abundent. „Nu ştiu.”
„Pe naiba!” a strigat Rapp.
„Vreau să spun că nu-i ştiu numele. Nu-l cunosc. L-am văzut astăzi pentru prima dată.”
Rapp a simţit că i se strânge maxilarul. Printre dinţii încleştaţi, a întrebat: „Când şi unde?”.

„A fost în această dimineaţă. Chiar înainte de atac. Fusesem mutaţi pe poziţii înainte de răsărit şi aşteptam. A apărut cu o oră înainte de atac şi a preluat comanda.”
„Este din forţele speciale?”
„Nu.” Prizonierul a clătinat frenetic din cap. „Nu cred că e aşa.”
„El i-a dat ordine căpitanului Dadarshi?”
„Da.”
„Era de la Ministerul de Informaţii?”
„Nu ştiu”, a pledat bărbatul.
Rapp l-a privit cu atenţie. Nu existau semne că ar fi fost ceva mai puţin sincer. „Nu ai nicio idee despre cine este acest om?”.
„Nu.”
Ar fi fost de înţeles că bărbatul misterios lucra pentru Ashani şi ar fi fost de înţeles, de asemenea, că un caporal de rang inferior nu avea nicio idee despre cine era omul acela. Rapp nu voia să încerce să îşi dea seama de următoarea mişcare în faţa prizonierului. A ieşit din celulă fără să mai spună un cuvânt şi a închis şi încuiat uşa. A început să se plimbe în sus şi în jos pe hol, în timp ce piesa de tortură se auzea ca zgomot de fond. Mintea lui a învârtit faptele de nenumărate ori, analizând fiecare informaţie din toate unghiurile la care se putea gândi. Nu-i venea să creadă că nu o văzuse mai devreme.
Rapp a smuls staţia de emisie-recepţie de la şold. A apăsat butonul de convorbire şi a spus: „Rob, fă-mi rost de numărul de telefon al ministrului Ashani.”

51

TEHRAN, IRAN

Călătoria cu elicopterul de la Mosul până la graniţă durase doar douăzeci de minute. Forţele aeriene aveau un Dassault Falcon 10 relativ mic care îl aştepta să îl ducă la Teheran. În cea mai mare parte a zborului de o oră şi zece minute, Ashani şi-a luat notiţe. Erau criptografice, astfel încât să-l protejeze în cazul în care ar fi căzut cumva în mâini greşite, ceea ce era îndoielnic, deoarece plănuia să le distrugă imediat ce ajungea la birou. Ezitase chiar să facă aceste notiţe, dar voia să-şi organizeze gândurile şi să fie foarte clar în legătură cu ceea ce Kennedy oferise în numele guvernului american.
Mai era un alt motiv pentru care deschisese caietul de notiţe. Ashani voia să facă o listă de obiecţii sau, mai precis, o listă cu cine ar fi putut obiecta. La Teheran existau mai mult de câţiva oameni a căror putere s-ar fi evaporat dacă s-ar fi făcut pace cu America. Nu ar fi contat faptul că oferta americană ar fi fost complet logică. Preşedintele Amatullah ar face tot ce-i stă în putinţă pentru a se asigura că oferta va fi respinsă. Acesta era motivul pentru care Ashani alesese să nu-l sune pe preşedinte în timpul scurtei sale opriri la graniţă. Trebuia să vorbească mai întâi cu Najar. În calitate de şef al Consiliului Gardienilor, el putea influenţa mulţi oameni dacă era convins. Dacă Amatullah ar fi aflat primul, ar fi găsit o modalitate de a pune aparatul său de relaţii publice să anuleze oferta înainte ca aceasta să fie luată în considerare în mod serios.
La scurt timp după ce avionul a aterizat la Teheran, Ashani s-a uitat pe fereastră şi a avut un sentiment de scufundare în stomac. Pe lângă maşina şi şoferul său obişnuit, mai erau încă două vehicule şi alţi opt oameni înarmaţi. Ashani s-a uitat la şeful său de securitate, Rahad Tehrani, care avea aceeaşi expresie de îngrijorare pe faţă.
„Rămâi aici”, a spus Tehrani, „iar eu voi vedea care este problema”.
Ashani a aruncat o privire pe fereastră şi l-a urmărit pe şeful său de securitate apropiindu-se de grupul de bărbaţi. În acel moment precis, şi-a dat seama că uitase să-şi pornească telefonul mobil la aterizare. Ashani a apăsat butonul de pornire şi a privit cum ecranul color se aprinde. O imagine a unui glob pământesc învârtindu-se clipea pe ecran înainte de a se schimba într-o listă de pictograme şi apoi telefonul

a început să bipăie în timp ce prelua mai întâi mesajele vocale şi apoi e-mailurile. După câteva secunde, semnalul sonor s-a oprit, iar Ashani a văzut că avea opt mesaje vocale şi douăzeci şi trei de e-mailuri noi. Suma nu era nemaiauzită, dar era cam mare. Era pe punctul de a începe să răsfoiască e-mailurile, când telefonul a început să sune. Afişajul de pe telefon îi spunea doar că informaţiile despre persoana care suna nu erau disponibile.
Ashani a apăsat butonul de convorbire şi a spus: „Alo?".
„Ministrul Ashani?", a spus interlocutorul în engleză.
„Da."
„Sunt Mitch Rapp. Lucrez pentru directorul Kennedy. Ştiţi cine sunt eu?"
Ashani a aruncat o privire nervoasă pe fereastră şi a spus cât de dezinvolt a putut: „Mă tem că toată lumea din domeniul nostru de activitate este la curent cu reputaţia dumneavoastră."
„Bine. Atunci vei şti cât de serios sunt când îţi voi spune că am de gând să te omor."
„Poftim?" spuse Ashani cu o surpriză autentică.
„Ştiu ce ai pus la cale. Dacă directorul Kennedy nu este eliberat în următoarea oră, vin după tine. Şi dacă, aşa cum spui tu, toţi cei din domeniul nostru de activitate îmi cunosc reputaţia, atunci ştii că voi reuşi. Te voi vâna şi te voi ucide, şi niciun nivel de securitate nu mă va opri."
„Domnule Rapp, vă pot asigura că nu am nicio idee despre ce vorbiţi şi nu accept cu plăcere ameninţările dumneavoastră."
„Ce ai de gând să faci... să emiţi o fatwa împotriva mea? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva. Nu sunt un autor lipsit de apărare care se va ascunde pentru că voi, nemernicilor cu pielea subţire, decideţi că am jignit Islamul. Eu ripostez şi am de gând să vă vânez pe fiecare dintre voi, nenorociţilor, care aţi avut vreo legătură cu asta."
Ashani a rămas literalmente fără cuvinte. Cunoştea prea bine abilităţile lui Mitch Rapp. În cel puţin două rânduri, agentul american se strecurase în Iran. De ambele ori, ţintele sale erau teroriști care călătoriseră în Iran în încercarea de a evita raza de acţiune a guvernului american. Ambii bărbaţi erau extrem de bine protejaţi şi niciunul dintre ei nu a supravieţuit întâlnirii cu Rapp.
În ciuda gâtului uscat şi a mâinilor tremurânde, Ashani a încercat să pară calm. „Domnule Rapp, habar nu am despre ce vorbiţi şi, aşa cum am spus, nu apreciez să fiu ameninţat."
„Ei bine, va trebui să-mi scuzaţi lipsa de maniere, dar în lumina faptului că şefa mea a fost răpită şi întregul ei detaşament de securitate a fost ucis, chiar nu-mi pasă ce apreciaţi şi ce nu apreciaţi."
Mintea lui Ashani înota. Tot ce se gândea să spună era: „În Mosul?".
„Nu, în Paris! Bineînţeles că în Mosul."
„Pot să te asigur că habar nu am despre ce vorbeşti."
„Ei bine... am un teanc de fotografii şi trei prizonieri care spun contrariul."
Ashani şi-a ridicat privirea când Tehrani s-a întors în avion. Şeful securităţii a început să vorbească, dar a fost redus la tăcere de Ashani, care i-a făcut semn să coboare din avion. „Domnule Rapp", a spus Ashani cu toată sinceritatea de care a dat dovadă, „nu ştiu despre ce vorbiţi. Am un mare respect pentru directorul Kennedy".
„Du-te şi vinde prostiile tale unui cretin care le cumpără. Nu am timp pentru asta, iar dacă vrei să trăieşti, o să-ţi mişti fundul şi o să o eliberezi într-o oră."
„Domnule Rapp", a spus Ashani cu o urmă de panică în glas, „habar n-am despre ce vorbiţi!"
„Vrei să-mi spui că a plecat de la o întâlnire cu tine, a călătorit un bloc şi jumătate şi a fost atacată de un pluton de comandouri ale Forţelor Quds şi tu habar nu aveai?"
„Ce?"
„Şi presupun că tipul care a zburat cu tine în elicopterul tău... nici tu nu ai idee cine este... pentru că am o grămadă de soldaţi iranieni în custodie care îmi spun că el a condus operaţiunea de răpire a directorului Kennedy. „
Ashani rămase cu gura căscată în timp ce şi-l imagina pe Mukhtar binecuvântându-l şi fugind spre maşinile de poliţie care îl aşteptau.
„Ce s-a întâmplat?" a strigat Rapp. „Ai rămas în sfârşit fără minciuni nenorocite pe care să mi le spui?"

Bucăţi de informaţii la întâmplare s-au aşezat la locul lor în timp ce Ashani retrăia evenimentele din ultimele câteva zile. Lui Ashani nu-i rămăsese altă concluzie decât realitatea îngrozitoare că fusese înşelat de propriul său guvern. Amatullah şi Mukhtar conspiraseră în mod clar, dar în ce scop, Ashani nu putea vedea.
„Domnule Rapp, nu v-am spus nicio minciună. Mă tem că întreaga operaţiune mi-a fost ascunsă."
„Ei bine, va trebui să mă scuzaţi dacă nu vă cred pe cuvânt", a spus Rapp cu sarcasm.
Şeful securităţii lui Ashani se întorsese pe uşă şi părea foarte nervos. Ashani îi făcu semn să plece.
„Domnule Rapp, voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a mă asigura că doctorul Kennedy este eliberat în siguranţă."
„Cine era bărbatul care a venit cu elicopterul cu tine?"
„I..." Ashani a ezitat: „Va trebui să vă răspund la această întrebare."
„Pe naiba! Nu mi-ai dat niciun motiv să te cred. Dă-mi un motiv bun pentru care să nu-i spun preşedintelui să procedeze la lovitura pe care o recomandă Statul Major".
„Ce lovitură?"
„Operaţiunea Medusa. Vor să-i taie capul. Casele voastre, birourile voastre, toate fac parte din pachetul de ţintire."
„Domnule Rapp, vă rog să-i spuneţi preşedintelui să-mi dea timp."
„De ce naiba să avem încredere în tine? Ne-aţi înscenat totul. Aţi răpit un director în exerciţiu al CIA, cel mai apropiat consilier de securitate naţională al preşedintelui. Credeţi că el va negocia eliberarea ei? Va folosi asta ca scuză pentru a vă bombarda până în epoca de piatră."
„Tocmai am aterizat în Teheran. Vă rog să-mi daţi puţin timp să aflu ce se întâmplă."
„Nu vedeţi ce se întâmplă aici, nu-i aşa. Eu sunt în Mosul. Preşedintele Alexander stă într-un buncăr chiar acum, înconjurat de o grămadă de generali care cred că asta este o binecuvântare. Au lansat deja avioanele B-2 de la baza lor din Kansas. Sunt pe drum. Puteţi ajuta să evitaţi asta. Omul care a venit cu tine în elicopter... cum îl cheamă şi unde l-a dus pe directorul Kennedy?".
„Omul acela", a ezitat Ashani, „este cineva pe care îl detest."
„Numele!" a strigat Rapp.
Ashani s-a uitat pe fereastră la oamenii care aşteptau şi i-a trecut prin minte că s-ar putea să fie acolo pentru a-l aresta sau, cel puţin, pentru a-l supraveghea. Aceasta ar putea fi ultima lui şansă de a discuta liber cu Rapp. „Imad Muhktar", a spus Ashani, cu dezgust în glas.
„Imad Mukhtar!" a ţipat practic Rapp. „Vrei să spui şeful operaţiunilor paramilitare ale Hezbollah?".
„Da."
„Unde a dus-o?"
„Habar n-am, dar voi face tot ce pot ca să aflu. Aveţi un stilou?"
„Da."
„Notează-mi adresa mea de e-mail şi trimite-mi numărul tău de telefon."
Ashani i-a dat informaţiile şi apoi i-a promis că îl va contacta în decurs de o oră. A încheiat convorbirea înainte ca Rapp să-l ameninţe din nou. A rămas în picioare, cu mintea răscolindu-i-se cu posibilităţi oribile. Era clar că Amatullah nu-i spusese de această operaţiune, pentru că ştia că nu ar fi fost niciodată de acord să meargă cu el. Întrebarea era acum: pe cine mai recrutase Amatullah? În cine putea Ashani să aibă încredere şi cum putea îndrepta lucrurile fără să comită trădare în acest proces?

52

WASHINGTON, DC

Preşedintele era în picioare, cu mâna dreaptă băgată sub braţul stâng şi cu mâna stângă ridicată şi susţinându-şi bărbia. Nu mai avea sacoul pe el, iar mânecile cămăşii sale albe şi impecabile erau

suflecate. Practic, era practic într-o versiune în picioare a statuii lui Auguste Rodin „Gânditorul”. În spatele scaunului său de la capătul mesei lungi de conferinţă, se plimba înainte şi înapoi. Patru paşi până la un perete şi apoi înapoi. În colţul îndepărtat, secretarul de stat Wicka vorbea pe un ton tăcut la una dintre voluminoasele unităţi telefonice securizate. Se afla în plin proces de apelare a unei jumătăţi de duzină de aliaţi cheie şi le explica faptul că, în ciuda a ceea ce vedeau la televizor, Statele Unite nu atacaseră nava iraniană. Preşedintele ar fi dat el însuşi telefoanele, dar hotărâseră ca până nu primeau confirmarea absolută din partea marinei să îi lase pe alţii să îşi pună reputaţia în joc.
Secretarul Apărării, England, stătea lângă preşedinte, cu un telefon strâns la ureche. Vocea lui profundă de bariton avea tendinţa de a se transmite, aşa că majoritatea celorlalţi oficiali ai cabinetului fie părăsiseră încăperea, fie se îndepărtaseră mai mult ca Wicka. Din când în când, England ridica capul şi îi transmitea preşedintelui ceea ce îi spunea Statul Major. Toată lumea, de la secretarul marinei până la comandantul teatrului de operaţii, negase raportul potrivit căruia un submarin american ar fi fost implicat în scufundarea unei fregate iraniene. Acum, Anglia încerca să vorbească direct cu comandantul forţei operative pentru submarinele din regiune.
Uşa sălii de conferinţe s-a deschis, iar Ted Byrne, şeful de cabinet al preşedintelui, a intrat cu o privire profund îngrijorată. Acesta s-a deplasat rapid în jurul celeilalte părţi a mesei şi l-a interceptat pe preşedinte.
„Tocmai am vorbit la telefon cu Mark.”
„Mark?”, a întrebat preşedintele.
„Stevens.”
Mark Stevens era secretarul de trezorerie al preşedintelui. Alexander a dat din cap pentru ca Byrne să continue.
„Pieţele europene sunt în cădere liberă.”
„La naiba... ar fi trebuit să mă aştept la asta. Contractele futures pe petrol?”
„Prin acoperiş. Au sărit la nouăzeci de dolari pe baril şi se zvoneşte că Iranul cere un embargo OPEC asupra Statelor Unite.”
Înainte ca preşedintele să poată decide ce atuuri să pună pe acest nou front, vocea secretarului Apărării, England, a înecat întreaga încăpere.
„Sunteţi sigur?” a strigat pe jumătate England. „Aţi văzut imaginile?” England s-a uitat la preşedinte şi a zâmbit. „Bună treabă, căpitane. Trimiteţi-o.” Secretarul Apărării a trântit combinatul înapoi în suport şi i-a spus preşedintelui: „Nu o să vă vină să credeţi asta. Aveam un submarin în strâmtoare când fregata iraniană a fost torpilată.”
„De ce ne-ar fi greu de crezut?”, a întrebat şeful de stat major pe un ton acru. „Asta susţin iranienii”.
„Ei pretind că le-am scufundat nava şi sunt plini de minciuni. Am avut misiunea ca U.S.S. Virginia să urmărească Yusef, unul dintre cele trei submarine iraniene din clasa Kilo. Virginia l-a urmărit pe Yusef în strâmtoare şi are înregistrările sonarului în care Yusef trage asupra propriei sale nave.”
„De ce Dumnezeu ar trage asupra propriei nave?” a întrebat Byrne.
„Pentru că vor să facă să pară că noi am făcut-o”, a răspuns preşedintele.
„Exact”, a fost de acord England. „Comandantul grupului operativ trimite casetele de contact, precum şi imaginile cu nava iraniană lovită.”
Directorul adjunct al CIA, O'Brien, a intrat în încăpere cu un aer agitat. „Domnule preşedinte, tocmai am vorbit cu Rapp. El are confirmarea că răpirea lui Kennedy a fost o operaţiune iraniană.”
În sală s-a făcut liniște. Preşedintele a întrebat: „Ce fel de confirmare?”.
„Unul dintre prizonieri a mărturisit că este membru al Forţei Quds. În lipsa unei analogii perfecte, asta înseamnă că este din forţele speciale iraniene. L-a identificat pe unul dintre ceilalţi prizonieri ca fiind comandantul său, iar despre al treilea spune că este membru al Hezbollah.”
Preşedintele s-a uitat în jurul camerei la ceilalţi membri ai echipei sale de securitate naţională. „Deci nu a fost un atac la întâmplare al insurgenţilor locali?”.
„Nu, domnule, de fapt, avem o dovadă şi mai condamnabilă.” O'Brien s-a uitat peste umăr şi i-a făcut semn cu capul unui tehnician care îl urmase în sala de conferinţe. O serie de fotografii au apărut pe una dintre plasmele mari. O'Brien a arătat cu degetul spre fotografia din colţul din stânga sus şi a spus:

„Acestea sunt fotografii de supraveghere făcute ministrului iranian al serviciilor de informaţii Ashani în timp ce ateriza în Mosul în această dimineaţă.” Directorul adjunct a arătat spre o a doua fotografie. „Aici dă mâna cu directorul nostru adjunct de operaţiuni, Divizia Orientul Apropiat. În extrema stângă a cadrului puteţi vedea un bărbat care merge în direcţia opusă.” Degetul lui O'Brien s-a mutat spre al doilea rând. „Acest bărbat merge chiar aici, spre vehiculele de poliţie.”
„Rapp a făcut această fotografie”, a spus O'Brien, arătând spre ultima, „şi i-a arătat-o unuia dintre prizonieri, care nu ştia numele bărbatului, dar a spus că a sosit în Mosul în această dimineaţă şi a preluat operaţiunea de răpire a directorului Kennedy. Bărbatul pe care Rapp l-a interogat” – O'Brien îşi coborî privirea pentru a consulta o bucată de hârtie – „un caporal Tahmineh, spune că nu i s-a spus pe cine răpeau. Doar că acest om a fost categoric că este vorba de o femeie şi că aceasta trebuie să fie luată în viaţă.”
Preşedintele s-a uitat furios la ecran. „Cine este el?”
„Este Imad Mukhtar, domnule, şeful aripii paramilitare a Hezbollah.”
Preşedintele a privit ecranul cu neîncredere absolută în faţa îndrăznelii iranienilor. „Sunteţi sigur?”
O'Brien l-a privit pe preşedinte cu o expresie parţial ameţită. „Ei bine, domnule, aceste informaţii sosesc destul de repede, aşa că nu am avut ocazia să le sortăm cum trebuie. De fapt, singura fotografie pe care o avem a lui Mukhtar este veche de aproape treizeci de ani.”
„Deci nu sunteţi siguri”, a spus preşedintele fără să încerce să-şi ascundă iritarea.
„Lăsaţi-mă să vă explic mai departe. Mitch l-a sunat pe ministrul Ashani şi l-a întrebat cine...”
Preşedintele l-a întrerupt: „Mitch l-a sunat direct pe ministrul Ashani?”.
„Da, domnule.” O'Brien şi-a curăţat gâtul şi a spus: „După prizonier”, directorul adjunct s-a oprit pentru a-şi consulta notiţele.
Preşedintele Alexander, iritat, a spus: „Caporal oricine... nu-mi pasă cum îl cheamă. Povesteşte-mi despre conversaţia lui Mitch cu Ashani”.
O'Brien părea extrem de nervos în legătură cu următoarele sale cuvinte. „Mitch i-a spus lui Ashani că îl va vâna şi îl va ucide dacă Irene nu va fi eliberată într-o oră.”
„Bine”, a anunţat secretarul Apărării, England.
Ceilalţi membri ai echipei Securităţii Naţionale păreau mai puţin entuziasmaţi.
„Cum a reacţionat Ashani?”, a întrebat preşedintele.
„Aici devine un pic mai complicat. Mitch a spus că Ashani părea cu adevărat surprins de toată chestia asta.”
„Cum adică, surprinsă?” Preşedintele a arătat spre ecran. „A venit cu acelaşi elicopter cu acest Mukbar, sau cum îl cheamă.”
„Tot ce fac este să transmit ceea ce mi-a spus Mitch. Crede că există o şansă ca Ashani să fi fost ţinută în întuneric.”
„Sau încearcă să-şi salveze fundul”, a spus England.
„Poate”, a răspuns O'Brien, „dar el este cel care l-a identificat pe bărbat ca fiind Mukhtar.”
„Putem să coroborăm această informaţie cu o altă sursă?”, a întrebat preşedintele.
„Mitch lucrează la asta chiar acum”.
Preşedintele era pe punctul de a întreba cum, apoi s-a gândit mai bine. În schimb, şi-a strâns maxilarul de furie şi a spus: „Nu pot să cred că au avut tupeul să lanseze această operaţiune chiar sub nasul nostru şi să creadă că nu vom afla.”
„Nu sunt sigur că am fi aflat, domnule, dacă Mitch nu ar fi luat acei prizonieri.” Acesta era modul lui O'Brien de a încerca să spună că greşise când încercase să-i pună lesa lui Rapp.
„Poate că nu”, a meditat preşedintele. Întorcându-se către secretarul apărării, preşedintele a întrebat: „Care este scopul lor final? Ce încearcă să realizeze?”.
„Nu sunt sigur. Acesta nu este un comportament tocmai raţional.”
„Compasiune, domnule”, a anunţat secretarul de stat Wicka, în timp ce se apropia de grup, învârtindu-şi în mâna dreaptă ochelarii de citit care o caracterizează. „Tocmai am avut o conversaţie foarte lămuritoare cu ministrul de externe al Franţei. El spune că a primit un telefon de la ministrul de externe al Iranului care susţine că ţara sa este atacată de SUA. El a cerut ca Franţa să sponsorizeze o rezoluţie în cadrul ONU

care să condamne atacul şi să ceară ca SUA să plătească despăgubiri atât pentru navă, cât şi pentru instalaţia nucleară de la Isfahan. El a solicitat Consiliului de Securitate al ONU să organizeze o sesiune de urgenţă pentru a vota pe această temă. El a spus că, dacă ONU nu se va ocupa de problemă, o va face OPEC."
„Oh, Doamne", a gemut Byrne. „Ar fi bine să găsim o cale de a dezamorsa situaţia înainte ca preţul petrolului să treacă de o sută de dolari pe baril."
„Preţurile vor reveni imediat ce se va termina chestia asta", a spus England cu dispreţ. „Important este să ne asigurăm că nenorocitul ăsta de submarin iranian nu ne scufundă niciuna dintre nave şi că îl recuperăm pe directorul Kennedy cât mai repede posibil. Cred că modalitatea de a face asta este să mărim presiunea asupra acestor tipi. Cred că ar trebui să ţineţi o conferinţă de presă şi să prezentaţi faptele, şi cred că ar trebui să luaţi în considerare posibilitatea de a stabili un ultimatum pentru eliberarea lui Kennedy."
„Ce fel de ultimatum?", a întrebat preşedintele.
„M-aş gândi să numesc răpirea ei un act de război".
„Uau..." Byrne şi-a ridicat mâinile în sus în semn de precauţie. „Ştiu că asta va suna insensibil pentru unii dintre voi, dar trebuie spus." Şeful de cabinet s-a uitat la ceilalţi consilieri cheie. „Poate că acesta este preţul pe care trebuie să îl plătim pentru a le elimina programul nuclear."
„Ted", a rânjit England, „noi nu am avut nimic de-a face cu distrugerea acelei instalaţii."
„Ştiu... dar am beneficiat de pe urma ei." Byrne îşi dădea seama după expresiile de pe feţele tuturor că nu-i credeau raţionamentul. „Tot ce vreau să spun este că înainte de a ne grăbi să intrăm în război, trebuie să privim imaginea de ansamblu. Să pierzi o persoană în schimbul asigurării că Iranul nu obţine bomba nu este o afacere rea."
Comportamentul în mod normal calm al secretarului de stat Wicka s-a transformat într-unul de iritare evidentă. Cu o voce plină de sarcasm, ea a spus: „Cred că este un sfat grozav, Ted. De fapt, poate că aş putea să-l sun pe ministrul de externe al Iranului şi să punem la cale un schimb de prizonieri. Tu ai putea lua locul lui Irene şi apoi te-am putea radia".
Înainte ca Byrne să poată răspunde, secretarul de presă al Casei Albe a intrat în cameră şi a anunţat că preşedintele Amatullah urma să înceapă o conferinţă de presă. Atenţia tuturor celor din încăpere s-a îndreptat spre peretele de televizoare cu plasmă mare. Toate, cu excepţia unuia, îl arătau pe preşedintele iranian bărbos şi fără barbă păşind spre podium.

53

MOSUL, IRAK

Rapp s-a plimbat pe holul din faţa celulelor în încercarea de a-şi pierde din memorie o strategie pe care ar putea să o folosească pentru a-i interoga pe ceilalţi doi prizonieri. Simpla cunoaştere a numelor lor a ajutat mult la obţinerea unor răspunsuri sincere din partea lor, dar exista o problemă mai mare. Dacă vreunul dintre bărbaţi ştia unde plănuia Mukhtar să o ducă pe Kennedy, existau şanse ca ea să nu mai fie acolo. Mukhtar ar fi ştiut cu siguranţă până acum că cei doi bărbaţi nu reuşiseră să se întoarcă la punctul de adunare, ceea ce, la rândul său, l-ar fi alertat cu privire la posibilitatea ca locaţia sa să fie în curând compromisă.
Legătura cu Iranul fusese transmisă generalului Gifford, care era de părere că existau puţine şanse ca Mukhtar să fi reuşit să o facă să treacă graniţa în Iran. Unităţile militare care se ocupau de frontieră închiseseră punctele de trecere la mai puţin de treizeci de minute după atac. Cu toate acestea, Mosul era un oraş mare, întins, cu aproape două milioane de locuitori. Şansele de a o găsi pe Kennedy fără nişte informaţii concrete nu erau bune.
Rapp s-a uitat la ceasul de scufundare din cauciuc negru de la încheietura mâinii şi a simţit cum i se strânge pieptul. Ştia că era primul semn al unui atac de anxietate care se apropia. Trecuse toată viaţa fără

să sufere vreunul, iar apoi, odată cu pierderea soţiei sale, începuseră să apară. Nu a spus nimănui. Nici măcar lui Kennedy. S-a gândit că, odată cu trecerea timpului, se vor diminua. Şi au făcut-o într-o oarecare măsură, dar încă mai putea conta pe o noapte sau două pe lună în care stătea în pat şi se simţea ca şi cum o nicovală i-ar fi fost pusă pe piept. Atacurile erau caracterizate de un sentiment de eşec copleşitor. Eşec ca bărbat, că nu fusese în stare să-şi apere propria soţie. Eşecul de a fi fost atât de egoist încât să se căsătorească cu ea în primul rând.
Rapp nu-şi făcea iluzii în legătură cu cine era sau cu ceea ce făcea. Se războise cu islamul radical cu zece ani buni înainte ca ţara să ştie că există un război. Ameninţase, bătuse, torturase şi omorâse atât de mulţi oameni încât era inutil să încerce măcar să facă o socoteală. În tot acest timp, însă, se agăţase de convingerea că era foarte diferit de inamic. Oricât de ciudat ar părea multora într-o societate civilizată, el a putut trăi cu ceea ce a făcut datorită celor cărora le-a făcut-o. Spre deosebire de oamenii pe care îi vâna, Rapp făcea toate eforturile pentru a se asigura că noncombatanţii rămâneau exact aşa. Femeile şi copiii erau strict interzise. Din fericire, în lumea şovinistă a islamului radical, acest lucru era mult mai uşor de realizat decât s-ar fi crezut. Bărbaţii pe care îi vâna Rapp, însă, nu făceau o astfel de distincţie. De fapt, căutau nevinovaţi pentru a-şi amplifica teroarea.
Imad Mukhtar a fost un astfel de om. Rapp cunoştea prea bine povestea lui Mukhtar. Liderul extrem de retras al secţiei de securitate a Hezbollah îşi făcuse dinţii în Beirut la sfârşitul adolescenţei. Se zvonea că el se afla în spatele atacurilor sinucigaşe asupra Ambasadei SUA şi a cazărmii marinei. Totuşi, ceea ce îl îngrijora cel mai mult pe Rapp era implicarea sa în răpirea şefului staţiei CIA, Bill Buckley. Mukhtar şi compatrioţii săi îi storcuseră lui Buckley până la ultima informaţie pe parcursul unui an şi apoi îl spânzuraseră. Gândul că Kennedy a suferit în mâinile unui astfel de animal era chinuitor. Cu fiecare minut care trecea, se temea că abilitatea sa de a-l salva pe Kennedy se îndepărta.
Rapp aşteptase destul de mult. Strategie sau nu, trebuia să înceapă să-i frângă pe cei doi şi să spere că orice ar fi obţinut de la ei rămânea actual. Rapp a tras de uşa celulei şi s-a apropiat de bărbatul de pe targă. În timp ce-şi scotea cuţitul, Rapp a întrebat: „Numele şi gradul?”.
Bărbatul s-a uitat la el cu pupilele dilatate şi faţa udă de sudoare. Organul sexual retezat era încă pe pieptul lui. „Nu ştiu despre ce vorbeşti”.
„Bine.” Piciorul drept al pantalonilor bărbatului fusese tăiat deasupra genunchiului de către medicul militar care îi tratase rana de glonţ. Rapp a înfipt vârful cuţitului sub porţiunea de ţesătură rămasă şi a început să taie. Rapp a înfipt intenţionat lama în partea interioară a coapsei bărbatului, doar atât cât să scoată sânge. Prizonierul a ţipat şi s-a smucit împotriva legăturilor sale.
„Îmi pare rău pentru asta”, a spus Rapp în timp ce tăia restul pantalonilor, expunând lenjeria intimă a bărbatului. „Ai vreo preferinţă... boaşă stângă, boaşă dreaptă... nu contează pentru mine.”
„Despre ce vorbeşti?”, a spus bărbatul cu o groază autentică.
„Care testicul ai vrea să ţi-l tai mai întâi? Nuca stângă sau nuca dreaptă?”. Rapp a băgat vârful cuţitului sub elasticul chiloţilor bărbatului şi, dintr-o smucitură, a sfâşiat lenjeria intimă.
„Aşteaptă!”, a ţipat bărbatul. „Ce vrei să ştii?”
„Numele tău, căpitane. Aşa este”, a spus Rapp ca răspuns la privirea şocată a bărbatului. „Ştiu destul de multe despre tine, aşa că nici să nu te gândeşti să minţi. Acum spune-mi numele tău.”
„Căpitanul Rashid Dadarshi şi cer să văd un reprezentant al Semilunii Roşii Internaţionale.”
Rapp a râs. „Cereţi?”
„Da, este dreptul meu!”
„Şi de ce este dreptul tău?”
„Ţara mea este semnatară a Convenţiei de la Geneva, la fel ca şi a dumneavoastră.”
„Ascultă, dacă ai fi purtat o uniformă şi te-ai fi luptat cu trupele americane, aş fi fost mai mult decât fericit să chem Semiluna Roşie Internaţională, dar nu erai. Eşti doar un alt terorist de rahat.”
„Nu sunt. Sunt ofiţer în Garda Revoluţionară Iraniană.”
„Unde vă este uniforma? Nu ai purtat-o azi la serviciu?”.
„Am cerut...”
Înainte ca Dadarshi să termine propoziţia, Rapp l-a călcat pe genunchiul rănit. Dadarshi a ţipat de durere, iar Rapp a spus: „Nu vreau să mai aud acest cuvânt ieşind din gura ta. De fapt, dacă îl spui, îmi voi pune

în aplicare ameninţarea, iar dacă nu mă crezi, poţi să-l întrebi pe prietenul tău din Hezbollah”. Rapp a văzut recunoaşterea de pe faţa bărbatului şi a spus: „Aşa este. Prietenul tău Ali Abbas a cântat ca o fetiţă. Chiar a trebuit să-i tai o testiculă ca să-l fac să vorbească. De atunci, tipul a fost de mare ajutor, dându-mi locaţia caselor voastre sigure şi cine sunt contactele voastre locale. Avem oameni care îi verifică chiar acum, iar dacă se dovedeşte că m-a minţit în legătură cu o singură locaţie, o să i-o tai şi pe cealaltă. Acum, ce zici de tine?”
Rapp a băgat mâna în buzunar şi a scos fotografia de supraveghere a bărbatului care venise cu elicopterul împreună cu ministrul Ashani. „Şmecheria aici este că ştiu mult mai multe decât crezi tu că ştiu, dar nu ştiu totul. Aşa că, dacă ai chef să joci cu bijuteriile familiei tale, n-ai decât să încerci să mă minţi. Bărbatul din poza asta”, Rapp a ridicat-o, „cine este?”
Dadarshi a închis ochii şi a spus: „Imad Mukhtar.”
„Bun răspuns, căpitane. Şi de unde îl cunoşti?”
„L-am întâlnit pentru prima dată în această dimineaţă.”
„Unde?”
„La una dintre casele sigure.”
„Şi de ce a venit la Mosul?”
„Pentru a supraveghea operaţiunea.”
„Atacul asupra convoiului de maşini?”
„Da.”
„Şi cine a fost ţinta acelui atac?”
Dadarshi a ezitat şi s-a uitat în stânga sa.
„Nu e o întrebare bună pentru a paria pe ea.”
„Directorul CIA.”
„Şi unde plănuiaţi să o duceţi?”. întrebă Rapp cât se poate de întâmplător.
„Aveam de gând să încercăm să trecem graniţa.”
„Care erau locaţiile de rezervă?”
„Era un depozit, aproximativ la jumătatea distanţei dintre Mosul şi graniţă.”
„Va trebui să vă descurcaţi mai bine de atât.”
„Va trebui să-mi faci rost de o hartă.”
Rapp s-a gândit o secundă, apoi a luat staţia de emisie-recepţie. A apăsat butonul de transmisie şi a spus: „Stan, ai auzit asta?”. Rapp a eliberat butonul şi a îndepărtat radioul de la gură.
„Da.”
„Adu-mi nişte hărţi.” Rapp a coborât radioul şi l-a studiat pe ofiţerul iranian întins pe targă. „În timp ce aşteptăm hărţile, vreau să-mi spui despre locaţiile de rezervă pe care le ai în oraş.”

54

TEHRAN, IRAN

Pe baza conversaţiei cu Rapp, Ashani era sigur că oamenii în plus de la aeroport erau acolo pentru a-l aresta, dar a aflat curând că se înşela. Un submarin american scufundase Sabalan în Strâmtoarea Ormuz. Preşedintele Amatullah declarase starea de urgenţă şi convocase o reuniune a Consiliului Suprem de Securitate. În condiţii normale, Ashani nu ar fi avut dificultăţi în a crede că americanii acţionaseră atât de nechibzuit. Tot ce trebuia să facă era să revadă tragedia zborului 655 al Iran Air. Duminică, 3 iulie 1988, avionul comercial a plecat din Bandar Abbas pentru un zbor scurt spre Dubai, când a fost doborât de U.S.S. Vincennes. Americanii au reacţionat la această tragedie oferindu-i o medalie căpitanului lor cowboy. Totuşi, în lumina apelului telefonic al lui Rapp, Ashani avea îndoieli cu privire la ceea ce ar fi putut duce la scufundarea Sabalanului.

De data aceasta, însă, Ashani a avut sentimentul că Amatullah era cel care se purta ca un cowboy nesăbuit. Şi-a amintit de prima întâlnire pe care o avuseseră în urma dezastrului de la Isfahan. Cum venise Amatullah cu paţachină, cu generalul Zarif şi generalul Sulaimani în remorcă. Promisiunile sale de a-i face pe americani şi pe evrei să plătească. Ashani nu întâlnise niciodată un om mai duplicitar decât Amatullah. Era un maestru manipulator al opiniei publice.
Ashani s-a uitat pe geamul sedanului său care abia se mişca la marea de trupuri care mărşăluiau zgomotos spre vechea ambasadă americană. Aparent, Amatullah închisese şcolile şi ordonase proteste în masă împotriva agresiunii americane din Strâmtoarea Ormuz. Era foarte convenabil pentru Amatullah că ayatollahul Najar se afla la Isfahan împreună cu liderul suprem, întâlnindu-se cu familiile păgubite de tragedia de la instalaţia nucleară. Ashani nu reuşise până atunci să dea de Najar şi devenea din ce în ce mai nervos. Dacă Amatullah fusese atât de nebun încât să o răpească pe Irene Kennedy, ce l-ar fi împiedicat să-l ucidă pe Najar, principalul său rival?
Cortegiul de trei maşini a ajuns în cele din urmă la porţile Palatului Prezidenţial. Detaliile de securitate obişnuite fuseseră suplimentate cu tancuri de la Divizia 18 blindată a Gărzilor Revoluţionare. În timp ce soldaţii făceau loc sedanului său, Ashani a avut sentimentul sumbru că Amatullah nu va ezita să folosească aceste trupe de şoc pentru a prelua puterea. Se va simţi mult mai bine când Najar şi liderul suprem se vor întoarce în capitală. După ce a intrat în palat, Ashani a fost escortat în apartamentul de birouri al lui Amatullah, unde i-a găsit pe ministrul de externe Salehi, generalul de brigadă Sulaimani, generalul-maior Zarif şi o mână de ajutoare. Erau cu toţii adunaţi în jurul unui televizor mare, urmărind o conferinţă de presă, sau cel puţin aşa credea el.
Pe măsură ce Ashani s-a apropiat, a putut vedea că atenţia lor era îndreptată spre preşedintele Amatullah, care se afla în mijlocul unuia dintre discursurile sale pasionante. Era îmbrăcat în costumul său caracteristic, bronzat, cu o cămaşă de gală şi fără cravată. Lui Ashani i s-a părut un pic ciudat faptul că făcea o declaraţie, din moment ce încă nu se întâlnise cu Consiliul Suprem de Securitate Naţională pentru a discuta situaţia, dar, din nou, omul avea o istorie de a nu lăsa faptele să stea în calea mesajului său.
Amatullah trecea în revistă o cronologie a evenimentelor care au dus la scufundarea Sabalanului. Aparent, două nave separate au raportat că au detectat un submarin pe radarul de suprafaţă, precum şi că au confirmat vizual nava cu doar câteva minute înainte ca Sabalanul să fie torpilat. Amatullah a fost ferm convins că Sabalan nu a făcut nimic pentru a provoca atacul şi l-a numit un act de război flagrant din partea americanilor.
„Acest act de barbarie este destul de grav, dar agenţiile de securitate iraniene au descoperit ceva şi mai perfid. Cu peste cincizeci de ani în urmă, CIA a lansat un complot pentru a-l înlătura din funcţie pe Dr. Mohammad Mossadegh, ales de drept, din ţara mea. În următorii treizeci de ani, CIA l-a sprijinit pe criminalul Mohammad Reza Pahlavi şi a continuat să se amestece în afacerile poporului iranian până când ne-am ridicat în revoluţie şi i-am alungat atât pe şah cât şi pe americani din ţara noastră. De mai bine de douăzeci şi cinci de ani, suntem vigilenţi în lupta noastră pentru a rămâne independenţi faţă de corupţia Americii imperiale."
Ashani a aruncat o privire la stânga şi apoi la dreapta, în timp ce Amatullah îşi continua litania înşelăciunii şi manipulării americane împotriva poporului iranian. Generalii şi ministrul de externe păreau excesiv de mulţumiţi de cuvintele lui Amatullah. Majoritatea plângerilor sale erau acuzaţii vechi; mai mult decât câteva dintre ele erau complet false, dar asta nu i-a împiedicat pe aceşti oameni să acorde o atenţie extaziată. Ashani avea senzaţia că maestrul manipulator se îndrepta spre ceva şi mai mare.
„După cum ştie întreaga lume, la începutul acestei săptămâni, instalaţia nucleară a ţării mele din Isfahan a fost distrusă. Secretarul de stat american a mers în faţa Naţiunilor Unite şi a oferit aşa-zise dovezi că instalaţia a fost distrusă de sabotori iranieni. Ea a lăsat să se creadă în faţa lumii că Statele Unite nu au avut niciun amestec în atacul împotriva ţării mele. Că a fost vorba pur şi simplu de iranieni obişnuiţi care se răzvrăteau împotriva unui guvern opresiv. Ceea ce a ales în mod intenţionat să nu spună lumii a fost că acei sabotori au fost recrutaţi şi finanţaţi de CIA.
„De luni de zile, diverse servicii de informaţii din ţara mea urmăresc mişcările acestui grup de mercenari disidenţi. Această investigaţie a culminat în Mosul, Irak, în această dimineaţă, când liderii grupului s-au întâlnit direct cu directorul CIA, Irene Kennedy." Amatullah a arătat o fotografie mărită a lui Kennedy.

Ashani a observat imediat că nu arăta ea însăşi. Părul ei castaniu şi drept era ciufulit şi o parte a feţei era roşie, de parcă ar fi fost lovită. Avea o pătură înfăşurată în jurul umerilor şi expresia ei era departe de calmul ei obişnuit. Ashani se simţea ruşinat pentru ţara sa şi jenat pentru Kennedy.
„În posesia directorului Kennedy se afla asta." Amatullah a ridicat o a doua fotografie mărită. „Această servietă şi alte câteva asemănătoare conţineau mai mult de un milion de dolari în numerar pe care directorul CIA îi livra spionilor ei ca recompensă pentru distrugerea căutării Iranului pentru independenţă energetică şi autoguvernare. Cer lumii să se ridice în picioare pentru ceea ce este corect şi să ajute ţara mea să oprească agresiunea Americii imperiale. Este timpul să ne unim şi să ne ridicăm pentru adevărata democraţie şi libertate şi să luptăm împotriva porcilor capitalişti din America.
„Iranul nu va mai pompa nici o picătură de petrol" – Amatullah a strâns pumnul sfidător în faţa camerei de filmat – „până când fiecare navă de război americană nu va părăsi Golful Persic. Îi invit pe fraţii mei din OPEC să facă acelaşi lucru. Împreună vom trimite un mesaj Americii că am terminat cu intimidarea. Am cerut deja despăgubiri de zece miliarde de dolari pentru distrugerea instalaţiei de la Isfahan şi pentru sutele de iranieni care au fost ucişi în acest atac al Americii şi al spionilor săi. Având în vedere scufundarea Sabalanului şi costurile tot mai mari pentru curăţarea dezastrului de la Isfahan, cerem acum ca America să plătească în total 15 miliarde de dolari. În plus, America trebuie, de asemenea, să-şi ceară scuze pentru ceea ce a făcut şi să se angajeze în faţa Adunării Generale a Naţiunilor Unite că va înceta să se mai amestece în afacerile Iranului."
Amatullah a făcut o pauză şi şi-a încrucişat mâinile în faţa sa, adoptând o postură mai puţin agresivă. „Până în momentul în care America îşi va îndeplini aceste obligaţii, îl vom păstra pe directorul CIA Kennedy ca oaspete al ţării Iranului. Şi pot asigura comunitatea internaţională că o vom trata cu mai mult respect şi demnitate decât i-a tratat America pe fraţii mei musulmani care au fost capturaţi pe câmpul de luptă."
Cu această lovitură de despărţire, Amatullah s-a întors şi a ieşit din cameră. Ashani stătea în picioare printre ceilalţi consilieri, absolut uluit de ceea ce tocmai auzise. Geniul nebun şi îndrăzneala pură a lui Amatullah nu cunoştea limite. Ideea că Sabalanul nu făcuse nimic pentru a provoca faptul că fusese torpilat părea un pic ridicolă, dar ceea ce tocmai îl acuzase Amatullah pe Kennedy era o minciună sfruntată. Cu doar câteva ore mai devreme stătuse în faţa unui Kennedy foarte sincer şi credibil şi o ascultase cum îi oferea un pachet de ajutor în valoare de miliarde de dolari. Cu greu părea o femeie care să comploteze răsturnarea guvernului iranian.
Ashani s-a uitat în jurul camerei la feţele celorlalţi bărbaţi şi a avut sentimentul neliniştitor că toţi ştiau ceva ce el nu ştia. Uşa biroului lui Amatullah s-a deschis, iar preşedintele a dat buzna în încăpere ca un actor care soseşte în culise după ce a oferit spectacolul vieţii sale. Amatullah s-a oprit triumfător în faţa grupului, cu bărbia ridicată. Generalii i-au adresat felicitări exuberante pentru un discurs strălucit. Ministrul de externe, de care Ashani uitase, stătea acum într-un colţ, în spatele lui, vorbind cu cineva la telefon. A început să mulţumească cu voce tare persoanei respective şi apoi a închis.
„Minunat discurs, domnule", a spus Salehi cu entuziasm, în timp ce se întorcea la grup. „Era ministrul de externe Xing. Chinezii au fost de acord să aducă doleanţele noastre în faţa Consiliului de Securitate al ONU şi să facă presiuni asupra americanilor pentru a face reparaţii."
„Excelent", a spus Amatullah cu mai multă uşurare decât surpriză. Aproape ca un gând secundar, a observat că ministrul său de informaţii era acum prezent. Amatullah l-a privit cu o urmă de suspiciune, apoi a spus: „Azad, te-ai întors cu bine. Aş dori să vorbesc cu tine în particular". Amatullah a făcut un gest spre biroul său şi a început să meargă.
Ashani nu s-a mişcat imediat. Capul i se învârtea în jurul comploturilor şi înşelăciunilor. Sfidarea cererii ar fi dus, fără îndoială, la probleme şi mai mari. Cu reticenţă, l-a urmat pe Amatullah în biroul său şi a încercat să nu tresară când uşa s-a închis în urma lui. Amatullah a ordonat echipei de televiziune să părăsească biroul său pentru a putea discuta între patru ochi cu ministrul său de informaţii.
„Îmi pare rău", a început Amatullah conversaţia, „că nu v-am anunţat mai devreme despre acest lucru, dar nu am vrut să vă păstaţi de el până când informaţiile nu se dovedesc a fi exacte."
Ashani nu a spus nimic, dar a dat din cap ca şi cum ar fi fost o măsură de precauţie rezonabilă, deşi nu era aşa.

„Imad şi oamenii lui lucrează la asta de luni de zile. Am vrut să te implice şi pe tine, dar Imad s-a temut că Ministerul de Informaţii avea un număr inacceptabil de oameni care simpatizau cu MEK şi cu alte organizaţii de rezistenţă.”
Aceasta era o minciună atât de grosolană, încât Ashani abia îşi putea ascunde furia crescândă. Cu o voce măsurată, el a spus: „Cred că îmi cunosc organizaţia mai bine decât Imad Mukhtar.”
„Nu vă voi contrazice în această privinţă, dar am ajuns totuşi aici, iar priceperea şi sprijinul dumneavoastră sunt foarte necesare pentru a ne ajuta să trecem peste această criză. Pot conta pe tine?”
Iată-l, se gândi Ashani în sinea lui. Un test de loialitate. I-a contemplat pe cei doi generali din cealaltă cameră, ambii devotaţi cu înverşunare lui Amatullah, niciunul dintre ei nu se temea să folosească violenţa pentru a obţine ceea ce dorea. A trecut mai puţin de o secundă, în timp ce gândurile lui Ashani se duceau la soţia şi fiicele sale şi înapoi. Acum nu era momentul să ia atitudine împotriva nebunului.
„Bineînţeles că poţi”, a răspuns Ashani cu vocea lui cea mai sinceră. „Ştiu mai bine decât poate oricine altcineva, în afară de tine însuţi, că această prostie cu America trebuie să înceteze.”
„Bine”, a spus Ashani în timp ce-şi bătea palmele. „Acum, după cum îţi poţi imagina, voi fi foarte ocupat. Liderul Suprem se întoarce de la Isfahan şi trebuie să mă pregătesc să îl informez, precum şi să continui să fac lobby pe lângă aliaţii noştri pentru a ne sprijini împotriva acestei agresiuni americane.”
„Cu ce vă pot ajuta?”
Amatullah l-a condus prin birou până la biroul său. „Imad are nevoie disperată de asistenţă. Mă tem că reţeaua lui de agenţi ar putea fi compromisă. Deocamdată o are pe Kennedy într-o locaţie sigură, dar crede că ar putea fi nevoit să o mute.” A deschis sertarul biroului său şi a scos o foaie de hârtie. Pe ea era o listă scrisă de mână cu zece numere de telefon. Primele două aveau linii prin ele.
„Am vorbit cu el de două ori. După fiecare apel treceţi la următorul număr.”
Ashani a luat foaia şi s-a uitat la numere.
„Dacă le parcurgi pe toate, ia-o de la început”.
„Ce ai vrea să fac?”
„Să-l suni. Tu te vei referi la el ca Ali, iar el se va referi la tine ca Cyrus. Află de ce are nevoie. Ultima dată când am vorbit, era încrezător că îl poate face pe Kennedy să mărturisească, dar a spus că oraşul este plin de unităţi militare americane şi irakiene.”
Ashani a simţit un nod în stomac. Mukhtar era un bătăuş brutal. „A spus unde o ţinea?”
„Nu.” Amatullah a clătinat din cap. „L-am întrebat, dar nu a vrut să vorbească despre asta la telefon.” I-a înmânat lui Ashani un telefon mobil. „Dacă este o urgenţă, te va suna pe acest telefon”.
„Mai este ceva?”
„Da. Dacă există vreo modalitate de a o trece peste graniţă fără să fie prinsă, vreau să o faci tu.”
Ashani a dat din cap cu supunere şi a spus: „Mă voi interesa imediat.”

55

MOSUL, IRAK

Kennedy zăcea dezbrăcat pe podea. Lacrimi sărate îi curgeau pe faţă şi se amestecau cu bălţile de urină de pe podeaua de pământ. Chiloţii şi sutienul ei zăceau zdrenţuite la câţiva metri distanţă. Pătura mucegăită care îi dăduse un sentiment de siguranţă îi fusese smulsă din mâini şi aruncată într-un colţ îndepărtat. Răpitorii ei stăteau deasupra ei şi râdeau în timp ce îi descriau în termeni grafici cum aveau de gând să o violeze. Aceasta fusese cam singura indignare de care fusese scutită până acum.
Tot ce făcuse fusese să ceară să meargă la baie. O funcţie simplă pe care o luase de la sine înţeleasă toată viaţa ei. Bărbatul care îşi spunea Muhammad o făcuse să pară că nu ar fi fost o problemă. Totuşi, în loc să o ducă undeva, gardienii i-au adus o găleată ruginită şi au stat la câţiva metri distanţă, holbându-se la ea. Kennedy s-a ghemuit peste găleată şi a folosit pătura pentru a încerca să păstreze un minim de intimitate.

Când era pe punctul de a se uşura, unul dintre bărbaţi i-a dat o lovitură care a făcut-o să se împrăştie. Cel de-al doilea bărbat i s-a alăturat apoi şi i-a smuls pătura şi lenjeria de corp. Bărbaţii au pipăit-o pe pielea goală, plesnind-o, lovind-o şi lovind-o cu picioarele. Kennedy a încercat să riposteze, dar erau prea puternici şi mult prea răutăcioşi.
În cele din urmă, tot ce a putut face a fost să se ghemuiască într-o minge defensivă şi să spere că vor obosi. Când în sfârşit au făcut-o, şi-au dat jos pantalonii şi au urinat pe ea. Atunci au început să descrie cu detalii îngrozitoare cum aveau de gând să o violeze. Kennedy nu a ţipat şi nici nu a strigat cu voce tare. Pur şi simplu stătea întinsă acolo şi îşi lăsa lacrimile să curgă. S-a gândit la fiul ei, Tommy, la mama ei şi la viaţa pe care o dedicase ţării sale. Nu s-a întrebat „De ce eu?" şi nici nu s-a înecat în milă, ci pur şi simplu şi-a acceptat soarta aşa cum a fost – un sfârşit foarte urât pentru o viaţă altfel minunată.
Se abandonase ideii că ar fi fost mai bine să moară decât să renunţe la cele mai bine păzite secrete ale ţării sale. Le datora asta bărbaţilor şi femeilor din CIA şi spionilor pe care îi recrutaseră. Ştia că nu va mai putea îndura multe alte bătăi ca cea prin care tocmai trecuse, aşa că mintea ei a început să caute o modalitate de a pune capăt la toate acestea. Lacrimile s-au oprit şi, într-un mod ciudat, gândul de a-şi lua viaţa i-a dat putere.
Un zgomot puternic al zăvorului metalic ridicat şi balamalele scârţâitoare au anunţat prezenţa unui vizitator. Kennedy nu a încercat să ridice capul şi să se uite. S-a uitat dincolo de picioarele torţionarilor ei, la pătura din colţ, ca şi cum ar fi putut să vrea ca aceasta să vină la ea.
„În numele lui Allah, ce aţi făcut?".
Kennedy a recunoscut vocea ca aparţinând bărbatului care îşi spunea Muhammad.
„Proştilor!", a strigat el.
Kennedy l-a văzut împingându-şi drumul pe lângă cei doi bărbaţi şi recuperând pătura din cealaltă parte a camerei. S-a întors şi a înfăşurat pătura peste trupul ei gol şi apoi şi-a îndreptat furia asupra bărbaţilor. A ţipat la ei şi le-a ordonat să iasă din cameră. Când au plecat, s-a întors la Kennedy şi s-a ghemuit lângă ea. A început să mute o şuviţă de păr de pe faţa ei, apoi s-a oprit când şi-a dat seama că era îmbibată de urină. S-a ridicat repede şi a mărşăluit pe hol.
Kennedy îl auzea strigând la gardieni şi spunându-le să aducă apă proaspătă şi o trusă de prim ajutor. Se auzeau mai multe strigăte şi mai multe cereri. Kennedy a amorţit şi a încetat să mai asculte. Bărbatul s-a întors în cameră de mai multe ori pentru a o verifica, de fiecare dată cerându-şi scuze pentru ceea ce făcuseră oamenii. Kennedy nu i-a recunoscut niciodată prezenţa. Pur şi simplu a continuat să privească în gol.
La un moment dat, un scaun a fost adus în cameră, iar bărbatul a ajutat-o să se ridice pentru a se aşeza pe el. Nu-i mai păsa că era goală sub pătură. Bărbatul a făcut tot posibilul să ţină pătura înfăşurată în jurul pieptului ei, în timp ce a luat găleata cu apă şi a început să-i clătească urina de pe păr. Apoi a udat o lavetă şi i-a curăţat faţa.
Când a ajuns la umerii ei, s-a oprit şi a pus laviţa în mâna lui Kennedy. „Îţi voi aduce nişte haine. Te rog să termini de curăţat. Trebuie să discutăm despre eliberarea ta".
Kennedy a clipit pentru prima dată în câteva minute. Capul ei s-a întors încet şi l-a privit pe bărbat părăsind camera. Uşa s-a închis în urma lui şi ea şi-a dat seama că era singură. Uitându-se în jos la lavetă albă, a avut cel mai ciudat sentiment că trebuie să fi visat. Ochii i s-au mutat încet peste braţe, observând zgârieturile şi vânătăile. A luat cârpa îmbibată cu apă şi a trecut-o pe interiorul antebraţului stâng. Sângele şi murdăria s-au îndepărtat. Şi-a muşcat limba pentru a se asigura că asta chiar se întâmpla şi, când a simţit durerea, şi-a dat seama că aşa era. Kennedy s-a ridicat în picioare şi a întins pătura pe spătarul scaunului, apoi s-a apucat să facă baie. S-a stropit cu pumn după pumn de apă până când sângele, murdăria şi duhoarea au dispărut. Cinci minute bune mai târziu s-a auzit o bătaie în uşă. Kennedy a apucat pătura şi a ţinut-o în faţa ei.
Muhammad a intrat în cameră cu un prosop, un teanc de haine bine împăturite şi nişte sandale. Le-a aşezat pe scaun şi a spus: „Vă rog să le îmbrăcaţi. Avem multe de discutat".
După ce a plecat, Kennedy s-a îmbrăcat încet. Hainele erau toate puţin prea mari pentru ea, dar era totuşi recunoscătoare. Şi-a pus pantalonii de rochie albaştri, puloverul maro, hijab-ul negru şi, în cele din urmă,

sandalele. S-a mai bătut o dată la uşă şi apoi Muhammad a intrat cu o cameră video şi un trepied. Kennedy a devenit instantaneu suspicios.
„Îmi pare rău pentru comportamentul celor două animale. Nu au fost crescute cum trebuie".
Kennedy doar a dat din cap.
Bărbatul a lăsat camera jos şi a întrebat: „Cum îţi vin hainele?".
„Bine." Kennedy s-a agăţat de hijab.
„Bine. Acum am vorbit cu mulţi oameni despre eliberarea ta şi cred că avem ceva aranjat. Oamenii care te-au luat... nu pot să-ţi spun cine sunt, dar sunt o mulţime de oameni răi. Mai mult de jumătate dintre ei vor să te omoare din cauza a ceea ce ai făcut ţării lor şi pentru cine lucrezi. Sunt câţiva, totuşi, care cred că e o pierdere. Ei sunt împărţiţi. Jumătate dintre ei vor să te tortureze şi să vândă informaţiile la cel mai mare ofertant, iar cealaltă jumătate vrea să ceară o răscumpărare şi să termine cu asta. Cred că i-am convins să te răscumpere, dar înainte de a face asta vor să citeşti o declaraţie."
„Ce fel de declaraţie?" a întrebat Kennedy pe un ton precaut.
„Vreau să-ţi reamintesc că sunt doar cuvinte. Odată ce vei fi liber, poţi spune orice doreşti." Bărbatul i-a înmânat foaia de hârtie şi apoi s-a ocupat de camera video. „Zâmbiţi pentru mine, vă rog", a spus el în timp ce a apăsat play.
Kennedy s-a uitat la cuvintele dactilografiate la două rânduri şi a început să citească. Inima i s-a scufundat cu fiecare propoziţie. Treizeci de secunde mai târziu terminase. I-a înmânat hârtia înapoi bărbatului şi a spus: „Nu pot să citesc asta".
„Ba da, poţi". Bărbatul i-a înmânat hârtia înapoi. „Tot ce trebuie să faci este să o citeşti şi vei fi liberă să pleci cu mine."
„Astea sunt toate minciuni. Ţara mea nu a avut nimic de-a face cu distrugerea instalaţiei nucleare de la Isfahan. Nu am invadat Irakul pentru petrol şi nu complotăm să invadăm Iranul pentru a le fura petrolul."
„Nu mă cert cu tine." Bărbatul a spus cu mâinile ridicate. „Iar când vei fi eliberat poţi să strigi din vârful munţilor că ai fost forţat să citeşti această declaraţie sub ameninţarea armei."
Kennedy ştia că nu va mai avea cum să se răzgândească. Erau prea mulţi în Orientul Mijlociu şi nu numai care credeau că era adevărat de la bun început. Citirea de către ea a acestui discurs pregătit va fi folosită timp de decenii ca dovadă a modului imperial al Americii. „Nu pot să-l citesc."
„Trebuie, sau te vor ucide."
Era ceva în felul în care bărbatul a spus „te vor ucide" care l-a îngrijorat pe Kennedy. S-a gândit că cea mai logică mişcare a răpitorilor ei ar fi fost să o ucidă după ce ar fi citit declaraţia. Fără nicio negare din partea lui Kennedy, aceasta ar fi fost consemnată ca un fapt. „Îmi pare rău, dar nu pot să citesc acea declaraţie". Kennedy s-a aşezat pe scaun şi şi-a încrucişat mâinile în poală.
Bărbatul s-a mişcat cu mare viteză din spatele camerei. A lovit-o pe Kennedy peste faţă de trei ori, dându-i jos hijab-ul de pe cap. A apucat un pumn de păr şi i-a tras capul înapoi. Privind-o de sus, a strigat: „Ai exact o oră la dispoziţie pentru a te răzgândi, iar dacă răspunsul tău este tot nu, te voi lăsa în voia sorţii. Vrei ca asta să se întâmple?"
„Nu", a răspuns Kennedy.
„Douăzeci de oameni!", a strigat el. „Se vor alinia să te violeze timp de o săptămână la rând. Asta este ceea ce vrei?"
„Nu."
„Atunci citeşte declaraţia". Bărbatul i-a dat drumul şi i-a întins din nou bucata de hârtie.
Kennedy a luat-o, s-a uitat la cuvinte şi s-a gândit la modul în care caseta va fi folosită împotriva ţării sale. Ar fi fost considerată o trădătoare. Nu ar putea trăi niciodată cu ea însăşi. Fără să se mai gândească, şi-a deschis mâinile şi a lăsat hârtia să cadă pe podea.
Bărbatul s-a îndepărtat de cameră şi a ajutat-o să ridice un deget. „Ai o oră la dispoziţie pentru a te mai gândi, iar dacă răspunsul tău este tot nu, nu pot face nimic pentru a te ajuta."

CASA ALBĂ

Ted Byrne a rămas pe cotul stâng al preşedintelui, egalându-l pas cu pas, ceea ce nu a fost uşor, având în vedere că era cu aproape 30 de centimetri mai scund. Dezbaterea fusese la fel de aprinsă ca tot ce văzuse Byrne în cei aproape douăzeci şi cinci de ani de politică. Îl cunoştea pe Josh Alexander încă de când era mic copil. Byrne jucase fotbal în liceu pentru tatăl lui Alexander şi fusese antrenor pentru acesta după facultate. Când Alexander se uita la el cu aceiaşi ochi morţi şi serioşi cu care tatăl său obişnuia să-l împuşte când împingea o problemă cât de departe putea, Byrne ştia că pierduse bătălia. Nu ajuta faptul că majoritatea Consiliului Naţional de Securitate, precum şi a Şefilor de Stat Major, se puseseră de partea lui.
Chiar şi aşa, Byrne era atât de convins că preşedintele făcea o greşeală, încât trebuia să mai încerce o dată. „Josh", a şoptit el, astfel încât nimeni altcineva să nu-l audă, „chiar cred că trebuie să stai pe gânduri pentru o după-amiază. Probabil o zi întreagă, dar cel puţin o după-amiază".
„Prea târziu, Ted. Sunt toţi acolo sus şi mă aşteaptă."
„Aşa că dă o declaraţie scurtă, aşa cum am spus. O negaţie generală. Apoi putem trimite pe alţii să discute detaliile. Nu te coborî la nivelul tipului."
Preşedintele a lovit treptele care duceau de la subsol la primul etaj al Aripii de Vest. „M-am hotărât."
„Ştiu că te-ai hotărât şi de aceea încerc să te conving să te răzgândeşti. Asta e treaba mea. Când eşti pe punctul de a fugi de pe o stâncă, eu ar trebui să scot piciorul şi să te împiedic."
„Nu am chef de glume acum."
„Nu strică niciodată să respiri şi să te aduni."
„Şi uneori, cel care ezită se alege cu fundul întors." Au ajuns pe palierul de la primul etaj şi preşedintele s-a oprit. Un cortegiu de ajutoare şi consilieri s-a îngrămădit în spatele lui pe scări. „Dacă aş avea timp, am putea să stăm aici toată după-amiaza şi să ne aruncăm ziceri unul altuia, dar totul se reduce la asta, Ted. Dacă nu înfrunţi o minciună, oamenii o vor crede. Acum am terminat de vorbit despre asta. Tu ai terminat?"
Byrne a ezitat şi apoi a dat din cap cu reticenţă.
„Bine." Preşedintele s-a întors şi s-a îndreptat spre sala de presă a Casei Albe. Secretarul Wicka şi secretarul England i s-au alăturat pe mica estradă, luându-şi poziţiile în spatele lui, câte unul pe fiecare umăr. Preşedintele şi-a aşezat ambele mâini pe marginea podiumului şi a privit reporterii şi fotografii. Nu a făcut nicio încercare de a ascunde faptul că nu era fericit.
„Sunt pe cale să vă dau o mulţime de informaţii. Secretarul de presă pregăteşte caietele de şedinţe pentru dumneavoastră. Puteţi să le ridicaţi când voi termina". Preşedintele s-a oprit un moment şi a consultat o schiţă pe care o scrisese pe o bucată de hârtie. „Sunt sigur că până acum aţi avut cu toţii ocazia să analizaţi comentariile preşedintelui Amatullah. Mă aflu aici pentru a respinge deschis cele două acuzaţii principale ale sale. Prima, că un submarin al Statelor Unite a scufundat nava iraniană Sabalan, este o minciună sfruntată. U.S.S. Virginia, un submarin cu propulsie nucleară, se afla în apropiere şi urmărea submarinul iranian Yusef în timp ce trecea prin Strâmtoarea Ormuz mai devreme astăzi. Virginia a înregistrat cum Yusef şi-a inundat tuburile torpiloarelor din spate şi a tras o torpilă împotriva Sabalanului. Acea torpilă a lovit Sabalan şi l-a scufundat. Virginia a raportat imediat acest incident şi a urmărit Yusef prin strâmtoare şi în Golful Persic. Yusef se află acum pe un curs de interceptare cu grupul de atac Eisenhower, la fel ca o mare parte din marina iraniană. Am ordonat grupului de atac să atace şi să scufunde orice navă iraniană care încearcă să se apropie la mai puţin de 15 mile de U.S.S. Eisenhower. Repet, dacă orice navă iraniană va încerca să se apropie la mai puţin de 15 mile de portavionul Eisenhower, va fi angajată şi scufundată."
Alexander a aruncat o privire în jos, apoi a spus: „Cunoscând înclinaţia preşedintelui Amatullah pentru retorică şi ofuscare, simt că este de datoria mea să vă ofer dovezi concrete a ceea ce tocmai v-am spus. Împotriva sfatului secretarului apărării şi al şefilor de stat major, voi permite reprezentanţilor Marii Britanii, Franţei, Rusiei şi Chinei să examineze casetele de contact realizate de U.S.S. Virginia. Aceste

casete vor dovedi fără urmă de îndoială oricărui ofiţer de marină cu experienţă în domeniul sonarelor că Yusef a fost cel care a tras asupra Sabalanului şi l-a scufundat. În plus, mă ofer să pun la dispoziţie U.S.S. Virginia pentru o inspecţie imediată de către reprezentanţii Marii Britanii, Franţei, Rusiei şi Chinei. După ce se vor urca la bordul vasului Virginia, vor constata că acesta are încă la bord toate torpilele din dotare. Îl provoc pe preşedintele Amatullah să pună la dispoziţie şi Yusef pentru inspecţie, deşi mă îndoiesc că va fi atât de conciliant. În ceea ce priveşte motivul pentru care preşedintele Amatullah ar ordona ca unul dintre submarinele sale să scufunde o fregată iraniană, am teoriile mele, dar vă las pe voi, presa, să încercaţi să obţineţi un răspuns sincer de la el.
„Trecem acum la al doilea punct de dispută între cele două ţări ale noastre. Directorul CIA, Irene Kennedy, a avut de fapt o întâlnire la Mosul în această dimineaţă. A fost cu acest om". Preşedintele i-a făcut semn din cap unuia dintre consilierii săi şi apoi a arătat spre televizorul cu ecran plat care a prins viaţă cu o imagine din cap a unui bărbat bărbos, în jur de 50 de ani. „Ministrul iranian al informaţiilor. În ultimii ani, directorul Kennedy şi ministrul Ashani s-au întâlnit de mai multe ori pentru a face schimb de informaţii care să ajute la combaterea terorismului. L-am îndrumat pe doctorul Kennedy să stea de vorbă cu ministrul Ashani şi să discute posibilitatea ca cele două ţări ale noastre să restabilească relaţii diplomatice limitate. La încheierea acestei întâlniri, ministrul Ashani a fost escortat până la elicopterul său şi se află acum în siguranţă în Iran. Directorul Kennedy nu a fost la fel de norocos." Preşedintele a făcut din nou un gest către asistentul său şi a apărut o nouă fotografie.
Fotografia arăta vehicule carbonizate şi cadavre împrăştiate pe o stradă. „Aceasta este coloana de maşini a directorului Kennedy. După ce s-a despărţit de ministrul Ashani, coloana de maşini a directorului Kennedy a parcurs exact un bloc şi jumătate înainte de a cădea într-o ambuscadă." A apărut o nouă fotografie. Era cu patru bărbaţi care zăceau cu faţa în jos pe stradă. Pe lângă capul fiecărui bărbat se puteau vedea bălţi de sânge roşu închis. „Aceştia erau membri ai echipei de securitate a directorului Kennedy. Toţi locuiau aici, în zona Washington. Toţi erau căsătoriţi şi toţi aveau copii. Am vorbit cu fiecare dintre soţiile lor în ultima oră şi le-am prezentat condoleanţele mele."
Preşedintele şi-a coborât capul şi şi-a consultat notiţele. „Optsprezece oameni au murit în atacul asupra acestui convoi. O echipă secundară de securitate a CIA se afla în apropiere şi s-a luptat pentru a ajunge la locul atacului la timp pentru a vedea cum directorul Kennedy a fost urcat cu forţa într-o maşină şi dus. Echipa de securitate a CIA a luat trei prizonieri. „
Preşedintele a făcut o pauză şi pe ecran au apărut fotografiile a trei bărbaţi, cu numele şi afilierile lor. „Bărbatul din stânga ecranului este Ali Abbas. El este un membru de rang înalt al organizaţiei teroriste Hezbollah şi se află în Irak, recrutând şi înarmând terorişti de mai bine de un an. Următorul om este căpitanul Rashid Dadarshi din Corpul Gardienilor Revoluţiei Iraniene."
Gâfâieli şi murmure au izbucnit din partea reporterilor aşezaţi. Alexander s-a oprit până când a avut atenţia lor totală. „Căpitanul Dadarshi a recunoscut că a primit ordin de la ofiţerii săi superiori de la Teheran să participe la răpirea directorului Kennedy. Ultimul om este caporalul Nouri Tahmineh, tot din Garda Revoluţionară iraniană. Toţi aceşti trei bărbaţi l-au identificat pe următorul om", pe ecran a apărut o nouă imagine a unui bărbat în costum cu ochelari de soare, „ca fiind cel care a condus operaţiunea. Acesta este Imad Mukhtar, şeful serviciilor de securitate ale Hezbollah şi creierul din spatele atentatului cu bombă de la cazarma Marinei americane, al atentatului cu bombă de la Ambasada SUA din Beirut şi al multor altora. De asemenea, se crede că el se află în spatele a numeroase răpiri şi asasinate comise de Hezbollah în ultimele trei decenii."
Au apărut mai multe fotografii care îi arată pe Mukhtar şi Ashani ieşind din acelaşi elicopter din părţi diferite. „Aceste fotografii au fost făcute în această dimineaţă, când ministrul Ashani a sosit la Mosul cu un elicopter al armatei iraniene împreună cu Imad Mukhtar. Observaţi servieta din mâna dreaptă a domnului Mukhtar." A apărut o imagine mărită a servietei şi apoi, alături de ea, o a doua fotografie a unei serviete deschise, plină cu bani. „Fotografia din dreapta este cea pe care preşedintele Amatullah a arătat-o lumii cu doar o oră în urmă. Preşedintele Amatullah a susţinut că directoarea Kennedy se afla în posesia acestor bani lichizi atunci când se presupune că a fost surprinsă întâlnindu-se cu un grup de opoziţie iranian. Mi se pare o coincidenţă prea mare faptul că Imad Mukhtar a sosit la Mosul în această dimineaţă

cu o servietă care arată exact ca cea despre care preşedintele Amatullah susţine că a fost găsită în posesia directorului Kennedy.”
Preşedintele s-a oprit şi a clătinat din cap cu tristeţe. După o pauză lungă, a spus: „Acest lucru ar putea fi amuzant dacă nu ar fi fost faptul că atât de mulţi oameni au murit astăzi. Refuz să speculez ce anume pune la cale preşedintele Amatullah, dar nu voi tolera o asemenea agresiune neruşinată. Directorul Kennedy este unul dintre cei mai apropiaţi consilieri ai mei şi şeful uneia dintre cele mai importante agenţii de securitate naţională a Americii. Consider răpirea ei un act de război din partea Iranului. I-am ordonat secretarului Apărării, England, să pună toate forţele americane în Condiţia de Apărare Trei. Am ordonat, de asemenea, grupului de atac U.S.S. Reagan, care desfăşoară operaţiuni în largul coastei de est a Africii, să se îndrepte cu viteză maximă spre Golful Oman, unde se va alătura grupului de atac Nimitz, aflat deja în patrulare. Alte mijloace sunt, de asemenea, trimise de urgenţă în regiune.
„Vreau să fiu foarte clar asupra unui lucru. Nu voi negocia cu teroriştii şi nu mă voi lăsa atrasă într-o dezbatere cu un om care este atât de disperat să se menţină la putere încât şi-ar ucide propriul popor pentru a obţine sprijin. Acord guvernului iranian două ore, nici un minut în plus. Dacă directorul Kennedy nu este eliberat în acest timp, voi ordona începerea operaţiunilor ofensive împotriva armatei iraniene şi a conducerii ţării.”
Preşedintele a luat o secundă pentru a se uita în sală la feţele şocate ale reporterilor, apoi a spus: „Asta este tot ce am de spus, pentru moment”.

57

MOSUL, IRAK

Rapp era aşezat pe un scaun metalic pliabil. Alături de el, întins pe o targă, se afla un Ali Abbas drogat. Echipa de interogare a CIA sosise din Bagdad şi se ocupa de ceilalţi doi prizonieri. Căpitanul Dadarshi şi caporalul Tahmineh renunţaseră la locaţia a trei case sigure şi la depozitul aflat la jumătatea drumului spre graniţa iraniană. O unitate a armatei care patrula în apropierea depozitului a fost trimisă la faţa locului, dar nu a găsit nimic. Acest lucru nu l-a surprins pe Rapp. Un om ca Mukhtar nu rămăsese în viaţă atâţia ani făcând greşeli. Casele sigure ale Forţelor Quds din oraş erau totuşi tentante. Rapp a trebuit să se lupte cu impulsul de a se îndrepta spre oraş şi de a participa la raidurile din casele sigure. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie pe stradă făcând ceva, ştia totuşi că trebuia să rămână pe loc până când aveau informaţii solide. Casele de siguranţă ar fi fost fără îndoială un avantaj pentru serviciile de informaţii, dar nu aveau să-l găsească pe Kennedy în ele.
Speranţa lui Rapp pentru acea informaţie crucială zăcea la picioarele lui şi, cu fiecare minut care trecea, devenea tot mai îndoielnic că va afla ceva de la Abbas. Din experienţa anterioară a lui Rapp, pentotalul de sodiu funcţiona diferit la fiecare subiect. Medicamentul stârnea întotdeauna conversaţii, dar nu neapărat conversaţii semnificative. De obicei, cu cât mintea persoanei era mai logică şi mai ordonată, cu atât răspunsurile erau mai bune. Dimpotrivă, cu cât subiecţii erau mai împrăştiaţi sau mai întunecaţi, cu atât era mai probabil ca aceştia să înşire gânduri fără legătură între ele, ca un radio blocat în modul de scanare. Cinci secunde pe un subiect şi apoi treceţi la următorul. După douăzeci de minute cu Abbas, Rapp se întreba dacă nu cumva omul era nebun clinic.
Şirul gândurilor teroristului sărea de la un subiect la altul, iar singurul punct comun avea legătură cu un comentariu pe care Rapp îl făcuse despre cele şaptezeci şi şapte de virgine care se presupune că îl aşteptau pe Abbas în paradis. Abbas divagase întruna despre faptul că nu se temea să moară. Allah avea un loc special pentru el. Ar fi avut de ales dintre cele mai bune şaptezeci şi şapte de fecioare. Rapp i-a spus lui Abbas că e păcat că nu va putea face sex cu ele. Când Abbas a întrebat de ce, Rapp i-a spus că pentru că avea de gând să-i taie scula. Acest singur comentariu l-a făcut pe teroristul de treizeci şi ceva de ani să izbucnească în lacrimi. Vreo douăzeci de minute mai târziu, el încerca acum să-l angajeze pe Rapp într-o

dezbatere teologică despre faptul dacă penisul său va reapărea sau nu în mod magic când va ajunge în paradis.
Rapp a decis că administrarea de pentotal de sodiu a fost o greşeală. S-a ridicat şi s-a uitat în jos la Abbas. „Nu contează."
„Bineînţeles că contează", a răspuns Abbas cu ochii plini de lacrimi.
Rapp s-a gândit să-i spună bărbatului că fecioarele nu există şi că, chiar dacă ar fi existat, el ar fi fost, fără îndoială, într-un lift expres spre iad, caz în care penisul său nu ar fi contat, dar a decis că nu merita. Era timpul să-l sune din nou pe Ashani şi să pună mai multă presiune asupra lui. Părăsi rulota de interogare şi se întoarse în rulota de birouri, unde Dumond, Stilwell şi Ridley erau ascunşi în sala de conferinţe, lucrând la telefoane şi calculatoare. Rapp a simţit un val de disperare. Nu făceau nici pe departe suficiente progrese.
S-a uitat în cealaltă parte a camerei la Stilwell şi l-a întrebat: „Ceva nou?".
„Da. Vino aici şi uită-te la această fotografie".
Rapp a mers în jurul mesei de conferinţă şi s-a uitat la ecranul computerului. Pe el era fotografia lui Kennedy pe care preşedintele Amatullah o arătase în timpul discursului său.
Stilwell a făcut clic pe peretele din spatele lui Kennedy şi a făcut zoom pe acea parte a fotografiei. „O ţin sub pământ şi sunt aproape sigur că se află în oraş. Acest tip de calcar este extras din carierele de lângă râu. Îl găseşti în pivniţe din tot oraşul, dar se găseşte cu precădere în secţiunea veche a Cisiordaniei."
Rapp a studiat fotografia. Benzile de mucegai verde şi negru străbăteau rocile cele mai apropiate de podea, iar în apropierea colţului se puteau vedea aglomerări albe de calcificare. „Face greşeli."
„Cum aşa?"
„Terorism 101, acoperă pereţii cu cearceafuri, ca să nu dai indicii ca acesta." Rapp a simţit o licărire de speranţă. „E undeva unde nu plănuia să ajungă şi bănuiesc că nu mai are şi oameni."
„Serios", a spus Stilwell cu o surpriză prefăcută. „Aţi ucis doar vreo douăzeci dintre oamenii lui în această dimineaţă."
Rapp a ignorat comentariul şi a spus: „Faceţi copii ale acestei secţiuni de zid şi trimiteţi-le la toate unităţile militare. De asemenea, caută orice pietrar local şi vezi dacă ne pot da o idee mai bună despre locul unde ar putea fi."
Trecând la Dumond, Rapp a întrebat: „Aţi avut noroc cu numărul de telefon mobil al lui Ashani?".
„Nimic. Singurul lucru pe care l-am găsit astăzi a fost apelul pe care i l-ai dat tu şi un apel pe care l-a dat el soţiei sale."
„La naiba." Rapp şi-a trecut o mână prin părul negru şi des. „NSA vă oferă tot ce vă trebuie?".
„Şi încă ceva. Cu toate dronele în aer şi sateliţii deasupra captăm atât de multe lucruri, încât traducătorilor le este greu să ţină pasul. Dacă am avea o mostră din vocea lui Mukhtar, ar fi de ajutor."
„O să văd ce pot face." Rapp şi-a luat telefonul mobil şi a derulat câteva apeluri până când l-a găsit pe cel pe care îl căuta.

58

TEHRAN, IRAN

Cu binecuvântarea lui Amatullah, Ashani se grăbise să se întoarcă la Ministerul de Informaţii. Îi spusese lui Amatullah că nu era înţelept să efectueze o operaţiune atât de riscantă din Palatul Prezidenţial. Ashani stătea acum la biroul său, cu bucata de hârtie pe care i-o dăduse Amatullah aşezată fix în mijlocul subţirimii din piele a subţirimii sale de birou. Lângă ea se afla o mică fişă cu numărul şi adresa de e-mail pe care i le dăduse Rapp. În cealaltă parte a încăperii, aşezat deasupra unei credinţe, un televizor reda discursul preşedintelui american.

Ashani a privit la început cu obişnuita lui detaşare analitică. Nu ştia foarte multe despre preşedintele Alexander, dar avea o impresie generală despre stilul de vorbire al bărbatului. La fel ca majoritatea politicienilor, vorbea mult, iar când vorbea despre Iran, oamenii lui Ashani se asigurau că acesta primea un DVD cu discursul. Îşi dădea seama încă de la prima replică a acestui discurs că Alexander nu avea de gând să se lase doborât.
În momentul în care Alexander a ajuns la partea despre scufundarea Sabalanului de către Yusef, Ashani s-a temut de ce era mai rău. Totul îi revenea acum în minte. Privirile complice dintre generalii de la Palatul Prezidenţial în timpul discursului lui Amatullah, Amatullah ordonându-i lui Mukhtar să îl însoţească la Mosul – totul era o înşelătorie, iar nebunul chiar credea că va scăpa cu bine.
Pe măsură ce preşedintele american continua să expună faptele, Ashani devenea din ce în ce mai neliniştit. Pe ce cale îi conduceau aceşti presupuşi lideri? Apoi, pe ecran a apărut fotografia lui Ali Abbas, alături de cele ale celor doi membri ai Gărzii Republicane Iraniene. Chiar când Ashani credea că lucrurile nu puteau fi mai rele, preşedintele a arătat o fotografie cu el şi Mukhtar sosind împreună în Mosul.
Ashani era atât de tulburat încât aproape că a ratat partea finală a discursului preşedintelui Alexander. Aşa cum a fost, ultimatumul nu ar fi putut fi mai clar. Ashani s-a gândit din nou la cuvintele lui Alexander. Acord guvernului iranian două ore şi nici un minut în plus. Dacă directorul Kennedy nu este eliberat în acest timp, voi ordona începerea operaţiunilor ofensive împotriva armatei iraniene şi a conducerii ţării.
Ashani ştia cu un nivel de certitudine inconfortabil că însuşi biroul în care stătea va fi decimat de primul val de rachete de croazieră. Înainte de a putea încerca măcar să se gândească la următoarea sa mişcare, uşa biroului său s-a deschis în forţă. Ministrul său adjunct pentru activităţi secrete dorea să ştie de ce nu fusese consultat. În câteva secunde, ministrul adjunct însărcinat cu Hezbollah se afla în faţa biroului său, cerând să afle acelaşi lucru.
Ashani a încercat să le explice că şi el fusese ţinut în întuneric. Era evident, însă, din privirile lor, că nu l-au crezut. Apoi telefoanele au început să sune şi să sune; telefoane de birou, telefoane mobile, telefoane securizate – toate telefoanele pe care le avea. Soţia lui l-a contactat pe telefonul mobil personal, după ce a încercat să treacă de secretara lui. Era în panică şi voia să ştie dacă ar trebui să îşi încarce fetele şi să părăsească oraşul. Ashani i-a spus să rămână pe loc şi a încercat să o liniştească. Înainte de a închide telefonul, i-a promis că o să o sune într-o oră.
Apoi a dat afară pe toată lumea din biroul său, i-a spus secretarei sale să reţină toate apelurile şi a închis şi încuiat uşa. După o clipă de ezitare, a decis să sune pe linia privată a ayatollahului Najar. Pentru a treia oară în tot atâtea ore, asistenta sa i-a spus că Najar nu era disponibil. Ashani a închis telefonul şi a început să se întrebe dacă nu cumva faptul că Najar şi Liderul Suprem erau plecaţi din capitală nu fusese planificat. Dacă îi dăduseră lui Amatullah binecuvântarea lor?
Această posibilitate i-a zdruncinat lui Ashani încrederea în liderii ţării sale. Dacă toţi fuseseră implicaţi în acest complot de la început? Dacă îl trimiseseră cu bună ştiinţă să se întâlnească cu Kennedy, ştiind foarte bine că ea va fi răpită? Ashani se holba la lista de numere de telefon de pe o bucată de hârtie şi la informaţiile lui Rapp de pe cealaltă. Cu un singur apel telefonic putea dezamorsa întreaga situaţie. Dacă ar fi crezut măcar pentru o secundă că Amatullah sau Mukhtar aveau capacitatea de a face ceea ce era corect, nici nu s-ar fi gândit să transmită aceste informaţii, dar avea îndoieli. În cele din urmă, Amatullah era probabil prea narcisist pentru a risca întreaga putere a forţelor armate americane, dar ar putea fi capabil să se convingă că avioanele lor nu-l vor găsi niciodată. În cele din urmă, America nu va invada niciodată. Nu aveau nici trupele, nici stomacul pentru ceea ce ar fi fost o bătălie foarte costisitoare pentru ambele părţi.
Dar Mukhtar era cu totul altceva, un credincios adevărat, cu un complex de martir. Nu se putea conta pe Mukhtar pentru a-l preda pe Kennedy. De la întâlnirea lor strânsă de la Isfahan, omul părea hotărât să arunce regiunea în conflict. El a spus foarte clar că Iranul nu sacrificase suficient sânge în războiul împotriva evreilor şi a americanilor. Ashani a decis că Mukhtar nu era de încredere.
Ar fi comis o trădare sau ar fi fost un act de patriotism? Ashani l-a crezut pe preşedintele american când a spus că dacă Kennedy nu se va întoarce în siguranţă în mai puţin de două ore, va declara război. În ciuda bravadei generalilor şi amiralilor, fiecare pilot iranian care se ridica pe cer ar fi fost doborât, iar avioanele care ar fi rămas la sol ar fi fost aruncate în aer. Fiecare navă şi submarin suficient de nebun încât să

încerce să atace unul dintre puternicele grupuri de atac ar fi trimis pe fundul Golfului Persic. Ar fi înregistrat ca fiind probabil cel mai dezechilibrat angajament naval din istorie. Mii de oameni ar fi murit, şi asta înainte ca americanii să îşi îndrepte bombele asupra conducerii civile.
Ashani clătină din cap la gândul sfâşietor al întregului haos şi al distrugerii. Pierderile de vieţi omeneşti. Şi pentru ce? Pentru ca un grup de oameni să poată spune că au refuzat să dea înapoi. Ashani ştia că prostiile trebuiau să înceteze.
A luat lista de numere pe care i-o dăduse Amatullah, precum şi informaţiile lui Rapp şi şi-a mutat scaunul spre computerul său. A compus rapid un e-mail către Rapp în care a enumerat toate numerele. Chiar şi cele două care fuseseră folosite. De teamă că-şi va pierde cumpătul, Ashani apăsă tasta de trimitere. Apoi şi-a luat telefonul prin satelit şi a format numărul lui Rapp. După câteva apeluri, un bărbat a răspuns la celălalt capăt al firului.
Ashani a recunoscut vocea lui Rapp. „Tocmai ţi-am trimis un e-mail. Acesta conţine o listă de numere care mi-au fost date pentru a putea ajunge la omul pe care îl căutaţi. Aţi înţeles? „
„Cred că da.”
„Primele două numere au fost deja folosite. Îl voi suna pe cel de-al treilea în două minute. Este suficient timp pentru ca tu să faci aranjamentele necesare?”
„Da.”
„Bine. Mai este un singur lucru.”
„Te ascult.”
Ashani a aruncat o privire nervoasă spre uşa lui, aşteptându-se pe jumătate să fie spartă în orice moment.
„Vreau să fie clar că nu am avut nimic de-a face cu asta. Acţionez pe cont propriu în acest moment.”
„De ce?”
„Din respect pentru prietenul nostru comun şi din speranţa mea că putem evita alte vărsări de sânge.”
„Apreciez asta. Voi aştepta telefonul tău.”
Ashani a pus telefonul jos şi s-a uitat la ceas. Era abia la jumătatea drumului. Peste două minute nu va mai fi cale de întoarcere.

59

MOSUL, IRAK

Rapp se plimba neliniştit în spatele lui Dumond, în timp ce tânărul lucra cu febrilitate pentru a se asigura că totul era la locul lui. Mijloacele de ascultare din interiorul, din jurul şi de deasupra Mosulului constituiau o reţea atotcuprinzătoare. Reţelele de telefonie mobilă erau ascultate, la fel ca şi liniile de fibră optică care intrau şi ieşeau din oraş. Sateliţii Keyhole şi Voyager se învârteau mult deasupra noastră pe orbita geosincronizată, captând imagini şi aspirând din aer orice semnal dorit. Dronele Predator pluteau deasupra pentru a furniza imagini în timp real, precum şi pentru a intercepta radio. Nu era apel făcut în oraş care să nu fie interceptat.
Partea complicată consta în cernerea convorbirilor valoroase de cele 99,999% dintre ele care erau absolut inutile. Pentru a face acest lucru era nevoie, în mod normal, de descifrarea semnalului şi apoi de traducerea şi analiza conversaţiei. Agenţia Naţională de Securitate din Fort Meade, Maryland, a realizat acest lucru prin utilizarea unui software complex de recunoaştere a vocii şi a unei puteri de calcul mai mari decât orice altă entitate din lume. Au fost colectate atât de multe informaţii încât analiştii de la NSA au devenit echivalentul modern al prospectorilor care au lucrat pe râurile şi pârâurile din timpul goanei după aur din California. Cu excepţia faptului că, în acest caz, interceptările de informaţii erau precum produsele dintr-un magazin alimentar. Fiecare bucată de informaţie era însoţită de o dată de „a se consuma de preferinţă dacă este folosită până la”. Cu condiţia ca ministrul Ashani să le fi dat cu adevărat numerele pe care Mukhtar le-ar fi folosit, toate aceste obstacole puteau fi evitate.

Dumond a bătut pe tastatură cu câteva lovituri finale şi apoi şi-a împins scaunul pe spate, scoţându-şi căştile. S-a uitat peste umăr la Rapp şi a spus: „Totul este gata de plecare. Suntem în fruntea listei pe toate sistemele. Numerele sunt programate. În clipa în care vor deveni active, vom putea să le izolăm."
Dumond a arătat cu degetul spre ecranul din extrema stângă şi a spus: „Cele două numere despre care ai spus că au fost deja folosite... În momentul de faţă extragem înregistrările, pentru a vedea care turnuri au retransmis cele mai recente apeluri."
„Dar al treilea număr?" a întrebat Rapp. „Dacă are telefonul pornit, nu putem să-l ridicăm?".
„Nici măcar nu trebuie să-l pornească."
„Ştiu", a spus Rapp cu frustrare în glas. „Nu e momentul să te iei de tehnică cu mine."
„Îmi pare rău. Îl căutăm chiar acum. După cum ştii, este o practică standard pe teren să le porneşti cu moderaţie. Reduce foarte mult riscul de a fi marcat."
„Ştiu, dar zece telefoane este excesiv."
„Probabil că doar schimbă cartelele SIM."
„Marcus," Rapp i-a aruncat o privire precaută, „ştiu foarte bine cum funcţionează. Putem, te rog, să ne concentrăm pe ceea ce este important şi să nu mai vorbim despre semantică?".
Dumond a dat repede din cap şi s-a înjurat pe sine pentru că a fost atât de prost. Îl cunoştea pe Rapp de multă vreme. Lucrase cu el la o mulţime de operaţiuni. Kennedy era ca un membru al familiei pentru Rapp. Stresul acestei situaţii îi micşorase, de înţeles, fitilul deja scurt.
Dumond arătă spre ecranul din mijloc, care avea o hartă a zonei metropolitane din Mosul. „Aceste puncte roşii reprezintă turnuri de telefonie mobilă".
Rapp a observat că pe ecran erau cu uşurinţă mai mult de o sută de puncte.
„Acum, dacă Mukhtar foloseşte un telefon prin satelit", a continuat Dumond, „va ocoli aceste turnuri, iar pasărea cea mare din spaţiu îl va prinde".
„Aveţi vocea lui Ashani programată în softul de recunoaştere?".
„Da", a arătat Dumond spre al treilea ecran. „Este totul pregătit să pornească. De îndată ce se va conecta. Voi avea o verificare pentru tine în zece secunde sau mai puţin."
„Şi Mukhtar?"
„Nu avem mostre cunoscute, dar vom putea folosi această amprentă şi o vom compara cu tot ce avem în arhive."
„Cât timp va dura asta?"
„Chiar dacă îi dăm prioritate, căutarea ar putea dura săptămâni întregi. Vorbim despre o mulţime de apeluri telefonice."
„Trebuie să existe o modalitate de a grăbi lucrurile."
„Dacă suntem norocoşi şi găsim o potrivire, putem restrânge căutarea la un anumit interval de timp şi la o anumită regiune. Asta ar fi de ajutor."
Uşa de la rulotă s-a deschis şi generalul Gifford a intrat împreună cu alţi doi ofiţeri. Toţi trei erau îmbrăcaţi în echipament de luptă complet, cu armele laterale legate de coapsele lor drepte.
Gifford şi-a dat jos casca şi a spus: „Mitch, Stan m-a sunat şi mi-a spus că s-ar putea să fiţi aproape de a găsi o locaţie."
„Aşa este, domnule general."
„Cât de bune sunt informaţiile?"
„Avem numărul de telefon mobil al lui Mukhtar şi ne aşteptăm ca el să primească un apel în orice moment. „
„Avem o potrivire cu unul dintre numerele anterioare", a anunţat Dumond cu entuziasm. A arătat spre ecranul din mijloc. „Turnul ăsta se află la aproximativ 16 km est de oraş. Bănuiala mea este că se deplasa pe acest drum, chiar aici."
Generalul Gifford s-a grăbit în jurul mesei şi a privit ecranul. „Aceasta este autostrada 2."
„Stai puţin", a spus Dummond, „tocmai a venit al doilea număr". A arătat spre un turn de lângă Tigru. „Acesta a fost făcut după primul".
Rapp s-a uitat la noua locaţie şi apoi a verificat locul de pe hartă unde avusese loc ambuscada. „Pe baza apelurilor se pare că au încercat să o scoată din oraş şi apoi au sfârşit prin a se întoarce."

„Asta presupunând că ea este încă cu acest Mukhtar”, a spus Gifford.
Rapp şi-a analizat punctul de vedere pentru o clipă şi a spus: „Nu cred că şi-ar lua ochii de la ea.”
„A treia cifră a apărut.”
Rapp s-a aplecat peste umărul lui Dumond şi a privit în timp ce acesta arăta acelaşi turn de lângă Tigru.
„Stan”, a strigat Rapp, „vino aici!”.
O clipă mai târziu, Stilwell a ieşit din biroul său şi s-a alăturat lui Rapp şi Gifford. Rapp a arătat spre ecranul din mijloc. „La această parte a oraşului vă gândeaţi când vorbeaţi despre piatra din fotografie?”.
„Este exact locul la care mă gândeam.”
Gifford a mormăit: „Acolo este inima ţării indienilor.”
„Da”, a fost de acord Stilwell. „Centrul şiiţilor.”
„Străzile sunt foarte înguste”, a spus Gifford cu o expresie precaută. „Am avut mai mult de câteva patrule care au căzut în ambuscadă acolo.”
Rapp a observat că Dumond îşi atingea căştile şi apoi l-a privit cum se întindea după mouse. După un singur clic, un bărbat care vorbea în farsi a apărut prin difuzoarele aşezate pe masă. Rapp a ştiut imediat că vocea îi aparţinea lui Ashani. Doar el şi Stilwell vorbeau farsi.
„Ali, tu eşti?”
A fost o pauză enervantă, apoi o altă voce a spus: „Cyrus, pari diferit.”
„Acela trebuie să fie Mukhtar”, i-a spus Rapp lui Dumond.
„Mă ocup de asta.”
Din difuzoare s-a auzit: „Prietenul nostru m-a rugat să sun să văd dacă ai nevoie de ceva. Este blocat într-o întâlnire foarte importantă.”
„Sunt multe lucruri de care am nevoie.” Bărbatul despre care au presupus că era Mukhtar nu a încercat să-şi ascundă iritarea. „Lucrurile nu avansează aşa cum am plănuit şi nu am decât o mână de oameni care să mă ajute.”
„Pot să vă trimit ajutoare? Am oameni în zonă.”
A fost un oftat urmat de tăcere şi apoi: „În acest moment, mă tem că nu ar face decât să atragă şi mai multe suspiciuni.”
„Atunci ce pot face pentru a vă ajuta?”.
Dumond a anunţat: „L-am prins”. A făcut clic pe mouse şi ecranul din mijloc a făcut zoom pe o zonă de patru blocuri din centrul oraşului Mosul. Un punct roşu intermitent a marcat locaţia apelului.
„Nimic pentru moment”, a răspuns Mukhtar.
„Prietenul nostru ar dori un raport de progres”, a declarat Ashani.
A mai fost o pauză lungă şi apoi: „Spune-i că înregistrarea video pe care a cerut-o durează mai mult decât am anticipat. Actriţa nu cooperează”.
„Ce aveţi de gând să faceţi?”
„Cred că, dacă voi folosi nişte metode mai dure, va da randament.”
Instinctul lui Rapp s-a răsucit la auzul acestor cuvinte. A arătat spre ecran şi l-a întrebat pe Stilwell: „Unde este asta?”.
„Este Marea Moschee”.
„Oh, rahat”, a gemut Gifford.
„Care este problema?” a întrebat Rapp.
„Nu putem intra acolo”.
„Cum adică, nu puteţi intra acolo?”, a întrebat iritat Rapp.
„Oraşul ar exploda în violenţă”.
Rapp l-a auzit pe Ashani avertizându-l pe Mukhtar să nu-i facă rău actriţei. Cuvintele l-au făcut să lase deoparte ceea ce tocmai spusese Gifford şi să se concentreze asupra conversaţiei dintre Ashani şi Mukhtar.
„Am ajuns prea departe pentru a eşua”, a spus Mukhtar. „Voi face tot ce este necesar pentru a reuşi. Spune-i prietenului nostru că voi avea caseta pentru el în decurs de o oră.”

Convorbirea s-a întrerupt. Rapp i-a spus imediat lui Dumond să-i facă rost de o filmare în direct de deasupra capului de la unul dintre Predator. Apoi s-a întors către Gifford. „Nu poţi intra acolo, sau nu vrei?”
„Dacă preşedintele îmi spune să mă duc acolo, mă voi duce, dar vă spun că, dacă forţele militare americane înconjoară şi intră în cea mai sfântă moschee din Mosul, vom incita o rebeliune totală în oraş şi, posibil, în ţară.”
„Are dreptate, Mitch”, a spus Stilwell.
Lui Rapp nu-i plăcea, dar ştia că aveau dreptate. „Atunci trebuie să intrăm cu profil scăzut”.
„E în regulă, dar Marea Moschee are o securitate destul de serioasă.”
„Miliţia locală.”
„În principiu.”
În timp ce Rapp se străduia să găsească o soluţie, şi-a amintit de ceva ce văzuse în biroul lui Stilwell. „Cât de bine cunosc kurzii tăi zona asta?”.
„Ca pe dosul palmei lor.”
„În regulă, spune-le că ne mişcăm în cinci minute şi spune-le să aducă tot ce au.”

60

TEHRAN, IRAN

La doar câteva minute după ce şi-a încheiat conversaţia forţată cu Mukhtar, Ashani a fost informat prin interfon că ayatollahul Najar era în aşteptare pe linia unu. Ashani l-a întâmpinat pe vechiul său mentor cu un amestec de uşurare şi panică. Înainte de a putea spune un cuvânt, Najar i-a ordonat să ajungă imediat la Palatul Prezidenţial pentru o reuniune a Consiliului Suprem de Securitate. Lui Ashani i s-a părut foarte neliniştitoare concizia prietenului său, dar după o clipă a fost de acord că, în urma discursului preşedintelui american, s-ar putea ca pur şi simplu Najar să se grăbească să controleze situaţia.
Cinci minute mai târziu, Ashani se afla în sala de conferinţe a preşedintelui Amatullah cu toţi membrii Consiliului de Securitate, cu excepţia câtorva. Cu toţii aşteptau sosirea lui Najar şi, presupuneau ei, a Liderului Suprem. În timp ce aşteptau, Ashani i-a acordat o atenţie deosebită lui Amatullah. În prezent, acesta stătea într-un colţ şi discuta cu generalul Zarif şi cu generalul Suleimani. Toţi cei trei bărbaţi păreau îngrijoraţi, dar, din nou, toată lumea din încăpere părea îngrijorată. Ashani a încercat încă o dată să îşi dea seama cât de mare era amploarea acestui complot. Ayatollahul Najar şi liderul suprem ştiau sau pur şi simplu au fost păcăliţi? Au părăsit ei oraşul pentru a se distanţa de orice acuzaţii în cazul în care planul ar fi eşuat sau pur şi simplu au călătorit la Isfahan pentru a oferi ajutor familiilor celor pierduţi?
Ashani dorea cu disperare să creadă că Najar era incapabil de un asemenea comportament prostesc şi înşelător, dar bărbatul îi evitase apelurile toată dimineaţa şi, dacă Ashani trebuia să ghicească de ce, era pentru că nu era pregătit să răspundă la nicio întrebare dificilă. Cu toate acestea, iată-i aici, în pragul războiului, iar o discuţie semnificativă a faptelor încă nu avusese loc. Ceva ce trebuia să se întâmple dacă exista vreo speranţă de a-l elibera pe Kennedy înainte de termenul limită.
Ashani nu avea nicio îndoială că Amatullah şi acoliţii săi ar fi susţinut că americanii făceau ameninţări fără acoperire. Că nu vor ataca niciodată. Ashani îl asculta de fapt pe generalul Zarif spunându-i papagaliceşte această afirmaţie preşedintelui Amatullah, când uşa camerei s-a deschis.
Ayatollahul Najar a intrat în cameră cu şase bărbaţi mari, toţi purtând costume albastru închis sau negru. Ashani i-a recunoscut pe câţiva dintre ei ca făcând parte din echipa de securitate a liderului suprem. Ashani se aştepta ca Liderul Suprem să îl urmeze, dar în schimb ultimul bărbat a închis uşa şi a încuiat-o.
Atmosfera deja tensionată din cameră s-a înrăutăţit. Ashani s-a mişcat nervos pe scaunul său şi a simţit cum i se strânge gâtul.

Najar s-a îndreptat direct spre președintele Amatullah și cei doi generali care încă stăteau în picioare în conversație înghesuită. Najar și-a ajustat ochelarii groși și a întrebat: „Care dintre voi a ordonat scufundarea Sabalanului?”.
Amatullah a făcut un semn de îndoială și a spus: „Nu știu despre ce vorbiți...”
„Minciuni!” a strigat Najar. „Minciuni! Minciuni! Minciuni! M-am săturat de minciuni.”
Întreaga sală a fost luată prin surprindere, dar Amatullah și-a revenit rapid. Cu o jumătate de zâmbet disprețuitor, el a spus: „Vă pot asigura că nu mint”.
„Iar eu te pot asigura că liderul suprem este sigur că fiecare cuvânt care iese din gura ta este o minciună”, a replicat Najar. Și-a îndreptat privirea spre cei doi generali și a strigat: „Care dintre voi a venit cu ideea de a scufunda Sabalanul?”.
Amatullah a făcut o jumătate de pas înainte și a spus: „Americanii...”
„Americanii nu au făcut nimic”, a răbufnit Najar. „Știu când sunt mințit și, oricât de mult mă doare, era brutal de evident că președintele Alexander spunea adevărul. Tu, pe de altă parte, ți-ai construit întreaga carieră din minciună, așa că nu-mi rămâne decât o singură concluzie. Acum, pentru ultima oară, care dintre voi a ordonat scufundarea Sabalanului?”
Atât Amatullah, cât și generalul Zarif au aruncat o privire către generalul Sulaimani și s-au îndepărtat cu o jumătate de pas. Liderul Forței Quds s-a trezit pustiu. S-a uitat la cei doi coconspiratori ai săi și a clătinat din cap cu dezgust. Cu ajutorul bărbiei ridicate, a spus: „Sunt mândru de ceea ce am făcut. Este timpul să nu mai fugim de americani. Oamenii de la bordul Sabalanului vor fi amintiți ca martiri ai cauzei”.
„La fel și tu”, a spus Najar în timp ce scotea un pistol de sub haină. L-a îndreptat spre fața generalului și a apăsat pe trăgaciul revolverului 357. Glonțul de calibru mare a aruncat bucăți de creier și de carne împotriva peretelui de tencuială albă, iar corpul fără viață al generalului Sulaimani s-a prăbușit pe podea.
Înainte ca cineva să aibă timp să reacționeze la șocul a ceea ce tocmai se întâmplase, Najar s-a întors spre Amatullah și a strigat: „Și acum să trecem la problema răpirii directorului CIA”.
Ashani a observat că gărzile de corp ale Liderului Suprem își scoseseră toate armele.
„Cine”, a strigat Najar, „a fost nebunul care a venit cu acest plan?”.
Lui Ashani îi țiuiau urechile în timp ce îl privea pe Amatullah cum se contorsiona. Ochii bărbatului se plimbau cu disperare prin cameră în ceea ce părea a fi o rugăminte de ajutor. Amatullah și-a fixat apoi privirea în Ashani și și-a ridicat încet mâna dreaptă. Ashani stătea îngrozit când și-a dat seama că Amatullah arăta spre el. Înainte ca Ashani să se poată apăra, Amatullah a spus: „A fost ideea ministrului Ashani. Eu am aflat despre asta abia în ultima oră”.
„Mincinosule”, a strigat Ashani în timp ce se ridica de pe scaun.
„Stai jos”, i-a ordonat Najar cu o voce autoritară. S-a întors spre Amatullah și l-a întrebat: „Ce dovezi ai?”.
Amatullah a părut momentan nedumerit, apoi a spus: „L-a adus pe Mukhtar cu el în călătoria sa la Mosul. Au conspirat pentru a se răzbuna pe americani după ce au fost aproape uciși la Isfahan.”
„M-a însoțit la ordinul tău”, a strigat Ashani înapoi și apoi s-a uitat la Najar. „Ahmed, știi că nu aș face niciodată ceva atât de prostesc.”
Najar a dat din cap în semn de acord și apoi s-a uitat înapoi la Amatullah. „Asta nu prea este o dovadă.”
Amatullah a părut să se zbată o clipă pentru a găsi altceva și apoi fața i s-a luminat. „Mi-a arătat o bucată de hârtie cu zece numere pe care le folosește pentru a rămâne în contact cu Mukhtar. Și are și un telefon. L-am văzut la el cu doar o oră în urmă. Percheziționați-l”, a ordonat Amatullah. „Îți spun că îl are la el.”
Teama lui Ashani i s-a citit pe față. Telefonul și lista de numere erau de fapt asupra lui. „Mi-ai dat lista și telefonul când am fost în biroul tău.” Ashani s-a uitat la Najar pentru ajutor.
„Golește-ți buzunarele”, a ordonat Najar în timp ce se plimba în jurul mesei.
„De aceea am încercat să te sun”, a implorat Ashani. „Să-ți spun despre asta și să încerc să dezamorsez situația înainte de a fi prea târziu.”
„Golește-ți buzunarele!”
Ashani a făcut așa cum i s-a spus. A pus telefonul pe masă și a desfășurat încet foaia de hârtie și a așezat-o lângă telefon.
Un Amatullah bucuros a zâmbit și a spus: „Ți-am spus că le are.”

Ashani a privit cum Najar a ridicat arma şi a îndreptat-o spre el.
Najar părea extrem de dezamăgit. A tras ciocanul înapoi la revolver şi a spus: „Ai ceva de spus în apărarea ta?”.
Cu o mişcare tristă a capului, Ashani s-a uitat înapoi la Najar şi a spus: „În toţi anii în care am lucrat unul cu celălalt, m-ai cunoscut vreodată atât de neglijent cu informaţiile operaţionale? M-ai cunoscut vreodată să le scriu într-o manieră atât de directă şi de neglijentă?” Ashani a făcut un gest către bucata de hârtie şi s-a uitat la numerele scrise cu cerneală neagră. După o secundă, umerii i-au tremurat şi a început să râdă.
„Nu reuşesc să văd umorul”, a spus Najar, inexpresiv, cu pistolul încă îndreptat spre capul lui Ashani.
„Îmi pare rău”, a spus Ashani, râzând în continuare, „dar ăsta nu este scrisul meu.” Şi-a ridicat încet privirea de pe hârtie şi a arătat spre Amatullah, în cealaltă parte a camerei. „Este al lui.”
Najar a apucat atât telefonul, cât şi bucata de hârtie. A mers în jurul mesei şi i le-a înmânat lui Amatullah.
„Sună-l pe Mukhtar chiar acum şi spune-i să-l elibereze pe directorul Kennedy.”
Amatullah nu s-a mişcat suficient de repede, aşa că Najar i-a îndreptat pistolul spre cap şi a spus simplu: „Voi număra până la cinci”.

61

MOSUL, IRAK

Rapp stătea în spatele unui Chevy Caprice albastru cu Stilwell. Unul dintre kurzii lui Stilwell conducea, iar un altul călătorea la propriu şi la figurat, cu un Mossberg de calibrul 12 în poală. Ceilalţi cinci kurzi îl urmau în Fordul Crown Victoria învechit. Cele două vehicule au depăşit 90 de km/h în timp ce urlau spre nord pe drumul principal care ducea de la aeroport înapoi în inima vechiului centru al oraşului, la doar cinci mile distanţă. Două drone Predator patrulau la înălţime, oferind o acoperire continuă a Marii Moschei şi a cartierului încâlcit pe care îl domina. Aveau puţin mai mult de o oră până la chemarea la rugăciune de după-amiază. Stilwell le-a spus clar că trebuiau să intre şi să iasă înainte ca oamenii să înceapă să se alinieze în moschee. Dacă nu o făceau, existau şanse mari să fie sfâşiaţi de mulţime.
Generalul Gifford şi personalul său erau ocupaţi cu repoziţionarea unităţilor astfel încât să poată crea o zonă tampon în jurul Marii Moschei, închizând străzile. Capcana era să aştepte până în ultimul moment posibil, astfel încât să nu-i alerteze pe teroriştişi să nu trezească cartierul. Rapp avea să-i anunţe imediat ce se afla în interiorul moscheii, iar apoi unităţile urmau să se deplaseze în poziţia finală, stabilind un perimetru de un bloc în fiecare direcţie. Localnicilor li s-ar fi spus că existau informaţii credibile că insurgenţii sunniţi urmau să încerce un atentat cu maşină capcană în timpul rugăciunii de seară. Acest lucru ar permite armatei să controleze cartierul şi să sperăm că va scădea participarea la rugăciunea de după-amiază.
O companie mecanizată a armatei irakiene a fost, de asemenea, mobilizată la baza lor aflată la 11 mile distanţă, dar nu li s-a spus de ce. Ultimul lucru pe care Rapp îl dorea era o scurgere de informaţii care l-ar fi anunţat pe Mukhtar că vin. S-a hotărât că, dacă lucrurile scăpau de sub control, unitatea armatei irakiene va fi chemată pentru a asigura securitatea moscheii în sine. Au fost puse la punct măsuri de contingenţă pentru o evacuare cu elicopterul, iar personalul medical a fost pus în alertă maximă.
Toate acestea erau zgomot de fond pentru Rapp. Ştia că contingenţele erau importante, dar nu reuşea să-şi ia gândul de la cuvintele lui Mukhtar. „Spune-i că înregistrarea video pe care a cerut-o durează mai mult decât am anticipat. Actriţa nu cooperează... cred că dacă voi folosi nişte metode mai dure va da randament.”
Vestea bună era că Kennedy era în viaţă. Vestea proastă era că metodele mai dure însemnau tortură brutală. A fost nevoie de timp pentru a pune în aplicare măsurile neprevăzute. Rapp nu avea răbdare să aştepte ca totul să fie perfect, iar dacă forţele americane se sfiau să intre în moschee, Rapp nu avea astfel de scrupule. De fapt, mulţumită lui Stilwell, Rapp purta soluţia perfectă la problema lor.

Hainele clericale, vesta şi turbanul lui Stilwell i se potriveau aproape perfect lui Rapp. Avea chiar şi o pereche de ochelari fără prescripţie medicală pentru a-l face pe Rapp să pară mai învăţat şi mai puţin ameninţător. Sub vesta de mătase aurie, Rapp purta o armură de corp de nivel trei. Un radio Motorola securizat era prins la centura sa şi era sincronizat fără fir cu un micuţ ear bud care asigura comunicarea cu Dumond, Stilwell, Ridley şi generalul Gifford. Pistolul său Glock de calibrul 45 se afla într-un toc cu lamă pe şoldul stâng, iar pistolul de 9 mm într-un toc cu lamă pe şoldul drept – ambele aveau montate supresoare. Avea patru încărcătoare de rezervă pentru fiecare armă.
Rapp stătea în tăcere în spatele sedanului şi îl asculta pe Dumond cum transmitea o actualizare.
„Al patrulea număr tocmai s-a activat, Mitch."
„Locaţia?" a întrebat Rapp, în timp ce vehiculul ieşea de pe autostradă şi se îndrepta spre secţiunea veche a Cisiordaniei de Vest. La scurt timp după ce convorbirea dintre Mukhtar şi Ashani s-a încheiat, semnalul telefonului lui Mukhtar s-a întrerupt. Asta se întâmplase cu aproape zece minute în urmă.
„Este încă la moschee".
„Ne aveţi pe vizual?"
„Afirmativ."
„Ce vedeţi la moschee?".
„Încă mai este un grup de poate o duzină de oameni înarmaţi în faţă, dar sunt doar doi tipi la intrarea în madrasa."
„Mulţumesc pentru informaţii. Anunţă-mă dacă se schimbă ceva".
Fusese ideea lui Stilwell de a intra pe la şcoala religioasă care era adiacentă moscheii. Acolo îşi ţinea imamul Husseini biroul şi unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului între rugăciuni.
Stilwell vorbea la telefon. „O să-ţi spun când ajung acolo. Suntem la un minut distanţă". L-a ascultat pe interlocutor pentru o clipă, apoi a spus: „Faris, stai pe nenorocita de bordură şi aşteaptă-mă. Când ajungem acolo îţi voi spune ce se întâmplă şi da, îţi voi da o grămadă de bani. Spune-i doar tipului lui Husseini că ai pe cineva care ar vrea să stea de vorbă cu şeful lui şi să discute despre o donaţie mare pentru moschee. Ne vedem într-un minut." Stilwell a înjunghiat butonul de închidere şi a pus telefonul la loc în geaca de costum. „Faris este un om bun, dar poate fi un adevărat ghimpe în fund."
„Vor avea încredere în el?"
Stilwell a dat din cap. „Faris a făcut o mulţime de bani pentru o mulţime de oameni."
Rapp a privit drept înainte şi a întrebat: „Dar acest imam Husseini?". Rapp se referea la imamul-şef de la Marea Moschee.
„Ce-i cu el?"
„Poţi avea încredere în el?"
„Ţi-am spus, singurii oameni în care am încredere în oraşul ăsta sunt kurzii mei, dar" – a ridicat din umeri – „tipul e o curvă, aşa că dacă îi arătăm destui bani, cred că s-ar putea să se uite în altă parte şi să nu se mai bage în seamă cu noi."
„Şi dacă nu o face?"
Stilwell a tresărit. „Încearcă să nu-l omori, Mitch. Dacă o faci, o să avem pe cap o mulţime de şiiţi supăraţi pe noi."
„În acest moment, chiar nu-mi pasă câţi şiiţi voi enerva."
Stilwell era pe punctul de a-i spune lui Rapp că acela era genul de atitudine care ar putea să îi ucidă pe toţi, dar a decis să îşi muşte limba. Maşina a virat brusc la stânga la un semafor şi apoi a luat-o pe următoarea la dreapta.
„Acolo este", a spus Stilwell în timp ce arăta cu degetul. „Drept înainte, pe stânga. Încă un bloc."
Strada era blocată cu bariere mari de beton Jersey pentru a împiedica maşinile sinucigaşe cu bombă să se apropie mai mult de moschee. Sedanul a virat la stânga şi s-a oprit în faţa uşii principale a madrasei. Doi bărbaţi aşteptau la bordură, ambii în costume de afaceri. Stilwell a ieşit rapid din maşină cu o mică servietă şi i-a strâns mâna lui Faris. La rândul său, Faris l-a prezentat pe Stilwell asistentului personal al imamului Husseini. Cei trei bărbaţi au făcut un scurt schimb de amabilităţi şi apoi Stilwell i-a făcut semn lui Rapp să li se alăture.

Kurzii s-au îngrămădit din cele două vehicule şi au format un cerc liber în jurul lui Rapp, Stilwell şi al celorlalţi doi bărbaţi. Stilwell a ridicat servieta subţire şi a desfăcut cele două închizători. A deschis servieta doar atât cât să permită asistentului imamului să vadă banii.
Stilwell s-a apropiat de bărbat şi i-a şoptit: „Liderul suprem ar dori să-i arate imamului aprecierea sa".
Asistentul a zâmbit cu bună ştiinţă şi i-a făcut semn să îl urmeze. Stilwell îi povestise lui Rapp cum imamul Husseini călătorea frecvent la Teheran; mai ales atunci când conflictul etnic izbucnea în oraş. Imamul Marii Moschei era o ţintă pretabilă pentru grupurile teroriste sunnite. Asistentul a deschis uşa şi a ţinut-o pentru vizitatori. Când a văzut că gărzile de corp încercau să îl urmeze, i-a aruncat lui Stilwell o privire extrem de nemulţumită.
Stilwell s-a întors şi le-a făcut semn kurzilor să rămână pe loc. Acest lucru fusese anticipat. Dacă lucrurile se complicau înăuntru, le-ar fi cerut prin radio întăriri. Stilwell i-a înmânat apoi lui Faris un plic umplut cu bancnote de o sută de dolari şi i-a mulţumit că a aranjat o vizită discretă cu imamul. Faris s-a întors şi a plecat, în timp ce ceilalţi trei au intrat în clădire.
Asistentul i-a condus pe un hol larg. Rapp şi Stilwell îi urmau cu un pas în urmă. În spatele uşilor închise se puteau auzi studenţi recitând surate din Coran. La capătul holului se afla o scară care cobora sau urca o jumătate de etaj. În timp ce urcau treptele, Rapp a observat o intrare laterală în dreapta sa şi, drept înainte, o altă clădire care făcea legătura între madrasa şi moschee.
La capătul holului au făcut la dreapta. Rapp a văzut în faţă un bărbat care stătea de pază în faţa uşii unui birou. Mâna stângă a lui Rapp s-a mutat la mânerul Glock-ului său de calibrul 45. Mişcările sale erau ascunse sub veşmintele negre de cleric. Degetul său arătător a apăsat pe declanşatorul de la toc şi a scos arma. Mâna lui dreaptă s-a întins pentru a ajusta cu uşurinţă faldurile robei pentru a se asigura că arma era complet ascunsă. Pe măsură ce se apropiau de uşa biroului şi de garda de corp, Rapp devenea din ce în ce mai suspicios. Bărbatul purta exact aceleaşi cizme ca şi cei doi prizonieri iranieni pe care îi interogase, iar vesta tactică era, de asemenea, identică. Bărbatul ţinea un AK-74 negru pe piept. Când s-au apropiat la mai puţin de trei metri, a făcut un pas înainte şi a blocat uşa.
Asistentul a spus ceva ce Rapp nu a înţeles prea bine. Gardianul a dat din cap în semn de răspuns şi a spus: „Trebuie să-i percheziţionez".
„Aceştia sunt emisari trimişi de Liderul Suprem".
Rapp a adoptat atitudinea arogantă pentru care erau cunoscuţi imamii.
Bodyguardul nu s-a lăsat intimidat. A făcut un pas înainte şi i-a făcut semn lui Rapp să ridice mâinile.
Exact în acel moment, vocea lui Dumond a apărut în casca lui Rapp.
„Mitch, avem un apel în curs de efectuare la noul număr."
Rapp a început să ridice mâinile şi, într-o engleză clară şi fără accente, i-a răspuns lui Dumond: „Fă-mi legătura".
Cuvintele rostite nu în arabă sau farsi, ci în engleză americanizată l-au făcut pe bodyguard să se oprească o secundă, în timp ce ochii şi urechile sale încercau să împace faptele divergente. Rapp a apăsat pe trăgaciul Glock-ului de calibrul 45 cu amortizor. Glonţul cu vârful gol l-a lovit ca un baros pe bărbatul din vesta tactică antiglonţ. Acesta a scăpat puşca în timp ce s-a împiedicat cu doi paşi înapoi şi a căzut. Rapp şi-a învârtit braţul acoperit şi l-a îndreptat spre asistent. L-a apucat de ceafă şi, în arabă, a şuierat: „Fă ce-ţi spun şi nu vei fi rănit".
Rapp l-a împins spre uşă, trecând pe lângă Stilwell, care îi arunca o pereche de cătuşe flexibile din plastic alb bodyguardului gâfâind. Asistentul a deschis uşa fără să i se spună, iar el şi Rapp s-au revărsat în cameră. Imamul era drept în faţă, aşezat în spatele biroului său, încremenit, cu un stilou într-o mână şi cu cealaltă aşezată deasupra biroului. Rapp a făcut o verificare rapidă în stânga şi în dreapta lui, iar când şi-a pus din nou ochii pe imam, l-a văzut pe bărbosul cu barbă cenuşie întinzând mâna după ceva sub birou. Rapp a ţintit şi a tras, trimiţând un glonţ care s-a izbit în partea de sus a biroului din lemn greu. Au zburat aşchii, iar bătrânul Husseini a tresărit pe spate, rostogolindu-se de pe birou în scaunul său. Rapp a ridicat pistolul deasupra capului şi l-a adus la baza gâtului asistentului. Picioarele bărbatului s-au transformat în cauciuc, iar acesta s-a prăbuşit pe podea.

Rapp s-a repezit în jurul biroului şi a lovit cu piciorul în partea laterală a scaunului de birou din piele al imamului, trimiţându-l să se rostogolească pe podeaua de lemn şi să se îndepărteze de ceea ce căuta. Scaunul a alunecat şi s-a oprit pe o bibliotecă.
Rapp s-a uitat sub birou şi a găsit un pistol aşezat în interiorul unui mic raft. L-a lăsat acolo şi s-a îndreptat spre imam, în timp ce Stilwell l-a târât pe bodyguard în birou şi apoi s-a întors după puşcă. „Mi s-a spus că sunteţi un om rezonabil şi că sunt puţin cam în criză de timp. Aşa că o să fac asta repede. Am o servietă cu cincizeci de mii de dolari în ea. Spune-mi unde i-ai ascuns pe Imad Mukhtar şi pe directorul CIA Kennedy şi banii sunt ai tăi. Dacă nu o faci, voi începe prin a te împuşca în picior şi apoi în genunchi. Ambele locuri care dor cu adevărat. Deci, ce va fi... banii sau un glonţ?”

62

Stilwell a închis uşa biroului şi a plesnit cătuşele flexibile la gleznele şi încheieturile asistentului inconştient. Bodyguardul zăcea pe podea contorsionându-se de durere din cauza a ceea ce Rapp a presupus că era un stern rupt.
Rapp a arătat spre bodyguard şi i-a spus lui Husseini: „Este cu Mukhtar, nu-i aşa?”.
Imamul a dat din cap.
Rapp s-a gândit la gărzile de corp ale lui Kennedy aliniate şi împuşcate în cap. Apoi s-a gândit la modul în care eliminarea acestei probleme l-ar putea motiva pe Husseini să fie ceva mai direct; atât în sensul că nu ar mai fi existat martori care să vorbească despre înţelegerea pe care o făcuse Husseini, cât şi prin faptul că ar fi servit drept exemplu crud de cât de gravă era situaţia. Rapp a întins încheietura mâinii, a apăsat pe trăgaci, iar un glonţ greu a scuipat din capăt. Capul bărbatului a ricoşat pe podea, iar apoi sângele a început să curgă într-o baltă de purpură în expansiune.
Imamul Husseini privea şocat şi îngrozit. Rapp era pe punctul de a-i spune că acum era liber să vorbească, când a auzit vocea preşedintelui Amatullah emanând din mica sa cască.
„Ali, sunt Cyrus. „
„Marcus”, a spus Rapp în engleză înăbuşită, „este încă în această clădire?”
Câteva secunde mai târziu, Dumond a spus: „Avem semnalul lui izolat într-o zonă de patru pe patru metri în colţul de sud-vest al moscheii.”
„Stan”, a ordonat Rapp, „arată-i banii”.
„Unde eşti?” Rapp l-a auzit pe Amatullah întrebând.
„Aş prefera să nu spun”, a răspuns Mukhtar.
„Ei bine, a avut loc o schimbare de plan.”
„Sunt aproape de a obţine ceea ce ai cerut.” Rapp a putut auzi frustrarea din vocea lui Mukhtar.
„Trebuie să eliberezi ostaticul”, a spus Amatullah.
Rapp a îngheţat literalmente în mijlocul pasului.
„De ce?” Mukhtar a şuierat.
„Pentru că aşa îţi ordon eu”.
„Nu primesc ordine de la tine.” Rapp a observat furia din vocea lui Mukhtar.
„Ei bine”, a suspinat Amatullah, „Liderul Suprem a decis că ar trebui să fie eliberată.”
„De ce?” „Din cauza ultimatumului pe care vi l-a dat preşedintele american?”.
A existat o pauză lungă, apoi Amatullah a spus: „Da”.
Mukhtar a început să râdă. Rapp a ştiut instantaneu că exista o problemă. A făcut doi paşi rapizi şi a plasat vârful amortizorului de zgomot pe genunchiul lui Husseini. „Schimbare de plan. Vom începe cu genunchiul. Am nevoie de un răspuns rapid. Cincizeci de mii de dolari sau mai multă durere nenorocită decât ţi-ai imaginat vreodată în toată viaţa ta.”
Imamul s-a uitat la bani, apoi la mortul de pe podea şi a spus: „Voi lua banii.”

„Bună alegere. Să mergem.” Rapp l-a apucat de sub braţ şi l-a smuls de pe scaun. Prin intermediul căştii l-a auzit pe Mukhtar spunând: „Este timpul ca războiul să înceapă. Este timpul ca voi, persani aroganţi, să vă sacrificaţi pentru Allah.”
„La naiba”, a mormăit Rapp în sinea lui în timp ce îl trăgea pe Husseini spre uşă.
Imamul s-a împotrivit, spunând: „Îţi voi spune unde este. Este în vechile catacombe de sub moschee”.
„O să-mi arăţi”, a continuat Rapp să se mişte, „sau o să-ţi zbor naibii capul”.
Stilwell a deschis uşa, iar Rapp s-a repezit prin ea cu imamul.
„Stan, apucă-l de spatele halatului. Dacă face o mişcare greşită, omoară-l.” Rapp şi-a scos pistolul de 9 mm cu amortizor cu mâna liberă. Cu pistolul de 45 în mâna stângă, a apucat ţesătura în plus de la halat şi a înfăşurat-o peste armă, astfel încât să fie ascunsă doar ultimii centimetri ai amortizorului. În urechea lui îl auzea pe Mukhtar trăncănind despre lupta pentru a curăţa leagănul islamului de toţi necredincioşii.
„Câţi oameni are?” l-a întrebat Rapp pe Husseini.
Husseini şi-a îndreptat ochelarii în timp ce se grăbeau după colţ spre scări. „Opt, cred.”
„Sunteţi sigur?”
„Nu ştiu. Nu am numărat... poate zece.”
„Dar oamenii tăi?” a întrebat Stilwell. „Cei de la miliţia locală”.
„Ei păzesc cele trei intrări principale ale moscheii, dar asta e normal. Nu ne plac armele înăuntru dacă putem evita asta. Ei nici măcar nu ştiu că ea este aici”, a adăugat Husseini ca o idee ulterioară.
Rapp a simţit că ar fi vrut să-l întrebe: „Deci tu eşti singurul şobolan nenorocit care îl ajută”, dar, din moment ce Husseini coopera, s-a gândit că era mai bine să păstreze lucrurile cât mai pozitive, atât cât îi permitea situaţia. Rapp a auzit o voce nouă în cască. Bărbatul vorbea în farsi şi era foarte furios.
„Imad”, a lătrat bărbatul, „trebuie să o eliberezi nevătămată şi trebuie să o faci imediat!”.
Când au ajuns pe palierul de la primul etaj care ducea înapoi la madrasa, Stilwell a întrebat în arabă: „Vrei să-i aduc pe kurzi aici?”.
„Ayatollahul Najar”, a spus Mukhtar, „cunoscând dispreţul tău pentru CIA, aş fi crezut că vei aproba acţiunile mele.”
„Nu”, a spus Rapp la întrebarea lui Stilwell. „Dă-le o actualizare, dar spune-le să rămână pe loc.”
Husseini i-a condus pe încă o jumătate de etaj de scări. „Moscheea este drept înainte.”
„Unde îşi are oamenii?” l-a întrebat Rapp pe Husseini.
„Unii dintre ei sunt sus şi dorm.”
„Înapoi în madrasa?”
„Da.”
„Câţi sunt?”
„Cred că trei.”
„Şi ceilalţi?”
„Are doi în faţă cu miliţia şi încă doi care păzesc scările care duc la catacombe.”
„Şi în catacombe?”
„Cred că doi. Poate mai mulţi.”
Numărându-l pe omul pe care îl omorâse deja, Rapp a ajuns la zece, ceea ce se potrivea cu declaraţia anterioară a lui Husseini. Mukhtar şi ayatollahul Najar se aflau acum într-o ceartă în toată regula. Rapp voia să se concentreze asupra a ceea ce spuneau, dar trebuia să adune mai multe informaţii despre modul în care era păzit Kennedy. Husseini îi descria locul unde era ţinută, la capătul unui pasaj îngust, atunci când au intrat în moschee. În timp ce călătoreau pe podeaua de piatră greoaie veche de secole, un alt cleric i-a văzut şi a început să meargă spre Husseini.
„Am de gând să o omor, şi nu poţi face nimic să mă opreşti”, a auzit Rapp spunând Mukhtar.
„Continuă să mergi”, i-a şoptit Rapp lui Husseini. „Vei fi foarte bine recompensat pentru asta. Liderul Suprem vrea ca ea să fie eliberată, iar Mukhtar a refuzat.”
Husseini i-a făcut semn clericului mai tânăr şi au ocolit o serie de coloane până la o galerie lungă care se întindea de-a lungul laturii sudice a moscheii. Mult mai jos, lumina pătrundea în spaţiul umbros printr-o serie de ferestre înguste. Rapp a zărit rapid un bărbat care trecea printre două coloane şi se întorcea în partea mare şi deschisă a moscheii care era acoperită cu covoare de rugăciune.

„Puţin mai departe”, a spus Husseini. „Uşa este pe dreapta”.
Rapp a putut vedea o singură cizmă sprijinită pe baza pătrată a uneia dintre coloanele rotunde. În urechea stângă îi auzea pe Mukhtar şi Najar ţipând unul la altul, iar în urechea dreaptă auzea ecoul cuiva care vorbea tare în moschee. Mai departe în galerie, la cel puţin şaptezeci de metri distanţă, bărbatul pe care îl zărise cu o clipă mai devreme se întorcea printre coloane printr-un petic de soare. Nu atât faptul că bărbatul vorbea la un telefon mobil, cât imobilitatea bruscă a lui Husseini a făcut ca totul să se pună la punct pentru Rapp.
Rapp şi Mukhtar s-au remarcat reciproc în acelaşi moment. Amândoi au încremenit pentru ceea ce a fost doar o fracţiune de secundă, dar a părut a fi cel puţin cinci.
„El este”, a şoptit Husseini.
Rapp se mişca deja. L-a văzut pe Mukhtar trăgându-şi haina de costum la spate şi căutând un radio. Rapp a ridicat pistolul 45 şi a tras două focuri de armă precipitate în timp ce Mukhtar sărea în spatele uneia dintre coloanele mari. Gloanţele au trecut pe lângă şi s-au izbit de următoarea coloană, trimiţând cioburi de piatră pe podea. Doi paşi mai târziu, Rapp a văzut mişcare în dreapta sa. Şi-a ridicat pistolul de 9 mm şi şi-a ţinut pistolul de 45 îndreptat în direcţia lui Mukhtar. Un bărbat într-o vestă tactică ţinând în mână o mitralieră a apărut la vedere. Rapp a tras un singur foc din 9 mm, lovindu-l pe bărbat în cap. Îl auzea acum pe Mukhtar lătrând comenzi la un radio. Rapp nu a fost nevoit să audă cuvintele. Ştia deja care vor fi acestea.
Într-o fracţiune de secundă, Rapp a luat o decizie. S-a întors la dreapta şi a dat buzna pe uşă în timp ce bărbatul pe care tocmai îl împuşcase se prăbuşea pe podea. Un al doilea bărbat stătea pe un scaun în interiorul micului vestibul. Abia a apucat să-şi deschidă ochii obosiţi pentru a vedea ce se întâmpla. Glonţul de 9 mm l-a lovit în centrul frunţii. Rapp şi-a aruncat hainele negre şi a strigat la Stilwell să rămână cu Husseini. În timp ce alerga în vestibul, a putut să audă vocea lui Mukhtar venind prin radioul agăţat de vesta tactică a mortului. Ţinând în continuare în mână pistolul 45, Rapp a întins mâna şi a smuls radioul cu degetul mare şi arătătorul. A apăsat butonul de transmisie şi a contramandat ordinul lui Mukhtar în timp ce a început să coboare scările, trei la rând. A ajuns la primul subsol în doar câteva secunde şi s-a asigurat că îşi ţine degetul pe butonul de transmisie, astfel încât Mukhtar să nu mai poată transmite alte comenzi.
Uşa care ducea la al doilea subsol era chiar acolo unde Husseini spusese că va fi. Rapp a tras de ea fără să se îngrijoreze de propria siguranţă şi s-a grăbit să intre în pasajul semnificativ mai îngust. Îi veni un gând şi îşi duse radioul la gură. Cu o voce aspră, a lătrat. „Cobor. Nu faceţi nimic până nu ajung acolo.”
Rapp şi-a pierdut momentan echilibrul pe treptele netede şi înguste şi a alunecat în peretele de la întoarcere. La o treime din drumul spre ultimul şi micul etaj a sărit şi s-a lovit de podeaua de pământ. A aruncat o privire în stânga sa. Nu era nimic altceva decât întuneric. S-a rotit spre dreapta, lăsând radioul şi aducând ambele arme spre uşa din şipci de lemn aflată la treizeci de metri distanţă. Linii de lumină se întrezăreau printre crăpături, iar de partea cealaltă se auzea o voce de bărbat care cerea cuiva să repete ce spusese. Rapp a atacat înainte, prinzând viteză. A coborât umărul şi a trecut prin lemnul vechi şi uscat ca şi cum ar fi fost făcut din crengi.
Doi bărbaţi se aflau la nu mai mult de doi metri distanţă. Unul în faţa celuilalt. Cel mai apropiat ţinea un aparat de radio în faţa gurii, iar în cealaltă mână un pistol atârna leneş lângă el. Rapp a tras cu pistolul de 9 mm, lovindu-l pe primul bărbat în partea laterală a capului. În timp ce acesta se prăbuşea la podea, Rapp a reuşit să-l vadă pe celălalt bărbat şi l-a zărit pentru prima dată pe Kennedy. Era legată pe spătarul unui scaun şi sângera abundent. Cămaşa îi zăcea în bucăţi pe podea, iar spatele îi era acoperit de urme lungi şi roşii de la biciuire. Celălalt bărbat era fără cămaşă, acoperit de sudoare şi ţinea în mâna dreaptă un cablu electric de lungime dublă.
Bărbatul a ridicat din umeri, a aruncat cablul pe jos şi şi-a ridicat mâinile în aer.
Rapp s-a mai uitat o dată la Kennedy şi apoi la bărbatul care o bătuse. Simţea cum bila îi urcă din adâncul sufletului.
Bărbatul s-a uitat la Rapp şi a spus: „Nu făceam decât să urmez ordinele”.
„Şi eu la fel.” Rapp a apăsat pe trăgaciul pistolului de 9 mm şi l-a împuşcat în piept.

EPILOGUL

WASHINGTON, D.C., O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

Ashani a fost condusă direct la Langley de Rob Ridley şi adusă în clădirea vechiului sediu prin parcarea subterană pentru directori. Înainte de a intra în liftul privat al directorului, fusese percheziţionat cu asprime de două dintre gărzile de corp ale lui Kennedy – o indignare pe care nu ar fi tolerat-o cu o săptămână înainte; dar acum, având în vedere tot ce se întâmplase, nu îndrăznea să se plângă. Vorbise cu Rapp de două ori în ultima săptămână. Prima conversaţie nu a decurs prea bine. De fapt, a constat în principal în ameninţări din partea lui Rapp şi în faptul că i-a spus să transmită ameninţările altor oficiali iranieni. Ashani aflase multe despre acest om în ultima săptămână şi aproape toate erau tulburătoare. Nu era o persoană pe care îşi puteau permite să o ia uşor sau să o ignore.

Ashani discutase problema cu Najar, care nu era încântat să fie ameninţat. Răspunsul său sec a fost că ar trebui să angajeze pe cineva care să-l ucidă pe agentul american. Ashani, care ura ideea, şi-a descurajat mentorul explicându-i că şi alţii încercaseră să facă acelaşi lucru şi eşuaseră. „De fapt”, a adăugat el, „sunt cu toţii morţi”.

Ashani s-a folosit de această anecdotă pentru a-şi prezenta propunerea. El a explicat în detaliu ceea ce îşi propunea să facă şi cum ar rezolva o problemă şi cum l-ar satisface pe Rapp. A fost clasica ucidere a doi iepuri dintr-o lovitură. Cu binecuvântarea lui Najar, Ashani îl sunase pe Rapp şi îi spusese că ar dori să stea de vorbă şi să discute o chestiune foarte importantă. Rapp îl presase pentru mai multe informaţii, bineînţeles, dar Ashani se rezumase să repete că era dispus să îi împărtăşească nişte informaţii foarte importante. Rapp a fost de acord cu întâlnirea, dar a refuzat să o facă în altă parte decât la Langley. Ashani a fost de acord cu reticenţă, iar acum s-a trezit intrând în burta bestiei.

În timp ce era escortat pe uşă de Rob Ridley, l-a văzut pe Kennedy pentru prima dată de la întâlnirea lor din Mosul. Stătea pe un scaun de lângă o canapea, cu o expresie lipsită de emoţie. Ashani şi-a ferit ochii, simţind un sentiment copleşitor de ruşine. A observat pe cineva apropiindu-se dinspre capătul îndepărtat al biroului mare şi s-a întors să vadă cine era. Bărbatul avea în jur de 1,80 metri înălţime şi avea părul negru, lung şi ondulat, şi o barbă – ambele cu pete de gri. Purta pantaloni de culoare închisă şi o cămaşă albă care îi atârna pe umerii largi şi se îngusta până la o talie îngustă.

Ashani ştia că era Rapp după fotografiile din dosar, dar să-l vadă în persoană era cu totul altceva. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o fotografie a unui leu, spre deosebire de a sta la doar câţiva metri de unul dintre cei mai eficienţi prădători ai Creatorului. Se aşteptase ca el să fie mai rigid, ca foştii ofiţeri de armată care lucrau pentru el, dar nu era aşa. Avea o graţie relaxată şi atletică în felul în care se mişca. Ashani s-a gândit la ameninţările pe care Rapp le făcuse la telefon şi i-a dat un fior pe şira spinării.

Rapp a arătat spre canapeaua de lângă Kennedy şi a spus: „Poţi să te aşezi acolo”.

Nu au existat amabilităţi. Nici un salut, sau dacă doriţi ceva de băut. Ashani s-a deplasat în jurul măsuţei de cafea din sticlă şi s-a aşezat pe canapea. S-a uitat la Kennedy şi, cu toată sinceritatea de care era în stare, a spus: „Îmi pare foarte rău pentru ceea ce vi s-a întâmplat, iar ţara mea îşi prezintă cele mai sincere scuze”.

„Pe naiba”, a spus Rapp pe un ton ameninţător. A luat poziţie de cealaltă parte a măsuţei de cafea şi a rămas în picioare. „Există oameni în guvernul dumneavoastră care au fost în spatele întregii întâmplări.”

Ashani şi-a ridicat privirea spre Rapp şi a observat un automat de calibru mare în toc la şoldul stâng. S-a întors spre Kennedy şi a spus: „Are dreptate. Cei mai mulţi dintre ei au fost pedepsiţi. Unii au plătit cu viaţa”.

„Cum rămâne cu Amatullah?”

„După cum v-am spus deja”, i-a spus Ashani lui Rapp, „mandatul său se încheie în mai puţin de un an. Nu va mai candida din nou pentru o funcţie”.

Rapp stătea acolo şi dădea din cap cu dezgust.

Lui Ashani i se părea un om foarte tulburător, aşa că şi-a îndreptat din nou atenţia către Kennedy. Cu o voce blândă, a spus: „Aş vrea să existe o modalitate prin care să vă pot dovedi că nu am avut nimic de-a face cu acest complot nebunesc. Am patru fiice şi o soţie. Nu aş fi participat niciodată la aşa ceva".
„Da, doar că ai ajutat la finanţarea şi antrenarea atentatorilor sinucigaşi Hezbollah pentru ca aceştia să se arunce în aer în supermarketuri şi să ucidă femei însărcinate." Cu un rânjet sarcastic, Rapp a adăugat: „E mult mai bine aşa".
Kennedy s-a uitat la Rapp şi şi-a curăţat gâtul. Era un semnal pentru ca el să se retragă. Apoi s-a uitat la Ashani şi a spus: „Sper că această experienţă va servi drept lecţie că cele două ţări ale noastre trebuie să deschidă relaţii. Lipsa comunicării nu face decât să le permită zeloţilor să-şi avanseze ideile."
„Sunt de acord", a răspuns Ashani.
Rapp a făcut o faţă de parcă i s-ar fi făcut rău.
„Acum, de ce aţi călătorit atâta drum?". a întrebat Kennedy cu o voce binevoitoare.
„Răspunsul scurt... Imad Mukhtar."
„Ce-i cu el?" a spus Rapp.
„S-a întors în Liban". Ashani a aşezat un plic gros de manila pe masa de sticlă şi l-a strecurat spre Kennedy. „Am pregătit un dosar pentru dumneavoastră."
Kennedy a deschis pachetul şi a început să răsfoiască paginile. „Sunt o mulţime de informaţii." Ea l-a privit cu ochii ei cercetători şi l-a întrebat: „De ce?".
„Pentru că vrea ca noi să-i curăţăm mizeria", a spus Rapp.
Kennedy a ajutat-o să ridice mâna, făcându-i semn lui Rapp că ar vrea ca el să se retragă pentru un minut.
„De ce?"
„Ayatollahul Najar a cerut conducerii superioare a Hezbollah să îl aresteze pe Mukhtar şi să îl trimită la Teheran. L-au asigurat că îşi vor pune toate resursele la dispoziţie."
„Lasă-mă să ghicesc", a spus Rapp, „că nu depun prea multe eforturi pentru a-l găsi."
„Nu depun niciun efort pentru a-l găsi. Îşi depun tot efortul pentru a-l ascunde."
„Unde?" a întrebat Rapp.
„La nord de Tripoli."
„În Liban?"
„Da." Ashani a arătat spre dosarul din mâinile lui Kennedy. „Totul se află acolo. Registrele bancare, asociaţii cunoscuţi, etc..."
„Sunt mult mai multe decât atât aici", a spus Kennedy.
Ashani a ridicat din umeri cu sfială.
Kennedy i-a studiat chipul pentru o clipă şi, în căutarea unui răspuns mai complet, şi-a repetat întrebarea.
„De ce?"
„Doar o singură persoană din ţara mea mai ştie despre călătoria mea pentru a te vedea. Acea persoană şi cu mine suntem de acord că viitorul Iranului ar fi mai bine servit dacă am tăia legăturile noastre cu Hezbollah."
„Şi, oferindu-ne acest lucru, speraţi să realizaţi... ce?".
Ashani s-a gândit cu atenţie la răspunsul său şi apoi a spus: „Cred că ne va ajuta să închidem un capitol foarte urât din istoria noastră comună şi sper că vă va da personal un sentiment de dreptate."
Kennedy a analizat dosarul gros pentru o clipă şi a spus: „Mulţumesc."
„Cu plăcere." Ashani s-a ridicat în picioare şi a spus: „Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu mine."
„Cu plăcere. Vă rog să mă scuzaţi că nu mă ridic, dar sunt încă puţin inflamat."
Rapp l-a însoţit pe Ashani până la uşă şi l-a predat lui Ridley. A închis uşa şi s-a întors la Kennedy, care privea pe fereastră pierdut în gânduri. Rapp a stat acolo o clipă şi apoi a întrebat: „Ce ai vrea să fac cu Mukhtar?".
Fără să se uite, Kennedy i-a dat dosarul peste umăr lui Rapp şi a spus: „Omoară-l".

TRIPOLI, LIBAN

G-5 a aterizat la scurt timp după miezul nopţii. Rapp s-a uitat pe fereastră şi s-a bucurat să vadă că escorta poliţiei era acolo, aşa cum promisese. Lui Rapp îi luase trei ore să citească dosarul din scoarţă în scoarţă, iar când terminase, ştia exact ce avea de gând să facă. Îşi pusese secretara să facă două copii ale dosarului. I-a trimis una lui Marcus Dumond cu instrucţiuni să scaneze totul în sistem, astfel încât să poată începe colectarea interceptărilor, iar celălalt dosar a mers la Kennedy cu instrucţiuni ca acesta să nu fie distribuit până când nu-şi dădea acordul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun analist entuziast sau, mai rău, cineva de la Departamentul de Justiţie să-i stea în cale înainte de a avea şansa de a rezolva definitiv problema nerezolvată.
Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să sune un anumit monarh din Orientul Mijlociu care avea o mare simpatie şi respect pentru Kennedy. Acest monarh îl sunase în urma răpirii lui Kennedy şi se oferise să facă orice pentru a-l aduce pe Imad Mukhtar în faţa justiţiei. Regele era, de asemenea, din secta sunnită a islamului şi dispreţuia grupul terorist şiit Hezbollah. Mukhtar însuşi fusese în spatele unui complot de ucidere a unuia dintre fraţii regelui. Rapp a explicat situaţia şi i-a spus monarhului ce ar dori să facă. Monarhul nu a ezitat să îşi ofere ajutorul său semnificativ şi, de fapt, i-a spus lui Rapp că ar dori să suporte el însuşi costurile operaţiunii. Aceasta a devenit, de fapt, partea cea mai delicată a conversaţiei. Rapp a trebuit să invoce în cele din urmă onoarea tribală pentru a-l face pe monarh să dea înapoi. Operaţiunile de acest gen erau adesea foarte anevoioase şi de durată – de obicei durau luni şi uneori chiar ani. Din când în când, însă, se prezenta o scurtătură. Şmecheria era să ştii când să o iei. În acest caz, Rapp a fost influenţat de mai mulţi factori. Primul, simplu, era faptul că fiecare guvern şi organizaţie, cu excepţia Hezbollah, îi întorsese spatele lui Mukhtar. Şi, conform informaţiilor lui Ashani, existau chiar şi câţiva membri de rang înalt ai Hezbollah care credeau că era timpul ca omul să dispară pur şi simplu. Al doilea motiv pentru care Rapp era dispus să ia această scurtătură era pentru că ştia că, dacă ceva nu mergea bine, preşedintele îi va asigura spatele. Alexander îi spusese personal că voia scalpul lui Mukhtar şi nu-i păsa cât timp ar fi durat. Al treilea şi ultimul motiv pentru care Rapp a decis să ia calea rapidă a fost simpla justiţie poetică.
Rapp s-a uitat la telefonul său prin satelit şi a tastat un număr din memorie. După câteva sonerii, cineva a răspuns la celălalt capăt şi i-a dat lui Rapp confirmarea de care avea nevoie. Rapp a mulţumit persoanei şi a pus telefonul înapoi în buzunar. Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a deschis dulapul de depozitare de lângă cabina de pilotaj. După ce şi-a pus haina de costum, a luat o geantă neagră mare şi grea şi a aruncat-o pe umăr. Trecând pe lângă cabina de pilotaj, Rapp şi-a băgat capul înăuntru şi le-a spus piloţilor că se va întoarce probabil într-o oră. Rapp a coborât treptele şi a traversat asfaltul alunecos de ploaie. Doi ofiţeri de poliţie stăteau lângă maşina de poliţie; unul era detectiv şi celălalt poliţist de patrulare. Rapp a dat mâna cu detectivul, care l-a informat că şeful îl aştepta la secţie.
Rapp s-a urcat pe bancheta din spate şi au plecat. În timp ce Beirut era un oraş cu religii şi secte amestecate, Tripoli era predominant sunnit. Au ajuns la gară câteva minute mai târziu. Rapp a urcat sacul greu pe două etaje de scări şi a fost condus imediat în biroul şefului. Prezentările au fost extrem de scurte. Niciunul dintre bărbaţi nu dorea să se cunoască mai bine cu celălalt. Voiau pur şi simplu să finalizeze tranzacţia şi să plece pe drumuri separate.
„Este ceea ce cred eu că este?”, a întrebat şeful, arătând spre geanta de pe podea.
Rapp a împins-o cu piciorul. „Sigur că da. Vreţi să vă uitaţi?”
Şeful a dat din cap cu nerăbdare.
„Înainte de a face asta, vreau să verific un lucru.”
„Ce anume?”
„Aţi vorbit direct cu Maiestatea Sa?”
„Da.”
„Şi presupun că ţi-a spus că sunt ultimul tip pe care ai vrea să-l înşeli.”
Şeful a zâmbit inconfortabil. „Da, aşa a spus. De fapt, a spus că eşti penultimul tip. El este ultimul tip.”
„Orice merge”, a zâmbit amical Rapp. S-a aplecat şi a desfăcut geanta, dezvăluind cinci pachete de bani învelite strâns în folie contractată. Făcând un pas înapoi, Rapp a spus: „Cinci milioane de dolari”. Rapp s-a gândit că era ieftin. Liderii al-Qaeda aveau cu toţii etichete de preţ de peste douăzeci de milioane de

euro pe cap. Mukhtar la cinci milioane era un chilipir. Mai ales când se lua în considerare faptul că, pe baza informaţiilor lui Ashani, puteau să scoată cu uşurinţă această sumă, odată ce ar fi început să jefuiască conturile Hezbollah despre care ştiau acum. Dacă Mukhtar putea mitui poliţiştii sunniţi din Mosul, Rapp nu vedea nicio problemă în a oferi o recompensă în bani pentru unul dintre cei mai căutaţi terorişti din lume.
Şeful a bătut din palme şi abia îşi putea stăpâni bucuria. „Oh, este minunat".
„Da, este. Acum, pot să văd prizonierul, vă rog?"
„Bineînţeles. Vă rog să mă urmaţi."
Şeful l-a condus pe Rapp până la primul etaj. În partea din spate a secţiei se aflau o serie de camere de detenţie cu geamuri cu un singur sens. Şeful s-a oprit în faţa uneia dintre ele şi a spus: „Totul a fost aranjat exact aşa cum aţi cerut."
Acolo stătea Imad Mukhtar încătuşat de masa de metal. Pantofii, cureaua, ceasul, banii şi telefonul mobil se aflau toate pe masa din faţa lui. Se bărbierise în cap în încercarea de a se deghiza. Totuşi, nu a contat. Acum că aveau amprenta vocală şi casa în care stătea, a fost uşor să-l găsească.
„Cum rămâne cu camera de supraveghere?" a întrebat Rapp.
„Aceasta nu funcţionează."
„În regulă. Aveţi cheia de la cătuşe?".
Şeful i-o dădu. „Voi aştepta aici până când termini".
„Mulţumesc." Rapp a luat o batistă, a răsucit clanţa şi a intrat în camera de interogatoriu de trei metri pe trei metri. Fără să se întoarcă, Rapp a întors batista în sus, spre camera de supraveghere aflată chiar deasupra lui. Şeful părea un tip de treabă, dar nu exista niciun motiv să nu fie minuţios. Apoi şi-a pus o pereche de mănuşi de latex.
Mukhtar şi-a ridicat privirea cu ochii obosiţi şi injectaţi de sânge şi a întrebat în arabă: „Sunteţi avocatul meu?".
Rapp a râs, iar când a tras perdeaua peste fereastra de vizionare a spus: „Nu, sunt proctologul tău, idiotule".
Auzindu-l pe vizitator vorbind o engleză americanizată, Mukhtar a devenit profund îngrijorat. „Cine eşti tu?"
„Cine sunt nu contează, domnule Mukhtar." Rapp s-a învârtit în jurul lui.
„Nu ştiu despre cine vorbiţi".
Dacă tot ce ar fi trebuit să se bazeze ar fi fost fotografiile făcute în Mosul, ar fi putut exista o fărâmă de îndoială, dar Ashani le pusese la dispoziţie şaisprezece fotografii de calitate diferită. Acestea, combinate cu analiza vocii, garantau că bărbatul pe care îl privea era Imad Mukhtar.
Rapp apucă cureaua de pe masă şi se plasă direct în spatele prizonierului. Mukhtar a simţit că avea probleme serioase şi a început să tragă violent de cătuşe. Era o risipă de energie. Masa metalică era fixată cu şuruburi pe podea. Rapp a strecurat cureaua în jurul gâtului lui Mukhtar şi a trecut-o prin cataramă. Mukhtar a început să ţipe şi să se zbată şi mai tare. Rapp şi-a pus mâna stângă pe umărul lui Mukhtar şi a tras bine de centură cu mâna dreaptă. Mukhtar a început să gâfâie după aer şi să scoată zgomote de sufocare.
Rapp s-a aplecat aproape, cu gura la câţiva centimetri de urechea stângă a lui Mukhtar şi a spus: „Asta e pentru Irene Kennedy, rahatule".
Rapp şi-a pus piciorul stâng în centrul părţii superioare a spatelui lui Mukhtar şi a apucat cureaua cu ambele mâini. S-a aplecat pe spate şi a tras cu tot ce avea. Traheea lui Mukhtar s-a prăbuşit ca o cutie de aluminiu. Ochii aproape că i-au ieşit din cap, iar membrele i-au devenit rigide. Rapp a mai ţinut cureaua strânsă încă zece secunde pentru a se asigura, apoi i-a dat drumul. Mukhtar s-a prăbuşit în faţă, cu capul trântindu-se pe masă. Rapp a desfăcut cătuşele şi legăturile de la picioare şi le-a aruncat pe podea. Apoi a luat capătul cozii curelei, l-a legat în jurul barei de metal de care fusese ataşată cătuşa dreaptă a lui Mukhtar şi a îndepărtat scaunul. Genunchii lui Mukhtar au lovit pământul şi capul lui a alunecat de pe masă. Cureaua s-a prins şi i-a oprit faţa la un metru de podea.
Rapp a aruncat o ultimă privire în jur şi apoi a deschis uşa. La ieşire, a ridicat mâna şi a luat batista de la camera de supraveghere, apoi şi-a scos mănuşile de latex.

Șeful aştepta. „Cum a mers?”
„Exact aşa cum am plănuit. „ Rapp i-a mulţumit şefului poliţiei, s-a întors şi a ieşit direct pe uşa din faţă.

MULŢUMIRI

Pentru Emily Bestler şi Sloan Harris, editorul şi agentul meu, pentru prietenia şi numeroasele voastre talente. Lui David Brown pentru că este cel mai bun publicist din domeniu. Lui Jack Romanos, Carolyn Reidy, Judith Curr şi Louise Burke, precum şi restului familiei Atria, Pocket şi Simon & Schuster; vă mulţumesc pentru toată munca şi sprijinul vostru. Pentru Sarah Branham, Laura Stern, Kristyn Keene şi Niki Castle, vă mulţumesc pentru că sunteţi atât de bune în ceea ce faceţi şi pentru că sunteţi drăguţe în timp ce o faceţi. Lui Jamie Kimmes pentru că a făcut viaţa mult mai puţin aglomerată, ceea ce pentru un scriitor nu este puţin lucru.
Lui Rob Richer pentru prietenia şi înţelepciunea ta. Lui Judd Stat-tine şi Bob Olson pentru integritatea şi profesionalismul vostru. Dr. Jodi Bakkegard pentru că a avut grijă de mine. Lui Chad Harris de la thethirthirdoption.net pentru că a continuat să facă lucrurile să meargă. Lui Sunny Wicka şi Brad England pentru contribuţia voastră generoasă la lupta pentru găsirea unui leac pentru distrofia musculară Duchenne, şi soţiei mele, Lysa, pentru că este partenerul meu de clasă şi calm într-o viaţă altfel haotică.

DE ASEMENEA, DE VINCE FLYNN

Act de trădare

Consimţământul de a ucide

Ziua Memoriei

Puterea executivă

Separarea puterilor

A treia opţiune

Transferul de putere

Limitarea mandatelor